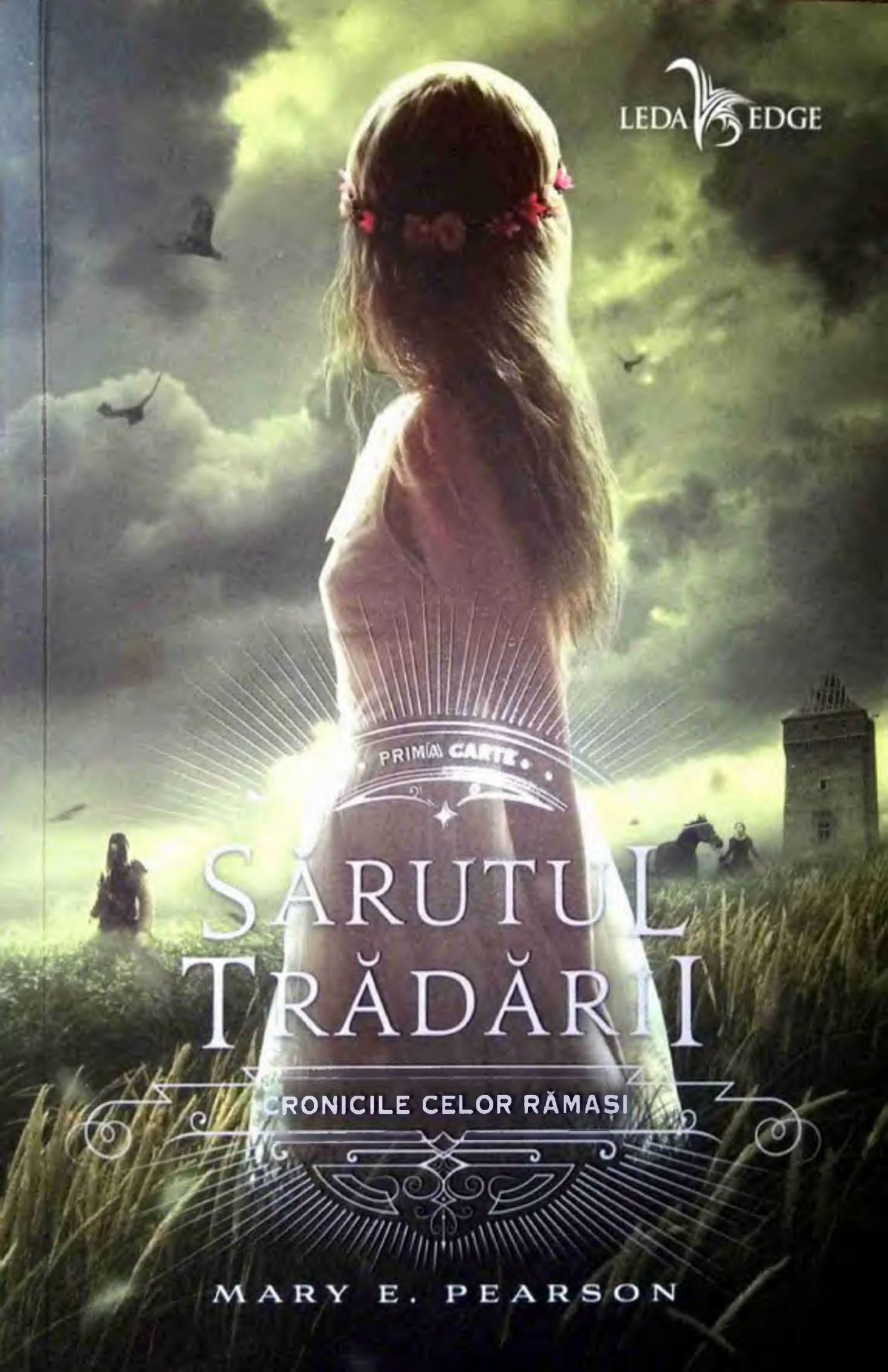

LEDA EDGE
PRIMA CARTE
SĂRUTUL TRĂDĂRII
CRONICILE CELOR RĂMAȘI
MARY E. PEARSON

„O scriitură desăvârșită și personaje complexe. Cititorii se vor trezi prinși într-o veritabilă pânză de păianjen a minciunilor. O lectură cu adevărat captivantă. Nu am putut să las cartea din mână."

ROBIN LAFEVERS

„Este genul de roman care îmi place: o tulburătoare poveste despre magie și crimă, trădare și iubire, plasată într-un peisaj fantastic."

CINDA WILLIAMS CHIMA

„Mister, dragoste, trădare și izbăvire!"

CHICAGO TRIBUNE

[illegible], cu un final îndrăzneț, care deschide pofta [illegible]

KIRKUS REVIEWS

ISBN: 978-606-793-620-9

www.edituracorint.ro

SĂRUTUL TRĂDĂRII

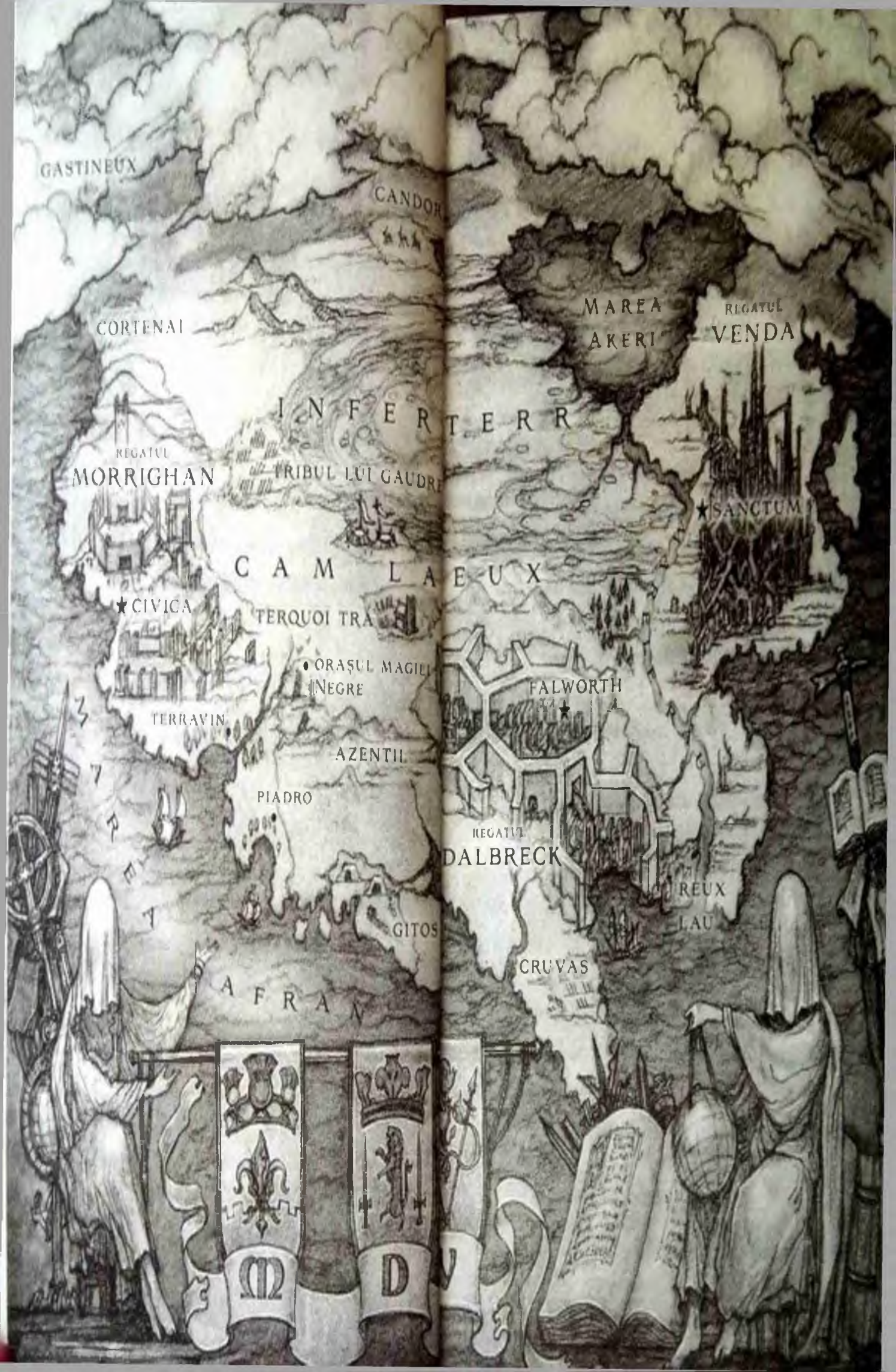
MARY E PEARSON

Traducere din limba engleză
IONEL GHIRAGOSIAN

CORINT BOOKS
-2019

Pentru băiatul care şi-a încercat norocul,
pentru bărbatul care l-a făcut să dureze.

GASTINEUX
CANDOR
CORTENAI
MAREA AKERI
REGATUL VENDA
INFERTERR
REGATUL MORRIGHAN
TRIBUL LUI GAUDRE
SANCTUM
CAMLAEUX
CIVICA
TERQUOI TRA
ORAȘUL MAGILOR NEGRE
FALWORTH
TERRAVIN
AZENTIL
PIADRO
REGATUL DALBRECK
REUX
LAU
GITOS
CRUVAS
AFRAN

Sfârşitul călătoriei. Promisiunea. Speranţa.

Povesteşte-mi din nou, Ama! Despre lumină.

Încerc să-mi amintesc. Un vis. O poveste. O amintire destul de înceţoşată.

Eram mai mică decât tine, copilă.

Linia dintre adevăr şi supravieţuire se desluşeşte. Nevoia.

Speranţa. Bunica îmi spunea poveşti ca să mă sature, deoarece nu mai era nimic. Mă uit la această copilă ca un fir de iarbă uscată, care nici măcar nu visa să fie sătulă.

Plină de speranţă. Aşteptând. Îi trag braţele subţiri şi-i iau trupul fragil în poală.

A fost odată ca niciodată, copilă, o prinţesă la fel de mică precum eşti tu. Lumea i se supunea. Ea poruncea, iar lumina asculta. Soarele, luna şi stelele îngenuncheau şi se ridicau la atingerea ei. A fost odată ca niciodată...

A dispărut. Acum ţin în braţe doar copilul cu ochi aurii.

Asta este ceea ce contează. Şi sfârşitul călătoriei. Promisiunea. Speranţa.

Hai, copilă! Este timpul să plecăm!

Înainte să vină cei care caută prin gunoaie.

Lucrurile care durează. Lucrurile care rămân. Lucrurile pe care nu îndrăznesc să i le spun.

Îţi voi spune mai multe din mers. Despre vremea de dinainte.

A fost odată ca niciodată...

Ultimele dorinţe ale lui Gaudrel

CAPITOLUL UNU

AZI A FOST ZIUA ÎN CARE O MIE DE VISURI AVEAU SĂ moară şi unul singur să se nască.

Vântul ştia. Era prima zi de iunie, dar rafale reci suflau peste citadela din vârful dealului la fel de înverşunat ca în miezul iernii, făcând ferestrele să tremure ca blestemate şi şerpuind pe holurile răcoroase cu avertismente abia şoptite. Nu aveam cum să scap de ce urma.

De bine, de rău, orele treceau. Am închis ochii, ştiind că, în curând, ziua avea să se spintece în două, creând pentru totdeauna trecutul şi viitorul vieţii mele, şi că se va întâmpla printr-un singur act, pe care nu îl puteam schimba, tot aşa cum nu puteam să-mi schimb culoarea ochilor.

M-am îndepărtat de fereastra aburită de propria-mi suflare şi am lăsat dealurile nesfârşite din Morrighan în legea lor. Era timpul să întâmpin ziua ce tocmai începea.

Liturghiile impuse au trecut aşa cum erau rânduite, ritualurile şi riturile, aşa cum fuseseră planificate, toate amintind de măreţia lui Morrighan şi a Celor Rămaşi din care se născuse. Nu am protestat. Între timp, amorţeala m-a cuprins, apoi s-a

apropiat miezul zilei, iar inima mi-a luat-o la galop din nou când am înfruntat ultimele trepte care despărțeau lumea de aici de cea de dincolo.

Eram goală, cu fața în jos, pe o masă tare ca piatra, cu privirea ațintită la podeaua de sub mine în timp ce femeile acelea necunoscute îmi scrijeleau pe spate cu niște cuțite tocite. Am rămas nemișcată, chiar dacă știam că instrumentele care îmi atingeau pielea erau ținute de mâini pricepute. Cele care mânuiau obiectele erau conștiente că propriile vieți depindeau de îndemânarea lor. Nemișcarea m-a ajutat să ascund cât de stânjenită eram de goliciunea mea cât m-au atins mâinile străine.

Nu o vedeam pe Pauline, care stătea în apropiere și urmărea, probabil îngrijorată, ci doar podeaua și părul meu lung, care mi se răsfira în jurul feței într-un tunel negru, ce reușea să stăvilească totul, mai puțin zgomotul ritmic al lamelor.

Ultimul cuțit a ajuns mai jos, în scobitura delicată a spatelui, chiar deasupra feselor, iar eu m-am luptat cu instinctul de a mă retrage, însă, în cele din urmă, tot am tresărit. Un suspin adânc a străbătut încăperea.

— Nu te mișca! m-a sfătuit mătușa mea, Cloris.

Am simțit cum mama mi-a mângâiat ușor părul.

— Doar câteva linii, Arabella. Asta e tot.

Chiar dacă mi-a spus-o ca să mă aline, m-am supărat când mi-am auzit numele oficial, pe care mama insista să îl folosească, numele care aparținuse atâtor femei înaintea mea. Aș fi vrut ca măcar în ultima zi în Morrighan să lase deoparte formalitățile și să îl folosească pe cel preferat de mine, cel de alint, pe care îl îndrăgeau frații mei: *Lia*. Un nume simplu, care mi se părea mai potrivit.

Curând, ritualul s-a încheiat.

— Am terminat, a declarat Prima Artizană.

Celelalte artizane au confirmat în şoaptă.

Am auzit zăngănitul unei tăvi pe masa de lângă mine şi am simţit aroma copleşitoare a uleiului de trandafir. Femeile au format un cerc – mătuşa mea, mama, Pauline şi celelalte chemate să asiste – şi au murmurat rugăciuni. Am urmărit veşmintele negre ale preotului trecând pe lângă mine, iar vocea lui s-a ridicat deasupra celorlalte când m-a stropit pe spate cu ulei fierbinte. Artizanele l-au masat, degetele lor pricepute pecetluind nenumăratele tradiţii ale Casei Morrighan, adâncind promisiunile scrise pe spatele meu, anunţând angajamentele de astăzi şi asigurându-le pe toate cele din viitor.

„N-au decât să spere", am gândit cu amărăciune când nu am mai reuşit să mă concentrez, încercând să păstrez ordinea sarcinilor care încă mă aşteptau, a celor scrise doar în inima mea, şi nu pe o bucată de hârtie. Abia am auzit cuvântările preotului, o psalmodiere mormăită care exprima toate dorinţele lor şi niciuna de-a mea.

Aveam doar şaptesprezece ani. Nu aveam dreptul să visez la viitor?

— Şi pentru Arabella Celestine Idris Jezelia, Prima Fiică a Casei Morrighan, roadele sacrificiului şi ale binecuvântărilor lui...

Preotul a continuat să murmure nesfârşitele binecuvântări şi jurăminte, vocea lui ridicându-se şi umplând încăperea. Apoi, când am crezut că nu mai pot suporta, căci vorbele lui parcă îmi tăiau respiraţia, s-a oprit şi, pentru un moment ce mi s-a părut plăcut şi plin de compasiune, liniştea mi-a răsunat în urechi. Am respirat din nou, iar după aceea s-a dat ultima binecuvântare:

— Deoarece regatele s-au ridicat din cenuşa oamenilor şi sunt clădite pe oasele celor pierduţi, vom reveni dacă aşa va voi Providenţa.

Mi a ridicat bărbia cu o mână, iar cu degetul mare al celeilalte mâini mi a uns fruntea cu cenușă.

La fel va fi pentru această Primă Fiică a Casei Morrighan, a terminat mama mea, așa cum era tradiția, și a șters cenușa cu o cârpă muiată în ulei.

Am închis ochii și mi-am plecat fruntea. *Prima Fiică.* O binecuvântare și un blestem. Și, dacă s-ar fi știut adevărul, o rușine.

Mama m-a atins din nou, iar mâna i-a rămas pe umărul meu. Pielea m-a usturat la atingerea ei căci alinarea a venit prea târziu. Preotul a spus o ultimă rugăciune în limba maternă a mamei mele, o rugăciune de protecție, care, în mod ciudat, nu era tradițională, iar ea și-a retras mâna.

S-a mai turnat niște ulei, iar rugăciunile psalmodiate obsedant au răsunat prin încăperea din piatră rece. Parfumul de trandafiri a umplut aerul. Am inspirat adânc. Fără să vreau, am savurat partea în care uleiurile fierbinți și mâinile calde mi-au masat nodurile formate în mine de câteva săptămâni. Căldura catifelată a calmat usturimea acidului lămâii amestecate cu vopsea și, pentru o clipă, parfumul floral m-a dus undeva departe, într-o grădină de vară ascunsă, unde nimeni nu mă putea găsi. Măcar de-ar fi fost atât de ușor!

Din nou, ritualul a fost declarat încheiat, iar artizanele s-au retras. Când au văzut rezultatul final de pe spatele meu, cei prezenți au răsuflat în cor.

Am auzit pe cineva apropiindu-se.

— Îndrăznesc să spun că nu se va uita prea mult la spatele ei, având la dispoziție restul priveliștii.

Un chicot a străbătut încăperea. Mătușa Bernette era cam slobodă de gură și nu se sfia să spună ce gândea, nici măcar cu un preot în odaie sau când ceremonialul era în plină desfășurare.

Tata pretindea că de la ea moştenisem limba ascuţită, deşi astăzi fusesem prevenită să nu scap vreun porumbel.

Pauline m-a luat de braţ şi m-a ajutat să mă ridic.

— Înălţimea Voastră, a spus când mi-a dat un cearşaf moale ca să mă înfăşor, cruţând astfel câtă demnitate mai aveam.

Ne-am privit rapid cu subînţeles, ceea ce m-a întărit, apoi m-a condus spre o oglindă înaltă, în faţa căreia mi-a oferit o oglinjoară argintie de mână, ca să văd şi eu rezultatul. Mi-am dat părul lung într-o parte şi am lăsat cearşaful să cadă suficient cât să-mi dezvelească partea de jos a spatelui.

Ceilalţi mi-au aşteptat răspunsul în linişte. M-am abţinut să suspin. Nu voiam să-i dau mamei satisfacţie, dar nu puteam nega faptul că era un *kavah*, un desen de nuntă, splendid. Chiar mă uimea. Blazonul urât al regatului Dalbreck fusese realizat uimitor de frumos: leul mârâia îmblânzit pe spatele meu, desene complicate îi mărgineau graţios ghearele, iar plantele agăţătoare din Morrighan şerpuiau cu o eleganţă agilă, coborând în V pe spate până ce ultimii cârcei delicaţi se agăţau şi se răsuceau pe adâncitura zonei lombare. Leul era respectat şi, totuşi, subjugat în mod ingenios.

Gâtul mi s-a uscat, iar ochii m-au usturat. Era un *kavah* care ar fi putut să-mi placă..., pe care aş fi fost mândră să îl port. Am înghiţit în sec şi mi l-am imaginat pe prinţ la terminarea jurămintelor, când avea să îmi ridice voalul de mireasă, cu gura căscată de uimire. *Broscoi libidinos!* Dar le-am spus artizanelor cele cuvenite.

— Este perfect! Vă mulţumesc şi nu mă îndoiesc de faptul că regatul Dalbreck le va respecta de azi înainte pe artizanele din Morrighan.

Mama a zâmbit, ştiind cât de greu îmi fusese să rostesc aceste vorbe.

Apoi toată lumea a fost condusă afară, pregătirile rămase căzând în sarcina părinților mei și a lui Pauline, care urma să mă asiste. Mama a adus cămașa din mătase albă din garderobă, o bucată de material așa de subțire și de fluid, încât părea că i se topise pe brațe. Pentru mine era o formalitate nefolositoare, deoarece acoperea prea puțin, fiind la fel de transparent și de trebuincios precum nesfârșitele noastre tradiții. A urmat rochia, al cărei spate cobora în același V ca să încadreze minunatul *kavah* care cinstea regatul prințului și dezvăluia noua apartenență a miresei lui.

Mama a strâns șireturile din structura ascunsă a rochiei, trăgându-le bine, astfel încât cămașa a părut să mi se lipească ușor pe talie, fără ca materialul să se întindă pe spate. Era o performanță la fel de grozavă ca podul din Golgata, dacă nu și mai și, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva croitoresele vrăjiseră un pic materialul și firele. Era mai bine să mă gândesc la detaliile astea decât la ce avea să urmeze. Mama mi-a întors chipul în mod ceremonios spre oglindă.

În ciuda indignării mele, eram hipnotizată. Era cu adevărat cea mai frumoasă rochie pe care o văzusem vreodată. Uimitor de elegantă, dantela densă Quiassé a artiștilor locali era singurul ornament din jurul decolteului adânc. *Simplitate.* Dantela urmărea în oglindă croiala spatelui rochiei. Păream altcineva în ea, o persoană mai în vârstă și mai înțeleaptă. Cineva cu o inimă pură care nu avea secrete. Cineva... care nu semăna deloc cu mine.

Fără un cuvânt măcar, m-am îndreptat spre fereastră, însoțită de oftatul ușor al mamei. În depărtare, am zărit ruina surpată și sângerie a turlei din Golgata, tot ce mai rămăsese din podul care se întindea odinioară plin de măreție peste golful vast. Curând, avea să dispărea și el, înghițit asemenea rămășițelor marii

construcții. Nici măcar misterioasa magie inginerească a Anticilor nu putea sfida inevitabilul. De ce trebuia să încerc eu?

Am simțit că mi se făcea greață și mi-am întors privirea către poalele dealului, unde căruțele înaintau cu greu pe drumul de sub cetate, îndreptându-se spre piața orașului, încărcate cu fructe sau flori, ori poate cu butoaie cu vin din podgoriile din Morrighan. Împestrițau peisajul și trăsuri elegante, trase de armăsari desăvârșiți.

Poate că într-una dintre acele trăsuri se aflau, ținându-se de mână și abia reușind să își ia privirea unul de la celălalt, fratele meu mai mare, Walther, și tânăra lui mireasă, Greta, invitați la nunta mea. Și poate că ceilalți frați ai mei erau deja în piață, zâmbindu-le tinerelor care le plăceau. Îmi aduc aminte că îl văzusem pe Regan, cu ochi visători, șoptindu-i vorbe dulci fiicei vizitiului chiar în urmă cu câteva zile pe un hol întunecat, iar pe Bryn, cochetând cu altă fată în fiecare săptămână, incapabil să se hotărască doar la una. Cei trei frați mai mari pe care îi adoram erau liberi să se îndrăgostească și să se însoare cu oricine pofteau. Și fetele erau libere să aleagă. Toată lumea era liberă, inclusiv Pauline, care avea un admirator ce urma să se întoarcă la ea la sfârșitul lunii.

— Cum ai făcut-o, mamă? am întrebat eu, uitându-mă încă la trăsurile care treceau pe dedesubt. Cum ai călătorit tocmai din Gastineux ca să te căsătorești cu un broscoi pe care nu îl iubeai?

— Tatăl tău nu este un broscoi, a spus serioasă mama.

M-am întors spre ea.

— Poate că e rege, însă tot un broscoi e. Vrei să îmi spui că atunci când te-ai căsătorit cu un străin de două ori mai în vârstă decât tine, nu ți s-a părut un broscoi?

Mama m-a privit cu ochii ei cenușii și calmi.

— Nu, nu mi s-a părut. Era destinul meu, datoria mea.

Un oftat obosit mi-a ieşit din piept.

— Deoarece erai o Primă Fiică.

Subiectul Primei Fiice era unul pe care mama îl evita mereu cu ingeniozitate. În ziua aceea, însă, fiind doar noi două, fără nimeni şi nimic care să ne tulbure, nu se putea feri. Am văzut-o înţepenind, cu bărbia ridicându-i-se cu demnitate.

— Este o onoare, Arabella.

— Dar nu am darul Primei Fiice. Nu sunt o *Siarrah*. Familia Dalbreck va descoperi curând că nu sunt bunul de preţ care cred membrii ei că sunt. Nunta asta e o înşelătorie.

— Darul poate veni în timp, mi-a răspuns ea fără vlagă.

Nu am contrazis-o. Se ştia că majoritatea Primelor Fiice căpătau darul până la maturitate, iar eu eram femeie de patru ani deja. Nu afişam însă niciun semn al vreunui dar. Mama se agăţa de speranţe false. M-am întors, uitându-mă din nou pe fereastră.

— Şi chiar dacă nu apare, a continuat mama, nunta nu este o înşelătorie. Această uniune nu înseamnă un singur dar de preţ. Onoarea şi privilegiul de a fi Prima Fiică dintr-o descendenţă regală sunt un cadou în sine. Poartă cu el istoria şi tradiţia. Asta e tot ce contează.

— De ce Prima Fiică? Poţi fi sigură că darul nu este transmis unui fiu? Sau celei de-a doua fiice?

— S-a întâmplat, dar... nu este de aşteptat. Şi nu este... tradiţional.

„Şi tradiţional este să îţi pierzi şi darul?" Cuvintele nerostite atârnau tăioase între noi, dar nici măcar eu nu o puteam răni pe mama cu ele. Tatăl meu nu o consultase în privinţa chestiunilor de stat la începutul căsniciei lor, dar auzisem poveştile de dinainte, când darul ei era puternic şi ceea ce spunea ea chiar

conta. Presupunând că vreunul dintre lucrurile astea era adevărat. Nu mai eram sigură.

Nu mai aveam răbdare pentru bolboroseli. Îmi plăcea să gândesc și să vorbesc simplu și direct. Și eram atât de sătulă să aud de tradiție, încât eram sigură că, dacă acel cuvânt ar fi fost rostit încă o dată, mi-ar fi explodat capul. Mama era din altă epocă.

Am auzit-o apropiindu-se și i-am simțit brațele calde cuprinzându-mă. Gâtul mi s-a umflat.

— Draga mea fiică, mi-a șoptit la ureche, nu contează dacă darul va veni sau nu. Nu te îngrijora! Este ziua nunții tale.

Cu un broscoi. L-am zărit pe regele din Dalbreck atunci când a venit să facă înțelegerea – ca și când aș fi fost un cal dat la schimb fiului său. Regele era la fel de bătrân și de gârbovit ca degetul artritic al unei babe, destul de bătrân încât să-mi fie bunic. Cocoșat și lent, a avut nevoie de ajutor să urce scările spre Marea Sală. Chiar dacă prințul avea o câtime din vârsta lui, tot era un filfizon ridat și fără dinți. Gândul ca el să mă atingă, cu atât mai puțin....

Am tremurat la gândul mâinilor osoase și bătrâne mângâindu-mi obrazul sau al buzelor stafidite atingându-le pe ale mele. M-am tot uitat pe fereastră, dar nu am văzut nimic dincolo de geam.

— De ce nu am putut cel puțin să îl examinez mai întâi?

Mama și-a luat mâinile de pe mine.

— Să îl examinezi pe prinț? Relația noastră cu familia Dalbreck deja este, în cel mai bun caz, fragilă. Ne-ai fi pus să le insultăm regatul cu o asemenea cerere, când regatul Morrighan speră să facă o alianță importantă?

— Nu sunt un soldat în armata tatei.

Mama s-a apropiat, mângâindu-mi obrazul, și mi-a șoptit:

— Ba da, draga mea. Eşti.

Am simţit un fior pe şira spinării.

Ea m-a strâns o ultimă dată şi s-a retras.

— Este timpul. Mă duc să iau mantia de nuntă, a spus şi a plecat.

Am traversat odaia spre dulap şi am deschis uşile, trăgând sertarul de jos şi luând o pungă din catifea verde, în care era un pumnal subţire cu pietre preţioase. Fusese un cadou de la fraţii mei la împlinirea vârstei de şaisprezece ani, unul pe care nu aveam voie să îl folosesc vreodată – cel puţin nu în mod deschis –, dar partea din spate a uşilor mobilei purta semnele antrenamentului meu secret. Am mai luat alte câteva bunuri, le-am înfăşurat într-o cămaşă şi am legat bocceaua cu o panglică.

Pauline a revenit după ce s-a îmbrăcat, iar eu i-am dat legătura.

— Voi avea grijă de ea, a spus emoţionată de pregătirile din ultima clipă şi a părăsit încăperea chiar în clipa în care mama s-a întors cu mantia.

— De ce să aibă grijă? a întrebat mama.

— I-am mai dat nişte lucruri pe care vreau foarte mult să le iau cu mine.

— Bunurile de care ai nevoie au fost trimise ieri în cufere, a spus când a străbătut odaia spre patul meu.

— Mai erau câteva pe care le-am uitat.

Ea a clătinat din cap, amintindu-mi că era puţin spaţiu în trăsură, iar călătoria spre Dalbreck era una lungă.

— Mă voi descurca, am răspuns eu.

Mama a lăsat pe pat mantia, care fusese călcată şi atârnată, astfel încât nicio cută sau încreţitură să nu îi strice frumuseţea. Mi-am trecut mâna peste bucata de catifea. Albastrul era la fel de închis ca noaptea, iar rubinele, turmalinele şi safirele care

înconjurau marginile erau stelele ei. Bijuteriile aveau să se dovedească folositoare. Tradiția spunea că mantia trebuia să fie pusă pe umerii miresei de ambii părinți și, totuși, mama se întorsese singură.

— Unde este..., am început să întreb, apoi am auzit o armată de pași răsunând pe hol.

Inima mi s-a scufundat și mai mult. Nu venea singur, nici măcar pentru asta. Tata a intrat în odaie însoțit de lordul vicerege într-o parte, de cancelarul și dascălul regal în cealaltă parte, urmat de diverși lachei din cabinetul său. Știam că viceregele se achita doar de sarcinile care îi fuseseră încredințate – mă trăsese deoparte la puțin timp după semnarea documentelor și îmi spusese că se opusese mariajului –, dar, până la urmă, era un om rigid, cu simțul datoriei, ca și restul. Dascălul și cancelarul îmi displăceau în mod special, fapt de care erau conștienți, dar nu mă simțeam vinovată, de vreme ce știam că sentimentul era reciproc. Pielea mi se făcea ca de găină ori de câte ori mă apropiam de ei, de parcă tocmai aș fi intrat pe un câmp cu căpușe însetate de sânge. Ei, mai mult decât oricine, se bucurau, probabil, să scape de mine.

Tata s-a apropiat, m-a sărutat pe ambii obraji și s-a retras ca să mă privească, oftând din toți rărunchii.

— Ești la fel de frumoasă ca mama ta în ziua nunții.

M-am întrebat dacă această neobișnuită afișare a emoțiilor era pentru ochii celor care priveau. Rareori vedeam un moment de afecțiune între părinții mei, apoi, într-o secundă, i-am observat privirea mutându-se de la mine, la ea și zăbovind acolo. Mama s-a uitat la el, iar eu m-am întrebat ce își transmiteau. Iubire? Sau regretul iubirii pierdute și pentru ce ar fi putut fi? Nesiguranța a umplut un gol ciudat din mine și o sută de întrebări mi-au venit pe buze, dar, cu dascălul, cancelarul și

anturajul nerăbdător care urmăreau, am ezitat să adresez vre-una dintre ele. Poate că asta intenționa tata.

Pontatorul, un bărbat mic și indesat, cu ochi bulbucați, și-a scos omniprezentul ceas de buzunar. El și ceilalți l-au condus pe tata înapoi, ca și când ei ar fi fost cei care țineau frâiele regatului, și nu invers.

— Suntem presați de timp, Maiestatea Voastră, i-a amintit el tatălui meu.

Viceregele mi-a aruncat o privire plină de compasiune, dar a dat afirmativ din cap.

— Maiestatea Voastră, nu vrem să facem ca familia regală din Dalbreck să aștepte această ocazie importantă. După cum știți foarte bine, nu va fi bine primit un astfel de gest.

Vraja și privirea s-au destrămat. Mama și tata mi-au pus mantia pe umeri, închizând fibula de la gât, apoi doar tata mi-a ridicat gluga și m-a sărutat din nou pe ambii obraji, de data asta cu mai multă reținere, doar respectând protocolul.

— Servești bine regatul Morrighan în ziua asta, Arabella. *Lia.*

Ura numele Jezelia, deoarece nu se mai întâlnise în descendența regală, *nu se mai întâlnise nicăieri*, afirmase el, dar mama insistase asupra lui fără nicio explicație. În această privință rămăsese de neînduplecat. A fost probabil ultima dată când tata a cedat în fața vreunei dorințe de-ale ei. Nici măcar asta nu aș fi aflat, dacă nu mi-ar fi spus mătușa Bernette, și chiar și ea aborda cu multă precauție subiectul, încă sensibil pentru părinții mei.

I-am studiat chipul. Tandrețea trecătoare din urmă cu o clipă dispăruse, gândurile lui trecând deja la chestiuni de stat, dar m-am uitat în ochii lui, sperând la mai mult. Nu s-a întâmplat nimic. Mi-am ridicat bărbia, stând mai fermă.

— Da, chiar servesc bine regatul, exact aşa cum ar trebui, Maiestatea Voastră. Sunt, la urma urmelor, un soldat în armata voastră.

El s-a încruntat şi s-a uitat întrebător la mama, care a scuturat uşor din cap, ignorând tăcută chestiunea. Tata, care era mereu mai întâi rege şi după aceea părinte, s-a mulţumit să îmi ignore remarca, deoarece, ca întotdeauna, alte chestiuni erau mai importante. Apoi s-a întors şi a plecat cu anturajul său, spunând că urma să ne vedem la biserică, datoria lui faţă de mine fiind acum împlinită. *Datoria.* Era un cuvânt pe care îl uram chiar mai mult decât detestam să aud vorbindu-se despre *tradiţie.*

— Eşti pregătită? a întrebat mama când ceilalţi au părăsit în sfârşit odaia.

Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Dar trebuie să rezolv ceva personal înainte să plecăm. Ne vedem pe holul de jos!

— Pot...

— Te rog, mamă...

Vocea mi s-a spart pentru prima dată.

— Am nevoie doar de câteva minute.

Mama a cedat, iar eu i-am ascultat ecoul singuratic al paşilor când s-a retras pe hol.

— Pauline? am şoptit, ştergându-mi obrajii.

Pauline a intrat în odaie prin budoar. Ne-am uitat una la cealaltă, cuvintele neavându-şi rostul şi înţelegând clar ce ne aştepta, căci fiecare detaliu al zilei fusese deja dezbătut în timpul unei lungi nopţi de nesomn.

— Mai ai timp să te răzgândeşti. Eşti sigură? m-a întrebat Pauline, dându-mi o ultimă şansă ca să mă retrag.

Sigură? Pieptul mi s-a strâns de o durere atât de profundă şi reală, încât m-am întrebat dacă inima chiar putea să se frângă.

Sau frica era cea care mă străpungea? Mi-am apăsat o mână pe piept, încercând să alin înțepătura pe care o simțeam acolo Poate că era punctul rupturii.

— Nu este cale de întoarcere. Alegerea a fost făcută în locul meu, am răspuns eu. De acum, acesta e destinul pe care va trebui să îl accept, la bine sau la rău.

— Mă rog să fie bine, prietena mea, a spus Pauline, dând înțelegătoare din cap.

Și, astfel, ne-am grăbit pe holul gol și boltit spre partea din spate a castelului, apoi pe scara întunecată a servitorilor. Nu am trecut pe lângă nimeni - toată lumea era fie ocupată cu pregătirile de la biserică, fie aștepta în fața cetății procesiunea regală spre piață.

Am ieșit pe o ușiță din lemn cu balamale groase și negre, în soarele orbitor. Vântul ne sufla rochiile, iar mie mi-a tras gluga de pe cap. Am zărit poarta întunecată a fortăreței, folosită doar pentru vânătoare și plecări discrete, deja deschisă, după cum se poruncise. Pauline m-a condus printr-o curte noroioasă spre zidul umbrit și ascuns al clădirii trăsurilor, unde un băiat de la grajd cu ochi mari aștepta cu doi cai înșeuați. Acesta s-a bulbucat imposibil de mult când m-am apropiat.

— Înălțimea Voastră, trebuia să urcați în trăsura pe care v-am pregătit-o, a spus el, înecându-se cu vorbele. Așteaptă la treptele din fața cetății. Dacă...

— Planurile s-au schimbat, am spus eu ferm și mi-am adunat rochia astfel încât să pot urca pe scară.

Băiatul cu părul blond a rămas cu gura căscată când s-a uitat la rochia mea cândva imaculată, la tivul deja stropit cu noroi murdărindu-mi acum mânecile și juponul din dantelă și, mai rău, mantia de nuntă, cu bijuterii.

— Dar...

— Grăbeşte-te! Dă-mi mâna odată! am izbucnit eu, luându-i frâul.

Băiatul s-a supus, ajutând-o şi pe Pauline.

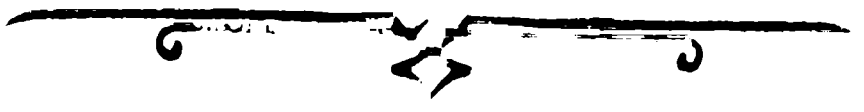
— Ce voi spune...

Nu am mai auzit ce a îngăimat, căci copitele care galopau acopereau toate argumentele trecute şi prezente. Cu Pauline lângă mine, într-o acţiune al cărei efect nu mai putea fi şters, o acţiune care curma o mie de vise, dar dădea naştere unuia singur, am fugit spre pădure şi nu am privit nicio clipă înapoi.

Ca nu cumva să repetăm istoria,
poveștile vor fi transmise
din tată-n fiu și din mamă-n fiică
întrucât, deși cu o singură genetrice,
istoria și adevărul se pierd pentru totdeauna.

***Cartea Sfântă din Morrighan*, volumul al III-lea**

CAPITOLUL DOI

AM STRIGAT, AM ȚIPAT DIN TOATE RĂRUNCHIII, ȘTIIND că vântul, dealurile și distanța ne au smuls din fața urechilor care ar fi putut asculta. Am zbierat zăpăcite de bucurie și din nevoia primară de a crede în evadarea noastră. Dacă nu credeam, frica avea să ne copleșească. Am simțit o deja suflându mi în spate când m am grăbit și mai mult.

Ne-am îndreptat spre miazănoapte, conștiente că băiatul de la grajd avea să ne privească până ce dispăream în pădure. După ce am pătruns în codru, am găsit albia râului pe care o văzusem la vânătoare cu frații mei și am mers înapoi prin apa curgătoare a râului nu foarte adânc până ce am găsit malul stâncos de pe partea cealaltă, pe care l-am folosit ca să ieșim fără să lăsăm urme.

De îndată ce am atins din nou pământul tare, am galopat ca și când ne-ar fi urmărit un monstru. Am tot călărit, urmând poteca nu prea călcată dintre pinii deși, care aveau să ne servească drept refugiu, dacă ar fi trebuit să ne ferim. Uneori, am amețit de râs, alteori, lacrimile ni s-au prelins pe obraji, dar în cea mai mare parte a timpului am fost tăcute, fără să ne vină a crede că am făcut-o cu adevărat.

După o oră, nu știam ce mă durea mai mult coapsele, gambele în care simțeam crampe sau spatele rănit, toate obișnuite doar cu mersul mândru și regal deoarece, în ultimele luni, tatăl meu nu mi-a permis mai mult. Degetele îmi erau amorțite din cauză că țineam strâns frâiele, dar Pauline nu s-a oprit, așadar nu am făcut-o nici eu.

Rochia fluturа în urma mea, căsătorindu-mă acum cu o viață de incertitudini, dar asta mă înspăimânta mult mai puțin decât viața sigură pe care o înfruntasem. Viața asta era un vis al meu, în care imaginația era singura limită. Era o viață a cărei stăpână eram doar eu.

Am pierdut noțiunea timpului, ritmul copitelor fiind singurul lucru care conta, căci fiecare bătaie sporea distanța. În cele din urmă, aproape ca la un semn, ravianii noștri cafenii și strălucitori au forăit și au încetinit singuri, ca și când și-ar fi transmis un mesaj secret. Ravianii erau mândria grajdurilor din Morrighan și își dovediseră valoarea. Mai erau cel puțin trei ceasuri din zi. Încă nu ne puteam opri. Am continuat într-un ritm mai lent și, în cele din urmă, când soarele a dispărut în spatele lanțului muntos Andeluchi, am căutat un loc sigur ca să poposim peste noapte.

Am ascultat cu atenție cât am călărit printre copaci și am căutat un adăpost. Gâtul m-a usturat când un țipăt îndepărtat al păsărilor a răsunat prin pădure, ca un avertisment. Am ajuns la ruinele prăbușite ale Anticilor, la zidurile parțiale și la stâlpii care erau acum mai mult pădure decât civilizație. Erau plini de mușchi verzi și licheni, probabil singurele lucruri care încă mai țineau rămășițele în picioare. Poate că ruinele modeste făcuseră parte cândva dintr-un templu splendid, dar acum ferigile și plantele agățătoare le revendicaseră. Pauline și-a sărutat dosul mâinii ca binecuvântare și protecție împotriva spiritelor care ar fi putut zăbovi pe aici și a tras ușor frâiele ca să treacă în grabă. Nu mi-am sărutat mâna și nici nu am trecut în grabă

mai departe, în schimb am studiat curioasă oasele verzi ale altei epoci, așa cum făceam întotdeauna, și m am întrebat oare cine le crease.

Am ajuns în sfârșit într-o mică poiană. Cu ultimul licăr de lumină al zilei deasupra capului și amândouă încovoiate în șa, am convenit în tăcere că acesta era locul de popas. Tot ce voiam să fac era să mă prăbușesc în iarbă și să dorm până dimineață, dar caii erau la fel de epuizați și meritau încă atenția noastră, de vreme ce erau singura noastră cale de evadare.

Am scos șeile, lăsându-le să cadă cu un zăngănit pe pământ, deoarece nu aveam puterea să facem mai mult, apoi am luat păturile ude și le-am atârnat pe o creangă, la uscat. Am mângâiat animalele pe spate, iar ele s-au dus direct la râu ca să bea apă.

Pauline și cu mine ne-am prăbușit împreună, ambele prea obosite ca să mâncăm, deși niciuna din noi nu înghițise niciun dumicat toată ziua. De dimineață fuseserăm prea neliniștite cu planurile noastre clandestine ca să mai luăm măcar masa.

Deși mă gândeam de câteva săptămâni să fug, faptul fusese de neconceput pentru mine până seara trecută, la petrecerea de rămas-bun cu familia, din sala Aldrid. Atunci s-a schimbat totul și ce era de neimaginat a părut, pe dată, singura mea alegere. Când toasturile și râsetele zburau prin odaie, iar eu mă sufocam sub greutatea petrecerii și a zâmbetelor satisfăcute ale celor din guvern, ochii mei i-au întâlnit pe cei ai lui Pauline. Ea aștepta lângă zidul îndepărtat împreună cu ceilalți servitori. Când am clătinat din cap, a știut. Nu o puteam face. La rândul ei, a dat din cap.

A fost un schimb tăcut pe care nu l-a observat nimeni, dar, mai târziu în acea seară, după ce toată lumea se retrăsese, ea a revenit în odaia mea și ne-am împărtășit planurile. Aveam atât de puțin timp și atât de multe de aranjat, și aproape totul depindea de înșeuarea a doi cai, fără să afle cineva. La răsărit,

Pauline a trecut de șeful grajdului, care era ocupat cu pregătirea pentru procesiunea regală, și a vorbit în șoaptă cu cel mai tânăr dintre argați, un copil lipsit de experiență care ar fi fost prea intimidat să pună la îndoială o cerere directă de la curtea reginei. Până în momentul de față, planurile noastre grăbite și peticite funcționaseră.

Deși am fost prea obosite ca să mâncăm, când soarele a coborât mai mult, iar lumina s-a risipit, extenuarea a făcut loc fricii. Am căutat lemne de foc pentru a ține la distanță creaturile care pândeau sau, cel puțin, pentru a putea să le vedem dinții înainte să ne devoreze.

Întunericul a venit repede și a cuprins toată lumea de dincolo de micul cerc pâlpâitor care ne încălzea picioarele. Am privit flăcările atingând aerul din fața noastră, am ascultat pârâitul, șuieratul și foșnetul lemnului care se așeza. Erau singurele sunete, dar noi am ascultat în continuare.

— Crezi că sunt urși? a întrebat Pauline.

— Cu siguranță.

Dar eu mă gândeam deja la tigri. Înfruntasem unul când aveam doar zece ani; fusesem atât de aproape, încât îi simțisem respirația, mârâitul, saliva, imensitatea lui pe cale să mă devoreze. Așteptasem să mor. Nu știam de ce nu atacase imediat, dar un strigăt îndepărtat al fratelui care mă căuta a fost singurul lucru care mi-a salvat viața. Animalul a dispărut în pădure la fel de repede cum a apărut. Nimeni nu m-a crezut când am povestit ce mi se întâmplase. Existau rapoarte cu privire la existența tigrilor în Cam Lanteux, dar numărul lor era mic. Morrighan nu era ținutul lor natural. Ochii sticloși și galbeni ai animalului încă îmi bântuiau visele. M-am uitat pe lângă flăcări în întuneric, unde pumnalul era tot în desagă, la câțiva pași în afara cercului nostru sigur de lumină. Cât de nesăbuită eram să mă gândesc la asta abia acum!

Sau mai rău decât urâți ar putea fi barbarii, am spus eu cu o groază prefăcută, încercând să ne animez spiritele.

Pauline a căscat ochii, deși zâmbea.

Am auzit că se înmulțesc precum iepurii și smulg cu dinții capetele animalelor mici.

Și vorbesc doar mormăind.

Auzisem și cu poveștile. Din patrulele lor, soldații se întorceau cu povești despre manierele brutale ale barbarilor și numărul lor tot mai mare. Doar datorită lor, dușmănia dintre Morrighan și Dalbreck fusese lăsută deoparte și se făcuse o alianță incomodă - pe seama mea. Un regat puternic și înverșunat din cealaltă parte a continentului, cu o populație în creștere, despre care se spunea că își mărea hotarele, era o amenințare mai serioasă decât un regat oarecum civilizat care măcar se trăgea din urmașii Celor Rămași. Împreună, armatele unite din Morrighan și Dalbreck puteau fi grozave, dar, singure, erau vulnerabile. Doar Marele Râu și Cam Lanteux țineau barbarii departe.

Pauline a aruncat o altă creangă uscată în foc.

— Vorbești limbi străine; n-ar trebui să ai probleme cu mormăielile barbarilor. Așa vorbește jumătate din curtea regelui.

Am izbucnit în râs, imitând râsetul cancelarului și oftatul arogant al dascălului.

— Ai văzut unul vreodată? a întrebat ea.

— Eu? Să văd un barbar? Am fost ținută din scurt în ultimii câțiva ani, că abia dacă am văzut ceva.

Zilele mele de hoinărit pe dealuri și alergat după frații mei s-au terminat brusc atunci când părinții au hotărât că începeam să arăt ca o femeie și că trebuia să mă comport ca atare. Mi-au fost luate libertățile pe care le împărtășeam cu Walther, Regan și Bryn: exploratul ruinelor din pădure, călăritul cailor pe câmpie, vânatul animalelor mici și restul poznelor. Când

am mai crescut, năzdrăvăniile lor au fost în continuare ignorate, spre deosebire de ale mele, şi, încă de atunci, mi am dat seama că sunt judecată altfel.

După ce mi-au fost restricţionate activităţile, mi-am dezvoltat talentul de a mă furişa neobservată afară – ca astăzi. O abilitate pe care, cu siguranţă, părinţii mei nu o preţuiau, deşi eram destul de mândră de asta. Dascălul mi-a suspectat hoinărelile şi a pus capcane pe care le-am evitat cu uşurinţă. Ştia că scotocisem prin odaia cu texte antice, ceea ce era interzis, textele fiind, chipurile, prea delicate pentru mâini neatente ca ale mele. Dar atunci, chiar dacă reuşeam să mă furişez departe de zidurile cetăţii, de fapt, nu aveam unde să plec. Toată lumea din Civica ştia cine sunt, iar vestea cu siguranţă ar fi ajuns la urechile părinţilor mei. Prin urmare, în mare parte mi-am limitat evadările la incursiuni nocturne în odăi slab luminate pentru jocuri de cărţi sau zaruri cu fraţii mei şi prietenii lor de încredere, care ştiau să nu vorbească despre sora mai mică a lui Walther şi care, probabil, m-ar fi compătimit. Fraţii mei se bucurau întotdeauna de expresiile surprinse ale prietenilor lor când dădeam şi primeam replici. Cuvintele şi subiectele nu erau cenzurate din cauza sexului sau a titlului meu, iar acele discuţii scandaloase m-au educat în moduri în care nu ar fi putut niciodată să o facă un dascăl regal.

Mi-am umbrit ochii cu mâna, ca şi când aş fi privit în pădurea întunecată în căutarea lor.

— Ar fi binevenită diversiunea unui sălbatic chiar acum. Barbarilor, arătaţi-vă! am strigat eu, dar nu am primit niciun răspuns. Cred că i-am speriat.

Pauline a râs, dar bravada neliniştită plutea în aer. Amândouă ştiam că micile lor bande fuseseră văzute ocazional în păduri, traversând din Venda în teritoriile interzise ale ţinutului Cam Lanteux. Câteodată, se aventurau chiar curajos în regatele Morrighan şi Dalbreck, dispărând la fel de uşor ca lupii când

erau urmăriți. Pentru moment, eram încă prea aproape de centrul regatului Morrighan ca să fim nevoite să ne facem griji în privința lor. Era mai probabil să întâlnim pribegi, nomazi în voia sorții care se rătăceau uneori de Cam Lanteux. Eu nu văzusem niciodată vreunul, dar auzisem de manierele lor neobișnuite. Călătoreau în căruțe colorate ca să vândă mărunțișuri, să cumpere provizii, să își vândă alifiile misterioase sau, câteodată, să cânte pentru un bănuț. Totuși, nu ei erau cei care mă îngrijorau cel mai mult. Spaima care mă stăpânea era legată de tatăl meu și de situația în care o târâsem pe Pauline. Erau atât de multe lucruri pe care nu avuseserăm timp să le discutăm seara trecută.

Am urmărit-o cum se uita absentă la foc, punând lemne când era nevoie. Pauline era descurcăreață, dar știam că nu era neînfricată, iar asta făcea curajul ei de azi mult mai mare decât al meu. Ea avea totul de pierdut făcând asta. Eu aveam totul de câștigat.

— Îmi pare rău, Pauline! În ce încurcătură te-am băgat!

Ea a ridicat din umeri.

— Oricum urma să plec. Ți-am spus.

— Dar nu așa. Ai fi putut pleca în împrejurări mult mai favorabile.

A zâmbit, incapabilă să mă contrazică.

— Probabil, a spus ea, iar zâmbetul i-a dispărut încet, în timp ce mă ațintea cu privirea. Dar nu aș fi putut pleca vreodată dintr-un motiv la fel de important. Nu putem aștepta mereu momentul potrivit.

Chiar nu meritam o prietenă ca ea. Mă durea compasiunea pe care mi-o arăta.

— Vom fi vânate, i-am spus eu. Se va pune o recompensă pe capul meu.

Asta era ceva despre care nu vorbiserăm la primele ore ale dimineții.

Ea şi-a ferit privirea şi a clătinat puternic din cap.

— Nu, tatăl tău nu va face asta.

Am oftat, strângându-mi genunchii la piept şi uitându-mă la tăciunii aprinşi.

— Mai ales tatăl meu va face asta. Am comis un act de trădare, ca un soldat care a dezertat din armata lui. Şi mai rău, l-am umilit. L-am făcut să pară slab. Cabinetul lui nu îl va lăsa să uite aşa ceva. Va trebui să acţioneze.

Nici în privinţa asta nu m-a putut contrazice. De când aveam doisprezece ani, ca membră a curţii regale, mi se ceruse să particip şi să fiu martoră la execuţia trădătorilor. Era o ocazie rară, de vreme ce execuţiile publice prin spânzurare se dovediseră a fi intimidante, dar amândouă cunoşteam povestea surorii tatălui meu. Aceasta murise înainte să mă nasc eu, aruncându-se din Turnul Estic. Fiul ei dezertase din regimentul lui, iar femeia ştia că nici măcar nepotul regelui nu va fi cruţat. Nu a fost. Băiatul a fost spânzurat în ziua următoare şi ambii au fost îngropaţi în dizgraţie, în acelaşi mormânt nemarcat. Unele limite nu puteau fi depăşite în Morrighan. Loialitatea era una dintre ele.

Pauline s-a încruntat.

— Dar tu nu eşti un soldat, Lia! Eşti fiica lui! Nu ai avut de ales, iar asta înseamnă că nici eu nu am avut de ales. Nimeni nu ar trebui silit să se căsătorească cu o persoană pe care nu o iubeşte.

Pauline s-a întin[illegible]e spate, privind stelele şi strâmbând caraghios din nas.

— Mai ales cu vreun prinţ bătrân şi îndesat.

Am izbucnit din nou în râs şi, mai mult decât pentru aerul pe care îl respiram, i-am fost recunoscătoare lui Pauline. Am privit împreună constelaţiile sclipitoare, iar ea mi-a povestit despre Mikael, despre promisiunile pe care şi le făcuseră, despre

lucrurile dragute pe care el i le şoptise la ureche şi despre planurile pentru când s-ar fi întors din ultima patrulă împreună cu garda regală, la sfârşitul lunii. Am văzut dragostea din ochii ei şi am simţit cum i s-a schimbat vocea când a vorbit despre el.

Mi-a spus cât de mult îi este dor de Mikael, dar că era încrezătoare că acesta o va găsi deoarece o cunoştea ca nimeni altcineva. Ei vorbiseră despre Terravin de nenumărate ori – despre viaţa pe care şi-o vor face acolo şi despre copiii pe care îi vor creşte. Cu cât vorbea mai mult, cu atât durerea din mine creştea. Aveam doar gânduri vagi şi goale despre viitor, majoritatea fiind lucruri pe care nu le voiam, în timp ce Pauline îşi populase visele cu oameni reali şi detalii adevărate. Ea îşi crease un viitor împreună cu altcineva.

M-am întrebat cum ar fi să am pe cineva care să mă cunoască atât de bine, pe cineva care să se uite direct în sufletul meu, pe cineva a cărui atingere să-mi alunge toate celelalte gânduri din minte. Am încercat să-mi imaginez pe cineva care să tânjească după aceleaşi lucruri şi care ar vrea să-şi petreacă tot restul vieţii cu mine, *nu* pentru că ar avea de respectat o înţelegere lipsită de dragoste scrisă pe hârtie.

Pauline m-a strâns de mână şi s-a ridicat, punând mai multe lemne pe foc.

— Ar trebui să dormim ca să putem pleca devreme.

Avea dreptate. Ne aştepta un drum de cel puţin o săptămână, presupunând că nu ne rătăceam. Pauline nu mai fusese în Terravin din copilărie şi nu cunoştea drumul, iar eu nu fusesem niciodată acolo, deci puteam doar să îi urmăm instinctele şi să ne bazăm pe ajutorul trecătorilor. Am întins o pătură pe pământ pe care să dormim şi mi-am scos acele de pin din păr.

Ea s-a uitat la mine şovăitor.

— Te deranjează dacă rostesc mai întâi pomenirile sfinte? Le voi spune încet.

— Bineînțeles că ar trebui să o faci, am șoptit eu, încercând să afișez un minimum de respect de dragul ei și simțind o urmă de vinovăție că nu eram obligată să le spun eu.

Pauline era credincioasă, în timp ce eu nu făcusem niciodată un secret din disprețul meu față de tradițiile care îmi dictaseră viitorul.

Ea a îngenuncheat și a rostit pomenirile sfinte cu o voce hipnotică, precum acordurile blânde ale harpei care răsunau prin biserică. Am privit-o, gândindu-mă cât de prostească era soarta. Ar fi fost o Primă Fiică a regatului Morrighan mult mai bună, fiica pe care părinții mei și-ar fi dorit-o, tăcută și discretă, răbdătoare, loială vechilor obiceiuri, cu inima curată, deschisă la lucruri nerostite, mai aproape de a avea un dar decât voi fi eu vreodată, perfectă pentru o Primă Fiică din toate punctele de vedere.

M-am întins pe spate și am ascultat povestea pe care o psalmodia, povestea Primei Fiice inițiale, care-și folosise darul dat de zei ca să-i conducă pe urmașii Celor Rămași departe de distrugere, spre un tărâm nou și sigur, lăsând îndărăt o lume ruinată și clădind una nouă și plină de speranță. Cu ritmul ei drăguț, povestea era frumoasă, izbăvitoare, convingătoare, iar eu m-am pierdut în cadență, în adâncul pădurii care ne înconjura, în lumea de dincolo de ea, în magia unor vremuri trecute. Cu notele ei blânde, povestea ajunsese tocmai la începutul universului și înapoi. Aproape o înțelegeam.

M-am uitat la cerul de deasupra pinilor, departe și de neatins, strălucitor și viu, iar în mine s-a născut o dorință să întind mâna și să îi împărtășesc magia. Și copacii s-au întins spre magie, apoi au tremurat la unison ca și când o armată de fantome tocmai ar fi trecut peste crengile de sus, o lume conștientă, la care nu puteam ajunge.

M-am gândit la toate momentele din copilărie când plecam pe furiș în puterea nopții spre cea mai calmă parte a cetății - acoperișul -, un loc unde zgomotul constant era discret, iar eu deveneam una dintre firele liniștite, conectate la univers. Acolo mă simțeam mai aproape de ceva pe care nu îl puteam numi.

„Dacă aș putea măcar să întind mâna și să ating stelele, aș ști totul. Aș înțelege."

„Ce ai ști, draga mea?"

„Asta", spuneam eu, lipindu-mi mâna de piept.

Nu aveam cuvinte să descriu durerea din mine.

„Nu este nimic de știut, copilă dragă. Este doar răcoarea nopții."

Mama mă strângea în brațe și mă conducea în pat. Mai târziu, când hoinărelile mele nocturne nu au încetat, a mai adăugat un lacăt la ușa acoperișului, unul la care să nu ajung.

Pauline a terminat în sfârșit, ultimele ei cuvinte fiind o șoaptă smerită. „Așa va fi întotdeauna."

— Întotdeauna, am șoptit în sinea mea, întrebându-mă cât timp însemna asta.

Ea s-a ghemuit pe pătură lângă mine, iar eu am tras mantia de nuntă peste amândouă. Liniștea bruscă a făcut pădurea să se apropie un pas, iar cercul nostru de lumină s-a micșorat.

Pauline a adormit repede, dar evenimentele de peste zi încă nu-mi dădeau pace. Nu conta că eram extenuată. Mușchii mei obosiți zvâcneau, iar mintea îmi sărea de la un gând la celălalt, ca un greier ghinionist care se ferea de învălmășeală.

Singura mea consolare când mi-am ridicat privirea la stelele pâlpâitoare a fost că prințul regatului Dalbreck era, probabil, și el încă treaz și se întorcea grăbit acasă pe un drum desfundat, cu dureri în oasele bătrâne, într-o trăsură rece și incomodă, fără o tânără mireasă care să îl încălzească.

CAPITOLUL TREI

PRINȚUL

AM ÎNCHIS CATARAMA RANIȚEI. AVEAM SUFICIENT cât să îmi ajungă două săptămâni și destui bani în traistă dacă ar fi durat mai mult. Cu siguranță aveam să dau peste un han sau două pe drum. Probabil că ea nu ajunsese la mai mult de o zi distanță de cetate.

— Nu te pot lăsa să faci asta!

I-am zâmbit lui Sven.

— Crezi că ai de ales?

Nu mai eram tânărul de care trebuia să aibă grijă. Eram matur, cu cinci centimetri mai înalt decât el, mai greu cu cinci-sprezece kilograme și destul de frustrat, încât să fiu un adversar formidabil.

— Încă ești furios. Au trecut doar câteva zile. Mai așteaptă!

— Nu sunt nervos. Poate doar amuzat. Curios.

Sven mi-a înșfăcat frâiele calului, făcându-l să tresară.

— Ești nervos pentru că ea s-a gândit la asta înaintea ta.

Uneori îl uram pe Sven. Pentru cineva încercat în luptă, era prea isteț. Mi-am luat din nou frâiele.

— Doar amuzat. Și curios, l-am asigurat eu.

— Ai spus deja asta.

— Aşa este, am încuviinţat şi am pus pătura pentru şa pe spatele calului, aşezând-o pe greabăn şi netezindu-i cutele.

Aventura mea nu i se părea deloc amuzantă lui Sven, care a continuat să-şi prezinte argumentele cât am aranjat şaua. Abia dacă am auzit vreunul. Mă gândeam doar la cât de bine m-aş fi simţit *plecând.* Tatăl meu era mult mai supărat decât mine, pretinzând că era un afront intenţionat. „Ce fel de rege nu îşi poate stăpâni propria fiică?" Iar aceasta era una dintre cele mai raţionale replici ale sale.

El şi cabinetul său trimiteau deja divizii întregi spre garnizoane îndepărtate ca să le întărească şi să arate regatului Morrighan cât de mare era cu adevărat puterea lui. Alianţa incomodă se dăduse peste cap, dar mai grave decât lăudăroşenia şi teoriile conspiraţioniste ale cabinetului erau expresiile triste de pe chipul mamei, care deja se gândea să găsească o altă mireasă într-unul dintre Regatele de Jos sau chiar în propria noastră nobilime, pierzând complet din vedere scopul acestei alianţe matrimoniale.

Am pus piciorul în scară şi am urcat în şa. Calul meu a pufnit şi a lovit din copite, la fel de nerăbdător ca şi mine să plece.

— Stai! a spus Sven, păşind în calea mea, o mişcare nesăbuită pentru un om ca el, care cunoştea atât de multe despre cai şi, mai ales, despre al meu.

Şi-a dat seama de greşeală şi s-a ferit din calea armăsarului.

— Nici măcar nu ştii unde a plecat. Cum o vei găsi?

Am ridicat din sprâncene.

— Nu ai încredere în abilităţile tale, Sven. Adu-ţi aminte că am învăţat de la cel mai bun.

Aproape l-am văzut înjurându-se. Se lăuda mereu cu asta când nu eram atent, pişcându-mă de urechi când încă eram

mai scund cu două capete decât el, amintindu-mi că aveam cel mai bun profesor şi că nu ar trebui să îl fac să-şi piardă timpul lui preţios. Bineînţeles, amândoi eram conştienţi de ironia acestui lucru. Avea dreptate. Chiar am avut cel mai bun profesor. I-am fost repartizat ca discipol la opt ani, am devenit cadet la doisprezece, am depus jurământul la paisprezece şi am fost numit soldat în toată regula înainte de şaisprezece ani. Mi-am petrecut mai mulţi ani ca învăţăcel al lui Sven decât cu propriii părinţi. Eram un soldat desăvârşit, în mare parte datorită lui, excelând la toate tipurile de pregătire militară, ceea ce făcea totul doar mai usturător. Eram, probabil, cel mai neîncercat soldat din istorie.

În numeroasele lui lecţii, Sven inclusese exerciţii despre istoria militară – realizările înaintaşilor. Nobilii din Dalbreck avuseseră dintotdeauna prerogative militare, inclusiv tata. Acesta avansase în mod legitim până la gradul de general, cât tatăl său era încă pe tron, dar, pentru că eram unicul moştenitor al unicului moştenitor, milităria îmi fusese limitată. Nu aveam nici măcar un văr care să mă înlocuiască. Călătoream împreună cu o companie, dar nu mi se permitea niciodată să fiu în prima linie, focul luptei stingându-se cu mult înainte să fiu adus pe orice câmp de luptă, şi, chiar şi atunci, mă înconjurau cu cei mai puternici din grupul nostru, ca o asigurare în plus că aveam să scap teafăr şi nevătămat.

Ca să compenseze şi să reprime vociferările privind statutul meu favorizat, Sven îmi dădea de făcut un număr dublu din cele mai murdare şi mai josnice sarcini, de la curăţarea grajdurilor până la lustruirea cizmelor şi căratul morţilor de pe câmpul de luptă. Camarazii mei nu şi-au afişat sau exprimat niciodată indignarea, ci doar compasiunea. Un soldat neîncercat, indiferent cât de bine instruit, nu era soldat.

Sven a încălecat pe armăsarul său și a mers lângă mine. Știam că nu avea să insiste. Chiar dacă a vorbit despre planurile mele – deoarece era datoria lui să facă exact asta –, era obligat și de legătura puternică dintre noi, făurită de a lungul anilor.

Cum vei ști unde ești?

Nu vei ști. Acum, asta e ideea, nu-i așa?

Și ce le vei spune părinților tăi?

Spune le că am plecat la cabana de vânătoare ca să stau îmbufnat toată vara. Ar trebui să le placă. Este o zonă sigură.

– Toată vara?

Vom vedea.

S-ar putea întâmpla ceva.

– Da, s-ar putea. Sper să se întâmple. Știi, asta nu înseamnă că ai mai multă dreptate!

L-am urmărit cu coada ochiului cum își studia echipamentul, un semn că își accepta cu adevărat dispariția în necunoscut. Dacă nu aș fi fost moștenitorul tronului, nu ar fi stat pe gânduri. Știa că mă pregătise pentru cele mai grave și mai neașteptate situații. Cel puțin în timpul exercițiilor de antrenament, abilitățile îmi fuseseră bine verificate. A mormăit, făcându-și cunoscută aprobarea fără tragere de inimă. Înaintea noastră a răsărit o râpă îngustă pe unde doi cai nu mai puteau merge alături, iar eu am știut că era momentul despărțirii. Ziua începuse deja să scadă.

— O vei consola?

— Nu. Probabil că nici măcar nu-i voi vorbi.

— Bun, este mai bine să nu o faci. Dacă o faci, ai grijă la *r*-uri și *l*-uri. Îți vor da de gol originea.

— Am reținut deja, am spus ca să îl asigur că mă gândisem la tot, chiar dacă detaliul acela îmi scăpase.

— Dacă trebuie să îmi trimiți un mesaj, să-l scrii în vechea limbă, în caz că este interceptat.

— Nu voi trimite mesaje.

— Orice ai face, să nu-i spui cine ești. Intervenția unui șef de stat din Dalbreck pe teritoriul regatului Morrighan ar putea fi interpretată drept un act de război.

— Mă confunzi cu tata, Sven! Nu sunt șeful statului.

— Ești moștenitorul tronului și reprezentantul tatălui tău. Nu înrăutăți situația pentru Dalbreck sau camarazii tăi soldați.

Am călărit în liniște.

De ce plecam? Ce rost avea dacă nu o aduceam înapoi sau dacă nici măcar nu vorbeam cu ea? Știam că aceste gânduri nu îi dădeau pace lui Sven, dar nu era ceea ce-și imagina. Nu eram supărat pentru că îi dăduse prin cap să fugă înaintea mea. Mă gândisem la asta de mult, când tatăl meu propusese pentru prima data căsătoria, dar mă convinsese că alianța matrimonială era pentru binele regatului Dalbreck și că toată lumea va închide ochii dacă îmi luam o amantă după căsătorie. Eram supărat pentru că ea avusese curajul să facă ce nu făcusem eu. Cine era fata care se strâmbase la două regate și făcuse ce poftise? Voiam să știu.

Când ne-am apropiat de râpă, Sven a rupt tăcerea.

— Pleci din cauza biletului, nu-i așa?

Cu o lună înainte de nuntă, Sven îmi dăduse un bilet din partea prințesei. Un bilet secret. Era încă sigilat când Sven, care nu-l citise, mi-l înmânase. Eu îl citisem, dar nu îl luasem în seamă. Probabil că nu ar fi trebuit să o fac.

— Nu, nu plec din cauza unui bilet! am răspuns, smucind din scurt frâiele, și am oprit, întorcându-mă spre el. Sven, doar știi că asta nu are nicio legătură cu prințesa Arabella.

El a dat din cap. Aşteptam să o facă. A întins mâna şi m-a bătut uşor pe umăr, apoi şi-a întors calul din nou spre Dalbreck, fără să mai spună ceva. Eu am continuat spre râpă, dar, după câteva mile[1], am strecurat mâna în vestă şi am scos biletul din buzunarul interior. M-am uitat la literele scrise în grabă. Nu era chiar o scrisoare regală.

Mi-ar plăcea să te examinez
înainte de ziua nunţii.

Am vârât biletul înapoi în buzunar.

Şi aşa avea să fie.

[1] Milă, unitate de măsură pentru lungimi, echivalentă cu 1, 609 kilometri (n. red.).

Există o singură istorie adevărată
şi un singur viitor adevărat.
Ascultă cu atenţie,
Căci odrasla născută din nefericire
Va fi cea care va aduce speranţa.
De la cel mai slab va veni puterea.
De la cel hăituit va veni libertatea.

Cântecul Vendei

CAPITOLUL PATRU

ASASINUL

AȘ FACE-O CU PLĂCERE CHIAR EU, DAR TREBUIE SĂ MĂ întorc la îndatoririle mele din Venda. Vei lipsi doar o zi. Este doar o nobilă, la urma urmelor. Știi cum sunt. Și, pe deasupra, are doar șaptesprezece ani. Cât de greu poate fi să o găsești?

Rezumatul *komizarului* despre nobili m-a făcut să râd, dar nu a fost nevoie să-i răspund. Amândoi știam că nu era nevoie de un răspuns. Amândoi știam că va fi ușor. O pradă înspăimântată nu se îngrijorează că lasă urme peste tot. *Komizarul* îmi făcuse treaba de multe ori. El era cel care mă instruise.

„Dacă va fi ușor, de ce nu mă pot duce eu?" se plânsese Eben.

„Treaba asta nu este pentru tine", îi spusesem eu. Eben era nerăbdător să își dovedească valoarea. Vorbea limba, și se pricepea să mânuiască un cuțit, și, mic fiind și având abia doisprezece ani, putea trece drept un copil, mai ales cu ochii lui căprui și triști pe chipul de heruvim, care avea avantajul de a înlătura bănuielile. Dar era o diferență între a ucide într-o luptă și a tăia gâtul unei fete în timp ce aceasta dormea. Nu era pregătit pentru așa ceva. Ar fi putut să ezite când i-ar fi văzut privirea speriată. Acela era cel mai dificil moment, și nu,

ezitarea nu-şi avea locul. Nu exista a doua şansă. *Komizarul* fusese clar în privinţa asta:

„O alianţă între Morrighan şi Dalbreck ne-ar putea zădărnici toate eforturile. Chiar mai rău, se spune că fata este o *Siarrah*. Poate că noi nu credem într-o astfel de gândire magică, dar alţii cred, iar asta ar putea să-i încurajeze sau să ne înspăimânte poporul. Nu putem risca. Fuga ei este ghinionul lor şi norocul nostru. Te furişezi înăuntru şi afară – e talentul tău. Şi dacă poţi face să pară că e mâna lui Dalbreck, cu atât mai bine. Ştiu că îţi vei îndeplini datoriile. Mereu o faci."

Da, întotdeauna îmi făceam datoria. Undeva, departe, calea se bifurca, iar lui Eben i s-a părut că era ultima lui şansă de a-şi pleda cauza.

— Tot nu înţeleg de ce să nu merg eu. Cunosc limba la fel de bine ca tine.

— Şi toate dialectele din Morrighan? am întrebat.

Înainte să poată răspunde, Griz a întins mâna şi i-a dat o palmă peste cap. Eben a ţipat, făcându-i pe ceilalţi bărbaţi să râdă.

— *Komizarul* vrea ca el să facă treaba, nu tu! a strigat el. Nu te mai plânge!

Eben a rămas tăcut tot restul călătoriei.

Am ajuns în punctul în care drumurile noastre se despărţeau. Griz şi banda lui de trei oameni aveau talente speciale. Urmau să-şi facă loc prin porţiunea cea mai nordică din Morrighan, unde regatul îşi concentrase prosteşte forţele. Intenţionau să-şi creeze propriul haos. Nu la fel de sângeros ca al meu, dar la fel de eficient. Totuşi, munca lor avea să dureze mai mult, ceea ce însemna că urma să am o „vacanţă", aşa cum o descrisese Griz, cât îi aşteptam la tabăra indicată din Cam Lanteux pentru călătoria noastră de întoarcere spre Venda. Cu toate acestea, ştia la fel de bine ca mine că nu mă aştepta nicio vacanţă în Cam Lanteux.

I-am urmărit când au plecat în drumul lor, Eben stând aplecat şi trist în şa.

„Nu este o treabă pentru tine."

Fusesem la fel de nerăbdător să îi fac pe plac *komizarului* când eram de vârsta lui Eben?

„Da."

Nu trecuseră decât câţiva ani, dar totul părea să se fi întâmplat în urmă cu o eternitate.

Komizarul nu era nici măcar cu doisprezece ani mai în vârstă decât mine şi abia putea fi numit un bărbat matur când devenise conducătorul Vendei. Atunci m-a luat sub aripa lui. M-a salvat de foamete. M-a salvat de multe lucruri pe care am încercat să le uit. Mi-a dat ce nu îmi dăduseră semenii mei. O şansă. Nu am încetat niciodată să îl răsplătesc. Sunt unele lucruri pe care nu le poţi răscumpăra niciodată.

Dar asta avea să fie o noutate, chiar şi pentru mine. Nu că până atunci nu mai tăiasem gâturi pe întuneric, dar întotdeauna fuseseră ale soldaţilor, trădătorilor sau spionilor, iar eu ştiam că moartea lor înseamnă supravieţuirea tovarăşilor mei. Chiar şi aşa, de fiecare dată când cuţitul îmi aluneca pe un gât, privirile înspăimântate îmi furau o parte din suflet.

L-aş fi pălmuit şi eu pe Eben, dacă ar mai fi deschis din nou subiectul.

Să mă furişez înăuntru şi afară. Iar apoi să am o vacanţă.

Ei s-au crezut doar cu un pic mai prejos decât zeii,
mândri de puterile lor asupra cerului și pământului.
Și-au sporit cunoașterea,
dar nu și înțelepciunea,
tânjind după tot mai multă putere,
nimicindu-i pe cei lipsiți de apărare.

Cartea Sfântă din Morrighan, volumul al IV-lea

CAPITOLUL CINCI

TERRAVINUL ERA DUPĂ URMĂTOAREA COTITURĂ, cel puţin asta spusese Pauline de zeci de ori. Entuziasmul m-a cuprins şi pe mine, când tovarăşa mea de drum a recunoscut indiciile. Am trecut pe lângă un copac uriaş, pe a cărui scoarţă erau scrijelite numele unor îndrăgostiţi; apoi, un pic mai departe, era un semicerc de ruine îndesate care semănau cu dinţii strâmbi şi rari din gura unui bătrân şi, în sfârşit, un rezervor de un albastru strălucitor se înălţa în vârful unui deal, în mijlocul unei curţi cu ienuperi. Aceste semne indicau că eram aproape.

Am avut nevoie de zece zile să ajungem până aici, dar am fi sosit mai devreme dacă nu ne-am fi petrecut două, ieşind de pe drumul nostru ca să lăsăm urme false, în caz că tatăl meu poruncise să fim urmărite.

Pauline a fost îngrozită când mi-am mototolit rochia scumpă de mireasă şi am aruncat-o într-o tufă de mure şi extrem de ofensată când mi-am folosit pumnalul ca să scot bijuteriile de pe mantia de nuntă, apoi am aruncat rămăşiţele masacrate în râu, legate de un buştean. După asta a făcut trei semne de penitenţă pentru mine. Dacă mantia ar fi fost găsită de cineva

care o recunoştea, speram să presupună că mă înecasem. Ar fi trebuit să mă căiesc pentru că îmi doream ca părinţii mei să afle vestea îngrozitoare, dar, pe de altă parte, mi-am amintit că aceştia fuseseră de acord să îşi trimită singura fiică departe, ca să trăiască alături de un bărbat pe care nu îl iubea, într-un regat în care nici măcar nu aveau încredere. Mi-am înghiţit nodul din gât şi nu am spus decât „adio" când mantia purtată de mama, bunica şi înaintaşele lor a fost luată de apă.

Am folosit bijuteriile ca să le schimbăm pe câteva monede în Luiseveque, un oraş mare, aflat cam la două ceasuri de mers de drumul nostru – trei safire albastre date negustorului, dacă uita de unde proveneau. Mi s-a părut delicios de malefic şi incitant să fac un astfel de troc şi, de îndată ce ne-am reluat drumul, curajul nostru m-a făcut să izbucnesc în râs. Negustorul s-a uitat la noi ca şi când am fi fost hoaţe, dar, de vreme ce schimbul era în favoarea lui, nu a spus nimic.

De acolo, am făcut cale întoarsă şi, la câteva mile pe drum, ne-am îndreptat din nou spre est. La marginea unui sătuc, ne-am oprit la o casă şi i-am oferit ţăranului uluit valoroşii noştri cai ravian pentru trei măgari. I-am strecurat şi destule monede ca să tacă.

Două fete care soseau în Terravin pe armăsari imenşi, cu însemnele grajdurilor din Morrighan, atrăgeau, cu siguranţă, atenţia, iar acesta era un lucru pe care nu ni-l puteam permite. Nu aveam nevoie de trei măgari, dar fermierul a insistat că al treilea s-ar fi pierdut fără ceilalţi doi şi am aflat că avea dreptate, de vreme ce ne-a urmat îndeaproape, fără ca măcar să fie tras de funie. Otto, Nove şi Dieci îi botezase fermierul. Eu îl călăream pe Otto, cel mai zdravăn dintre cei trei, un măgar mare şi cafeniu, cu bot alb şi o coamă lungă. Hainele noastre de călărit erau deja aşa de murdare din cauza sutelor de

mile străbătute, iar cizmele din piele moale atât de acoperite cu noroi, încât eram uşor de ignorat. Nimeni nu şi-ar fi dorit să ne privească mult timp, şi chiar asta voiam. Nu doream să se amestece nimic în visul meu cu Terravin.

Ştiam că eram aproape. Era ceva în aer, ceva în lumină, ceva pe care nu îl puteam numi, dar care curgea prin mine ca o voce caldă. *Acasă. Acasă.* Ştiam că era o prostie. Terravinul nu fusese niciodată casa mea, dar ar fi putut să fie.

Pe ultima bucată de drum, am simţit în stomac un ghem de teamă că aveam să aud altceva – bubuitul copitelor în urma noastră. Una era ce mi-ar fi făcut urmăritorii tatălui meu, şi alta ce i-ar fi făcut lui Pauline. Dacă am fi fost prinse, intenţionam să le spun că am silit-o pe Pauline să mă ajute. Trebuia doar să o conving pe Pauline să îmi confirme povestea, deoarece era foarte sinceră.

— Acolo! Uite! Printre copaci! a strigat Pauline, arătând în depărtare. Urma de albastru! Este golful din Terravin!

M-am căznit să descopăr ce îmi arăta, dar nu am reuşit să văd nimic în afară de trunchiurile groase ale pinilor, câţiva stejari şi dealurile cu buruieni maronii dintre ele. L-am îndemnat pe Otto, ca şi când un animal care cunoştea doar o singură viteză ar fi putut să se grăbească. Apoi, când am cotit, şi golful, şi tot oraşul de pescari al Terravinului ne-au apărut înaintea ochilor.

Era exact bijuteria descrisă de Pauline.

Stomacul mi s-a strâns.

Era un semicerc acvamarin plin de bărci roşii şi galbene, unele cu vele albe umflate, altele cu roţi mari, care agitau apa în urma lor. Altele împroşcau spumă când vâslele coborau pe lângă ele. De la distanţa asta, toate erau atât de mici, încât ar fi putut fi jucăriile unui copil. Dar ştiam că bărbaţii le conduceau, că pescarii strigau unul la celălalt, bucurându-se de

captura zilei, iar vântul le purta vocile, împărtăşindu-le victoriile şi şoptindu-le poveştile. Pe ţărmul spre care se îndreptau unii dintre ei era un debarcader lung cu mai multe bărci şi oameni la fel de mici ca furnicile, care se mişcau de colo-colo, în sus şi în jos, ocupaţi cu munca lor. Apoi, poate cea mai frumoasă privelişte dintre toate era cea a caselor şi prăvăliilor care înconjurau golful şi care se căţărau pe dealuri, fiecare de o culoare diferită: albastru intens, roşu, portocaliu, liliachiu, verde, ca un bol imens de fructe, cu golful din Terravin în mijlocul său şi degetele de un verde-închis ale pădurii care cobora de pe dealuri ca să ţină comoara multicoloră în palma sa.

Acum am înţeles de ce Pauline visa dintotdeauna să revină în casa copilăriei, de care se despărţise la moartea mamei sale. Fusese trimisă să locuiască împreună cu o mătuşă îndepărtată în Tărâmul de Miazănoapte, iar apoi, când mătuşa se îmbolnăvise, la o alta, pe care nici măcar nu o cunoştea, servitoarea mamei mele. Viaţa bietei Pauline fusese cea a unei venetice, dar, în sfârşit, revenea în locul ei de baştină, acasă. Era un loc în care, dintr-o privire, am ştiut că aş fi putut să mă simt minunat, un loc unde importanţa persoanei care se presupunea că eram nu exista. Bucuria m-a surprins. „Cât de mult aş vrea ca fratele meu, Bryn, să fie aici ca să vadă asta împreună cu mine!" Lui îi plăcea marea.

Vocea lui Pauline m-a adus, în cele din urmă, cu picioarele pe pământ.

— Este ceva în neregulă? Nu ai scos un cuvânt. La ce te gândeşti?

M-am uitat la ea. Ochii mă usturau.

— Cred că... dacă ne grăbim, ne-am putea scălda înainte de cină! am spus şi l-am plesnit pe Otto pe spinare. Prima scăldare!

Pauline nu s-a lăsat mai prejos şi, cu un strigăt puternic şi o lovitură în coaste, şi-a făcut măgarul să îl întreacă pe al meu.

Ne-am înfrânat elanul când am cotit pe strada principală care şerpuia prin oraş. Ne-am strâns părul sub bonetele trase mai jos pe frunte. Terravin era un târg ferit, dar nu atât de izolat, încât să nu fie un punct de oprire pentru garda regală sau un urmăritor. Dar, chiar şi cu bărbia ţinută aproape de piept, am studiat totul. Minunea! Sunetele! Mirosurile! Până şi tropăitul măgarilor noştri pe străzile pavate cu dale roşii părea muzică. Era atât de diferit de Civica, din toate punctele de vedere!

Am trecut pe lângă o piaţă umbrită de un smochin imens. Copiii săreau coarda sub umbrela sa imensă, iar muzicanţii cântau la flaut şi armonică melodii vesele pentru târgoveţii care stăteau la mesele mici ale cârciumioarelor.

Mai departe, marfa se revărsa din prăvălii pe trotuarele învecinate. Eşarfe ca un curcubeu fluturau în faţa unei prăvălii, iar, în faţa alteia, lăzi cu vinete proaspete şi strălucitoare, dovleci dungaţi, chimen dantelat şi ridichi roz şi mari erau expuse în rânduri ordonate, pline de culoare. Până şi atelierul de tâmplărie era vopsit vesel în albastru ca oul de măcăleandru. Tonurile şterse din Civica nu se vedeau nicăieri. Aici, totul vibra de culoare.

Nimeni nu s-a uitat la noi. Ne-am amestecat printre ceilalţi trecători. Eram ca două muncitoare care se întorceau acasă după o zi lungă la docuri sau, poate, doar ca nişte străine obosite în căutarea unui han primitor. Cu pantalonii şi bonetele noastre, probabil semănam mai mult cu nişte bărbaţi slăbănogi. Am încercat să nu zâmbesc în timp ce priveam oraşul descris de Pauline de atât de multe ori. Zâmbetul mi-a dispărut când am văzut trei oameni din garda regală apropiindu-se călare. Şi Pauline i-a observat şi a tras frâiele, dar i-am poruncit în şoaptă:

— Nu te opri! Ţine capul plecat!

Am înaintat, deşi nu eram sigură că vreuna dintre noi mai respira. Soldaţii râdeau unul la celălalt, în timp ce caii lor mergeau la pas. O căruţă în care se afla un alt soldat venea încet în urma lor.

Bărbaţii nu s-au uitat spre noi, iar Pauline a oftat de uşurare după ce au trecut mai departe.

— Uitasem de asta! Peşte uscat şi afumat. Vin o dată pe lună de la un avanpost din miazăzi pentru provizii, dar mai mult pentru peşte.

— Numai o dată pe lună? am şoptit eu.

— Aşa cred.

— Ce potrivealã! Pentru o vreme, nu va trebui să ne mai facem griji din cauza lor. Nu că m-ar recunoaşte.

Pauline m-a cercetat cu privirea o clipă, apoi s-a apucat de nas, strâmbându-se.

— Nimeni nu te-ar recunoaşte, probabil cu excepţia porcului de acasă.

Ca la un semn, Otto a bolborosit la remarca ei, făcându-ne pe amândouă să râdem, şi ne-am grăbit să facem o baie caldă.

MI-AM ŢINUT RESPIRAŢIA CÂT PAULINE A BĂTUT LA uşa micuţă din spate a hanului. Aceasta s-a deschis imediat, dar ne-a întâmpinat doar braţul fluturând al unei femei care a plecat în grabă şi a strigat peste umăr:

— Pune-l acolo! Pe butuc!

Era deja înapoi la cuptorul imens de piatră, folosind o paletă din lemn ca să scoată lipia. Pauline şi cu mine nu ne-am mişcat, fapt care a atras, în sfârşit, atenţia femeii.

— Am spus să...

Ea s-a întors şi s-a încruntat când ne-a văzut.

— Hmm... Nu aţi venit cu peştele meu, nu? Alte două amărâte, presupun! a zis ea şi a făcut semn spre un coş de lângă uşă. Luaţi un măr şi un biscuit şi plecaţi! Reveniţi când nu va mai fi aglomeraţie şi voi avea nişte tocană caldă pentru voi.

Deja atentă în altă parte, a strigat la cineva care o chemase din odaia din faţă a hanului. Un băiat slab şi deşirat a intrat prin uşa batantă cu o pânză de sac în braţe, din care ieşea la un capăt coada unui peşte.

— Cap de pâine! Unde este codul meu? Ar trebui să fac o tocană cu crap?

Femeia a luat oricum peştele de la el, l-a trântit pe butuc şi, cu o singură lovitură decisivă, i-a tăiat capul cu un satâr. Am presupus că şi crapul avea să fie bun.

Deci ea era Berdi. *Amita* lui Pauline. Mătuşa ei. Nu o rudă de sânge, ci femeia care îi dăduse mamei lui Pauline de lucru şi un acoperiş deasupra capului după moartea soţului, când văduva nefericită avea un copil mic de hrănit.

În câteva clipe, peştele a fost eviscerat şi dezosat cu pricepere, apoi a fost pus într-o oală care fierbea. Ridicându-şi şorţul ca să îşi şteargă mâinile, s-a uitat din nou la noi, cu o sprânceană ridicată, şi şi-a suflat o buclă căruntă de pe frunte.

— Mai sunteţi aici? Parcă v-am spus...

Pauline a înaintat doi paşi şi şi-a scos boneta, astfel încât părul lung şi blond să i se reverse pe umeri.

— *Amita?*

Chipul expresiv al bătrânei a încremenit. Femeia s-a apropiat un pas, mijind ochii.

— *Pollypie?*

Pauline a dat din cap.

Berdi şi-a deschis braţele şi a strâns-o pe Pauline la piept. După multe îmbrăţişări şi propoziţii terminate pe jumătate, Pauline s-a retras în cele din urmă şi s-a întors spre mine.

— Iar ea este prietena mea, Lia. Mă tem că amândouă avem nişte probleme.

Berdi şi-a dat ochii peste cap şi a zâmbit.

— O baie şi o masă caldă pot să rezolve orice.

Bătrâna s-a îndreptat iute spre uşa batantă, deschizându-o şi strigând:

— Gwyneth! Plec cinci minute. Enzo te va ajuta!

S-a întors apoi spre noi, înainte ca uşa să se închidă, şi am observat cum, pentru o femeie destul de în vârstă, care ţinea în dreptul taliei o porţie imensă din cele gătite, se mişca vioi. Am auzit un mormăit slab intrând pe uşă din odaia din faţă şi un zăngănit de farfurii. Berdi l-a ignorat şi ne-a condus pe uşa din spate a bucătăriei.

— Cap de pâine – ăsta e Enzo – promite, dar trândăveşte cât e ziua de lungă. Îl moşteneşte pe tatăl lui neputincios. Gwyneth şi cu mine ne luptăm să îndreptăm asta. Se va da pe brazdă şi, în plus, e greu să găseşti ajutoare.

Am urmat-o pe nişte trepte de piatră sfărâmate pe dealul din spatele hanului, apoi am coborât pe o potecă şerpuită şi acoperită de frunze spre o casă întunecată, aflată la o oarecare distanţă. Pădurea pusese stăpânire pe pământul din spatele căscioarei. Femeia a arătat spre un butoi mare din fier care clocotea pe un cuptor din cărămidă.

— Reuşeşte să menţină focul aprins, astfel încât oaspeţii să poată face o baie fierbinte, iar ăsta e primul lucru pe care trebuie să îl faceţi.

Când ne-am apropiat, am auzit susurul lin al pârâului ascuns undeva în pădurea din spatele casei şi mi-am amintit de

cel descris de Pauline, cu malurile pe care se jucase împreună cu mama ei, aruncând pietre pe suprafaţa liniştită.

Berdi ne-a condus în casă, unde s-a scuzat pentru praf, şi ne-a explicat că acoperişul era fisurat şi că, în mare parte, încăperea era folosită acum pentru persoanele în plus, ca noi. Hanul era plin şi singura alternativă era hambarul. A aprins lampa şi a scos o cadă mare din cupru care era ascunsă în colţ, în mijlocul odăii. S-a oprit ca să îşi şteargă fruntea cu marginea şorţului, dând, pentru prima dată, semn de oboseală.

— Acum, spuneţi-mi, în ce fel de bucluc ar putea fi două fete ca voi? Privirea i-a coborât spre taliile noastre şi a adăugat repede: Nu aveţi probleme cu *băieţii*, nu-i aşa?

Pauline a roşit.

— Nu, *Amita*, nici pe departe. Nici măcar nu este o problemă, mai exact. Cel puţin, nu trebuie să fie.

— De fapt, problema este a mea, am spus eu, înaintând şi vorbind pentru prima dată. Pauline m-a ajutat.

— A! Deci, la urma urmei, poţi să vorbeşti.

— Poate că ar trebui să te aşezi ca eu să pot...

— Spune odată, Lia! Lia este, corect? La anii mei, le-am auzit pe toate.

Stătea lângă cadă, cu o găleată în mână, gata pentru o explicaţie rapidă, pe care am hotărât să i-o ofer.

— Corect! Lia. Prinţesa Arabella Celestine Idris Jezelia, Prima Fiică a Casei Morrighan, ca să fiu mai precisă.

— Alteţa Sa Regală, a adăugat umilă Pauline.

— Fosta Alteţă Regală, am lămurit-o eu.

Berdi şi-a înclinat capul într-o parte, ca şi când nu ar fi auzit chiar bine, apoi s-a albit la faţă. S-a întins spre stâlpul patului şi s-a aşezat pe saltea.

— Despre ce este vorba?

Pauline şi cu mine i-am explicat pe rând. Berdi nu a spus nimic, ceea ce am bănuit că nu îi stătea în fire, şi am văzut cum tăcerea bătrânei a neliniştit-o pe Pauline.

Când nu a mai fost nimic de zis, m-am apropiat un pas.

— Suntem sigure că nu ne-a urmărit nimeni. Ştiu câte ceva despre urmărire. Fratele meu este cercetaş instruit de garda regală. Dar, dacă prezenţa mea te stânjeneşte, voi pleca.

Berdi a mai stat o clipă, încercând să priceapă ce îi spusesem, apoi s-a ridicat de pe pat.

— La naiba, da, prezenţa ta mă stânjeneşte! Dar am spus eu să pleci? Veţi rămâne chiar aici. Amândouă! Dar nu vă pot da...

Am întrerupt-o, ghicindu-i deja gândurile.

— Nu mă aştept şi nu vreau vreo atenţie specială. Am venit aici pentru că vreau o viaţă adevărată. Şi ştiu că asta include să îmi câştig existenţa. Accept cu bucurie orice ai să-mi dai de muncă.

Berdi a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Ne vom gândi mai târziu la asta. Pentru moment, trebuie să vă spălaţi şi să vă dau de mâncare, a spus Berdi şi a strâmbat din nas. În ordinea asta.

— Încă ceva!

Mi-am descheiat cămaşa şi m-am întors, lăsând bucata de material să cadă până în talie. Am auzit-o suspinând când a văzut complicatul desen de nuntă.

— Trebuie să scap de asta de pe spate, cât mai curând posibil.

Am auzit cum s-a apropiat cu un pas, iar apoi i-am simţit degetele pe piele.

— Majoritatea acestor *kavah* nu durează mai mult de câteva săptămâni, dar pentru ce ai tu... ar putea fi nevoie de un pic mai mult.

— Au apelat la cele mai talentate artizane şi au folosit cele mai bune vopsele.

— O baie bună în fiecare zi te va ajuta, a fost propunerea ei. Şi îţi voi aduce o perie de spate şi un săpun.

Mi-am pus cămaşa şi i-am mulţumit. Pauline a îmbrăţişat-o înainte să plece, apoi a luat găleata de pe podea.

— Tu prima, Alteţă...

— Încetează! am rugat-o şi i-am luat găleata din mână. De azi înainte, nu mai sunt Alteţă. Acea parte din viaţa mea a dispărut pentru totdeauna. Acum sunt doar Lia. Înţelegi, Pauline?

Mi-a întâlnit privirea. Asta era. Amândouă am înţeles că acesta era adevăratul început pe care îl plănuiserăm. Cel la care speraserăm amândouă, dar de care nu eram sigure că ar fi fost posibil vreodată. Acum era aici. Ea a zâmbit şi a dat din cap.

— Şi tu vei fi prima, am adăugat eu.

Pauline a despachetat cele câteva bunuri ale noastre, cât eu am făcut mai multe drumuri ca să umplu cada cu apă caldă. Am frecat-o pe Pauline pe spate, aşa cum şi ea mi-l frecase pe al meu de atâtea ori, dar apoi, când s-a înmuiat, cu ochii grei de oboseală, am hotărât să mă scald în pârâu, astfel încât să se poată desfăta în voie. Niciodată nu aveam să reuşesc să o răsplătesc pentru tot ce făcuse pentru mine. Gestul era doar un mic semn de apreciere din partea mea.

După proteste sfioase, mi-a spus cum să ajung la pârâul aflat la câţiva paşi de mers pe jos de casa noastră, avertizându-mă să rămân aproape de apele puţin adânci şi că aveam să găsesc un mic bazin ascuns după nişte tufe dese. I-am promis de două ori că voi fi cu ochii în patru, chiar dacă îmi recunoscuse deja că îl văzuse doar părăsit. La ora cinei, nu era nicio îndoială, aveam să fiu singură.

Am găsit locul, m-am dezbrăcat rapid și mi-am lăsat hainele murdare, dar și pe cele curate, de schimb, pe malul inversat. Am tremurat când m-am cufundat sub apă, dar nu era nici pe jumătate la fel de rece ca râurile din Civica. Umerii mi se încălzeau deja când am ieșit din nou la suprafață. Am inspirat adânc, așa cum nu o mai făcusem niciodată.

„Acum sunt doar Lia. De azi înainte."

Scăldatul mi s-a părut un botez. Un fel de curățare profundă. Apa îmi curgea pe față și-mi picura de pe bărbie. Terravinul nu era doar un nou cămin. Regatul Dalbreck ar fi putut să-mi ofere unul, însă acolo aș fi fost doar o curiozitate pe un tărâm străin, care tot nu putea să-și aleagă destinul. Terravinul îmi oferea o nouă *viață*. Era deopotrivă palpitant și îngrozitor. Dacă nu mi-aș mai fi văzut niciodată frații? Dacă aș fi eșuat și în viața asta? Dar tot ce văzusem până acum mă încurajase, chiar și Berdi. Cumva, aveam să mă descurc în noua mea viață.

Pârâul era mai lat decât mă așteptasem, dar am rămas în apa calmă și puțin adâncă, așa cum mă dăscălise Pauline. Era o apă limpede și liniștită, adâncă doar până la umeri și al cărei fund era presărat cu pietre alunecoase. M-am întins pe spate și am plutit, uitându-mă la coroana filigranată a stejarilor și pinilor. Umbrele s-au mărit când s-a înserat. Printre trunchiuri, luminile aurii începeau să pâlpâie în casele de pe dealuri în timp ce Terravinul se pregătea pentru somn. M-am surprins ascultând curioasă cântecele care întâmpinau seara în tot regatul Morrighan, mai puțin melodia purtată de briză.

Te voi găsi...

În cel mai îndepărtat colț...

M-am oprit, întorcând capul într-o parte ca să aud mai bine. Patima cu care erau rostite aceste cuvinte era convingătoare decât orice sfântă amintire de acasă. Nu am recunoscut nici frazele, dar textele sfinte erau vaste.

Melodiile au dispărut, smulse de vântul rece, şi, în schimb, am ascultat şuieratul măturii lui Berdi cât m-am frecat energic pe spate. Umărul stâng mă ustura acolo unde săpunul atingea minunatul *kavah* de nuntă, ca şi când s-ar fi dat o luptă. Cu fiecare periere, mi-am imaginat blazonul cu leu al regatului Dalbreck micşorându-se îngrozit şi, curând, dispărând din viaţa mea pentru totdeauna.

Am îndepărtat spuma cu o scufundare rapidă, apoi m-am întors, încercând să văd dispariţia leului, dar mica secţiune din *kavah* pe care am reuşit să o zăresc în lumina slabă – lujerii care înconjurau gheara leului de pe partea din spate a umărului – încă se vedea în toată splendoarea. În urmă cu zece zile, le lăudasem pe artizane. Acum, voiam să le blestem.

Poc!

Am intrat în apă şi m-am întors, gata să înfrunt un intrus.

— Cine este acolo? am strigat eu, încercând să mă acopăr.

Mi-au răspuns doar pădurea goală şi liniştea. Poate că era o căprioară? Dar unde să dispară atât de rapid? Am cercetat umbrele copacilor, dar nu am văzut nicio mişcare.

— A fost doar o creangă care s-a rupt, m-am asigurat eu. Orice animal mic ar fi putut să o facă.

Sau poate un oaspete hoinar al hanului, surprins să dea de mine? Am zâmbit, amuzată că poate am speriat pe cineva – înainte să îmi zărească spatele, speram eu. *Kavah* era un simbol al poziţiei sociale şi al bogăţiei, iar acesta, dacă era studiat prea atent, era un semn clar al nobilimii.

Am ieşit din apă, m-am îmbrăcat în grabă cu hainele curate, apoi am zărit un iepuraş gri ţâşnind în spatele unui copac. Am oftat uşurată.

Fusese doar un animăluţ. Exact cum bănuisem.

CAPITOLUL ȘASE

DUPĂ TREI ZILE ÎN CARE NE-AM ASCUNS, BERDI A renunțat în sfârșit la controlul strict, crezându-ne pe cuvânt. Nu ne urmărise nimeni. Avea un han la care să se gândească, ne-a amintit ea, și nu își putea permite să aibă probleme cu autoritățile, deși nu îmi puteam imagina pe cineva dintr-un târguşor ca Terravinul acordându-ne atenție.

Treptat, ne-a lăsat să ne aventurăm afară, să facem mici treburi pentru ea, aducându-i scorțișoară de la prăvălia de mirodenii, ață de la negustori și săpunuri pentru han de la săpunar.

Încă mai aveam niște bijuterii de pe mantia mea de nuntă, așadar aș fi putut plăti ca un oaspete, dar nu mai voiam să fiu așa. Voiam să fiu angajată, atașată de locul în care trăiam la fel ca toți ceilalți, nu o fugară care își vindea trecutul. Bijuteriile au rămas ascunse în casă.

Plimbarea spre centrul orașului m-a făcut să mă simt ca pe vremuri, când eu și frații mei alergam liberi prin Civica, făcând planuri și râzând împreună, înainte ca părinții să îmi limiteze activitățile. Acum eram doar eu și Pauline. Ne-am apropiat.

Era sora pe care nu am avut-o. Acum făceam lucruri interzise de protocolul din Civica.

Îmi povestea despre Mikael, iar dorul din mine creştea. Voiam ce avea Pauline, o dragoste care putea depăşi distanţa şi săptămânile care o separau de Mikael. Când a spus din nou că el o va găsi, am crezut-o. Cumva, în ochii ei, se citea că tânărul îi era credincios şi nu era nicio îndoială că Pauline merita un astfel de devotament. Eu meritam?

— A fost primul băiat pe care l-ai sărutat? am întrebat-o.

— Cine a spus că l-am sărutat? a răspuns Pauline pe un ton jucăuş.

Amândouă am râs. Fetele din personalul regal nu trebuiau să aibă un comportament atât de nestăpânit.

— Ei bine, *dacă* l-ai săruta, cum crezi că ar fi?

— O, cred că ar fi mai dulce ca mierea...

Ea şi-a făcut vânt, ca şi când ar fi fost ameţită de o amintire.

— Da, cred că ar fi foarte frumos, adică, *dacă* l-aş săruta.

Am oftat.

— De ce oftezi? Ştii totul despre sărutat, Lia! I-ai sărutat pe jumătate dintre băieţii din Civica.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Când aveam treisprezece ani, Pauline. Nu prea contează. Şi doar ca parte dintr-un joc. Imediat ce şi-au dat seama de primejdia de a o săruta pe fiica regelui, niciun băiat nu s-a mai apropiat de mine. A trecut mult timp de când n-am mai sărutat pe nimeni.

— Şi Charles? Chiar vara trecută, se uita mereu spre tine. Nu putea să nu te privească.

Am clătinat din cap.

— Doar flirta. Când l-am încolţit la ultima sărbătoare a recoltei, a fugit ca un iepure speriat. Se pare că şi el fusese avertizat de părinţii lui.

— Ei bine, eşti o persoană periculoasă, știi? m-a tachinat ea.

— S-ar putea să fiu, am răspuns şi am atins uşor pumnalul ascuns sub vestă.

Ea a chicotit.

— Probabil Charles s-a temut că îl vei atrage într-o altă revoltă, căci era vorba de un sărut furat.

Aproape că uitasem de scurta mea rebeliune, reprimată atât de repede. Când cancelarul şi dascălul regal hotărâseră că toţi elevii din Civica îşi vor petrece încă un ceas pe zi studiind selecţiile din Cartea Sfântă, am pornit o revoltă. Deja ne petreceam o oră, de două ori pe săptămână, memorând nesfârşite pasaje fără legătură între ele şi care nu însemnau nimic pentru noi. După părerea mea, un ceas în plus, în fiecare zi, era ceva inacceptabil. La paisprezece ani, aveam lucruri mai bune de făcut şi, după cum s-a dovedit, mulţi alţi afectaţi de această declaraţie oficială au fost de acord cu mine. Aveam susţinători! Am condus o revoltă, ducându-i pe toţi în Marea Sală, unde am întrerupt întâlnirea cabinetului, la care participau toţi lorzii locali. Am cerut ca decizia să fie anulată, ameninţând că, altfel, vom renunţa complet la studii, ori poate vom face ceva şi mai rău.

Tatăl meu şi viceregele s-au amuzat vreo două minute, dar cancelarul şi dascălul regal au albit instantaneu. M-am uitat în ochii lor, zâmbind, în timp ce ei clocoteau de furie. Când amuzamentul a dispărut de pe chipul tatălui meu, mi s-a ordonat să stau în odaie o lună, iar studenţilor care m-au urmat li s-au dat pedepse asemănătoare, dar mai blânde. Mica mea revoltă s-a terminat, iar declaraţia oficială a rămas în vigoare. Cât despre fapta mea necuviincioasă, s-a vorbit câteva luni despre aceasta. Unii au spus că sunt neînfricată, alţii, nesăbuită. În orice caz, din acea zi, mulţi din cabinetul tatălui meu m-au privit cu suspiciune, iar asta a făcut să merite luna de detenţie. Cam atunci

frâiele vieții mele au fost strânse și mai mult. Mama și-a petrecut mai multe ore, încercând să mă învețe despre manierele nobile și protocol.

— Bietul Charles! Tatăl tău chiar ar fi făcut ceva din cauza unui simplu sărut?

Am ridicat din umeri. Habar nu aveam. Dar ideea că ar fi luat vreo măsură a fost suficientă pentru a-i ține pe toți băieții la distanță.

— Nu te îngrijora! Va veni și vremea ta! m-a asigurat Pauline.

Da. *Va veni.* Am zâmbit. Acum eram stăpâna propriului destin, nu o bucată de hârtie care mă potrivea cu un nobil ridat. Eram în sfârșit liberă de toate acestea. Am mărit pasul, legănând coșul cu brânză în mână. De data asta, oftatul meu era plin de satisfacție. Niciodată nu am fost mai sigură de hotărârea mea de a fugi.

Ne-am terminat plimbarea spre han în tăcere, fiecare adâncită în propriile gânduri, la fel de împăcate cu liniștea dintre noi, ca și cu pălăvrăgeala. Am fost surprinsă să aud pomenirile sfinte și îndepărtate în mijlocul dimineții, dar poate că în Terravin tradițiile erau diferite. Pauline era atât de căzută pe gânduri, încât nu părea să audă.

Te voi găsi...

În cel mai îndepărtat colț...

Te voi găsi...

LA INSISTENȚELE NOASTRE, BERDI NE-A DAT ÎN SFÂRȘIT responsabilități, pe lângă comisioane. Am lucrat din greu, deoarece nu voiam să mă dovedesc o nobilă inutilă, fără nicio îndemânare, deși, de fapt, nu eram prea pricepută în bucătărie. La cetate, abia mi se permitea să mă apropii de cămară, cu atât

mai puțin să tai legume cu un cuțit. Nu mai tăiasem niciodată ceapă, dar mă gândeam că, de vreme ce mânuiam cu precizie pumnalul, dovadă fiind ușa scobită a odăii, puteam duce la capăt o sarcină atât de simplă.

M-am înșelat.

Cel puțin nimeni nu m-a luat peste picior când ceapa albă și alunecoasă a zburat prin bucătărie și în spatele lui Berdi, care a ridicat-o de pe podea, a spălat-o într-un vas cu apă și mi-a aruncat-o înapoi. Am reușit să prind cu o mână porcăria aia lipicioasă, iar Berdi a dat subtil din cap, fapt care mi-a adus mai multă satisfacție decât am lăsat să se vadă.

În han nu erau multe treburi de făcut, dar, de la tăiatul legumelor, am avansat la îngrijirea odăilor de oaspeți. Hanul avea doar șase dormitoare, fără să ținem cont de casa noastră inundată și de baia pentru oaspeți.

Dimineața, eu și Pauline măturam în odăile eliberate, întorceam saltelele subțiri, lăsam cearșafuri curate împăturite pe noptieră și, în cele din urmă, puneam ramuri proaspete de calapăr[1] pe pervazul ferestrelor și pe saltele ca să alunge paraziții care ar fi vrut să rămână în han, mai ales cei veniți împreună cu călătorii. Odăile erau simple, dar vesele, iar parfumul florilor era primitor, însă, de vreme ce doar câteva odăi se eliberau în fiecare zi, munca noastră dura nu mai mult de câteva minute. Într-o zi, Pauline s-a minunat de zelul cu care îmi făceam treaba.

— Ar fi trebuit să te pună la muncă la cetate. Erau multe podele de măturat.

Cât îmi doream să-mi fi fost oferită opțiunea aceea! Tânjisem ca părinții mei să creadă că puteam face și altceva decât să

[1] Plantă erbacee perenă, aromatică, având tulpina catifelată, frunze ovale și flori galbene, cultivată și în scop decorativ (n. tr.).

particip la nesfârşitele lecţii pe care le presupuneau a fi potrivite pentru fiica regelui. Încercările insistente de a face dantelă se sfârşeau întotdeauna cu noduri alandala, nepotrivite pentru o plasă de pescuit, iar mătuşa mea, Cloris, mă acuza că nu eram atentă în mod intenţionat. O exaspera şi mai mult faptul că nu negam. De fapt, era o artă pe care aş fi putut să o apreciez, dacă nu mi-ar fi fost impusă. Era ca şi când nimeni nu îmi observa calităţile sau pasiunile. Eram o bucată de brânză înghesuită într-o formă.

O soluţie de compromis îmi dădea ghes. Mi-am amintit că mama, observându-mi aptitudinea pentru limbile străine, mă lăsase să îi învăţ pe fraţii mei şi pe câţiva cadeţi mai tineri dialectele din Morrighan, unele dintre ele fiind atât de obscure, încât aproape că erau alte limbi decât cele vorbite în Civica. Dar chiar şi acelei neînsemnate concesii i s-a pus capăt după ce, într-o zi, l-am corectat pe dascălul regal în privinţa timpurilor din dialectul *sienese* al Tărâmului de Sus. Acesta a înştiinţat-o pe mama că el şi asistenţii lui erau mai pricepuţi în a trasa asemenea sarcini. Poate că aici, la han, Berdi avea să-mi aprecieze abilităţile cu drumeţii veniţi de departe şi care vorbeau limbi diferite.

Deşi mi-a fost destul de uşor să învăţ să mătur, alte munci s-au dovedit a fi mai complicate. Le văzusem pe servitoarele din cetate rotind butoaiele de spălat cu o singură mână. Credeam că va fi o sarcină uşoară. Prima dată când am încercat, am rotit butoiul şi am sfârşit cu faţa plină de apă murdară cu săpun, deoarece uitasem să trag zăvorul. Pauline s-a străduit să nu râdă. Nici întinsul rufelor la uscat nu s-a dovedit mai uşor decât spălatul lor. După ce am atârnat un întreg coş de cearşafuri şi am făcut un pas înapoi ca să-mi admir munca, un vânt puternic le-a dat jos pe toate, trimiţând cârligele din lemn în toate direcţiile,

ca și cum ar fi fost niște cosași nebuni. Sarcinile din fiecare zi m-au făcut să simt noi dureri în noi locuri – la umeri, gambe și chiar la mâini, neobișnuite cu storsul, răsucitul și lovitul. Viața într-un orășel simplu nu era chiar atât de simplă pe cât o credeam eu, dar eram hotărâtă să mă deprind cu ea. Rezistența era un lucru învățat de la viața la curte.

Serile erau cele mai pline, căci taverna se umplea de orășeni, pescari și oaspeți ai hanului, nerăbdători cu toții să încheie ziua împreună cu prietenii. Veneau pentru bere, râdeau în hohote și, ocazional, schimbau câte o vorbă cu Berdi, care intervenea, calmându-i pe toți. În mare parte, erau dornici de o masă caldă, simplă, dar bună. Sosirea verii însemna mai mulți călători, iar cu Festivalul anual al Salvării, care se apropia cu repeziciune, orașul avea să fie de două ori mai aglomerat decât în mod obișnuit. La insistențele lui Gwyneth, Berdi a recunoscut în sfârșit că în sala de mese era nevoie de oameni în plus.

În prima noastră seară, Pauline și cu mine am primit câte o masă la care să servim, în timp ce Gwyneth s-a ocupat de mai mult de douăsprezece. Era de admirat. Am presupus că era cu doar câțiva ani mai în vârstă decât noi, dar poruncea precum o veterană pricepută. Flirta cu tinerii, făcându-le semn cu ochiul și râzând, apoi se strâmba în fel și chip când se întorcea spre noi. Bărbaților bine îmbrăcați și un pic mai în vârstă, celor de care era sigură că aveau mai mulți bani în pungă pe care să-i împartă cu dărnicie cu ea, le acorda mai multă atenție, dar, în cele din urmă, nu era niciunul pe care să îl ia în serios. Era acolo doar să își facă treaba și se descurca de minune.

Cântărea iute clienții, imediat ce intrau pe ușă. Era o distracție pentru tânăra care ne atrăgea bucuroasă în jocul ei. „Acela", șoptea când intra pe ușă un bărbat îndesat, „e măcelar, dacă nu mă înșală privirea. Toți au mustăți, știți? Și burdihane

de la atâta înfulecat. Dar mâinile îi dau mereu de gol. Mâinile măcelarilor sunt ca nişte bucăţi de şuncă, dar îngrijite meticulos, cu unchii frumos tăiate. Iar apoi, adăuga visătoare: „Sunt genul singuratic, dar generoşi." Mormăia, ca şi când ar fi fost satisfăcută că îl caracterizase în doar câteva clipe. „Probabil se duce să cumpere un porc. Va comanda o bere, nimic mai mult."

Când, într-adevăr, omul comanda o singură bere, Pauline şi cu mine izbucneam în râs. Ştiam că erau multe lucruri pe care puteam să le învăţăm de la Gwyneth, aşa că am început să-i studiez cu atenţie mişcările, felul în care vorbea cu muşteriii, zâmbetul. Şi, bineînţeles, felul în care flirta.

Bătrânii vor avea vise,
Tinerele slujnice vor avea viziuni,
Bestia pădurii se va întoarce,
Vor vedea copilul suferinței venind
Și vor elibera calea.

Cântecul Vendei

CAPITOLUL ȘAPTE

ASASINUL

NU ȘTIAM DACĂ SĂ O ADMIR SAU SĂ PLĂNUIESC O moarte mai lentă și mai dureroasă pentru prințesa fugară. Să o sugrum cu mâinile goale putea fi o soluție bună. Sau poate că era drept să mă joc cu ea și să o fac mai întâi să se zvârcolească. Nu aveam răbdare cu lipitorile egoiste care presupuneau că sângele lor albastru le dădea dreptul la favoruri și, oricum, nu îi datoram niciun favor.

Din cauza ei, înghițisem mai mult colb de pe drum și bătusem mai multă cale decât aș fi recunoscut vreodată în fața tovarășilor mei. Adevărul e că ar fi trebuit deja să o iau la picior, cu porunca împlinită, dar asta era, în cele din urmă, propria-mi greșeală. O subestimasem.

În evadarea ei, se dovedise a fi mai degrabă calculată decât panicată, făcându-i pe martori să creadă că se îndrepta spre miazănoapte în loc de miazăzi, iar apoi continuase să lase urme înșelătoare. Țăranii care se îmbată, însă, tind să aibă gura slobodă și sunt înclinați să se laude dacă au făcut un târg bun. Acum urmam ultima pistă, ținându-mă după doi oameni care mergeau pe strada principală din Terravin cu trei măgari,

deşi nimeni nu ştia sexul călăreţilor, descrişi de toţi ca nişte cerşetori murdari. Pentru binele ei, speram că prinţesa noastră isteaţă să nu fi făcut prea multe târguieli.

— Hei, tu! i-am strigat unui băieţandru cu părul ciufulit care ducea de căpăstru un cal spre un grajd. E bună berea de aici?

Băiatul s-a oprit, ca şi când ar fi trebuit să se gândească la asta, dându-şi părul din ochi.

— Da, este bună. Aşa am auzit! a spus el şi a dat să plece.

— Şi mâncarea?

S-a oprit din nou, ca şi când ar fi trebuit să gândească fiecare răspuns sau poate că, pur şi simplu, nu era nerăbdător să scoată şaua şi să perie calul.

— Supa e cea mai bună.

— Mulţumesc mult! am răspuns şi am descălecat. Mă întreb dacă sunt catâri sau măgari de închiriat undeva în oraş? Îmi trebuie câţiva ca să transport nişte provizii pe dealuri.

Ochii i s-au luminat.

— Avem trei. Sunt ai unuia dintre slujitorii de aici.

— Crezi că el i-ar închiria?

— *Ea*, m-a corectat el. Şi nu văd de ce nu ar face-o. I-a luat doar pentru călătorii scurte în oraş de când a sosit aici, în urmă cu câteva săptămâni. Poţi vorbi înăuntru cu ea. Serveşte la mese.

Am zâmbit. În sfârşit!

— Mulţumesc din nou! Mi-ai fost de mare ajutor!

I-am aruncat o monedă pentru deranj şi l-am văzut schimbându-se la faţă. Îmi făcusem un prieten de încredere. Nicio bănuială nu avea să fie îndreptată asupra mea.

Băiatul a plecat în drumul lui, iar eu mi-am condus calul spre latura îndepărtată a hanului, la stâlpii de prindere pentru muşteriii tavernei. După tot drumul făcut, avusesem mult

timp ca să-mi pun întrebări în legătură cu această fată pe care urma, în sfârşit, să o întâlnesc. Se temea atât de mult de căsătorie, încât fuga în necunoscut i se părea o soluţie mai bună? Cum arăta? În afară de vârstă, nu ştiam nimic despre ea şi se zvonea că era o brunetă cu păr lung, dar m-am gândit că o nobilă nu ar fi fost prea greu de remarcat.

Avea numai şaptesprezece ani. Era cu doar câţiva ani mai mică decât mine, dar viaţa ei era cu totul diferită. Totuşi, o nobilă să servească la mese? Fata era plină de surprize. Din nefericire pentru ea, prin naştere, era o ameninţare pentru Venda. Dar cel mai mult mă întrebam dacă avea cu adevărat darul, dacă mă văzuse venind.

Mi-am legat calul de ultimul stâlp cu un nod rapid, lăsându-l la mare distanţă de celelalte animale, şi am zărit un bărbat dând apă la pompă şi vârându-şi capul sub jet. Nu era o idee rea înainte să mă aventurez înăuntru, iar dacă îi puteam oferi o băutură, cu atât mai bine. Călătorii singuratici atrag întotdeauna atenţia asupra lor.

CAPITOLUL OPT

PRINȚUL

UN *KAVAH* DE NUNTĂ. AU FOST SUFICIENTE CÂTEVA întrebări – și încă și mai puține monede – ca să-l trag de limbă pe băiatul de la grajd. Era viclean și știa că secretul ei s-ar fi putut dovedi valoros pentru el. I-am dat alte câteva monede și l-am prevenit să-și țină gura. Secretul trebuia să rămână doar al nostru. După o cercetare atentă a sabiei din teacă ce-mi atârna de șa, a părut suficient de isteț, încât să-și dea seama că nu trebuia să mă supere. Nu a putut să-mi descrie acel *kavah*, dar văzuse fata care încerca să și-l șteargă furioasă de pe spate.

Furia! Cât de bine cunoșteam sentimentul! Nu mai eram amuzat sau curios. Cele trei săptămâni în care dormisem pe pământul tare și stâncos risipiseră aceste trăiri. Zile în șir, mi se păruse că îmi scăpa mereu, fiind doar cu un pas în urma ei, apoi o pierdusem, înainte să o găsesc din nou – de nenumărate ori, de parcă s-ar fi jucat mine. De la vagabonzii care îi găsiseră mantia de nuntă și cu care își peticeau cortul, la negustorii din oraș cu bijuterii de vânzare, de la focurile de tabără stinse de pe potecile rar folosite, la rochia murdară și ruptă, lucrată din dantelă fină doar în Civica, și la urmele copitelor lăsate pe

malurile noroioase, am urmărit micile indicii lăsate, mistuit de gândul de a nu o lăsa să câştige jocul pentru care Sven mă pregătise ani la rând.

Nu îmi plăcea să fiu jucat pe degete de o fugară de şaptesprezece ani. Sau poate că luam totul prea personal. Prinţesa îmi arăta făţiş cât de mult voia să fugă de mine. Asta mă făcea să mă întreb ceva: aş fi fost la fel de isteţ sau de hotărât dacă aş fi făcut ce credeam, aşa cum procedase ea? Am pipăit sub vestă după singura scrisoare pe care o aveam din partea ei, una plină de atât de multă obrăznicie, încât încă îmi era greu să îmi imaginez fata care o scrisese. *Să mă examineze.* Vom vedea cine avea să facă acum examinarea.

Mi-am vârât din nou capul sub şuvoiul de apă rece, încercând să mă răcoresc în mai multe feluri. Lucrul de care aveam cu adevărat nevoie era o baie bună şi lungă.

— Mai lasă-mi şi mie nişte apă, prietene!

Mi-am ridicat fruntea, scuturându-mi picăturile din păr. Un bărbat cam de vârsta mea s-a apropiat, cu un chip la fel de brăzdat ca al meu din cauza zilelor chinuite petrecute pe drum.

— Este destulă apă pentru toţi. Ai călătorit mult?

— Destul de mult, mi-a răspuns el, băgându-şi capul sub apă după ce a pompat cu putere.

Şi-a frecat faţa şi mâinile şi s-a ridicat, întinzându-mi mâna udă. L-am măsurat din priviri. Părea destul de prietenos, dar ceva în privinţa lui mă făcea să fiu prudent, apoi, când s-a uitat la centura şi arma mea de lângă corp, mi-am dat seama că era la fel de prudent – mă măsura cum numai un soldat călit în focul luptei ar fi putut să o facă –, dar într-un mod respectuos. Nu era doar un negustor la capătul unei călătorii lungi.

Am dat mâna cu el.

— Să intrăm, prietene, şi să scăpăm şi de praful din gât!

CAPITOLUL NOUĂ

SE PĂREA CĂ PAULINE ȘI CU MINE NE DOVEDISERĂM valoarea și priceperea, deoarece în seara aceea, fără nicio prevenire, Berdi ne-a trimis să servim la orice masă era nevoie și ne-a adus aminte pe un ton posac că nu trebuia să gustăm berile mai tari pe care le duceam mușteriilor. Pauline a primit vestea cu nepăsare, dar eu am simțit că trecusem un prag. Da, era doar servirea la mese, dar hanul și oamenii care veneau aici erau tot ce avea Berdi. Asta era viața ei. Bătrâna îmi încredințase ceva ce îi era drag. Orice îndoială ar fi avut că eram o nobilă lipsită de îndemânare, care dădea bir cu fugiții la cea mai mică greutate, dispăruse. Nu aveam de gând să o dezamăgesc.

Taverna era o încăpere mare și deschisă. Ușile batante ale bucătăriei erau pe zidul din spate, iar pe zidul alăturat se afla adăpătoarea, așa cum îi spunea Berdi. Era inima tavernei, o tejghea lungă și lustruită din pin cu robinete pentru diversele tipuri de beri, legate la butoaiele din pivnița răcoroasă. O firidă întunecată din capătul mesei conducea spre treptele beciului. Taverna avea aproape patruzeci de locuri, fără a-i include pe cei care se rezemau într-un colț sau se cocoțau pe unul dintre

butoaiele goale înşiruite pe lângă zid. Era încă seara devreme, dar cârciuma era aglomerată şi doar două mese mai erau libere.

Din fericire, mâncarea era simplă şi alegerile erau puţine, deci nu aveam probleme în a aduce berea sau bucatele corecte la muşteriul potrivit. Majoritatea cereau pită şi tocana de peşte pentru care era cunoscută Berdi, dar şi carnea de căprioară afumată cu verdeţuri proaspete de grădină şi pepene era delicioasă, mai ales acum, că venise vremea pepenelui. Până şi bucătarul de la cetate ar fi trebuit să ia notiţe. Tatăl meu prefera fripturile complicate şi grase, cu sosuri grele, dovadă fiind burdihanul pe care îl avea. Meniurile lui Berdi erau o uşurare binevenită de la acele bucate.

Enzo părea să fi dispărut şi, de fiecare dată când intram în bucătărie, Berdi mormăia în şoaptă despre nefolositorul cap de pâine, dar am observat că băiatul *adusese* azi cod, deci tocana ei era delicioasă.

— Ei, uită-te la vase! a spus ea, fluturând o lingură în aer. A plecat să ducă un cal în grajd şi nu s-a întors. Voi servi tocană în oalele de noapte dacă nu îşi mişcă nenorocitul de...

Uşa din spate s-a deschis, iar Enzo a intrat stângaci, zâmbind, ca şi când ar fi găsit un cufăr cu aur. Mi-a aruncat o privire bizară, ridicând din sprâncene de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată. Era un băiat ciudat. Nu îmi părea prost, dar poate că Berdi îi spunea cap de pâine dintr-un motiv întemeiat. Am plecat să servesc nişte beri şi o farfurie cu vânat când Berdi s-a dezlănţuit asupra lui Enzo, poruncindu-i să se ducă direct la cada cu vase.

Taman când am trecut prin uşile batante, în sala de mese au intrat nişte muşterii noi. Într-o clipă, Pauline a venit lângă mine, încercând să mă împingă înapoi pe uşă şi aproape făcându-mă să scap farfuria.

Întoarce-te în bucătărie! mi-a șoptit ea. Hai, grăbește-te Gwyneth și cu mine ne putem ocupa de ei.

I am măsurat din priviri pe cei câțiva soldați cât s-au îndreptat spre o masă și s-au așezat. Nu recunoșteam pe niciunul. Era probabil să nu mă recunoască nici ei, mai ales cu noul meu rol de aici, ca să nu mai spun de ținuta de tavernă pe care Berdi ne-o dăduse ca să o purtăm când serveam. O mare parte din păr îmi era strâns îngrijit sub boneta din plasă, iar o prințesă care purta cămașă cafenie și șorț nu semăna deloc cu o prințesă.

— Nu o voi face! i-am spus eu. Nu mă pot ascunde de fiecare dată când intră cineva pe ușa aia.

Pauline a continuat să mă împingă. Am trecut pe lângă ea, dorindu-mi să termin odată cu chestia asta. Am lăsat farfuria cu vânat la masa potrivită și, cu cele două beri încă în cealaltă mână, mi-am făcut loc spre soldați.

— Ce vă pot aduce, domnilor?

Pauline era încremenită de groază lângă ușa bucătăriei.

Unul dintre soldați m-a măsurat din priviri, iar ochii i-au alunecat încet dinspre glezne până la talie, studiind fără să se grăbească dantela încrucișată a vestei și, în sfârșit, oprindu-se solemn asupra chipului meu. Inima mi s-a poticnit și am simțit că roșesc. Mă recunoștea? Făcusem o greșeală îngrozitoare? A întins o mână și mi-a cuprins talia, trăgându-mă mai aproape înainte să pot reacționa.

— Deja am exact ce îmi doresc.

Ceilalți soldați au râs, iar inima mea, în mod ciudat, s-a liniștit. Recunoșteam jocul. O văzusem pe Gwyneth ferindu-se de astfel de avansuri de multe ori. Cu asta mă descurcam, dar nu și cu a fi recunoscută drept prințesa fugară. M-am aplecat ușor, prefăcându-mă interesată.

— Înțeleg că soldații din garda Maiestății Sale au diete stricte. Ar trebui să ai grijă la ce mănânci.

În acel moment, am reușit să-i vărs în poală jumătate din berea din halbele pe care le țineam în mână.

El mi-a eliberat talia și a sărit înapoi, bolborosind la poala udă ca un școlar plângăcios. Ceilalți soldați au râs aprobator. Înainte să mă poată mustra, i-am spus cu blândețe și, speram eu, seducător:

— Îmi pare atât de rău, dar sunt începătoare și încă am probleme cu echilibrul. Ar fi mai sigur pentru tine să nu mă mai atingi.

Am lăsat cele două halbe pe jumătate goale pe masa din fața lui.

— Poftim, ia astea drept scuză pentru stângăcia mea!

M-am întors și am plecat înainte să poată răspunde, dar am auzit hohote de râs în urma mea.

— Bună treabă! mi-a șoptit Gwyneth la ureche când am trecut pe lângă ea, dar, când m-am întors, Berdi era în ușa bucătăriei, cu mâinile în șolduri și buzele strânse.

Am simțit un nod în gât. Totul fusese bine cu soldații. Nu știam de ce trebuia să se neliniștească atât, dar am jurat în tăcere să nu mai vărs bere ca să mă răzbun.

M-am întors la robinet ca să torn alt rând pentru clienții de drept ai berilor date soldatului, scoțând două halbe curate de sub tejghea. Într-un scurt moment de calm, m-am oprit și am văzut-o pe Pauline uitându-se cu dor la ușă. Se apropia sfârșitul lunii și era încă un pic prea devreme ca Mikael să fi ajuns tocmai din Civica, dar speranța i se citea pe chip de fiecare dată când se deschidea ușa. Fusese palidă în ultima săptămână, nuanța normală de trandafiriu a obrajilor dispărându-i împreună cu apetitul, iar eu m-am întrebat dacă puteai cu adevărat să suferi

din dragoste. Am umplut halbele până la limită şi m-am rugat spre binele lui Pauline, ca următorul muşteriu care intra pe uşă să fie Mikael.

În cel mai îndepărtat colţ...

Mi-am ridicat repede privirea. Pomeniri sfinte într-o tavernă? Dar melodia a dispărut la fel de repede cum a apărut şi tot ce am auzit a fost vuietul răguşit al conversaţiei. Uşa hanului s-a deschis, iar acum, cu aceeaşi speranţă ca a lui Pauline, mi-am aţintit privirea asupra persoanei care urma să intre.

Mi-am simţit umerii încovoindu-se, odată cu ai lui Pauline, care şi-a îndreptat din nou atenţia la clienţii pe care îi servea. După reacţia ei, mi-am dat seama că erau doar nişte străini, şi niciunul dintre ei Mikael, dar, când m-am uitat mai bine, ceva m-a făcut să iau aminte. I-am urmărit pe cei proaspăt sosiţi intrând şi cercetând odaia aglomerată, scrutând clienţii şi colţurile. Doar o măsuţă mai rămăsese neocupată, la doar câţiva paşi de ei. Dacă erau în căutarea unor locuri libere, nu ştiam cum de nu o văzuseră. M-am strecurat mai mult în umbra firidei ca să îi urmăresc. Privirile li s-au oprit brusc asupra spatelui lui Pauline, care discuta cu nişte domni mai în vârstă din colţ.

— Ei bine, uite o pereche interesantă! a spus Gwyneth, venind lângă mine.

Nu puteam nega că îmi captaseră atenţia. Ceva la felul...

— Cel din stânga e pescar, a declarat ea. Umeri puternici. Păr brunet şi ars de soare care trebuie pieptănat. Tăieturi pe mâini. Puţin cam ursuz. Puţin probabil să lase un bacşiş bun. Cel blond din dreapta e un fel de negustor. Probabil de blănuri. Merge cam fudul. Cei ca el aşa fac. Şi uită-te la mâinile lui; n-a pus niciodată mâna pe o plasă de pescuit sau pe un plug, doar pe o săgeată rapidă. Probabil că dă mai mult bacşiş, de vreme ce nu ajunge prea des în oraş. Ăsta-i marele lui dezmăţ.

Aş fi râs la caracterizarea făcută de Gwyneth, dar nou-veniţii îmi captaseră atenţia. Erau diferiţi de muşteriii obişnuiţi care intrau pe uşile lui Berdi, atât ca statură, cât şi ca purtare. Nu îmi păreau pescari sau negustori. Instinctul îmi spunea că alte treburi îi aduseseră aici, deşi Gwyneth avea mult mai multă experienţă decât mine în acest domeniu.

Cel despre care presupunea că era pescar din cauza părului negru cu şuviţe blonde şi a mâinilor zgâriate avea un aer mai calculat decât pescarii pe care îi văzusem în oraş. Afişa şi o îndrăzneală neobişnuită în felul în care stătea, ca şi când ar fi avut o nemăsurată încredere în sine. Cât despre mâinile lui, tăieturile pot fi căpătate în mai multe feluri, nu doar de la cârlige sau branhii. Mă alesesem cu câteva în călătoria mea, când mă zgâriasem în mărăcini. Era adevărat că părul lung era neîngrijit şi îi ajungea până la umeri, dar poate că avusese o călătorie dificilă şi nimic cu ce să-l lege la spate.

Tânărul cel blond avea o constituţie aproape identică, fiind poate cu doar două degete mai scund şi un pic mai lat în umeri, iar părul îi ajungea doar până la guler. După părerea mea, chipul îi era la fel de serios ca al prietenului său, iar atitudinea gânditoare întuneca parcă aerul din jurul lui. Nu se gândea numai la o bere rece.

Poate că era doar oboseala de după o călătorie lungă sau ceva mai însemnat. Poate nu avea de lucru şi spera că acesta era oraşul în care ar fi putut căpăta o slujbă? Oare de ce nu se grăbeau să se aşeze? Poate nu aveau niciun ban. Imaginaţia mea era la fel de vie ca a lui Gwyneth.

Am urmărit cum brunetul i-a spus ceva celuilalt, i-a arătat masa liberă şi s-au aşezat, dar mai era ceva. Păreau mai interesaţi de ce se petrecea în jur decât unul de celălalt.

Gwyneth m-a înghiontit cu cotul.

— Dacă te mai holbezi mult la ăştia doi, o să-ţi iasă ochii! a spus ea şi a oftat. Sunt cu câţiva ani prea tineri pentru mine, dar pentru tine, pe de altă parte...

Mi-am dat ochii peste cap.

— Te rog...

— Uită-te la tine! Eşti agitată ca un cal la capătul unei curse. Ştii, nu este o crimă să observi. Vor vrea câte două beri negre. Crede-mă!

Ea a întins mâna şi a luat berile pe care le turnasem.

— Le voi servi eu pe astea, iar tu ocupă-te de ei!

— Gwyneth! Stai!

Dar ştiam că nu o va face. De fapt, îndemnul ei m-a bucurat. Nu că ei m-ar fi neliniştit. Amândoi erau cam şifonaţi şi prăfuiţi. Doar mă intrigau, nimic mai mult. De ce să nu intru în jocul lui Gwyneth şi să văd dacă servesc un pescar şi un negustori de blănuri? Am mai luat două halbe de pe raft, ultimele curate, şi am sperat că Enzo avea spor la spălatul vaselor. Uşor agitată, am tras de robinet şi am lăsat cidrul de un auriu-închis să curgă până la buza halbelor.

Am apucat toartele ambelor halbe cu o mână şi mi-am făcut loc pe lângă tejghea, apoi am zărit-o pe Pauline. Bădăranul cu poala udă, cel care mă apucase, o ţinea ferm de încheietura mâinii. Am urmărit cum, cu un zâmbet dureros pe chip, se străduia să fie politicoasă în timp ce căuta să se elibereze. Soldatul a chicotit, bucuros să o vadă zvârcolindu-se. Faţa mi s-a încălzit şi am ajuns aproape imediat lângă ea, uitându-mă în ochii şarpelui desfrânat.

— Deja ai fost avertizat cu blândeţe, domnule! Data viitoare, în loc să te-alegi cu hainele ude, o să-ţi torn halbele în cap. Acum, nu mai fi idiot şi poartă-te ca un membru onorabil din garda regală! Ia-ţi mâna imediat!

De data asta, nimeni nu şi-a mai lovit genunchii cu palmele şi nici nu s-au auzit râsete. Tăcerea s-a lăsat în odaie. Soldatul s-a încruntat la mine, furios că fusese făcut de râs în văzul tuturor. I-a dat drumul lui Pauline, care s-a grăbit spre bucătărie, dar eu am continuat să-l măsor cu privirea. Nările i s-au umflat de furie şi mi-am imaginat că se întreba dacă mă putea sugruma într-o încăpere plină cu oameni. Deşi inima-mi bătea cu putere, m-am silit să afişez un zâmbet dispreţuitor.

— Vedeţi-vă de ale voastre! am spus eu fără să mă adresez în mod special cuiva şi m-am întors repede, ca să evit să mai discut cu el.

După doar câţiva paşi, m-am trezit împiedicându-mă de masa celor doi tineri abia veniţi. Privirile lor m-au luat mai mult prin surprindere, iar respiraţia mi s-a poticnit. Intensitatea văzută de la distanţă era mai evidentă de aproape. Pentru o clipă, am înţepenit. Ochii de un albastru rece ai pescarului treceau prin mine, iar cei căprui ai negustorului erau mai mult decât tulburători. Nu eram sigură dacă erau furioşi sau speriaţi. Am încercat să-mi depăşesc intrarea stângace şi par stăpână pe situaţie.

— Sunteţi noi. Bine aţi venit! Trebuie să vă previn, lucrurile nu sunt întotdeauna atât de vesele la han, dar nu veţi plăti în plus pentru spectacolul de astăzi. Sper că vă place cidrul brun. Am presupus că vi s-ar potrivi.

Am lăsat cidrul pe masă. Amândoi m-au fixat cu privirea, fără să vorbească.

— Pot să vă asigur că nu am încoronat pe nimeni cu o halbă. Mă rog, încă.

Negustorul a mijit ochii.

— Asta e liniştitor.

Tânărul a luat halba şi a dus-o la buze, continuând să mă fixeze cu ochii întunecaţi la culoare când a sorbit. Râuri de

căldură mi-au inundat pieptul. A lăsat halba pe masă şi a zâmbit în sfârşit – un zâmbet foarte plăcut şi satisfăcut, care m-a făcut să răsuflu uşurată.

— Cidrul este bun, a spus el.

— Aveţi cumva un accent *eislandese*? *Vosê zsa tevou de mito loje?*

Din greşeală, a dat cu mâna peste halbă şi a vărsat cidrul.

— Nu! a răspuns el pe un ton hotărât.

Nu la ce? Nu avea accent sau nu călătorise atât de departe? Însă întrebarea a părut să-l neliniştească, deci nu am mai insistat.

M-am întors spre pescar, care încă nu vorbise. Avea ce-mi imaginam că putea fi un chip blând, dacă ar fi reuşit să zâmbească sincer, în schimb, afişa un surâs încrezut. M-am enervat. Dacă nu era de acord cu modul în care-l tratasem pe soldat, putea să plece pe dată. Nu intenţionam să mă mai ploconesc. Era rândul lui să vorbească – să spună cel puţin un „mulţumesc" pentru cidru.

El s-a aplecat încet înainte.

— De unde ai ştiut?

Vocea lui m-a lovit ca o palmă puternică pe spate, lăsându-mă fără aer. L-am fixat cu privirea, încercând să îmi revin. Sunetul mi-a răsunat în urechi. Era foarte cunoscut şi, totuşi, nou. Ştiam că nu îl mai auzisem. *Dar l-am auzit.*

— Să ştiu? am spus cu respiraţia tăiată.

— Că ne va plăcea cidrul?

Am încercat să îmi maschez starea de confuzie cu un răspuns rapid.

— De fapt, Gwyneth a ştiut. E o altă slujnică de aici. Este o distracţie de-a ei. În majoritatea cazurilor, se pricepe destul de bine. Pe lângă ghicitul băuturilor, ghiceşte şi profesiile. A presupus că eşti pescar şi că prietenul tău este negustor.

M-am trezit că vorbea gura fără mine, un cuvânt urmându-l pe celălalt. Mi-am muşcat buza, forţându-mă să încetez. Soldaţii nu mă transformaseră într-o proastă vorbăreaţă. Cum de reuşiseră aceştia doi?

— Mulţumesc pentru cidru, *domnişoară*...

Negustorul s-a oprit, aşteptând.

— Mă numesc Lia, am spus eu. Iar tu eşti?

După ce s-a gândit, a răspuns în sfârşit:

— Kaden.

M-am întors spre pescar, aşteptând să se prezinte. În schimb, el mi-a rostit numele ca şi când ar fi fost o boabă de porumb rămasă între dinţi.

— Lia... Hm...

Încet, şi-a scărpinat barba de o săptămână.

— Kaden şi...? am întrebat eu, zâmbind printre dinţi.

Trebuia să fiu politicoasă, chiar dacă asta m-ar fi omorât. Nu îmi mai permiteam alte scene cu clienţii, nu cu Berdi care mă supraveghea.

Şi-a ridicat privirea calmă spre a mea, înclinându-şi provocator bărbia. Când a zâmbit, riduri fine i-au apărut în jurul ochilor.

— Rafe, a răspuns el.

Am încercat să ignor cărbunele aprins care îmi ardea stomacul. Poate că faţa nu-i fusese blândă când zâmbise, dar era remarcabilă. Mi-am simţit tâmplele fierbinţi şi m-am rugat ca el să nu vadă asta în lumina slabă. Era un nume neobişnuit pentru ţinutul acesta, dar îmi plăcea simplitatea lui.

— Ce vă pot aduce în seara asta, Kaden şi Rafe?

Le-am spus despre mâncărurile lui Berdi, în schimb, ei m-au întrebat de fata pentru care intervenisem

— Pare tânără ca să lucreze aici, a observat Kaden.

— Are şaptesprezece ani, la fel ca mine. Dar cu siguranţă este mai inocentă în anumite privinţe.

— O? a răspuns Rafe.

— Pauline are o inimă sensibilă, i-am răspuns. Iar eu, pe de altă parte, am învăţat să mi-o întăresc împotriva întrebărilor nepoliticoase.

El a rânjit.

— Da, îmi dau seama.

În ciuda momelii pe care mi-o aruncase, zâmbetul său mi s-a părut dezarmant şi am uitat răspunsul care-mi stătuse pe vârful limbii. Mi-am îndreptat atenţia la Kaden, uşurată să îl găsesc uitându-se la halba lui, şi nu la mine, ca şi când ar fi fost adâncit în gânduri.

— Aş recomanda tocana, am spus eu. Se pare că e mâncarea preferată pe aici.

Kaden şi-a ridicat privirea şi a zâmbit călduros.

— Atunci, tocană să fie, Lia!

— Iar eu vreau căprioară, a spus Rafe.

Alegerea lui nu m-a surprins. Aveam să-i caut cea mai tare bucată. Mestecatul ar fi putut să-i şteargă zâmbetul îngâmfat.

Gwyneth a apărut brusc lângă mine.

— Berdi vrea să o ajuţi în bucătărie. *Acum.* Mă ocup eu de domnii aceştia.

Bineînţeles că amândouă ştiam că ultimul lucru de care avea nevoie Berdi era ajutorul meu la gătit sau tăiat orice în bucătărie, dar am dat din cap şi i-am lăsat pe Rafe şi Kaden în seama lui Gwyneth.

Am fost alungată la bucătărie pentru restul serii după ce Berdi mi-a făcut morală în şoaptă, dar cu înflăcărare, despre cât de primejdios era să te pui rău cu autorităţile. Am contrazis-o curajos, susţinând dreptatea şi decenţa, dar Berdi a pledat la fel

de puternic pentru aspectele practice, precum supraviețuirea. A evitat cu atenție cuvântul *prințesă*, deoarece Enzo putea auzi, dar s-a exprimat clar – și anume că, aici, statutul meu nu însemna nimic și că ar fi mai bine să învăț să îmi controlez limba ascuțită.

Pentru restul serii, Berdi a servit mâncărurile, apărând doar ca să îmi dea porunci sau să condimenteze o altă oală de tocană, dar, în mare parte, ca să se asigure că soldații mai primesc o porție – toate din partea casei. Am detestat compromisul pe care l-a făcut și am tăiat ceapa cu și mai multă furie.

După ce-am mărunțit o a treia ceapă și m-am mai calmat, m-am gândit din nou la Rafe și la Kaden. Nu aveam să aflu niciodată dacă unul era pescar, iar celălalt, negustor de blănuri. Probabil plecaseră la drum între timp, iar eu nu urma să-i mai văd. M-am gândit la Gwyneth și la modul în care flirta cu clienții, făcându-i să joace după cum le cânta. Oare procedase la fel cu ei?

Am luat un cartof noduros și portocaliu dintr-un coș și l-am zdrobit de tocător. L-am zdrobit mai repede decât pe cepe, în afară de câteva bucăți care au zburat pe podea.

CAPITOLUL ZECE

LA SFÂRŞITUL SERII, DUPĂ CE PAULINE S-A ÎNTORS la casa noastră, iar Enzo şi Gwyneth şi-au terminat treaba, am frecat obosită ultima oală goală de tocană, pe al cărei fund se încăpăţânaseră să rămână nişte resturi.

Mi s-a părut că eram iar la cetate şi trimisă din nou în odaia mea. Amintirile celui mai recent surghiun mă chinuiau, iar eu mi-am alungat lacrimile. „Arabella, nu vreau să repet; trebuie să îţi ţii gura!" ţipase tata, roşu la faţă, iar eu mă întrebasem dacă avea să mă lovească, dar el doar plecase în grabă din odaie. Fusesem la o cină regală, alături de întregul cabinet al tatălui meu. Cancelarul stătuse în faţa mea, în haina cu margini argintii şi cu monturi atât de împodobite cu bijuterii, încât mă întrebasem dacă nu îi era greu să ridice furculiţa.

Când conversaţia se îndreptase spre micşorarea bugetelor şi glume despre dublarea numărului de soldaţi călare, spusesem că dacă toţi cei din cabinet ar fi renunţat la bijuteriile şi fleacurile lor, poate vistieria ar fi fost mai bogată. Bineînţeles că mă uitasem la cancelar şi-mi ridicasem paharul spre el ca să mă asigur că punctul meu de vedere nu se pierdea în minţile

lor îmbibate cu bere. Era un adevăr pe care tata nu dorise să îl audă, cel puțin nu de la mine.

Am auzit un foșnet și mi-am ridicat privirea. Foarte obosită, Berdi intra în bucătărie. Am frecat oala și mai abitir. S-a apropiat și a rămas tăcută lângă mine. Am așteptat să mă certe din nou, în schimb, mi-a ridicat bărbia astfel încât să fiu nevoită să mă uit la ea și a spus încet că aveam tot dreptul să-i pedepsesc aspru pe soldați și că era bucuroasă că o făcusem.

— Dar e mai probabil să aprindă decât să îmblânzească orgolii niște cuvinte dure spuse de o tânără ca tine, spre deosebire o babă ca mine. Trebuie să fii atentă. Mi-am făcut griji și pentru mine, și pentru tine. Asta nu înseamnă că vorbele nu trebuiau spuse, iar tu le-ai spus bine. Îmi pare rău!

Am simțit un nod în gât. În toate ocaziile când le spusesem părinților ce gândeam, niciodată nu mi se zisese că vorbisem bine, cu atât mai puțin nu auzisem vreo scuză. Am clipit, dorindu-mi să fi avut acum o ceapă pe care să dau vina pentru usturimea din ochi. Berdi m-a luat în brațe, dându-mi ocazia să îmi revin.

— A fost o zi foarte lungă, mi-a șoptit ea. Du-te și te odihnește! Termin eu aici!

Am dat din cap, neavând încă încredere în mine să vorbesc.

Am închis ușa bucătăriei în urma mea și am urcat scările cioplite în coasta dealului din spatele tavernei. Noaptea era liniștită, iar luna apărea când și când printre panglicile de ceață care se ridicau din golf. În ciuda frigului, cuvintele lui Berdi îmi țineau de cald.

Când am ajuns la ultima treaptă, mi-am scos boneta, lăsându-mi părul să îmi cadă pe umeri și simțindu-mă bucuroasă când m-am gândit din nou la cele spuse de ea. M-am îndreptat spre potecă, strălucirea slabă și aurie a ferestrei casei

servindu-mi drept far. Pauline probabil că deja dormea dusă și-l visa pe Mikael cum o ținea atât de strâns în brațe, încât nu trebuia să se îngrijoreze că o va părăsi din nou.

Am oftat cât am mers pe poteca întunecată. Visele mele erau dintre cele monotone și plictisitoare, asta dacă mi le aminteam. Și, cu siguranță, nu visam că eram îmbrățișată. Trebuia să invoc astfel de vise când eram trează. O briză sărată a agitat frunzele din fața mea, iar eu mi-am frecat brațele ca să le încălzesc.

— Lia!

Am tresărit, inspirând brusc.

— Șșș! Sunt doar eu.

Kaden a ieșit din umbra unui stejar imens.

— Nu am vrut să te sperii.

Am înțepenit.

— Ce faci aici?

— Te așteptam.

El s-a apropiat. Poate că fusese destul de inofensiv în tavernă, dar ce treabă avea cu mine aici, în întuneric? Pumnalul meu subțire era încă ascuns sub vestă. Mi-am strâns mâinile pe lângă corp, simțind arma pe sub material și am făcut un pas înapoi.

Mi-a observat mișcarea și s-a oprit.

— Voiam doar să mă asigur că ajungi în siguranță acasă, a spus el. Știu cum sunt soldații ca acela pe care l-ai umilit în tavernă. Au memoria bună și orgoliul mare, a spus el și mi-a zâmbit ezitant. Și presupun că voiam să îți spun că ți-am admirat spectacolul. Nu prea mi-am exprimat aprecierea mai devreme.

A tăcut, iar când eu tot nu i-am răspuns, a adăugat:

— Te pot conduce restul drumului?

Mi-a oferit brațul, dar eu nu l-am luat.

— M-ai așteptat în tot acest timp? Credeam că ai plecat deja la drum.

— Rămân aici. Nu mai erau odăi libere, dar hangița a fost de-acord să-mi ofere podul grajdului. O saltea moale este o schimbare binevenită față de o pătură plină de praf, chiar dacă va trebui să ascult cum se plâng vreo doi măgari, a adăugat ridicând din umeri.

Așadar, era un oaspete al hanului și încă unul grijuliu. În plus, era un client care plătea și care, pe bună dreptate, ar fi trebuit să stea în casa noastră inundată, dar confortabilă. Mi-am relaxat brațele pe lângă corp.

— Și prietenul tău?

— Prietenul meu?

Kaden și-a înclinat capul într-o parte, fecioreşte, postura studiată de ani de zile dispărând imediat. Cu degetele, și-a dat pe spate o șuviță rebelă.

— O, da. Și el rămâne.

Nu era negustor de blănuri, măcar de asta eram sigură. Nu era specialitatea lui să ia blana de pe animale. Mișcările îi erau calme și studiate, potrivite unui vânător, dar *ochii lui*... Erau calzi și întunecați, iar neliniștea își făcea simțită prezența chiar sub suprafața lor înșelător de calmă. Era obișnuit cu un alt gen de viață, deși nu puteam să-mi imaginez care ar fi putut să fie aceea.

— Ce te aduce în Terravin? am întrebat eu.

Înainte să pot reacționa, m-a luat de mână.

— Permite-mi să te conduc spre casa ta, a adăugat el. Și îți voi povesti despre...

— *Kaden?*

Mi-am retras mâna și ne-am întors spre vocea care striga din întuneric. Silueta întunecată a lui Rafe, la mică distanță pe potecă, era inconfundabilă. El venise fără niciun gest care să-i trădeze prezența, mișcările sale fiind la fel de discrete ca ale unei pisici. Când s-a apropiat încet, i-am văzut trăsăturile.

— Ce este? a întrebat Kaden, vizibil deranjat.

— Iapa ta jucăușă lovește din picioare în grajd. Înainte să distrugă cu adevărat ceva...

— *Armăsarul*, l-a corectat Kaden. Era bine când l-am lăsat.

Rafe a ridicat din umeri.

— Acum nu mai este. Presupun că-l neliniștea grajdul cel nou.

O, ce îngâmfat era!

Kaden a clătinat din cap și a plecat nervos, lucru pentru care am fost recunoscătoare. Pe Berdi nu ar fi bucurat-o un grajd distrus, ca să nu mai vorbesc de faptul că mă îngrijora cum ar fi putut să se descurce blânzii mei Otto, Nove și Dieci cu un asemenea vecin nimicitor. Mă cam atașasem de ei. Măgarii erau afară, într-o boxă acoperită alăturată, doar un zid subțire din lemn separându-i de celelalte animale găzduite în grajd.

În câteva clipe, Kaden a dispărut, iar Rafe și cu mine am rămas ciudat de singuri, cu o briză ușoară agitând frunzele căzute dintre noi. Mi-am dat părul de pe față și i-am observat înfățișarea schimbată. Părul îi era pieptănat îngrijit și strâns la spate, iar fața proaspăt spălată strălucea în lumina discretă a lunii. Pometii îi erau ascuțiți și bronzați, iar cămașa schimbată. El s-a mulțumit doar să mă privească în tăcere. Părea să fie un obicei de-al lui.

— N-ai putut să-i calmezi tu calul? am spus eu în cele din urmă.

Un rânjet i-a ridicat colțul gurii, dar mi-a răspuns doar cu o întrebare.

— Ce voia Kaden?

— Doar să se asigure că ajung în siguranță acasă. Era îngrijorat din cauza soldatului din tavernă.

— Are dreptate. Pădurea poate fi periculoasă, mai ales când ești singură.

Încerca în mod voit să mă intimideze?

— Nu sunt singură. Și nu suntem chiar în mijlocul pădurii. Sunt destui oameni prin apropiere.

— Sunt?

S-a uitat împrejur, ca și când ar fi încercat să vadă oamenii la care mă referem, apoi m-a fixat din nou cu privirea.

Am simțit un nod în coaste.

El s-a apropiat un pas.

— Bineînțeles că ți-ai ascuns cuțitașul sub vestă!

„Pumnalul meu? De unde știe?" Era în teaca de pe lângă corp. Oare îl dezvăluisem din neatenție, atingându-l? Am observat că era cu un cap mai înalt decât mine. Mi-am ridicat bărbia.

— Nu este atât de mic, am spus eu. Are o lamă de cincisprezece centimetri. E destul de lung încât să ucidă pe cineva, dacă este folosit cu pricepere.

— Și te pricepi?

Doar cu o țintă care nu se mișca, precum ușa unei odăi.

— *Foarte bine,* am răspuns eu.

El nu a mai zis nimic, ca și când cuțitul meu și îndemânarea declarată nu l-ar fi impresionat.

— Ei bine, noapte bună, atunci! am spus și am dat să plec.

— Lia, stai!

M-am oprit, cu spatele încă la el. Rațiunea îmi spunea să merg în continuare. „Pleacă, Lia! Mișcă-te!" Am auzit o mulțime de avertismente: din partea mamei, a tatei, a fraților, chiar și a dascălului. Din partea tuturor celor care mă protejau din toate părțile de bine sau de rău. „Mergi în continuare!"

Dar nu am făcut-o. Poate motivul era vocea lui sau faptul că l-am auzit rostindu-mi numele. Sau poate că încă mă simțeam împlinită, știind că uneori aveam dreptate, că uneori instinctul meu impulsiv m-ar fi putut pune în primejdie, dar asta nu mă

împiedica să merg în direcția corectă. Poate că simțeam că imposibilul era pe cale să se petreacă. Amestecul dintre groază și anticipare.

M-am întors și i-am întâlnit privirea, simțind primejdia din ea, căldura, dar nu am vrut să mă uit în altă parte. Am așteptat să vorbească. El s-a mai apropiat un pas, spațiul dintre noi reducându-se la doar câțiva zeci de centimetri. Și-a ridicat mâna spre mine, iar eu am făcut tremurând un pas înapoi, dar am văzut că îmi ținea boneta.

— Ai scăpat-o.

Mi-a întins-o nemișcat, așteptând să o iau. Bucăți de frunze strivite se agățau încă de dantela ei.

— Mulțumesc, am șoptit și m-am întins ca să o iau, vârfurile degetelor mele atingându-le pe ale lui, dar el a ținut-o strâns.

Pe pielea-mi rece, i-am simțit atingerea ca pe o arsură. M-am uitat în ochii lui, întrebându-mă de ce strângea așa de tare boneta și, pentru prima dată, am văzut o crăpătură în armura sa: am văzut cum expresia de obicei indiferentă s-a îmblânzit cu un rid între sprâncene, cum un moment de nehotărâre i-a străbătut chipul, iar apoi cum pieptul i s-a ridicat ușor, respirând mai profund, ca și când l-aș fi luat prin surprindere.

— Am prins-o, am spus eu. Poți să-i dai drumul.

El m-a ascultat, mi-a spus în grabă „noapte bună", apoi s-a întors brusc și a dispărut pe potecă.

Era neliniștit. Îl tulburasem. Mai mult decât să-i văd neliniștea, i-o simțisem pe piele, gâdilându-mi gâtul. Cum? Ce făcusem? Nu știam, dar m-am uitat în golurile întunecate ale potecii pe care dispăruse, până ce vântul a făcut să scârțâie crengile de deasupra mea, amintindu-mi că era târziu, că eram singură și că pădurea era tenebroasă.

CAPITOLUL UNSPREZECE

ASASINUL

NU MAI EXISTĂ O A DOUA ŞANSĂ.

Şi, totuşi, ratasem una.

Mi-am aruncat desaga în perete. Tovarăşul meu de pod luase salteaua din colţul opus. Cel puţin spaţiul era mare. Deja mă enerva; era un tâmpit de la ţară care, cu două băuturi, pusese ochii prosteşte pe o prinţesă. Cunoşteam genul. Prietenia noastră fusese o greşeală, dar, indiferent de situaţie, la han nu mai erau odăi, deci foarte probabil tot aş fi ajuns să împart podul cu el.

Odăile erau puţine. Aveam doar un acoperiş deasupra capetelor şi o saltea subţire pe care a trebuit să o aducem din magazie, dar cel puţin hambarul nu mirosea urât – încă. Trebuie să recunosc şi faptul că mâncarea de la han era o alegere mult mai bună decât veverița sfrijită prăjită pe un băţ deasupra unui foc de tabără, iar eu mă săturasem să îmi umplu plosca din râuri nisipoase.

„Sper să vă placă cidrul brun."

Mi-a plăcut. Nu ştiu exact la ce mă aşteptam, dar nu la ea. Mi-am masat coastele pe sub cămaşă, amintindu-mi de numeroasele bătăi din urmă cu câţiva ani, fiecare lovitură fiind

vie în mintea mea. Nobilii pe care îi cunoscusem erau lași, lacomi și nu aveau nicio măsură. Ea îl înfruntase pe acel soldat, apărându-și prietena ca și când o armată întreagă ar fi stat în spatele său. Era speriată. Am văzut cum halbele i-au tremurat în mână, dar frica nu a oprit-o.

Totuși, un nobil rămâne un nobil, iar aroganța i-a dovedit descendența. Aveam să-mi aduc aminte la momentul potrivit, dar nu era niciun motiv pentru care să nu mă bucur de confortul hanului și de alte plăceri pentru câteva zile înainte să îmi termin treaba. Era destul timp pentru asta. Griz și ceilalți urmau să mi se alăture după alte câteva luni. Nu trebuia să mi le petrec singur într-un pustiu, mâncând rozătoare, când puteam rămâne aici. Aveam să-mi termin treaba la momentul oportun. *Komizarul* a putut întotdeauna să conteze pe mine, iar acum situația nu era diferită.

Mi-am scos cizmele, am stins lampa și mi-am lăsat cuțitul la îndemână, sub marginea saltelei. De câte ori îl folosisem să tai gâturile necunoscuților? Dar de data asta cunoșteam numele victimei mele, cel puțin pe cel pe care și-l însușise. *Lia.* Un nume neobișnuit pentru nobili. M-am întrebat de ce îl alesese.

Lia. Ca o șoaptă în vânt.

CAPITOLUL DOISPREZECE

PRINȚUL

I-AM SPUS LUI SVEN CĂ PROBABIL NICI MĂCAR NU voi discuta cu ea şi, totuşi, din clipa în care am văzut-o făcând-o pe grozava ca şi când nimic din lumea exterioară n-ar fi contat, asta a fost tot ce mi-am dorit să fac. Voiam să îi ţin un discurs de proporţii epice, o lecţie care l-ar fi făcut până şi pe tata să roşească. Voiam să îi trădez identitatea într-o odaie plină de oameni şi, totuşi, am tăcut şi am lăsat-o în schimb să îmi aducă meniul. Prinţesa Arabella, Prima Fiică a Casei Morrighan, lucra într-o tavernă.

Şi părea să îi placă. Foarte mult.

Poate că asta mă deranja cel mai mult. În timp ce eram pe drumuri, întrebându-mă dacă nu cumva căzuse pradă banditilor sau urşilor, tânăra o făcea pe slujnica. Aducea probleme, asta era clar, iar în ziua în care fugise de la nunta noastră, mă ferisem de o săgeată otrăvită. Îmi făcuse o favoare. Aproape puteam să râd la sugestia tatălui meu de a-mi lua o amantă după nuntă. Fata asta ar fi putut să facă toată curtea regală şi jumătate din armata regelui să regrete o asemenea decizie.

M-am întors brusc şi-am lovit cu pumnul salteaua plină de cocoloaşe, sperând ca agitaţia mea să-l ţină treaz pe însoţitorul nedorit, care se plimbase prin odaie aproape o oră înainte să stingă lampa. Îl văzusem uitându-se la ea în tavernă, dezbrăcând-o practic din priviri din clipa în care am intrat.

Am rămas şi eu surprins când am văzut-o prima dată. Chipul ei nu se potrivea cu cel crispat şi acru pe care mi-l imaginasem după ce bătusem atâta cale până aici. Marele meu discurs a dispărut când am văzut-o. Aproape am sperat să nu fie ea, apoi, când am auzit-o vorbind, am ştiut. Mi-am dat seama după curajul şi temperamentul ei, după felul în care l-a făcut pe soldatul acela înalt să-şi ţină gura, cu câteva cuvinte aprige, dar nechibzuite. După ce ne-am aşezat, am observat că noul meu prieten încă se uita la ea, măsurând-o din priviri ca o panteră ce pândeşte o căprioară, presupunând, probabil, că era desertul lui. Aproape i-am doborât scaunul de sub el.

Cu un pic de noroc, urma să plece a doua zi şi să uite să o cucerească pe slujnica de la tavernă. După ce am plecat din cârciumă, iar el s-a dus la latrină, m-am uitat mai atent la harnaşamentul calului său, complet nedefinit, fără semne care să indice un artizan sau o regiune. Nimic. Nici pe desagă, teacă, frâie sau pătură – nici măcar cel mai modest element de decor, precum căpăstrul prelucrat al calului. Era ceva întâmplător sau intenţionat?

M-am răsucit din nou, incapabil să îmi găsesc locul. „Deci, am văzut-o. Acum ce urmează?" Îi spusesem lui Sven că nu îi voi vorbi şi mă ţinusem de cuvânt. Am vrut să o fac de râs în public şi nu am făcut-o. Am vrut să îi spun în particular, dar am ştiut că nu puteam s-o fac. Nimic nu s-a întâmplat aşa cum plănuisem.

CAPITOLUL TREISPREZECE

— DE CE NU M-AI TREZIT CÂND AI VENIT ASEARĂ?

Am rămas în spatele lui Pauline cât s-a uitat în oglindă şi i-am privit imaginea înceţoşată. Sticla era pătată de timp, probabil aruncată în casă mai mult ca un obiect distrus, dar m-am bucurat să văd că îi revenise culoarea în obraji. Ea şi-a pieptănat buclele lungi şi blonde cu mişcări rapide, cât eu mi-am scos hainele de călărie din dulap.

— Era foarte târziu, iar tu dormeai buştean. Nu era nevoie să te trezesc.

Mişcările ei rapide au încetinit.

— Îmi pare rău că te-ai certat cu Berdi. Ea chiar încerca să...

— Totul e bine între mine şi Berdi, Pauline. Nu-ţi face griji! Am discutat după ce ai plecat. Îmi înţelege...

— Lia, trebuie să pricepi că Terravinul nu este Civica. Tatăl tău şi cabinetul lui nu supraveghează fiecare soldat din regat. Berdi îşi dă toată silinţa.

M-am întors ca să mă dezlănţui asupra ei, aprinsă de furie pentru că eram din nou mustrată, apoi, sâmburele de adevăr

mi-a rămas în gât. Tatăl meu și cei din cabinetul său rareori părăseau confortul din Civica. Dacă domnea, o făcea de la distanță, aranjând lucrurile precum căsniciile să îi rezolve problemele. Când făcuse ultima dată un tur al ținutului și vorbise cu cei care nu erau protejați ca-n Civica? Viceregele și micul său anturaj erau singurii care petreceau ceva timp departe de cetate, și atunci doar în vizitele diplomatice de rutină în Regatele de Jos.

Mi-am scuturat pantalonii, încercând să netezesc cutele, și ne-am uitat amândouă la genunchii lăsați și rupți și la firele zdrențuite, unde începeau să apară alte zece găuri.

— Ai mare dreptate, Pauline! Terravinul nu seamănă chiar *deloc* cu Civica.

Ne-am zâmbit, știind că asemenea zdrențe nu împodobiseră nici măcar holurile exterioare ale curții regale, și le-am acceptat în tăcere. După treizeci de ani pe tron, tatăl meu nu își mai cunoștea regatul. Unele lucruri erau mai ușor de văzut de la distanță decât atunci când erau chiar sub nasul tău.

Ne-am îmbrăcat amândouă, vârându-ne cămășile în pantaloni și punându-ne cizmele. Mi-am prins cuțitul la centură și mi-am pus vesta moale din piele, ca să îl acopăr. „O lamă de cincisprezece centimetri." Am zâmbit. Oare mă crezuse? De fapt, avea aproape zece centimetri – dar foarte bine echilibrat – și, așa cum observase mătușa Bernette, o mică exagerare era întotdeauna așteptată când se descriau arme, victorii și părți ale corpului. Purtam micul pumnal încrustat cu bijuterii mai mult ca să mă simt mai aproape de frații mei, decât pentru protecție, deși nu ar fi fost rău ca Rafe să creadă contrariul. Walther ascuțise întotdeauna lama în locul meu, mândrindu-se cu felul în care o foloseam ca să atac ușa odăii mele. Ascuțirea muchiei rămânea acum în seama mea. Am atins teaca, asigurându-mă că era

lipită de șold, și m-am întrebat dacă fraților mei le era la fel de dor de mine pe cât îmi era mie de ei.

Cu hanul încă plin, nu aveam de făcut curat în nicio odaie în dimineața aceea, iar Berdi ne trimitea să căutăm mure. Era o binevenită schimbare, iar eu eram nerăbdătoare să le dau o zi liberă și lui Otto, Nove și Dieci, deși știam că ar fi fost la fel de mulțumiți să mănânce fân în grajdul lor și să ragă la oricine ar fi trecut pe lângă ei, lucru pe care păreau să-l facă regulat ori de câte ori se apropia Enzo.

Trebuia să o luăm și pe Gwyneth, care urma să ne arate drumul spre Canionul Diavolului, unde tufele de mure erau dese. Berdi spunea că murele de acolo erau cele mai dulci. Cu festivalul care avea loc în mai puțin de două săptămâni, se pregătea să facă biscuiți, conserve și gustări. În plus, așa cum ne dezvăluise Gwyneth pe ascuns, lui Berdi îi trebuiau mure proaspete pentru noul vin din pivniță, ca să înlocuiască sticlele ce urmau a fi băute la sărbătoarea de anul acesta.

Mă întrebasem ce era în lăzile negre stivuite în colțul pivniței. Din câte se părea, toți negustorii contribuiau cu ceva la festival, iar bunătățile cu mure erau specialitatea lui Berdi. Era o tradiție pe care abia o așteptam.

I-am împletit părul lui Pauline, încercând să i-l înfășor în jurul capului, dar nu mă pricepeam la asta și, în cele din urmă, a trebuit să mă mulțumesc doar cu o cosiță simplă, dar ordonată, pe mijlocul spatelui. Am făcut schimb de locuri ca să-mi împletească părul, dar a creat un model mai complicat cu mult mai puțin efort, începând cosițele de la ambele tâmple și unindu-le în vârful capului, lăsând artistic niște șuvițe libere în urma împletiturii ca să atenueze efectul. A fredonat încetișor cât a lucrat, iar eu am fost sigură că încă se gândea la visele de peste noapte cu Mikael, apoi i-a scăpat un mic murmur, ca și

când ar fi descoperit în părul meu ceva care nu trebuia să fie acolo, cum ar fi o căpuşă grasă.

— Ce e? am întrebat eu, alarmată.

— Mi-am amintit de cei doi băieţi de aseară. Au părut foarte uimiţi când Berdi te-a alungat în bucătărie. Ai nişte admiratori interesanţi.

— Kaden şi Rafe?

— Hei! Ştii cum îi cheamă?

A făcut un pas înapoi şi m-a tras de păr, făcându-mă să tresar.

— Din politeţe. Când i-am servit, i-am întrebat.

Ea s-a aplecat într-o parte ca să se asigure că o vedeam în oglindă şi şi-a dat teatral ochii peste cap.

— Nu te văd întrebându-i cum îi cheamă pe măcelarii bătrâni şi pleşuvi. Dar cum a rămas cu cel de-al treilea tip, care a intrat mai târziu? Ai aflat cum îl cheamă?

— Al treilea tip?

— Nu l-ai văzut? A intrat chiar după ceilalţi doi. Un tip slab şi murdar. S-a uitat chiorâş la tine.

Am încercat să mi-l aduc aminte, dar, din cauză că fusesem atât de ocupată cu ticălosul de soldat şi apoi cu mâncărurile pentru Kaden şi Rafe, nici măcar nu-mi aminteam ca uşa să se fi deschis din nou.

— Nu, nu l-am observat.

Ea a ridicat din umeri.

— Nu a rămas mult timp. Nici măcar nu şi-a terminat cidrul, dar Kaden şi Reef au zăbovit cu siguranţă. Nu mi s-au părut deloc a fi nişte iepuri fricoşi.

Ştiam că se referea la Charles şi la mulţi alţi băieţi care mă evitau.

— Numele lui este Rafe, am corectat-o eu.

— O... *Rafe*. L-ai preferat pe el?

Spinarea mi-a înțepenit. *Să îl prefer?* A fost rândul meu să-mi dau ochii peste cap.

— Amândoi au fost nepoliticoși și încrezuți.

— Vorbește Alteța Sa Regală sau cineva care se teme de iepuri fricoși? a întrebat și a mai tras o șuviță subțire de păr.

— Pauline, jur că am să te decapitez dacă mă mai tragi de păr! Ce te-a apucat?

Ea era fermă, deloc deranjată de amenințarea mea.

— Nu fac decât să-ți întorc favoarea de aseară. Ar fi trebuit să îl înfrunt pe soldat cu mult înainte să fii nevoită să intervii.

Am oftat.

— Toți avem deprinderi diferite. Tu ești prea răbdătoare, lucru care uneori nu este în avantajul tău. Eu, pe de altă parte, am răbdarea unei pisici ude și doar în rare ocazii îmi este utilă.

Am ridicat resemnată din umeri, făcând-o pe Pauline să zâmbească, și i-am aruncat o privire încruntată.

— Și cum îmi face o favoare smulsul părului?

— Te salvez de tine însăți. Te-am văzut cu ei aseară, a spus ea și și-a coborât mâinile spre umerii mei. Vreau să nu te mai temi, a spus ea cu blândețe. Cei buni nu fug, Lia.

Am înghițit. Am vrut să mă uit în altă parte, dar ea tot mă fixa cu privirea. Pauline mă cunoștea prea bine. Întotdeauna îmi ascunsesem frica de alții cu vorbe tăioase și gesturi îndrăznețe. De câte ori nu mă văzuse încercând să îmi domolesc respirația pe un coridor întunecat al cetății după o întâlnire urâtă cu dascălul, care îmi spunea că îmi lipseau studiile, abilitățile sociale sau numeroase alte calități? Sau multele ocazii în care rămâneam înghețată la fereastra odăii mele și mă uitam în gol câte o oră, reprimându-mi lacrimile după o altă respingere tăioasă din partea tatălui meu? Sau când eram nevoită să mă retrag în budoarul meu și să încui ușa? Știam că Pauline mă auzise plângând. În ultimii câțiva ani, nu fusesem bună de nimic și, cu cât

insistau, mă educau și mă reduceau la tăcere mai mult, cu atât îmi doream să îmi fac vocea auzită mai tare.

Pauline și-a luat mâinile de pe umerii mei.

— Presupun că amândoi erau simpatici, am spus eu.

Mi-am auzit prefăcătoria din voce. Adevărul era că amândoi mi se păreau atrăgători în felul lor. Nu eram moartă. Dar, chiar dacă îmi făcuseră sângele să fiarbă când intraseră în tavernă, mă umpluseră și de neliniște.

Pauline tot mai aștepta ceva, inexpresivă. Replica mea nu a părut să fie suficientă pentru ea, deci i-am mai spus ceva ce sigur aveam să regret.

— Și poate că l-am favorizat pe unul dintre ei.

Deși nu eram complet sigură. A găsi ceva interesant la unul din ei nu însemna neapărat că îl *favorizam*. Totuși, el îmi bântuise visele din noaptea trecută într-un mod ciudat. Licăriri parțiale ale chipului său apăreau și dispăreau de nenumărate ori, ca o fantomă, în umbrele din mijlocul pădurii, printre zidurile ruinelor, ochii lui strălucind într-un evantai de flăcări.

Mă urma oriunde mergeam, *căutându-mă*, ca și când aș fi furat un secret care îi aparținea. Erau vise tulburătoare și nu tocmai drăguțe, așa cum îmi imaginam că avea Pauline cu Mikael. Poate mâncarea făcută de Berdi mă făcuse să am vise agitate, dar când m-am trezit, la el m-am gândit prima dată.

Pauline a zâmbit și mi-a legat cosița cu un fir de rafie.

— Murele vă așteaptă, Înălțimea Voastră!

CÂT AM PUS ȘEILE PE CEI TREI MĂGARI GĂLĂGIOȘI, Kaden a ieșit din tavernă. Berdi pregătea un meniu simplu dimineața – brânză tare, ouă fierte, pește afumat, terci, lipie

şi destulă cicoare fierbinte de băut –, toate întinse pe bufet. Ca oaspete, puteai să te serveşti singur sau să-ţi iei cu tine, în desagă. Nimeni nu pleca flămând de la Berdi, nici măcar amărâţii sau prinţesele care apăreau la uşa din spate.

Am tras chinga lui Otto şi m-a dus să o verific pe a lui Nove cât m-am uitat pe sub gene la Kaden. Pauline şi-a dres vocea ca şi când s-ar fi înecat brusc. I-am aruncat o privire aspră, iar ea mi-a făcut semn din ochi spre Kaden, care venea acum direct spre noi. Gura mi s-a uscat brusc şi am înghiţit, încercând să o umezesc uşor. El purta o cămaşă albă, iar cizmele scârţâiau pe pământ în timp ce se apropia.

— Bună dimineaţa, domnişoarelor! Plecaţi devreme.

— Ca şi tine, am răspuns eu.

Am schimbat amabilităţi, iar el ne-a explicat că pleca să rezolve nişte treburi care ar fi putut să-l mai ţină câteva zile la han, deşi nu a spus care anume.

— Chiar eşti negustor de blănuri, aşa cum a sugerat Gwyneth? l-am întrebat eu.

El a zâmbit.

— Da, de fapt, sunt. Blănuri de animale mici. De obicei fac negoţ în afara oraşului Piadro, dar sper să găsesc preţuri mai bune în miazănoapte. Sunt impresionat de atenţia prietenei tale.

Aşadar, mă înşelasem. Chiar făcea negoţ cu blănuri. Aparenţele puteau fi înşelătoare.

— Da, am confirmat eu. Gwyneth e isteaţă.

El şi-a dezlegat calul.

— Sper că, atunci când mă voi întoarce în după-amiaza asta, va fi disponibilă o odaie adevărată.

— Este puţin probabil până după festival, a spus Pauline. Dar s-ar putea să fie o odaie la alt han din oraş.

A tăcut, ca şi când s-ar fi gândit să caute în altă parte, privindu-mă cu câteva clipe mai mult decât era comod. La lumina

zilei, părul blond îi strălucea, iar ochii de un căprui-închis dezvăluiau mai multă culoare, un spectru uimitor cu puncte brune, pătrunzător şi cald ca pământul proaspăt arat, dar neliniştea încă pândea sub calmul aparent. Barba scurtă îi lucea în soarele dimineţii, iar eu nici măcar nu mi-am dat seama că îi studiam buzele bine conturate până nu a zâmbit amuzat. Simţind că roşesc, mi-am îndreptat imediat atenţia spre Nove.

— Voi rămâne aici, a răspuns el.

— Şi prietenul tău? Va rămâne şi el? am întrebat eu.

— Nu ştiu ce intenţionează, dar suspectez că are un nas prea delicat ca să reziste mult timp în pod.

Şi-a luat rămas-bun, iar eu l-am urmărit plecând călare pe un cal negru ca noaptea, un animal puternic şi sălbatic, forăind înfricoşător, ca şi când s-ar fi tras dintr-un dragon. Era o bestie care ar fi putut să distrugă un grajd şi niciodată nu ar fi putut fi confundat cu o iapă. Gândul m-a făcut să zâmbesc, întrebându-mă cum îl îmboldise Rafe. Erau nişte prieteni ciudaţi.

De îndată ce călăreţul s-a pierdut în zare, Pauline a spus:

— Aşadar, Rafe este.

Am urcat pe Otto şi nu i-am răspuns. Pauline părea să se fi trezit hotărâtă să încurajeze relaţiile; mai întâi pe a mea cu Berdi, iar acum pe a mea cu... oricine. Oare din cauză că voia cu atâta disperare să-şi întărească legătura cu Mikael? Nu eram înclinată să apelez la zei în afara ritualurilor necesare, dar mi-am atins buzele cu două degete şi am trimis o rugăciune ca Mikael să revină curând.

TERRAVINUL ERA MIC, CEEA CE FĂCEA PARTE DIN farmecul lui. De la hanul lui Berdi, ascuns în spatele dealurilor din capătul sudic, până la primele grupuri de prăvălii din capătul

nordic erau cel mult cincisprezece minute de mers – chiar mai puține, dacă nu călăreai trei măgari care nu se grăbeau să ajungă nicăieri. M-am minunat de toate casele și prăvăliile strălucitor colorate, iar Pauline mi-a spus că era o tradiție începută cu câteva secole în urmă. Femeile din micul târg de pescari își văruiau casele în culori deschise, astfel încât soții care plecau pe mare să își poată vedea locuințele de la distanță și să-și aducă aminte că soțiile așteptau întoarcerea lor. Se credea că era un mod de a împiedica pierderea pe mare a dragostei adevărate.

Putea cineva să călătorească într-adevăr atât de departe, încât să nu își mai găsească drumul spre casă? În valuri nu intrasem decât până la genunchi, o baie rece în apele mării Safran, într-o rară excursie cu familia, unde îmi alergasem frații pe plajă și adunasem scoici cu... *tata*. Vechea amintire m-a străbătut ca un vânt înghețat. Atât de multe alte amintiri se adunaseră peste ea, încât era aproape dispărută. Eram sigură că tata nu își amintea nimic. Atunci era un om diferit. Și eu eram.

Pauline și cu mine am urmat poteca îngustă de mai sus, paralelă cu drumul principal. Fâșiile zdrențuite de lumină care se strecurau printre copaci se jucau pe cărăruia noastră. În afară de drumul principal, erau zeci de poteci înguste care șerpuiau prin Terravin și pe dealurile înconjurătoare, fiecare conducând la descoperiri unice. Am mers pe una dintre ele spre centru, iar Sacrista, o clădire mare și impunătoare pentru un târg atât de mic, s-a ivit. Am presupus că oamenii din Terravin erau foarte înflăcărați în devotamentul față de zeii lor.

Un cimitir mărginea o parte, presărat cu morminte atât de vechi, încât erau doar lespezi netede din piatră. Ornamentele, cuvintele sau omagiile fuseseră șterse de mult, lăsându-i pe ocupanți pierduți în istorie, și, totuși, lumânările de pomenire încă străluceau în lămpi roșii din sticlă în fața unora dintre ele.

Am văzut cum Pauline s-a uitat la pietre și lumânări. Până și Otto a încetinit când am trecut, urechile zvâcnindu-i ca și când ar fi fost strigat de locuitorii dinăuntru. O briză a alunecat peste pietrele de mormânt, trăgându-mi șuvițele rebele și făcându-le să-mi șerpuiască în jurul gâtului.

Plecat... plecat...

Pielea mi s-a făcut de găină. Frica m-a cuprins pe neașteptate. „Mikael. Ceva este în neregulă. Ceva este în neregulă, iremediabil și fără speranță."

Frica m-a cuprins neașteptat și pe deplin. M-am silit să îmi amintesc faptele: „Mikael era plecat doar în patrulă." Walther și Regan patrulaseră de zeci de ori și, uneori, întârziau să se întoarcă acasă din cauza vremii, a proviziilor sau a nenumăratelor lucruri neînsemnate. Patrulele nu erau periculoase. Câteodată aveau loc încăierări, dar rareori întâlneau un intrus. Singura rană cu care se întorsese vreodată vreunul dintre ei a fost un deget strivit, când Regan fusese călcat pe piciorul gol de un cal.

Patrulele erau doar o măsură de precauție, un mod de a arăta că hotarele nu trebuiau traversate și o modalitate de a se asigura că nu se ridicau așezări permanente în Cam Lanteux, o zonă de siguranță dintre regate. Soldații alungau bandele de barbari înapoi în spatele propriilor hotare. Walther spunea că era o simplă afișare a puterii și că cea mai rea parte era să suporte mirosurile bărbaților nespălați. De fapt, nu știam dacă barbarii erau vreo amenințare. Da, auzisem de sălbatici din toate rapoartele soldaților, dar erau ținuți în spatele hotarelor de sute de ani. Cât de aprigi puteau fi?

Adevărata dragoste a lui Pauline era teafără, mi-am spus eu, dar sentimentul apăsător a zăbovit. Nu îl întâlnisem niciodată pe Mikael. Nu era din Civica, fusese doar trimis aici

ca urmare a rotației trupelor, iar Pauline respectase regulile curții cu strictețe și fusese discretă, atât de discretă, încât nu îl menționase vreodată înainte să plecăm. Acum mă temeam că era posibil să nu îl mai cunosc pe acest tânăr care o iubea atât de mult și care îi făcea chipul să strălucească atunci când vorbea despre el.

— Vrei să oprim? am spus eu prea tare și fără să gândesc, luând-o prin surprindere.

Am tras de frâiele lui Otto.

Ea s-a oprit, iar riduri de îngrijorare i-au brăzdat fruntea.

— Dacă nu te deranjează. Va dura doar o clipă.

Am dat din cap, iar ea a coborât de pe Nove, scoțând o monedă din desagă. S-a grăbit să intre în Sacrista. „O lumânare. O rugăciune. O speranță. O lumină pâlpâitoare care arde pentru Mikael. Un far ca să îl ghideze în siguranță spre Terravin."

Avea să o sprijine până la următoarea briză care aluneca peste oasele celor morți de mult. Pauline se ținea de cuvânt în toate privințele, iar când s-a întors după puțin timp, îngrijorarea care îi împietrise chipul în urmă cu câteva minute se domolise. Pauline predase grija zeilor. Și eu m-am simțit mai ușurată.

Ne-am terminat călătoria spre drumul principal și am urmat indicațiile date de Berdi spre cămăruța închiriată de Gwyneth deasupra spițeriei. Era o mică prăvălie între alte două mai mari. O scară îngustă cuprindea un zid și conducea spre o odaie de la etajul al doilea, despre care am presupus că era a lui Gwyneth. Separată de restul structurii și nu mai mare decât un braț întins, cu siguranță nu avea apă curentă sau confortul unei toalete. Eram foarte curioasă în ceea ce privea viața lui Gwyneth în afara tavernei. Nu vorbea niciodată despre asta, nici măcar când insistam, dându-mi întotdeauna răspunsuri vagi și schimbând subiectul, lucru ce nu făcea decât să îmi stârnească imaginația.

Mă aşteptasem ca ea să locuiască într-un loc mult mai exotic sau misterios decât o cămăruţa deasupra unei prăvălii de pe o stradă principală aglomerată.

Am coborât de pe măgari, iar eu i-am dat frâiele lui Otto lui Pauline, spunându-i că voiam să urc în fugă scările ca să o aduc pe Gwyneth, dar, brusc, ea a ieşit din cizmăria de peste drum cu un copil de vreo şase sau şapte ani, o fetiţă drăguţă, cu bucle roşcate care-i coborau mai jos de umeri şi cu pistrui pe nas şi obraji. Aceasta ţinea un pachetel înfăşurat pe care în mod clar îl preţuia, strângându-l la piept.

— Mulţumesc din suflet, domnişoară Gwyneth! Abia aştept să-i arăt mamei!

Copila a alergat şi a dispărut pe o altă alee.

— La revedere, Simone! i-a strigat Gwyneth, care a continuat să se uite în direcţia în care fugise fetiţa mult timp după ce aceasta dispăruse.

Un zâmbet uşor îi lumina privirea, o gingăşie care îi străbătea tot corpul. Era o latură blândă pe care nu o mai văzusem la Gwyneth, de obicei, atât de istovită.

— Este foarte drăguţă! am strigat ca să o fac atentă la noi.

Şi-a întors privirea în direcţia noastră, iar spatele i-a înţepenit.

— Aţi venit mai devreme, a spus ea pe un ton categoric.

Ni s-a alăturat pe partea noastră de stradă, cercetându-l suspicioasă pe dinţosul Dieci şi întrebându-se cu voce tare dacă animalul acesta urât fusese călărit vreodată. De fapt, habar nu aveam, deşi s-a lăsat înşeuat destul de bine. Când i-a verificat chinga, o căruţă imensă a zăngănit pe lângă noi în drumul ei spre docuri, împrăştiind în jur miros de ţipar prăjit. Chiar dacă nu-mi plăcea această delicatesă locală, gustul nu era neplăcut, dar Pauline şi-a dus mâna la gură. S-a albit şi s-a aplecat, vărsând pe stradă. Am încercat să-i vin în ajutor, dar m-a alungat şi s-a ţinut din nou de

stomac în timp ce un alt val a cuprins-o şi a vomitat iar. Eram sigură că vomitase tot. Ea s-a îndreptat, respirând sacadat, dar tot îşi ţinea mâinile pe burtă apăsat şi protector. M-am uitat la mâinile ei şi, într-o clipă, restul lumii a dispărut.

O, pe toţi zeii!

„Pauline?"

Revelaţia m-a lovit la fel de repede ca un pumn în stomac. Nu era de mirare că fusese atât de palidă şi de obosită. Nu era de mirare că era atât de înspăimântată.

— Pauline, am şoptit eu.

Ea a clătinat din cap, întrerupându-mă.

— Sunt bine! Voi fi bine. Nu mi-a priit terciul.

Mi-a aruncat o privire rugătoare, cu ochii plini de lacrimi.

Puteam vorbi mai târziu despre asta. Cu Gwyneth care se uita la noi, am încercat în grabă să o acopăr, explicându-i că Pauline avusese dintotdeauna o constituţie delicată.

— Cu sau fără un stomac slab, nu este în stare să călătorească într-un canion fierbinte în căutarea murelor, a spus cu fermitate Gwyneth, şi am fost recunoscătoare că Pauline a confirmat.

Părând încă palidă, a insistat că se putea întoarce singură acasă, iar eu am lăsat-o să plece fără tragere de inimă.

— De acum să nu mai mănânci terci! i-a strigat Gwyneth în timp Pauline s-a îndepărtat.

Dar Pauline şi cu mine ştiam că nu mâncarea de dimineaţă îi făcuse rău.

Din sămânța hoțului
Se va ridica Dragonul cel lacom,
Care se hrănește cu sângele copiilor
Și bea lacrimile mamelor.

Cântecul Vendei

CAPITOLUL PAISPREZECE

CANIONUL DIAVOLULUI ERA NUMIT AŞA PE BUNĂ dreptate. Briza blândă din Terravin nu se simţea pe aici. Era uscat şi prăfuit, dar ciudat de frumos în felul lui. Stejari mari şi noduroşi se amestecau cu palmieri înalţi şi cactuşi. Flori de slăbănog[1] mai înalte ca statul de om mărgineau râurile înguste care izvorau din stâncile fisurate. Semăna cu ascunzătoarea unui demon, flora nepotrivită fiind furată din colţurile pământului ca să îşi creeze propria versiune a paradisului. Şi bineînţeles, acolo erau şi murele, fructul ademenitor, dar nu ajunseserăm încă la ele.

Gwyneth a expirat, încercând să îşi răcorească fruntea, apoi şi-a descheiat cămaşa, pe care şi-a scos-o şi şi-a legat-o în jurul taliei. Cămaşa nu prea îi ascundea sânii generoşi sau fermitatea lor sub materialul subţire. A mea era mult mai modestă decât a ei, dar, în ciuda transpiraţiei care îmi curgea pe spate, ezitam să mi-o scot. Ştiam că Terravinul era mai permisiv cu expunerea corpului, dar, în Civica, sânii aproape descoperiţi ar fi fost ceva scandalos. Părinţii mei ar fi...

---

[1] Plantă erbacee cu tulpina dreaptă, cărnoasă, cu frunze ovale dinţate şi cu flori galbene punctate cu roşu, cu un pinten, folosită în medicină (n. tr.).

Am zâmbit şi mi-am scos vesta, apoi mi-am tras cămaşa peste cap. Am simţit imediat uşurarea aerului pe pielea umedă.

— Bravo, prinţesă! Nu este mai bine? a spus Gwyneth.

Am tras brusc frâiele lui Otto, iar el a răgit zgomotos.

— Prinţesă?

Ea l-a oprit pe Dieci mai lent şi a rânjit.

— Credeai că nu ştiu? Atotcunoscătoarea Gwyneth se pricepe să pună lucrurile cap la cap.

Inima îmi bătea cu putere. Nu eram amuzată. Nu eram nici măcar pe deplin sigură că nu făcea speculaţii.

— Cred că mă confunzi cu altcineva.

Ea s-a prefăcut ofensată, colţurile gurii retrăgându-i-se într-un rânjet.

— Te îndoieşti de mine? Ai văzut cât de bună sunt la a-i evalua pe muşteriii tavernei.

A pocnit frâiele şi a înaintat. Am urmat-o, ţinând ritmul cât a continuat să vorbească, părând să se bucure de acest joc mai mult decât de cel pe care îl juca la tavernă.

— Sau, a spus ea teatral, s-ar putea să am un glob de cristal. Sau... poate că am cotrobăit în casa ta?

„Bijuteriile din sacul meu. Sau mai rău, obiectul furat..."

Am inspirat speriată.

Ea s-a întors ca să se uite la mine şi s-a încruntat.

— Sau poate că mi-a spus Berdi, a zis ea clar.

— Ce?

Am tras din nou frâiele lui Otto, iar el a răgit strident.

— Nu mai face asta! Nu este vina bietului animal.

— Berdi ţi-a spus?

Cu o graţie lentă şi voită, a descălecat de pe măgar, în timp ce eu am sărit neîndemânatic de pe al meu, aproape căzând în nas.

— După tot discursul ei că nu va zice nimănui? am strigat eu. După toate sfaturile să fiu atentă şi după ce ne-a ascuns zile în şir?

— Au fost doar câteva zile. Şi faptul că mi-a spus e diferit. Ea...

— Cum este diferit să spună aşa ceva unei slujnice care discută cu străinii ca frunza în vânt? Nu era niciun motiv pentru care trebuia să afli!

M-am întors ca să îl conduc înainte pe Otto, dar ea m-a apucat de încheietura mâinii şi m-a smucit brutal.

— Berdl ştie că locuiesc în oraş şi că aş fi prima care ar afla dacă un magistrat şi-ar băga nasul sau ar lăsa anunţuri pentru arestarea ta, dacă s-ar ajunge la asta.

Ea mi-a eliberat mâna, iar eu am început să îmi masez încheietura acolo unde mi-o răsucise.

— Deci ştii ce am făcut?

Ea şi-a ţuguiat dezgustată buzele şi a dat din cap.

— Nu pot spune că înţeleg de ce. Este de departe preferabil să fii legată de un prinţ decât de un crai fără bani, dar...

— Aş prefera să nu fiu legată de nimeni.

— A! Iubirea. Da, asta. Este o păcăleală drăguţă, dacă o găseşti. Dar nu te agita; tot sunt de partea ta.

— Ei bine, am spus eu supărată, asta e o uşurare, nu-i aşa?

Ea şi-a tras umerii înapoi şi şi-a înclinat capul într-o parte.

— Nu-mi subestima utilitatea, Lia, iar eu nu o voi subestima pe a ta.

Deja îmi doream să-mi fi putut retrage cuvintele. Am oftat din toţi rărunchii.

— Îmi pare rău, Gwyneth! Nu am vrut să mă răstesc la tine. Doar că am încercat atât de mult să fiu precaută. Nu vreau să fie rănit vreunul din voi din cauza mea.

— Cât timp plănuieşti să rămâi?

Presupusese că eram doar în trecere?

— Pentru totdeauna, bineînţeles. Nu am unde să mă duc.

— Terravinul nu este paradisul, Lia. Problemele din Morrighan nu vor dispărea doar pentru că te ascunzi aici. Cum rămâne cu responsabilităţile tale?

— Nu am niciuna dincolo de Terravin. Singurele mele responsabilităţi sunt Berdi, Pauline şi hanul.

Ea a dat din cap.

— Înţeleg.

Dar era clar că nu înţelegea. Din perspectiva ei, nu vedea decât privilegiul şi puterea, dar eu ştiam adevărul. Abia eram utilă într-o bucătărie. Ca Primă Fiică, nu eram utilă deloc. Şi ca pion politic, refuzam să fiu utilă.

— Ei bine, a oftat ea, presupun că toate greşelile pe care le-am făcut au fost în întregime din vina mea. Eşti îndreptăţită să le faci pe ale tale.

— Ce fel de greşeli ai făcut, Gwyneth?

Ea mi-a aruncat o privire tăioasă.

— *Regretabile.*

Tonul ei m-a făcut să insist, dar privirea i-a ezitat o clipă. A arătat două braţe înguste ale canionului, unde a spus că erau cele mai bune tufe de mure.

— Putem lăsa măgarii aici. Tu mergi pe o potecă, iar eu pe cealaltă. Nu ar trebui să ne ia mult timp să ne umplem coşurile.

Din câte se părea, discuţia noastră se terminase. Şi-a dezlegat coşurile de pe spinarea lui Dieci şi a plecat fără să-şi divulge greşelile regretabile, dar privirea melancolică pe care mi-o aruncase a rămas cu mine, iar eu m-am întrebat ce făcuse.

Am mers pe poteca îngustă pe care mi-o arătase şi, curând, am văzut că se deschidea spre o oază mare, propria grădină a diavolului, desăvârşită cu un iaz puţin adânc, alimentat de un mic pârâu. Panta umbrită a canionului era plină cu tufe de mure, iar ciorchinii cu fructe erau cei mai mari pe care îi văzusem vreodată. Diavolul îşi îngrijea bine grădina.

Am cules unul dintre fructele interzise şi l-am băgat în gură. Un val de aromă şi amintiri m-a cuprins. Am închis ochii şi am văzut chipul lui Walther, al lui Bryan şi pe-al lui Regan, cu sucul de mure curgându-le pe bărbii. Ne-am văzut pe toţi patru alergând prin pădure, urcând pe ruinele acoperite cu muşchi ale Anticilor lipsiţi de griji, fără să ne gândim că şi lumea noastră avea să se schimbe cândva.

Mătuşa Bernette spunea că eram *treptele unei scări*, toţi fiind născuţi aproape exact la doi ani distanţă, ca şi când părinţii ne-ar fi conceput după programul strict al pontatorului, şi, bineînţeles, odată cu naşterea unei Prime Fiice, reproducerea se oprise complet. Imaginea tatălui meu care se uita la mama în ultima mea zi din Civica m-a străbătut, probabil ultima mea amintire cu ei doi, apoi mi-am adus aminte cum povestise cât de frumoasă fusese ea în ziua nunţii lor. Rigoarea datoriei îl făcea să o dea deoparte şi să uite de dragoste? O iubise *vreodată?*

„O păcăleală drăguţă, dacă o găseşti."

Dar Pauline o făcuse.

Am luat o mână de mure şi le-am pus lângă un palmier de lângă pârâu. Ziua scurtă mă tulburase deja prea mult, iar ziua precedentă fusese la fel. Eram obosită, aşa că m-am cufundat în liniştea grădinii diavolului, ascultând susurul pârâului şi savurându-i fără ruşine fructele.

Abia închisesem ochii când am auzit alt sunet. I-am deschis. Era răgetul lui Otto? Sau doar şuieratul vântului prin canion? Dar nu bătea niciun vânt.

Am întors capul şi am auzit inconfundabilul zgomot surd al copitelor – apăsat şi ritmic. Mi-am dus mâna la şold, dar cuţitul nu era acolo. Îl lăsasem atârnat de cornul şeii când îmi scosesem cămaşa. Am avut timp doar să mă ridic în picioare când Rafe a apărut călare pe un cal.

Diavolul sosise. Şi o parte ciudată din mine era bucuroasă.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

EL S-A OPRIT LA O OARECARE DISTANȚĂ, CA ȘI CÂND ar fi așteptat să îi fac semn să se apropie. Stomacul mi s-a răsucit. Chipul îi era diferit azi. Tot uimitor, dar, cu o zi în urmă, cu siguranță se arătase furios din clipa în care mă văzuse, iar mie mi se păruse că voia să mă urască.

Azi voia altceva.

În strălucirea soarelui, umbrele îi colorau pomeții, iar ochii îi erau de un albastru mai închis în contrast cu peisajul monoton. Încadrați de gene negre, erau genul de ochi care ar fi putut opri și face să se răzgândească pe oricine. M-a făcut să mă răzgândesc. Am înghițit. El a ridicat nonșalant două coșuri într-o mână, ca și când i-ar fi explicat prezența.

— Pauline m-a trimis. Mi-a zis că le-ai uitat.

M-am abținut să nu-mi dau ochii peste cap. „Bineînțeles că ți-a zis." Mereu descurcăreața Pauline. Chiar și în starea ei slăbită, era încă o membră dârză a curții reginei, care încerca să își facă simțită prezența de la distanță și, bineînțeles, genul pe care nici măcar Rafe nu o putea refuza.

— Mulţumesc, i-am răspuns eu. Ei i s-a făcut rău şi a fost nevoită să se întoarcă la han, dar am uitat să-i iau coşurile înainte să plece.

El a dat din cap, ca şi când totul ar fi avut sens, apoi şi-a trecut privirea peste umerii şi braţele mele goale. Din câte se părea, cămaşa nu era pe cât de decentă crezusem, dar acum nu mai puteam face nimic în privinţa asta. Împreună cu cuţitul, bluza atârna încă de şaua lui Otto. M-am apropiat să iau coşurile, încercând să ignor căldura care îmi cuprindea pieptul.

Calul său era imens şi îl făcea pe ravianul meu să pară un ponei pentru copii. În mod clar era menit pentru forţă, nu pentru viteză, şi poate pentru intimidare. Rafe stătea atât de sus în şa, încât a trebuit să se aplece ca să îmi dea coşurile.

— Îmi pare rău dacă te-am deranjat, a spus când am luat coşurile de la el.

Scuza lui m-a luat prin surprindere. Vocea îi era politicoasă şi sinceră, lipsită de duşmănia din ziua precedentă.

— O favoare nu este un deranj, i-am răspuns eu.

Mi-am ridicat privirea spre el şi, înainte să mă poată întrerupe, m-am auzit invitându-l să rămână şi să-şi adape calul.

— Adică, dacă ai timp.

„Ce am făcut?" Ceva în legătură cu el mă tulbura profund, dar mă şi provoca atât de mult, încât fusesem prea nesăbuită cu invitaţia mea.

El a ridicat din sprâncene ca şi când s-ar fi gândit la propunerea mea şi, pentru o clipă, m-am rugat să refuze.

— Cred că am timp, a spus şi a descălecat de pe calul pe care l-a condus spre lac, dar acesta doar a adulmecat apa.

Era pestriţ, cu alb şi negru, şi chiar dacă era foarte mare, era probabil cel mai frumos cal pe care îl văzusem. Blana îi

strălucea, iar părul de pe picioare îmi amintea de niște nori albi și strălucitori care dansau când mergea. Rafe a lăsat frâiele și s-a întors la mine.

— Aduni mure?

— Berdi are nevoie de ele pentru festival.

El s-a apropiat, oprindu-se la distanță de un braț și a cercetat canionul.

— Tocmai aici? Mai aproape de han nu sunt?

Am rămas pe loc.

— Nu ca murele de aici. Astea sunt de două ori mai mari.

El s-a uitat la mine ca și când nu aș fi vorbit. Știam că aici se întâmpla altceva. Privirile ni s-au întâlnit, ca și cum dorințele noastre ar fi luptat pe un plan misterios, iar eu știam că dacă m aș fi uitat în altă parte, aș fi pierdut. În cele din urmă, și-a coborât privirea pentru o clipă, aproape chinuit de remușcări și mușcându-și buza de jos, iar eu am respirat.

Expresia i s-a domolit.

— Ai nevoie de ajutor? m-a întrebat el.

Ajutor? Am bâjbâit după coșuri, scăpând unul.

— Azi ești într-o stare de spirit vizibil mai bună decât ieri, am spus când m-am aplecat să îl ridic.

— Nu eram supărat.

M-am îndreptat.

— Ba da, erai. Ai fost un bădăran fără maniere.

Un zâmbet i-a ridicat încet colțurile gurii, același rânjet enervant, arogant și rezervat din seara precedentă.

— Mă surprinzi, Lia!

— În ce fel? am întrebat eu.

— În multe feluri. Mai ales că știu că iepurii te îngrozesc.

— Groaza de iepuri... Am clipit lent. Nu ar trebui să crezi tot ce îți spune lumea. Se știe că Pauline înfloreste cu mult adevărul.

El şi-a masat încet bărbia.

— Nu o facem toţi?

L-am studiat, nu mai puţin decât pe Gwyneth, deşi el era chiar şi mai misterios. Tot ce spunea părea să fie mai serios, dincolo de cuvintele rostite.

Aveam s-o fac pe Pauline să plătească pentru asta, începând cu o morală despre iepuri. M-am întors şi m-am îndreptat spre tufele de mure. Lăsând unul din coşuri jos, am început să îl umplu pe celălalt. Paşii lui Rafe au scârţâit pe pământul din spatele meu. El s-a oprit lângă mine şi a luat celălalt coş.

— Armistiţiu? Pentru moment? Promit să nu fiu un *bădăran* lipsit de maniere.

M-am uitat la tufa de mure din faţa mea, încercând să îmi reprim un zâmbet.

— Armistiţiu, am răspuns eu.

El a cules câteva fructe, rămânând aproape de mine şi punând câteva în coşul meu, ca şi când ar fi adunat mai multe decât mine.

— Nu am mai făcut asta de când eram copil, a spus Rafe.

— Atunci te descurci destul de bine. Încă n-ai mâncat niciuna.

— Vrei să spui că am voie s-o fac?

Am zâmbit pe ascuns. Vocea îi era aproape jucăuşă, deşi nu îmi puteam imagina o asemenea expresie pe chipul său.

— Nu, nu ai voie, i-am răspuns eu.

— Foarte bine. Nu vreau să îi dau de gust. Nu sunt multe tufe de mure în locul din care provin.

— De unde anume?

Mâna i s-a oprit pe o mură, ca şi când ar fi fost o decizie monumentală dacă să o culeagă sau nu. A cules-o în cele din urmă şi mi-a explicat că era dintr-un mic oraş din cea mai sudică parte

a regatului Morrighan. Când l-am întrebat cum se numea, a spus că era foarte mic şi că nu avea niciun nume.

Era evident că nu voia să dezvăluie exact locul din care provenea. Poate că fugea de un trecut neplăcut, la fel ca mine, dar asta nu însemna că trebuia să îi cred povestea din prima. Mă puteam juca puţin cu el.

— Un oraş fără nume? *Serios?* Foarte ciudat!

L-am aşteptat să caute un răspuns, iar el nu m-a dezamăgit.

— Este doar o regiune. Cel mult câteva locuinţe împrăştiate. Acolo suntem fermieri. În mare parte. Şi tu? De unde eşti?

O regiune fără nume? Probabil. Iar el era puternic, în formă şi bronzat cum ar fi putut fi un fermier, dar erau şi multe aspecte care nu păreau foarte caracteristice fermierilor – felul în care vorbea, chiar modul în care mergea şi, mai ales, ochii albaştri şi tulburători. Erau cumpliţi, ca ai unui războinic, şi nu ai unui fermier mulţumit să-şi petreacă timpul săpând pământul.

Am luat mura pe care o ţinea încă între degete şi am băgat-o în gură. „De unde eram eu?" Am mijit ochii şi am zâmbit.

— Dintr-un mic oraş din cea mai nordică parte a regatului Morrighan, unde cei mai mulţi sunt fermieri. De fapt, e doar o regiune. Câteva locuinţe împrăştiate. Cel mult. Fără nume.

El nu şi-a putut reţine zâmbetul.

— Atunci provenim amândoi din lumi opuse, dar asemănătoare, nu-i aşa?

L-am fixat cu privirea, fermecată că puteam să îl fac să râdă. I-am văzut zâmbetul dispărându-i încet de pe chip. Riduri fine încă îi încreţeau pielea din jurul ochilor. Râsul părea să-l fi relaxat total. Era mai tânăr decât crezusem la început; avea probabil nouăsprezece ani. Mă intriga...

Am căscat ochii. Îl studiasem şi nici măcar nu îi răspunsesem la întrebare. Mi-am mutat privirea, inima bătându-mi cu

putere, şi m-am întors cu forţe proaspete la coşul meu plin pe jumătate, culegând câteva mure verzi înainte ca el să întindă mâna şi să ne atingem.

— Facem câţiva paşi? mi-a sugerat el. Cred că am terminat cu tufa asta, dacă nu cumva Berdi vrea fructe acre.

— Da, poate că ar trebui să ne mutăm.

El mi-a dat drumul mâinii şi am mai înaintat în canion, adunând mure din mers. M-a întrebat de cât timp lucram la han, iar eu i-am spus că doar de câteva luni.

— Cu ce te ocupai înainte de asta?

Orice făcusem în Civica nu merita menţionat. *Aproape.*

— Eram hoaţă, am spus eu, dar am hotărât să-mi încerc norocul muncind cinstit. Până acum, e bine.

El a zâmbit.

— Dar cel puţin ai la ce să te întorci?

— Exact.

— Şi părinţii tăi? Îi vezi des?

Din ziua evadării mele cu Pauline, nu discutasem cu nimeni despre ei. „Se va pune o recompensă pe capul meu."

— Părinţii mei sunt morţi. Ţi-a plăcut carnea de căprioară de aseară?

El a observat schimbarea bruscă de subiect şi mi-a răspuns dând din cap.

— Foarte mult. A fost delicioasă. Prietena ta, Gwyneth, mi-a adus o porţie mare.

Nu m-am putut abţine să nu mă întreb cu ce altceva mai fusese generoasă. Nu că ar fi depăşit vreodată limitele decenţei, dar ştia cum să acorde atenţie anumitor muşterii, iar eu m-am întrebat dacă Rafe fusese unul dintre ei.

— Aşadar, vei rămâne în continuare?

— Pentru o vreme. Cel puţin până după festival.

— Eşti credincios?

— Cu unele lucruri.

Era un răspuns aproape evaziv, care încă mă făcea să mă întreb dacă ce-l atrăgea mai mult la festival era mâncarea sau credinţa. Festivalul anual avea la fel de mult de-a face cu mâncarea şi băutura, cât şi cu ritualurile sfinte, unii participând mai mult la o activitate decât la cealaltă.

— Ţi-am observat tăieturile de pe mâini. Le-ai căpătat din cauza muncii tale?

El şi-a examinat o mână întinsă în faţă, ca şi când tocmai ar fi văzut tăieturile.

— O, astea! Aproape s-au vindecat. Da, de la munca de ajutor de fermier, dar acum îmi caut de lucru.

— Dacă nu poţi plăti, Berdi te va pune să lucrezi.

— Berdi nu trebuie să-şi facă griji. Faptul că nu am de lucru e doar ceva temporar. Am suficienţi bani cât să plătesc.

— Atunci, ai scăpat. Deşi la han se găseşte mereu ceva de făcut, în schimbul plăţii. Casa, de exemplu, are nevoie de un acoperiş nou. Apoi, Berdi ar putea să o închirieze corespunzător şi să câştige mai mult.

— Şi atunci unde vei sta?

De unde ştia că stăteam în casă? Era evident din direcţia în care mersesem cu o seară în urmă? Totuşi, aş fi putut să o iau pe o potecă lăturalnică spre orice casă aflată la mică distanţă de han, asta dacă nu mă urmărise până la uşă.

Ca şi când mi-ar fi putut citi gândurile, a adăugat:

— Pauline mi-a spus că se întoarce acolo ca să se odihnească atunci când m-a rugat să-ţi aduc coşurile.

— Sunt sigură că podul ni se va potrivi lui Pauline şi mie la fel de bine ca şi muşteriilor care plătesc. Am stat şi în locuri mai rele.

El a mormăit, ca şi când nu m-ar fi crezut, iar eu m-am întrebat oare ce părere avea despre mine. Se vedea pe faţa mea sau din ce spuneam că eram privilegiată? Altfel, nu mă dădeam de gol. Unghiile îmi erau rupte, mâinile crăpate şi hainele sfâşiate. Brusc, m-am simţit mândră de călătoria dificilă din Civica spre Terravin. Ascunderea urmelor noastre fusese mai importantă decât confortul, şi, în mai multe ocazii, dormisem pe pământul tare şi pietros fără a beneficia de căldura unui foc.

Canionul se îngusta, iar noi am urcat pe o potecă puţin abruptă până ce am ieşit pe un platou înverzit, de unde se vedea marea. Vântul era puternic aici, fluturându-mi şuviţele rebele de păr. Am ridicat o mână să le dau deoparte şi să privesc marea purpurie cu calote îngheţate, o furtună puternică, ademenitoare şi înspăimântătoare. Temperaturile ridicate din canion dispăruseră, iar eu simţeam răcoarea pe umerii goi. Valurile se răsuceau şi se spărgeau pe rocile zimţate într-un golf de la mare distanţă sub noi, lăsând urme înspumate.

— Nu m-aş apropia! m-a avertizat grijuliu Rafe. Stâncile pot fi instabile.

M-am uitat în jos la crăpăturile care se întindeau ca nişte gheare din marginea piscului şi am făcut un pas înapoi. Eram înconjuraţi doar de iarbă bătută de vânt.

— Presupun că nu sunt tufe de mure aici sus, am spus eu, declarând ceva evident.

— Niciuna, mi-a răspuns el.

Rafe şi-a ridicat ochii de la crăpături la mine, iar eu i-am simţit greutatea privirii ca şi când m-ar fi studiat. El şi-a dat seama şi s-a uitat mai departe pe coastă.

I-am urmărit privirea. În depărtare, rămăşiţele albite ale cupolelor imense care se surpaseră se ridicau mult deasupra

valurilor, precum coastele cadavrului unei creaturi marine pe gantice aruncate pe țărm.

— Cred că au fost impresionante cândva, am spus eu.

— Cândva? Încă sunt, nu crezi?

Am ridicat din umeri. Scrierile din Morrighan erau pline de avertismente în privința Anticilor. Am văzut tristețea când m-am uitat la ce mai rămăsese. Semizeii care stăpâniseră cândva cerurile fuseseră doborâți, umiliți până la moarte. Întotdeauna mi-am imaginat că le aud capodoperele distruse cântând un nesfârșit cântec funebru.

— Văd doar avertismentele că nimic nu dăinuie veșnic, nici măcar măreția.

— Unele lucruri rezistă.

M-am întors spre el.

— Serios? Și care ar fi acelea?

— Lucrurile care contează.

Răspunsul lui m-a surprins. Era ciudat, chiar naiv, dar sensibil. Cu siguranță nu unul la care m-aș fi așteptat din partea cuiva dur ca el. Puteam cu ușurință să îl provoc. Lucrurile care contau pentru mine nu rezistaseră. Ce n-aș fi dat să îi am pe frații mei aici, în Terravin, sau să văd din nou dragostea pe chipurile părinților mei! Și nici lucrurile care contau pentru părinții mei nu rezistaseră, ca tradiția Primei Fiice. Eram o mare dezamăgire pentru ei. Singurul meu răspuns a fost să ridic neutră din umeri.

El s-a încruntat.

— Disprețuiești toate căile vechi? Toate tradițiile milenare?

— Pe majoritatea. De aceea am venit în Terravin. Lucrurile sunt diferite aici.

El și-a înclinat capul într-o parte și s-a apropiat. Nu mă puteam mișca fără să pășesc spre crăpăturile piscului. Era la doar

câțiva centimetri de mine când a întins mâna, atingându-mi cu degetele umărul. Căldura mi-a străbătut corpul.

— Și asta ce e? a întrebat el. Semănă a tradiție. Ca să mai cheze o sărbătoare?

M-am uitat spre locul în care îmi atârnase pielea. Cămașa îmi alunecase de pe umăr, dezvăluind o parte din gheara leului și vrejurile din Morrighan. „Ce au făcut de nu am putut scăpa de animalul ăsta? La naiba cu toți artizanii!"

Mi-am tras cămașa ca să o acopăr.

— Este o greșeală îngrozitoare. *Asta* el Nu sunt decât în semnele unor barbari care mormăie!

Eram mânioasă că acest *kavah* nenorocit refuza să îmi dea drumul. Am încercat să trec pe lângă Rafe, dar o smucitură puternică m-a făcut brusc să stau din nou cu fața la el, iar mâna lui mi-a cuprins strâns încheietura. Nu ne-am vorbit, ci doar m-a fixat cu privirea, cu maxilarul încordat, ca și când și-ar fi reținut cuvintele.

— Spune-ol am zis eu în cele din urmă.

El mi-a dat drumul.

— Deja ți-am spus. Fii atentă pe unde calci!

Am așteptat, crezând că avea să spună sau să facă mai mult. Voiam mai mult. Dar el nu a făcut nicio mișcare.

— Asta e tot? am întrebat eu.

Nările i s-au umflat când a inspirat adânc, iar pieptul i-a coborât când a expirat din nou.

— Asta e tot, a spus și s-a întors, mergând din nou pe poteca dinspre canion.

Muşcătura lui va fi crudă, dar limba vicleană,
Respiraţia lui seducătoare, dar prinsoarea mortală.
Dragonul cunoaşte doar foamea, nu-i niciodată sătul,
Şi doar setea, niciodată potolită.

Cântecul Vendei

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Vino la ruinele templului de la răsăritul casei! Vino singură.

AM ÎNTORS BUCATA DE HÂRTIE ÎN MÂNĂ. LITERELE erau aproape ilizibile, clar scrise în grabă. Cine era lunaticul care credea că eram destul de nebună, încât să merg prin pădure și să-l întâlnesc singură, doar pe baza unui bilet mâzgălit ascuns în dulapul meu?

Când am găsit ușa casei întredeschisă la întoarcere, mi-am dat seama că era ceva în neregulă.

Pauline era foarte atentă cu asemenea lucruri, nelăsând niciodată ceva nelalocul lui.

Am deschis precaută ușa, iar după ce m-am asigurat că în casă nu era nimeni, am cercetat cu grijă. Nu lipsea nimic, deși bijuteriile regale rămase puteau fi găsite cu ușurință în punga din desaga mea. Nu un hoț ne făcuse o vizită. Ușa dulapului era și ea întredeschisă, și acolo găsisem biletul, pus peste un cârlig ca să fie văzut.

Porunca „Vino singură" era cea mai tulburătoare.

M-am uitat din nou la bilet și am inspirat brusc. Nu conținea niciun nume. Poate că biletul nu era pentru mine. *Poate că era pentru Pauline.* Poate că Mikael sosise în sfârșit! Pauline avea să fie atât de...

M-am întors și m-am uitat spre pădure pe ușa deschisă. *Dar* de ce un bilet? De ce nu se dusese pur și simplu în tavernă, să o ia în brațe? Doar dacă nu cumva avea un motiv să se ascundă. Am clătinat din cap și m-am gândit ce să fac. Nu îi puteam arăta biletul lui Pauline. Dacă nu era de la Mikael?

Dar dacă era, iar eu îl ignoram? În special acum, cu...

Am deschis dulapul și mi-am pus mantia neagră a lui Pauline. Era aproape de apus. Materialul închis la culoare avea să mă ascundă oarecum prin pădure. Speram ca ruinele să nu fie la mare distanță și că puteau fi găsite cu ușurință. Mi-am scos cuțitul și l-am ținut în mână pe sub mantie - în cazul în care nu Mikael era cel care lăsase biletul.

M-am îndreptat spre răsărit, cât mi-a permis drumul. Copacii erau din ce în ce mai mulți și cu cât lumina pătrundea mai greu printre trunchiurile lor, cu atât mușchiul care îi acoperea era mai gros. Viețuitoarele și păsările nu se agitau, ca și când ceva ar fi trecut pe aici foarte recent.

Curând, ultima imagine a Terravinului a dispărut în urma mea. M-am gândit la Antici și la locurile neașteptate în care erau împrăștiate ruinele lor. Eu și fratu mei dădeam nume tuturor ruinelor de temple sau monumente, deoarece nu știam ce scop inițial aveau. Cele câteva inscripții care supraviețuiseră secolelor erau în limbi vechi, dar resturile lăsate în urmă vorbeau despre grandoare și opulență, la fel ca ruinele imense la care mă uitasem cu Rafe.

Ceva din ce spusesem azi privindu-le îl tulburase. Era nesocotirea tradițiilor? Sau faptul că-i comparasem pe artizani

cu niște barbari care mormăie? Oare tatăl lui era artizan? Sau mai rău, barbar? Am ignorant acea posibilitate, deoarece Rafe vorbea destul de clar și era gânditor când voia, ca și când l-ar fi apăsat o mare greutate. „Lucrurile care contează." Avea și o latură sensibilă, pe care încerca să o ascundă. Ce slăbiciune îl făcuse să îmi împărtășească așa ceva?

Am încetinit ritmul. Chiar în față era un zid acoperit de mușchi, muchia zimțată fiind domolită de frunzișul pădurii. Ferigile răsăreau din crăpături, făcându-l aproape de nerecunoscut. L-am ocolit încet, încercând să zăresc dincolo de zid o altă culoare în afară de verde, căutând căldura și arămiul trupului uman.

Mi s-a părut că aud un scârțâit, apoi un curent de aer. „Un cal." Undeva, în spatele zidurilor, personajul misterios care îmi dăduse întâlnire își ascundea armăsarul. Asta însemna că era și el prin preajmă. Mi-am dat deoparte mantia, astfel încât brațul să-mi fie liber, și am apucat bine cuțitul.

— E cineva acolo? am strigat eu.

Am auzit scârțâitul pașilor și cineva a ieșit de după zid. Am țipat și am alergat spre el înainte să poată rosti măcar un cuvânt.

L-am îmbrățișat, l-am sărutat și m-am rotit în brațele lui atât de bucuroasă, încât singurul lucru pe care l-am putut spune de nenumărate ori a fost numele lui.

El s-a retras în cele din urmă și mi-a cuprins fața cu mâinile.

— Dacă aș fi știut că vei fi atât de bucuroasă să mă vezi, aș fi venit mai repede. Hai să intrăm!

M-a condus către ruină, ca și când ar fi fost o casă mare, apoi m-a așezat pe un bloc răsturnat de piatră. M-a măsurat din priviri, evaluându-mi cu gesturi teatrale starea de sănătate, întorcându-mi fața mai întâi într-o parte, apoi în

cealaltă. În cele din urmă a dat din cap, considerându-mă în formă, şi mi-a zâmbit.

— Te-ai descurcat bine, surioară! Cei mai buni cercetaşi ai regelui te caută de săptămâni bune.

— Am învăţat de la cel mai bun, Walther!

El a râs.

— Fără îndoială. Când argatul mi-a spus că te-a văzut îndreptându-te spre miazănoapte, mi-am dat seama că asta însemna că mergi spre miazăzi, a comentat el şi a ridicat amuzat o sprânceană. Dar, în mod oficial, a trebuit să conduc grupul spre miazănoapte ca să îţi fac jocul. Nu voiam să pun pe cineva pe urmele tale, iar în miazănoapte am reuşit să las mai multe indicii false. Când timpul mi-a permis, am venit în miazăzi cu câţiva dintre cei mai buni ca să te caut.

— Ai încredere în ei?

— Gavin, Avro şi Cyril. Nu era nevoie să întrebi.

Aceştia erau cei mai apropiaţi camarazi ai lui Walther din unitatea lui. Cyril era un tip slab şi zburlit. Probabil el era cel pe care îl văzuse Pauline în tavernă cu o seară în urmă.

— Aşadar, Walther, eşti de acord cu ce am făcut? am întrebat, ezitând.

— Să spunem că nu am fost foarte surprins.

— Şi Bryn şi Regan?

El s-a aşezat lângă mine şi m-a cuprins de umeri, trăgându-mă mai aproape.

— Draga mea soră, fraţii tăi te iubesc la fel de mult ca întotdeauna şi niciunul dintre noi nu te condamnă pentru că vrei mai mult de la o căsnicie, deşi cu toţii ne-am făcut griji pentru tine. Este doar o chestiune de timp până să te descopere cineva.

Am sărit în picioare, mi-am dat mantia jos şi m-am rotit spre el.

— Serios? Uită-te la mine! Dacă nu ai fi știut deja cine sunt, ai fi ghicit că sunt prințesa Arabella, Prima Fiică a regatului Morrighan?

El s-a încruntat.

— Haine zdrențuite?

Mi-a luat mâna și a studiat-o.

— Unghii rupte? Astea nu sunt suficiente încât să mascheze cine ești. Nu te vei schimba niciodată, Lia! Nu poți fugi de asta.

Mi-am retras mâna.

— Atunci, nu ești de acord.

— Pur și simplu îmi fac griji. În Civica, ai mâniat oameni puternici.

— Pe mama și pe tata?

El a ridicat din umeri.

— Mama nu vrea să vorbească despre asta, iar pe tata datoria l-a împins să pună un afiș cu o recompensă pentru arestarea și aducerea ta înapoi.

— Doar datoria?

— Nu mă înțelege greșit. Este umilit și furios, dar asta e doar jumătate din problemă. A trecut aproape o lună, iar el încă bombăne, însă în piața orașului tot un mic anunț a rămas, și, din câte știu, nu au mai fost trimise alte înștiințări. Poate atât a reușit să îl oblige cabinetul să facă. Bineînțeles, au avut alte probleme importante de rezolvat.

— Alte probleme în afară de mine?

El a dat din cap.

— Tâlharii ne-au făcut tot felul de necazuri. Credem că sunt doar una sau două bande mici, dar dispar în noapte ca fantomele. Au distrus poduri însemnate din miazănoapte, unde se află majoritatea armatei noastre, și au sădit panică în cătunele mărginașe.

— Crezi că este Dalbreck? A creat oare o alianţă ruptă o asemenea duşmănie?

— Nimeni nu ştie sigur. Cu siguranţă, relaţiile cu Dalbreck s-au stricat de când ai plecat, totuşi, bănuiesc că e mâna vendanilor, care profită de situaţia creată şi încearcă să ne încurce socotelile, zădărnicindu-ne eforturile de a mobiliza garda, ceea ce ar putea însemna că plănuiesc să înainteze cât mai mult pe teritoriile noastre.

— În Morrighan?

Nu mi-am putut ascunde şocul.

Disputele cu Venda aveau întotdeauna loc în Cam Lanteux, unde vendanii încercau să înfiinţeze avanposturi, dar niciodată pe teritoriul *nostru*.

— Nu-ţi face griji, mi-a spus el. Îi vom ţine la distanţă. Întotdeauna o facem.

— Chiar dacă se înmulţesc precum iepurii?

El a zâmbit.

— Iepurii sunt buni de mâncat, ştii?

S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi, apoi s-a întors din nou spre mine, dându-şi la o parte o şuviţă rebelă din părul zburlit.

— Dar îngrijorarea şi furia tatei nu se compară cu ale dascălului, a adăugat el şi a clătinat din cap, zâmbind. O, surioara mea! Ce-ai făcut?

— Ce? am întrebat eu, nevinovată.

— Se pare că un lucru de mare valoare pentru dascăl a dispărut. Odată cu tine. El şi cancelarul au întors cetatea pe dos, căutându-l. Totul pe furiş, bineînţeles, întrucât obiectul care a fost luat nu este o piesă catalogată din colecţia regală. Cel puţin asta se zvoneşte printre slujitori.

Mi-am împreunat mâinile şi am zâmbit. Nu mi-am putut ascunde bucuria. O, cât îmi doream să fi văzut chipul dascălului

când a deschis ceea ce credea că era sertarul lui secret şi l-a găsit gol. Adică, aproape gol. Îi lăsasem ceva.

— Deci te bucuri de furtişagul tău?

— O, foarte mult, dragă frate!

El a râs.

— Atunci, şi eu mă bucur. Hai să-mi povesteşti! Ţi-am adus câteva dintre lucrurile preferate.

M-a condus spre un colţ unde întinsese o pătură. Dintr-un coş a scos o ploscă sigilată de muscat spumos roşu, vinul vechi din podgoriile regatului Morrighan pe care îl adoram, dar pe care mi se permitea să-l beau doar la ocazii speciale. A despachetat şi o roată de brânză dulce cu smochine şi biscuiţi cu susan de la brutarul din sat. Erau gusturile de acasă, de care nu-mi dădusem seama cât îmi lipseau. Ne-am aşezat pe pătură, iar eu am mâncat, am băut şi i-am povestit totul în amănunt.

Era ziua dinaintea nunţii, iar dascălul era la biserică şi se ocupa de semnarea ultimelor documente. Încă nu luasem decizia finală de a fugi, dar, stând furioasă în budoarul meu pe întuneric, duşmănia puternică faţă de cancelar şi dascăl ajunsese la maximum. Nici măcar nu încercaseră să îşi ascundă bucuria pentru apropiata mea plecare când mă dusesem în biroul cancelarului mai devreme în acea dimineaţă ca să returnez colecţiei obiectele regale: coroana mea, inelele, sigiliul, chiar şi cele mai mici accesorii cu pietre de pus în păr – cancelarul mă lămurise că nu puteam să iau nimic cu mine când plecam în Dalbreck şi că scopul meu nu era să măresc vistieria altui regat.

Dascălul era acolo pe post de martor şi arhivar. Observasem că părea în mod special nerăbdător să plec, grăbindu-se cu registrul şi mutându-se neliniştit de pe un picior pe celălalt. Asta mi s-a părut ciudat, deoarece dascălul era de obicei rigid

şi încrezut când avea de-a face cu mine. Chiar înainte să ies pe uşă, mi-a venit o idee - „voi aveţi secrete" - şi m-am întors. Am văzut surprinderea pe chipurile lor.

— De ce m-ai urât dintotdeauna? întrebasem eu.

Dascălul începenise, lăsându-se în seama cancelarului, care nici măcar nu se deranjase să se uite la mine când îmi răspunsese, apoi se întorsese la studierea registrului. Ţâţâise, ca şi când aş fi fost o neghioabă, apoi spusese cu vocea lui indiferentă:

— Întotdeauna ai pus întrebările greşite, prinţesă. Poate ar trebui să te întrebi de ce aş avea vreun motiv să te plac?

Dar dascălul rămăsese nemişcat, fără să-şi ia privirea de la mine, ca şi când ar fi aşteptat să vadă ce urma să fac.

Walther asculta atent. I-am explicat cum mă gândisem la întâlnirea noastră de nenumărate ori cât mă zbuciumasem în budoar în ziua aceea şi mi-am amintit din nou cuvintele. „Voi aveţi secrete." Bineînţeles că aveau, iar eu mă îndreptasem direct spre biroul dascălului, de vreme ce ştiam că el era la biserică.

— Nu mi-a fost greu să găsesc un sertar fals într-un birou şi i-am deschis încuietoarea simplă cu o agrafă.

— Ai de gând să mă laşi să aştept în suspans? Ce-ai furat?

— Asta e partea ciudată. Nu ştiu.

El a rânjit, ca şi când m-aş fi sfiit să-i spun adevărul.

— Serios, Walther! Erau câteva hârtii şi două cărţi mici. Două volume foarte subţiri. Erau înfăşurate într-un manşon moale din piele şi puse într-o cutie de aur, dar nu am putut citi din niciuna. Sunt scrise într-o limbă antică sau străină.

— De ce le-ar fi ascuns? Are o mulţime de lachei care le-ar putea traduce.

— Asta dacă nu au făcut-o deja.

Ceea ce însemna că ar fi trebuit să facă parte din colecţia oficială. Toate artefactele recuperate din ruine aparţineau

regatului, chiar şi cele găsite de soldaţi pe tărâmuri îndepărtate. Era o vină mare să le ascunzi.

Amândoi ştiam că dascălul nostru nu era dascăl regal degeaba. Nu era doar expertul în textele sfinte din Morrighan, ci şi priceput în traducerea altor limbi antice, deşi poate că nu la fel de priceput pe cât presupuneau unii. Îl văzusem ezitând în cazul unora dintre cele mai simple dialecte, iar când îl corectam, se enerva.

— De ce nu încerci să le traduci?

— Şi când aş avea timp, dragul meu prinţ Walther? Între a fi o prinţesă fugară, îngrijitoarea celor trei măgari, măturatul odăilor şi servitul meselor, sunt norocoasă dacă am timp să fac o baie. Nu *toţi* ducem o viaţă de huzur.

Mi-am folosit cel mai arogant ton regal, făcându-l să râdă. Nu am menţionat celelalte activităţi ale mele, cum ar fi culesul murelor împreună cu un tânăr chipeş.

— În plus, am adăugat eu, traducerea nu este o sarcină simplă când nu cunoşti limba. Singurele indicii pe care le am sunt notiţele de catalog din acele hârtii. Unul dintre volume se intitulează *Ve Feray Daclara au Gaudrel*, iar celălalt este din Venda.

— Un volum din Venda? Barbarii citesc?

Am zâmbit.

— Ei bine, cel puţin o făceau la un moment dat. Probabil cutia din aur cu bijuterii în care erau este cea de care îi pare rău cancelarului. Cred că doar valoarea cutiei în sine i-ar permite să mai construiască o aripă pentru imensul său conac de la ţară.

— Sau poate că este o descoperire nouă, iar dascălul se teme că o vei traduce tu prima şi îi vei lua gloria. El chiar trebuie să îşi asigure poziţia.

— Probabil, am răspuns eu, dar, cumva, eram sigură că volumele nu erau noi, fiind ascunse în sertarul acela întunecat de foarte mult timp, poate de atât de mult, încât dascălul şi uitase de ele.

Walther m-a strâns de mână.

— Ai grijă, Lia! a spus el serios. Oricare ar fi motivul, îşi doresc foarte mult să recupereze totul. La întoarcere, voi întreba cu discreţie dacă mama sau tata ştiu ceva despre asta. Sau poate viceregele.

— Să nu le spui că m-ai văzut!

— *Cu discreţie*, a repetat el.

Am dat din cap.

— Destul despre dascăl! am spus eu.

Discuţia devenea prea serioasă, iar eu voiam să mă bucur de aceste momente petrecute alături de Walther.

— Spune-mi alte noutăţi de acasă!

El şi-a coborât privirea pentru o clipă, apoi a zâmbit.

— Ce? am întrebat eu. Spune-mi!

Ochii i-au sclipit.

— Greta este... Voi fi tată.

L-am fixat cu privirea, incapabilă să scot o vorbă. Niciodată nu-mi mai văzusem fratele atât de fericit, nici măcar în ziua nunţii lui, când trăgea neliniştit de haină, iar Bryn trebuise să îl tot înghiontească pentru a se opri. Strălucea la fel ca o mamă însărcinată. Walther avea să devină *tată*. Şi cât de remarcabil va fi!

— Nu spui nimic? a întrebat el.

Am izbucnit bucuroasă în râs, l-am îmbrăţişat şi i-am pus nenumărate întrebări. Da. Greta făcea bine. Copilul trebuia să se nască în decembrie. Lui nu-i păsa dacă va fi băiat sau fată - poate că vor fi norocoşi şi vor avea gemeni. Da, era atât

de fericit, atât de îndrăgostit și atât de pregătit să-și întemeieze o familie cu Greta! Acum se opreau în Luiseveque, motiv pentru care reușise să vină în Terravin. Erau în drum spre casa părinților Gretei, în miazăzi, unde ea urma să rămână cât el pleca în ultima sa patrulă. Apoi, înainte de nașterea copilului, aveau să revină în Civica, iar după aceea...

M-am chinuit în zadar să-mi ascund tristețea neașteptată care m-a cuprins când mi-am dat seama că evenimentele despre care povestea nu mă includeau. Din cauza noii mele vieți secrete, era posibil să nu-mi cunosc niciodată prima nepoată sau primul nepot, deși, dacă aș fi fost trimisă la capătul celălalt al regatului Dalbreck, nu aș fi avut șanse mai bune să văd vreodată copilul.

M-am uitat la fratele meu, la nasul ușor strâmb, la ochii profunzi, la obrajii cu gropițe.

La douăzeci și trei de ani, era mai mult bărbat decât băiat, cu umeri lați și puternici pe care să poată purta un copil, devenind deja tată chiar în fața ochilor mei. M-am uitat la fericirea lui și am simțit-o din nou pe a mea. Așa fusese dintotdeauna. Walther mă înveselea mereu când nimeni altcineva nu putea să o facă.

El a continuat să pălăvrăgească, iar eu nu prea am observat că pădurea se întuneca în jurul nostru până când nu a sărit în picioare.

— Trebuie să plecăm amândoi. Te vei descurca singură?

— Aproape te-am tăiat în două când am ajuns aici, am spus eu, scoțându-mi cuțitul din teacă.

— Te mai antrenezi?

— Deloc, mă tem.

M-am aplecat să iau pătura, dar el m-a oprit, apucându-mi încet brațul și clătinând din cap.

— Nu este corect că a trebuit să te antrenezi pe ascuns. La Când voi fi rege, lucrurile vor fi diferite.

— Ai de gând să iei curând tronul? l-am tachinat eu.

El a zâmbit.

— Când va veni timpul. Dar promite-mi că, între timp, ve continua să te antrenezi.

Am încuviințat.

— Promit!

— Atunci, grăbește-te, înainte să se întunece!

Am luat pătura și coșul, iar el m-a sărutat pe obraz.

— Ești fericită cu noua ta viață de aici?

— Aș putea fi mai fericită doar dacă tu, Bryn și Regan ați fi aici cu mine.

— Răbdare, Lia! Vom găsi o soluție. Poftim, ia asta! a spus el, dându-mi coșul. Câteva merinde ca să treci mai ușor peste perioada asta grea. O să te mai vizitez înainte să plec în patrulă. Până atunci, ai grijă de tine!

Am dat din cap, gândindu-mă că acum avea atât de multe responsabilități – era soț, tată, soldat și, în cele din urmă, moștenitor al tronului. Nu ar fi trebuit să se îngrijoreze și pentru mine, dar mă bucuram că o făcea.

— Transmite-i salutările mele Gretei.

— Desigur!

A dat să plece, dar eu i-am mai pus o întrebare, incapabilă să îl las să se îndepărteze.

— Walther, când ți-ai dat seama că o iubești pe Greta?

Expresia pe care o avea întotdeauna când vorbea despre Greta i s-a așternut peste chip ca un nor catifelat și a oftat.

— Am știut din clipa în care am văzut-o.

Probabil că dezamăgirea mi se citea pe chip. El a întins mâna și m-a ciupit de bărbie.

— Îmi dau seama că o căsnicie aranjată te face să te îndoieşti, dar va apărea cineva demn de tine. Şi vei şti în clipa în care îl vei întâlni.

Din nou, nu era răspunsul la care speram, dar am dat din cap, apoi m-am gândit la Pauline şi la grijile ei.

— Walther, promit că asta e ultima întrebare, dar ai veşti despre Mikael?

— Mikael?

— Face parte din gardă. A fost în patrulă. E un tânăr blond. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

L-am văzut încercând din răsputeri să îşi amintească, apoi a clătinat din cap.

— Nu cunosc niciun...

I-am oferit mai multe detalii pe care mi le dăduse Pauline despre el, inclusiv cravata roşie pe care o purta uneori în timpul liber. Walther şi-a ridicat repede privirea la mine.

— Mikael. Bineînţeles! Ştiu cine este! a exclamat el şi s-a încruntat ameninţător, cum rareori o făcea, întunecându-se la faţă. Nu ai o relaţie cu el, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles că nu, dar...

— Bun! Fereşte-te de cei ca el! Plutonul lui s-a întors de câteva săptămâni. Ultima dată când l-am văzut era la tavernă, mai sătul ca o căpuşă, cu câte o slujnicuţă pe fiecare genunchi. Derbedeul are vorba dulce şi câte o fată îndrăgostită de el în fiecare oraş, de aici până în Civica, şi se mai şi laudă cu asta.

M-am uitat la el cu gura căscată, incapabilă să vorbesc.

El s-a strâmbat.

— O, pe toţi zeii, dacă nu eşti tu, este Pauline! S-a încurcat cumva cu el?

Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Atunci, cu atât mai bine că a scăpat de el şi că acum, aici cu tine. Nu aduce decât necazuri. Asigură-te că stă departe de el!

— Eşti sigur, Walther? *Mikael?*

— Se laudă cu cuceririle lui şi cu inimile frânte pe care le-a lăsat în urmă, ca şi când ar fi nişte medalii prinse la piept. Sunt sigur.

El şi-a luat rămas-bun în grabă, privind atent în întuneric, dar eu am plecat mai mult uimită, abia amintindu-mi paşii care mă duceau înapoi spre casă.

„Acum a scăpat de el."

Nu, nu acum! Niciodată!

Ce aveam să-i spun? Ar fi fost mult mai uşor dacă Mikael ar fi fost mort.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

KADEN

AŞADAR, PRINŢESA NOASTRĂ ARE UN IUBIT.

Când am urmărit-o în pădure, am crezut că voi obţine în sfârşit ce îmi trebuia, să fiu singur cu ea. Dar, cu cât se îndepărta mai mult, cu atât am devenit mai curios. Unde putea să se ducă? Am cântărit toate posibilităţile, mai puţin una, care m-a luat prin surprindere.

Am văzut-o cum a sărit în braţele lui, sărutându-l şi îmbrăţişându-l, ca şi când nu i-ar mai fi dat drumul niciodată. Tânărul era la fel de fericit să o vadă. Amândoi au dispărut printre ruine, încă îmbrăţişaţi. Nu mi-a fost greu să-mi imaginez ce s-a întâmplat după aceea.

Iată ce o motivase în tot acest timp.

Un iubit.

De aceea fugise de căsătorie. Nu ştiam de ce ar fi trebuit să-mi pese. Poate că din cauza felului în care se uitase în ochii mei în dimineaţa asta, a modului în care zăbovise şi a felului în care se îmbujorase. Toate astea avuseseră efect asupra mea. Ceva îmi plăcuse. Ceva care mă făcuse să cred că, probabil, lucrurile puteau sta şi altfel. Mă gândisem la asta toată ziua cât

călărisem spre Luiseveque, ca să las un mesaj, iar apoi, pe tot drumul de întoarcere, chiar dacă încercasem să o ignor, *Probabil că lucrurile ar putea sta şi altfel.* Evident că nu.

Mă simţeam de parcă aş fi fost lovit în stomac, o senzaţie cu care nu eram obişnuit. De obicei, mă păzeam bine în privinţa asta. Una erau rănile de pe câmpul de luptă şi cu totul altceva cele de felul acesta, care erau prostie pură. Poate că mi se tăiase respiraţia, dar Rafe arăta ca şi când ar fi fost călcat în picioare. Beţiv idiot!

Când am dat să plec, el stătea la doar câţiva metri distanţă, fără măcar să încerce să-şi ascundă prezenţa. Le văzuse pe toate. Din câte se părea, smintitul ne urmărise. Nu mi a vorbit când l-am văzut. Am bănuit că nu putea.

Am trecut pe lângă el.

— Se pare că s-a ţinut de cuvânt. Nu este genul nevinovat, nu-i aşa?

El nu spus nimic. Ce rost ar fi avut un răspuns? Chipul lui exprima asta. Poate că acum avea să plece odată pentru totdeauna.

Întotdeauna în bătaia vântului.

Îi aud venind.

Ama, mai povestește-mi despre furtună!

Nu avem timp de povești, copilă.

Te rog, Ama!

Ochii îi sunt goi.

În seara asta nu avem ce mânca la cină.

O poveste este tot ce îi pot oferi.

A fost o furtună, asta e tot ce îmi amintesc.

O furtună care nu avea să se termine.

O mare furtună, sugerează ea.

Eu oftez, *Da*, și o trag în poala mea.

Odată ca niciodată, copilă,

Cu mult, mult timp în urmă,

Șapte stele au fost aruncate de pe cer.

Una ca să cutremure munții,

Una ca să agite mările,

Una ca să înăbușe aerul,

Și patru ca să încerce inimile oamenilor.

O mie de cuțite de lumină

S-au transformat într-un nor care se rotea exploziv,

Ca un monstru flămând.

Numai o mică prințesă a găsit îndurarea,

O prințesă exact ca tine...

O furtună care făcea ca vechile obiceiuri să nu mai aibă niciun sens.

Un cuțit ascuțit, o țintă exactă, o voință de fier și o inimă ascultătoare,

Acelea erau singurele lucruri care contau.

Și mersul mai departe. Întotdeauna mersul mai departe.

Hai, copilă, este timpul să plecăm!
Aud cum prădătorii freamătă pe dealuri.

Ultimele dorințe ale lui Gaudrel

CAPITOLUL OPTSPREZECE

ERAU ATÂT DE MULTE LUCRURI pe care voisem să i le spun azi lui Pauline! Atât de multe lucruri care îmi păruseră importante. Voiam să îi fac morală pentru că răspândea zvonuri despre frica mea de iepuri; să o tachinez pentru că era mereu descurcăreață, chiar dacă se simțea rău; să îi spun cum Rafe adusese coșurile și despre timpul petrecut cu el în canion. Voiam să o întreb ce credea că însemna asta și să discut cu ea despre toate nimicurile, așa cum o făceam întotdeauna la sfârșitul zilei, când ne întorceam în cămăruța noastră.

Și acum, iată-mă, singură, în întuneric, incapabilă să o înfrunt, scărpinând un măgar după urechi și șoptindu-i:

— Ce ar trebui să fac? Ce ar trebui să fac?

Sosisem foarte târziu în sala de mese, dând buzna în bucătărie. Berdi fierbea la fel de intens ca oala cu tocană. Intenționasem să îi spun de ce întârziasem, dar tot ce am putut rosti înainte să mi se pună un nod în gât fusese „Am veşti despre Mikael". Furia lui Berdi dispăruse ca prin farmec, iar ea dăduse din cap și îmi oferise o farfurie, iar de acolo, seara decursese ca de obicei, un răgaz în fața inevitabilului. Fusesem atât de ocupată că

nu avusesem timp pentru alte explicații. Zâmbisem, întâm pinasem și servisem clienții și făcusem curat. Cuvintele mele zeflemitoare fuseseră însă puține. O dată, la adăpătoare, rămâ sesem uitându-mă în gol, în timp ce halba pe care o umpleam cu cidru se revărsase. Pauline îmi atinsese ușor cotul și mă întrebase dacă mă simțeam bine.

— Sunt doar obosită, i-am răspuns eu. Am stat mult în soare azi.

Ea încercase să se scuze pentru că nu mă ajutase cu murele, dar o întrerupsesem ca să mă duc să servesc cidrul.

Kaden venise singur în sala de mese. Mă simțisem ușurată că Rafe lipsea. Eram suficient de neliniștită și fără să îi suport toanele. Totuși, mă surprinsesem uitându-mă la ușa tavernei de fiecare dată când se deschidea, gândindu-mă că, mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să mănânce. Încercasem să zâmbesc și salutasem pe toată lumea ca de obicei, dar, când îi adusesem mâncarea lui Kaden, acesta mă oprise înainte să plec în grabă.

— Pare că focul ți s-a mai domolit în seara asta, Lia.

— Îmi pare rău! Cred că sunt cu gândul în altă parte. Am uitat să îți aduc ceva?

— Nu, deloc. Ce te supără?

Mă oprisem, cumva emoționată că își dădea seama de neliniștea mea.

— Îmi zvâcnește ușor capul, atât. Îmi voi reveni.

A continuat să mă fixeze cu privirea; din câte se părea, nu îl convinsesem. Oftasem și recunoscusem:

— Mă tem că astăzi am primit niște vești foarte triste de la fratele meu.

El a ridicat din sprâncene, ca și când știrea l-ar fi surprins.

— Fratele tău este aici?

Am zâmbit. *Walther.* Uitasem cât de fericită fusesem!

— Mi-a făcut o scurtă vizită în seara asta. M-am bucurat foarte mult să îl văd, dar, din nefericire, a trebuit să ne despărțim cu niște vești rele.

— Un tip înalt? Călare pe un tobiano? Cred că azi am trecut pe lângă el, pe drumul mare.

Mă surprinsese faptul că Walther alesese să meargă pe drumul mare din Luiseveque, și nu pe potecile lăturalnice.

— Da, el era, răspunsesem eu.

Kaden dăduse din cap și apoi se rezemase pe scaun, ca și când mâncarea i-ar fi potolit deja foamea, deși nu se atinsese încă de ea.

— Acum că mi-ai spus, îmi dau seama că semănați. Părul brunet, pometii...

Hmm, observase multe amănunte în trecerea atât de scurtă pe drum, dar, pe de altă parte, se dovedise foarte atent observându-mi *calmul* într-o tavernă aglomerată.

Se aplecase înainte.

— Pot să te ajut cu ceva?

Vocea lui calmă și domoală îmi amintise de vuietul îndepărtat și atât de ispititor al unei furtuni de vară. Și din nou acei ochi, care mă făcuseră să mă simt goală, ca și când ar fi putut să vadă prin veșminte. Știam că nu puteam să iau loc și să îi spun grijile mele, dar privirea lui hotărâtă mă făcuse să-mi doresc asta.

— Nu, șoptisem eu.

El se întinsese și mă strânsese ușor de mână. Urmaseră câteva clipe de tăcere.

— Trebuie să mă întorc la lucru, Kaden.

Aruncând o privire prin încăpere, o văzusem pe Berdi uitându-se la mine din ușa bucătăriei și mă întrebasem oare ce credea, apoi cine altcineva mai văzuse – și, de fapt, trebuia

să mă simt vinovată pentru ceva? Nu era bine de ştiut că un om îşi făcea griji pentru mine când ceilalţi căutau să îmi pună ştreangul de gât? Eram recunoscătoare pentru bunătatea sa, dar îmi retrăsesem mâna din a lui.

— Mulţumesc, şoptisem, temându-mă că vocea ar fi putut să mi se spargă, şi plecasem în grabă.

Când seara noastră de lucru se terminase, o lăsasem pe Pauline uitându-se cu gura căscată la uşa bucătăriei când ieşisem în grabă, pretinzând că aveam nevoie de aer curat şi că plecam la plimbare. Dar nu mă plimbasem. Ajunsesem numai până la boxa lui Otto. Era întuneric şi pustiu, iar îngrijorările mele aveau să fie în siguranţă cu el. M-am căţărat pe balustrada boxei, îmbrăţişând stâlpul cu o mână şi scărpinând urechile măgarului cu cealaltă. Animalul nu s-a mirat de atenţia pe care i-o arătam târziu în noapte, ci doar a acceptat-o recunoscător, ceea ce a făcut ca pieptul să mi se strângă şi mai mult. M-am luptat să îmi reprim suspinele. „Ce ar trebui să fac?"

Adevărul ar fi ucis-o.

Am auzit un foşnet, zăngănitul surd al metalului. Am înghe-ţat, uitându-mă în întuneric.

— Cine este acolo?

Nu am primit niciun răspuns.

Apoi am auzit mai mult zgomot, din câte se părea din altă direcţie. M-am clătinat confuză, m-am îndepărtat de balustradă şi am strigat din nou.

— Cine este acolo?

Într-o rază de lună, am văzut chipul palid al lui Pauline.

— Eu sunt! Trebuie să stăm de vorbă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

RAFE

NU ERA INTENŢIA MEA SĂ-MI RECUNOSC FAPTELE.. Dacă m-aş fi putut îndepărta mai repede, aş fi făcut-o, dar eram captiv. Părea că într-o zi fusesem martor la mai multe din întâmplare, decât intenţionat.

Fusesem la o tavernă din oraş să iau cina, nedorindu-mi să mă întâlnesc din nou cu prinţesa. O văzusem prea mult pentru o singură zi. Mă săturasem până peste cap de uneltirile ei. Deja mă convinsesem că era o pacoste arogantă. Cu atât mai bine pentru mine! Astfel, îmi era mai uşor să păstrez distanţa. Dar pe când îmi beam al treilea cidru, fără să mă ating prea mult de mâncare, m-am trezit că încă încercam să înţeleg ce se întâmplase şi, cu fiecare sorbitură, am blestemat-o din nou.

De dimineaţă, când o văzusem în canion, nu fusesem în stare să vorbesc. Arăta ca orice altă fată care aduna mure. Părul îi era pieptănat pe spate, iar câteva şuviţe rebele îi atingeau gâtul. Obrajii îi erau roşii din cauza căldurii. Fără prefăcătorie. Fără ifose regale. Fără secrete pe care nu le ştiam. Cuvintele îmi trecuseră prin minte încercând să o descriu, dar niciunul nu păruse potrivit. Rămăsesem ca un nătărău călare pe armăsarul

meu, holbându-mă pur și simplu. Apoi, mă *invitase* să rămân. Când ne-am plimbat, mi-am dat seama că mergeam pe un drum periculos, dar asta nu mă oprise. La început îmi controlasem toate cuvintele, atent rostite, apoi, într-un fel ciudat, mă făcuse să vorbesc. Totul păruse prea ușor și nevinovat. Până ce nu a mai părut. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Pe pisc, când nu am mai avut unde merge, când cuvintele noastre au părut să conteze mai puțin și apropierea noastră, mai mult, când nu mi-am mai putut muta privirea de la ea ca să-mi salvez viața, m-am gândit la o singură posibilitate. M-am apropiat. A fost un moment; o clipă care îți tăia respirația, apoi, cu câteva cuvinte înveninate – „o greșeală îngrozitoare", „semnele unor barbari care mormăie" – mi-a trântit adevărul în față.

Nu era orice fată de șaptesprezece ani, iar eu nu eram orice tânăr care o ajuta să culeagă mure. Lumile noastre nu erau deloc asemănătoare. Mă înșelasem. Avea un țel. Eu aveam altul. Practic, rostise cu năduf cuvintele dezaprobatoare, iar eu simțisem veninul străbătându-mă și pe mine. Mi-am amintit cât de diferiți eram, iar o plimbare lungă nu putea schimba asta.

Cu cât beam mai mult, cu atât mai neclară devenea furia mea, apoi licăriri ale întâlnirii ei tainice din pădure o întețeau din nou. Ce mă făcuse să îl urmăresc pe Kaden? Când îmi adăpasem calul, îl văzusem furișându-se pe poteca spre casa ei și, curând, eram în urma lui. La ce mă așteptasem? Nu la ce am văzut. Asta explica totul. *Ea avea un iubit.* Știam că hrănisem o fantezie periculoasă.

După patru halbe de cidru, îmi plătisem consumația și mă întorsesem la han. Era târziu și nu credeam că mă voi întâlni cu cineva. Tocmai făcusem un ultim drum spre latrină, după ce scosesem șaua calului, și mă îndreptam spre pod când a apărut ea, coborând hotărâtă pe cărare, cu boneta strânsă în pumn ca o armă și părul fluturându-i pe umeri. Am intrat într-un colț

umbrit de lângă grajd, aşteptând să treacă, dar nu a făcut-o. S-a oprit la doar câţiva paşi de mine, căţărându-se pe balustrada boxei în care se afla măgarul ei.

Evident, era tulburată. Mai mult decât tulburată. Înfricoşată. Crezusem că nu se temea de nimic. Am urmărit cum, cu buzele uşor depărtate şi respirând sacadat, i-a şoptit măgarului, mângâindu-i urechile, trecându-şi degetele prin coama lui, murmurându-i cuvinte atât de uşor, încât nu le-am auzit chiar dacă, după doar câţiva paşi, aş fi putut să întind mâna şi să o ating.

M-am uitat la chipul ei, delicat luminat de lumina îndepărtată a tavernei. În ciuda sprâncenelor încruntate şi a ridului de suferinţă dintre ele, era *frumoasă*. Era ciudat să mă gândesc la aşa ceva în clipa aceea. Evitasem în mod voit acel gând de fiecare dată când mă uitasem la ea. Nu îmi permiteam asemenea gânduri, dar acum cuvântul apăruse spontan şi neînduplecat.

Am văzut mai mult decât eram sigur că voia să vadă cineva. A plâns. Lacrimile i-au curs pe obraji, iar ea şi le-a şters, apoi, orice ar fi îndurerat-o, le-a lăsat să se rostogolească nestingherite.

Am vrut să ies din întuneric, să o întreb ce o supăra, dar mi-am înăbuşit iute dorinţa, întrebându-mă dacă nu cumva înnebunisem sau poate că eram doar beat. Nu trebuia să am încredere în ea; acum flirta cu mine, iar în clipa următoare se întâlnea cu un iubit. A trebuit să îmi aduc aminte că nu îmi păsa ce probleme avea. Trebuia să plec. Am încercat să mă strecor neobservat, dar, cidrul de la tavernă fiind prea tare, nu m-am simţit sigur pe picioare şi am răsturnat cu cizma o găleată.

— Cine este acolo? a strigat ea.

Am crezut că totul se terminase şi că urma să ies din ascunzătoare când cealaltă fată s-a apropiat, acoperindu-mi prezenţa.

— Eu sunt, a spus ea. Trebuie să vorbim.

Eram prins în lumea lor, în grijile lor, în cuvintele lor. Eram prins şi tot ce puteam să fac era să ascult.

CAPITOLUL DOUĂZECI

A APĂRUT DIN SENIN. ACUM NU ERA PE NICĂIERI, acum era *acolo*, luând-o pe Pauline în braţe.

— O duc eu acasă, a rostit el cuvintele aproape ca pe o întrebare.

Am încuviinţat şi l-am urmat. Pauline era moale în braţele lui, gemând neconsolată.

Chiar înainte să ajungem acasă, am alergat înainte, am deschis uşa şi am aprins lampa, iar el a adus-o înăuntru, apoi a lăsat-o uşor pe saltea.

Ea s-a ghemuit cu faţa la perete. I-am dat la o parte părul încâlcit de pe faţă şi i-am atins obrazul.

— Pauline, cum pot să te ajut? *Ce am făcut?*

Ea a gemut printre suspine şi singurele cuvinte inteligibile au fost:

— Pleacă, te rog, pleacă!

M-am uitat la Pauline, incapabilă să mă mişc. Nu o puteam părăsi. Am văzut cum tremura şi m-am întins după o pătură; am învelit-o cu blândeţe şi am mângâiat-o pe frunte, dorindu-mi să-i iau durerea. M-am apropiat şi i-am şoptit:

— Voi rămâne cu tine, Pauline. Indiferent ce se va întâmpla. Promit!

Din nou, singurele ei cuvinte clare au fost „pleacă, lasă-mă în pace!", simțindu-l pe fiecare ca pe o împunsătură în piept. Am auzit bocănitul cizmelor lui Rafe pe podea și mi-am dat seama că era încă în odaie. El și-a înclinat capul spre ușă, sugerându-mi să ieșim. Am micșorat lumina lămpii și l-am urmat amorțită, închizând ușor ușa în urma noastră. M-am rezemat de ea, căci aveam nevoie de sprijin. Ce spusesem? Cum o spusesem? Oare trântisem cuvintele cu cruzime? Totuși, ce altceva aș fi putut face? Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să îi spun. Am încercat să îmi amintesc fiecare cuvânt.

— Lia, a șoptit Rafe și mi-a ridicat bărbia ca să mă uit la el, te simți bine?

Am clătinat din cap.

— Nu am vrut să îi spun...

M-am uitat la el, nesigură de ce auzise.

— Ai fost acolo? Ai auzit?

El a încuviințat.

— Nu ai avut de ales decât să îi spui adevărul.

Adevărul. Îi spusesem că Mikael era mort. Dar nu era răul cel mai mic? Oricum nu se întorcea la ea. Nu se mai întorcea *niciodată.* Dacă i-aș fi spus adevărul, toate visurile pe care le prețuia ar fi dispărut. Toate ar fi fost iluzii, false de la bun început. Ar fi știut că fusese păcălită. Nu ar mai avut de ce să se agațe, doar amărăciune cu care să își împietrească inima. În acest fel, nu ar fi putut măcar să aibă amintirile duioase care să o încălzească? Care adevăr era mai crud? Înșelătoria și trădarea lui sau moartea?

— Ar trebui să plec, a șoptit Rafe.

M-am uitat la el. Era atât de aproape, încât simțeam că respirația îi mirosea a cidru, îi simțeam pulsul și iureșul gândurilor. Eram epuizată, iar noaptea parcă mă înghițea. L-am prins de braț.

— Nu, am spus eu. Te rog! Mai stai!

S-a uitat la locul în care mâna mea îi apuca brațul și din nou la mine. Și-a depărtat buzele, ochii i s-au îmblânzit, pentru ca în clipa următoare să îi devină de gheață, iar el s-a retras.

— Este târziu.

— Bineînțeles, am spus eu, coborându-mi mâna pe lângă corp și ținându-mi-o acolo cu stângăcie, ca și când nu ar fi fost a mea. Voiam doar să îți mulțumesc înainte să pleci. Dacă nu ai fi fost acolo, nu știu ce aș fi făcut.

Mi-a răspuns numai dând din cap, apoi a dispărut pe potecă. Mi-am petrecut noaptea stând pe scaunul din colț și uitându-mă la Pauline. Am încercat să nu o deranjez. Timp de o oră, s-a holbat la perete, apoi suspine adânci i-au zguduit pieptul, strigăte mieunate ca ale unei pisici rănite i-au scăpat printre buze, iar în cele din urmă, gemete blânde rostind numele *Mikael, Mikael, Mikael* au umplut odaia, ca și când ar fi fost acolo, vorbind cu ea. Dacă încercam să o consolez, mă alunga, deci am rămas și i-am dat apă când puteam, murmurând rugăciuni și promițând ofrande, dar nimic din ce făceam nu îi lua durerea.

De dimineață mă temusem că poate nu îl voi întâlni niciodată pe tânărul pe care îl iubea atât de mult. Acum mă temeam că, dacă l-aș fi întâlnit vreodată, i-aș fi scos inima cu un cuțit bont și aș fi dat-o pescărușilor. În cele din urmă, a adormit la primele ore ale dimineții, dar eu încă o fixam cu privirea. Mi-am amintit cum, cu o zi în urmă, trecuserăm pe lângă cimitir împreună cu Pauline. Știusem. Mă cuprinsese spaima. *Ceva era în neregulă. Ceva era în neregulă, iremediabil și fără speranță.* Pielea mi se făcuse de găină. Avertismentul brizelor. O lumânare. O rugăciune. O speranță.

O șoaptă înghețată.

O mână rece cu gheare pe gâtul meu.

Nu înțelesesem ce însemnase, dar știusem.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

URMĂTOARELE ZILE S-AU SCURS CU O MULȚIME DE emoții și sarcini nesfârșite, pe care am fost fericită să le accept. În dimineața de după aflarea veștii, Pauline s-a trezit, s-a spălat pe față, a scos trei monede din micile economii făcute din bacșișuri și a plecat spre Sacrista. A rămas acolo toată ziua, iar când s-a întors, purta o eșarfă albă de mătase pe cap, simbolul suferinței rezervat văduvelor.

Cât a fost plecată, le-am spus lui Berdi și Gwyneth că Mikael a murit. Gwyneth nici măcar nu știa că existase și nici nu auzise poveștile sincere ale lui Pauline despre el, așa că nu prea a înțeles cât de afectată era prietena mea până ce aceasta nu s-a întors de la Sacrista. Culoarea pielii se potrivea cu albul mătăsii care-i încadra fața. Pauline era palidă ca o fantomă și doar ochii umflați de plâns erau roșii. Semăna mai mult cu un strigoi sfrijit întors din mormânt decât cu slujnica tânără și drăguță care fusese cu doar o zi înainte.

Ce ne îngrijora mai mult decât aspectul ei era refuzul de a vorbi. A acceptat cu destul stoicism îngrijorările și consolările lui Berdi și ale lui Gwyneth, dar a ignorat restul discuțiilor

din jurul ei, petrecându-şi o mare parte din zile în genunchi, oferind pomeniri sfinte una după alta pentru Mikael şi aprinzând lumânări, disperată să-i lumineze calea spre lumea de dincolo.

Berdi a observat că măcar mânca – nu mult, dar suficient cât să reziste. Eu ştiam de ce. Şi asta era tot pentru Mikael şi pentru ce aveau ei încă în comun. Dacă i-aş fi spus lui Pauline adevărul despre el, i-ar fi păsat suficient cât să se atingă de mâncare?

Toate am căzut de acord că o vom ajuta să depăşească momentul, fiecare dintre noi preluând o parte din munca lui Pauline, şi i-am dat spaţiul şi timpul de care avea nevoie pentru a-şi plânge durerea. Ştiam că nu era cu adevărat văduvă, dar cine altcineva ştia? Noi nu am fi spus nimic. Sufeream din cauză că mă alunga, dar nu o pierdusem niciodată pe dragostea vieţii mele şi exact asta fusese Mikael pentru ea.

Cu festivalul la mai puţin de două săptămâni distanţă, erau mai multe de făcut decât de obicei. Lipsită de ajutorul lui Pauline, lucram din zori şi până seara, când se servea ultima masă. M-am gândit la zilele din cetate, când stăteam trează, incapabilă să dorm, şi meditam la diverse lucruri, de obicei la nedreptatea săvârşită de cineva cu mai multă putere decât mine, iar asta includea cam pe toată lumea. Acum, nu mai aveam problema asta. Dormeam profund, iar dacă ar fi luat casa foc, aş fi ars odată cu ea.

În ciuda faptului că trudeam, tot îi vedeam des pe Rafe şi pe Kaden. De fapt, oriunde mă întorceam, unul din ei părea să fie acolo, dând o mână de ajutor la căratul rufelor sau la descărcatul proviziilor de pe Otto. Gwyneth mă tachina pe furiş în legătură cu gesturile lor, dar nu făceau mai mult decât să ajute. În mare parte. Într-o zi, l-am auzit pe Kaden strigând răzbunător.

Când am ieşit în fugă din odaia în care făceam curat ca să văd ce se întâmplase, el tocmai părăsea grajdul, ţinându-se de umăr şi înjurându-l pe calul lui Rafe, care îl muşcase atât de rău, încât sângele i se prelingea prin cămaşă.

L-am condus spre treptele tavernei şi l-am apăsat încet pe umărul sănătos ca să îl fac să se aşeze. I-am descheiat primul nasture de la cămaşă şi am dat-o într-o parte ca să mă uit la rană. Calul abia îi atinsese pielea, dar o vânătaie urâtă cât palma se umfla deja şi se albăstrea. Am alergat după gheaţă şi m-am întors cu câteva bucăţi înfăşurate într-o pânză pe care am ţinut-o peste rană.

— Mă duc să iau nişte bandaje şi alifie, am spus eu.

A insistat că nu era nevoie, dar eu am insistat mai mult, iar el a cedat. Ştiam unde îşi ţinea Berdi proviziile, iar când m-am întors, el mi-a urmărit fiecare mişcare. A tăcut cât am întins unguentul cu degetele, dar i-am simţit muşchii încordându-se la atingerea mea când am apăsat uşor bandajul pe rană cu mâna. Am pus din nou gheaţă deasupra, iar el şi-a ridicat mâna, ţinându-mi palma pe umărul lui ca şi când ar fi fost ceva mai mult.

— Unde ai învăţat să faci asta? m-a întrebat el.

Am râs.

— Să pun un bandaj? Nu e nevoie să înveţi să faci un gest de bunătate, iar eu am crescut cu fraţi mai mari, aşadar, cineva era mereu bandajat.

Mi-a strâns mâna şi şi-a ridicat privirea spre mine, iar eu am crezut că încerca să găsească un fel de a-mi mulţumi, apoi mi-am dat seama că era mai mult de atât. Ceva profund, tandru şi intim pândea în ochii lui întunecaţi. În cele din urmă, mi-a eliberat mâna şi s-a uitat în altă parte, roşind uşor. Cu privirea încă întoarsă, mi-a şoptit un simplu „mulţumesc".

Reacția lui era enigmatică, dar îmbujorarea a dispărut la fel de repede cum apăruse, iar el și-a tras din nou cămașa peste umăr, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ești un suflet bun, Kaden! Sunt sigură că te vei vindeca repede! am spus și m-am îndreptat spre casă pentru a înapoia lucrurile împrumutate de la Berdi. Până să dispar înăuntru, m-am răsucit pe jumătate către el și l-am întrebat: În ce limbă ai înjurat? Nu am recunoscut-o.

Gura îi era pe jumătate deschisă, iar pe chip nu îi citeam nicio expresie.

— Sunt doar niște cuvinte fără sens pe care le-am învățat de la bunica, a spus el. Menite să mă scutească de penitență.

Nu mi se păruseră fără sens, ci vorbe reale spuse pe moment, la mânie.

— Trebuie să învăț câteva dintre cuvintele alea. Trebuie să mă înveți într-o zi, ca să mă scutesc și eu de penitențe.

Colțurile gurii i s-au ridicat, schițând un zâmbet.

— Într-o zi, o să te învăț.

CUM ZILELE ERAU DIN CE ÎN CE MAI CALDE, AM apreciat și mai mult ajutorul lui Rafe și al lui Kaden, dar asta m-a făcut să mă întreb de ce nu aveau nicio treabă de făcut. Erau tineri și destoinici și, chiar dacă amândoi aveau armăsari frumoși, nu păreau bogați. Totuși, o plăteau bucuroși pe Berdi pentru pod și caii din grajd. Niciunul nu părea să rămână fără bani. Puteau un ajutor de fermier fără slujbă și un negustor fără ocupație să aibă atât de mulți bani economisiți?

Le-aș fi pus mai mult sub semnul întrebării lipsa unui țel în viață, dar o mare parte din Terravin era plin de călători care

ajungeau doar vara şi îşi pierdeau timpul până la festival, inclusiv ceilalţi oaspeţi de la han, mulţi sosind dinspre cătune singuratice, ferme izolate şi, din câte se părea, în cazul lui Rafe, tărâmuri fără nume. Rafe spunea chiar că doar pentru moment nu avea de lucru la fermă. Poate că stăpânul lui doar îşi lua o pauză pentru festival, ceea ce îi oferea şi lui timp liber.

Nu că el sau Kaden ar fi fost leneşi. Amândoi erau mereu nerăbdători să ajute, Kaden reparând roata de la căruţa lui Berdi fără să i se ceară, iar Rafe dovedindu-se un muncitor priceput la fermă, curăţând şanţurile din grădina de legume şi reparând poarta blocată a stăvilarului. Gwyneth şi cu mine l-am urmărit mult interes cât a săpat şi a ridicat pietre grele ca să întărească şanţul.

Probabil că asemenea celorlţi care mergeau la festival, apreciau şansa unei pauze de la corvoada zilnică. Festivalul era şi o obligaţie sacră, şi un răgaz binevenit în mijlocul verii. Oraşul era decorat cu steaguri şi panglici colorate, iar pragurile uşilor erau acoperite cu ghirlande lungi din ramuri de pin în onoarea sărbătorilor care aveau să celebreze eliberarea. Zilele Depravării, cum le numeau fraţii mei, observând că prietenii lor aşteptau cu mare interes acea parte a serbării în care se bea.

Sărbătoarea dura şase zile. Prima dintre ele era dedicată ritualurilor sfinte, postului şi rugăciunii, a doua mâncării, jocurilor şi dansului. Cele patru zile rămase erau rezervate pentru rugăciuni şi ritualuri întru cinstirea celor patru zei care înzestraseră regatul Morrighan şi îi salvaseră pe Cei Rămaşi.

Ca membri ai curţii regale, cei din familia noastră respectaseră întotdeauna programul strict al festivalului, stabilit de pontator, respectând toate jurămintele, postul, festinurile şi dansurile, toate oferite exact la momentul potrivit. Dar eu nu mai eram membră a niciunei curţi. Anul acesta puteam să-mi fac

propriul program şi să merg la ce evenimente voiam. M-am întrebat la ce parte a festivităţilor aveau să participe Kaden şi Rafe.

Cu toată atenţia lui, Rafe tot păstra distanţa. Nu avea niciun sens. Mă putea evita complet dacă voia, dar nu o făcea. Poate că doar îşi umplea timpul până la festival, dar, în mai multe ocazii, la o sarcină sau alta, degetele sau braţele ni se atingeau, iar căldura îmi străbătea tot corpul.

Într-o zi, ieşind pe uşa tavernei chiar când el intra, am dat unul peste celălalt, iar feţele noastre au fost atât de aproape una de alta, încât am respirat acelaşi aer. Am uitat unde mă duceam. Mi s-a părut că văd tandreţe în ochii lui, dacă nu pasiune, şi m-am întrebat dacă şi pe el îl străbătea aceeaşi căldură. La fel ca la celelalte întâlniri ale noastre, am aşteptat şi am sperat, încercând să nu stric momentul, dar, de fiecare dată, dispărea tot farmecul când Rafe îşi amintea că mai avea altceva de făcut, iar eu rămâneam confuză şi cu respiraţia tăiată.

Ne tachinam mereu, poate chiar de câteva ori într-o zi. Când măturam veranda din faţa unei odăi, apărea ca şi când s-ar fi dus undeva, apoi se oprea şi se rezema de un stâlp, întrebând ce făcea Pauline, dacă s-ar fi putut elibera curând o odaie sau orice altceva îi venea în minte. Voiam să mă sprijin de mătură şi să discut la nesfârşit cu el, dar cu ce scop? Câteodată, pur şi simplu, uitam să sper la mai mult şi mă bucuram de compania şi apropierea lui.

Mă gândeam că, dacă lucrurile erau menite să se întâmple, aveau să se întâmple mai devreme sau mai târziu şi încercam să le ignor, dar, în liniştea nopţii, meditam la conversaţiile noastre. Când eram pe cale să adorm, stăruiam asupra fiecărui cuvânt schimbat, gândindu-mă la fiecare expresie de pe chipul lui şi întrebându-mă cu ce greşeam. Poate că eu fusesem problema de la bun început. Poate că nu-mi era dat să fiu sărutată.

Poate că eram de nesărutat. Dar stând întinsă acolo îşi întrebându-mă, o auzeam pe Pauline agitându-se în somn lângă mine şi mă ruşinam din cauza grijilor mele superficiale.

Într-o zi, după ce am auzit-o pe Pauline foindu-se şi scâncind o mare parte din noapte, am atacat cu îndârjire pânzele de păianjen din jgheaburile odăii de oaspeţi, imaginându-mi că Mikael petrecuse din nou într-o tavernă, cu o altă fată în poală. „Nu aduce decât necazuri. Asigură-te că stă departe de el." Dar tot era soldat în garda regală. Asta mă dezgusta. Un soldat cu o limbă dulce şi un chip angelic, dar cu o inimă neagră ca noaptea. Mi-am vărsat frustrarea pe fiecare creatură cu opt picioare care atârna de căpriori. Trecând pe acolo, Rafe m-a întrebat care păianjen mă enervase atât de rău.

— Mă tem că niciunul dintre paraziţii aceştia târâtori, dar este unul cu două picioare pe care l-aş lovi bucuroasă cu un par, nu cu o mătură.

Nu am menţionat niciun nume, dar i-am povestit despre un tip care înşelase o tânără, jucându-se cu sentimentele ei.

— Din când în când toată lumea greşeşte.

El mi-a luat mătura şi a început să înlăture calm pânzele la care nu ajungeam eu.

Mişcările lui liniştite m-au enervat.

— Să înşeli intenţionat nu este o greşeală. Este ceva calculat şi rece, i-am spus eu. Mai ales când e vorba despre persoana pe care declari că o iubeşti.

El s-a oprit din măturat ca şi când i-aş fi dat o palmă peste ceafă.

— Şi dacă un om nu e de încredere când e îndrăgostit, am adăugat eu, atunci nu e deloc de încredere.

El s-a oprit şi a coborât mătura, întorcându-se ca să mă privească. Părea uimit de vorbele mele, luându-le drept o declaraţie

profundă, şi nu nişte vorbe dispreţuitoare la adresa unei persoane îngrozitoare, după o noapte nedormită. S-a rezemat de mătură, iar eu am simţit un ghem în stomac, ca de fiecare dată când mă uitam la el. Stropi de transpiraţie îi luminau faţa.

— Îmi pare rău pentru ce a trăit prietena ta, a spus el, dar amăgirea şi încrederea... sunt cu adevărat necondiţionate?

— Da.

— Nu ai înşelat niciodată pe nimeni?

— Ba da, dar...

— A, deci *există* condiţii.

— Nu când vine vorba de dragoste şi de câştigarea afecţiunii unei persoane.

El şi-a înclinat aprobator capul.

— Crezi că prietena ta simte la fel? Îl va ierta vreodată pentru că a trădat-o?

Inima încă mă durea pentru biata Pauline. Mă durea pentru mine. Am clătinat din cap.

— Niciodată! am şoptit eu. Unele lucruri nu pot fi iertate.

El a mijit ochii ca şi când s-ar fi gândit la gravitatea unui lucru de neiertat. Asta era ceea ce uram şi îmi plăcea la Rafe. Mă provoca în legătură cu orice spuneam, dar şi asculta atent. Asculta ca şi când fiecare cuvânt pe care îl spuneam ar fi contat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

CHIAR DACĂ ERA DEJA MIJLOCUL VERII, CĂLDURA dogoritoare a sosit în sfârşit la malul mării şi m-am trezit oprindu-mă mai des ca să îmi stropesc faţa cu apă de la cişmea. Uneori, în Civica, vara nu sosea deloc, iar ceaţa se rostogolea peste dealuri tot anul. Doar când călătoream spre continent pentru o vânătoare simţeam căldura adevărată. Acum înţelegeam de ce hainele subţiri purtate de localnice nu erau doar potrivite, ci şi foarte necesare aici. Cele câteva veşminte aduse de mine şi de Pauline din Civica erau nepotrivite pentru vremea din Terravin, dar cămăşile fără mâneci sau rochiile, din ce aflasem deja, aduceau alte probleme. Nu puteam merge prin Terravin cu un *kavah* strălucitor de nuntă pe umăr.

Am luat-o pe Gwyneth, nişte săpun de rufe şi o perie aspră pentru curăţat cartofii de la Berdi. Era o zi fierbinte, deci Gwyneth a fost fericită să se conformeze şi ne-am dus pe malul pârâului.

Ea a stat în spatele meu şi a cercetat afurisitul de *kavah*, atingându-mi spatele cu degetele.

— Ştii că, în mare, a dispărut, nu? În afară de bucăţica asta de pe umăr.

Am oftat.

— A trecut mai mult de o lună. Ar fi trebuit *să dispară* până acum.

— Este încă destul de pronunțată. Nu știu dacă...

— Poftim! am spus eu, întinzându-i peria pentru cartofi peste umăr. Nu te teme să freci cu putere!

— Berdi o să te jupoaie dacă o să afle că folosești una dintre periile din bucătăria ei.

— E spatele meu mai murdar decât un cartof?

Ea a mormăit și s-a pus pe treabă. Am încercat să nu tresar când mi-a frecat pielea cu peria aspră și săpunul. După câteva minute, m-a stropit cu apă, ca să clătească spuma, și s-a uitat la rezultat. A oftat.

— Ești sigură că este doar un *kavah* și nu ceva... permanent?

Am înotat în apa mai adâncă și m-am întors spre ea.

— Tot nu s-a dus?

Ea a clătinat din cap.

M-am scufundat sub apă, cu ochii deschiși, uitându-mă la lumea încețoșată de deasupra mea. Nu avea niciun sens. Pe mâini și pe față mi se pictaseră astfel de desene de zeci de ori pentru diverse sărbători și mereu dispăruseră după o săptămână sau două.

Am ieșit la suprafață și mi-am șters apa din ochi.

— Mai încearcă o dată!

Colțul gurii i-a coborât.

— Nu iese, Lia!

Ea s-a așezat pe o piatră care ieșea din apă ca o carapace de țestoasă.

— Poate că preotul și-a vrăjit cuvintele, ca parte din ritual.

— Desenele *kavah* respectă și regulile rațiunii, Gwyneth. Nu este nicio magie.

— Regulile raţiunii se supun magiei în fiecare zi, mi-a răspuns ea, şi s-ar putea ca acestora să nu le pese de mica magie a unui *kavah* încăpăţânat de pe umărul unei fete. Eşti sigură că artizanele nu au făcut nimic diferit?

— Sunt sigură.

Totuşi, am încercat să-mi amintesc ceva.

Nu văzusem artizanele în timp ce lucrau, dar ştiam că desenul fusese făcut tot în acelaşi timp, cu aceleaşi pensule şi vopsele. Mi-am amintit că mama încerca să mă liniştească în timpul ceremoniei, dar că, în schimb, îi simţisem atingerea ca o arsură pe umăr. Se petrecuse ceva greşit atunci? Şi se spusese o rugăciune, cea în limba maternă a mamei, care nu făcea parte din tradiţie. „Fie ca zeii să o învăluie cu putere, să o protejeze cu curaj şi adevărul să îi fie coroană." Era o rugăciune ciudată, dar vagă, şi, cu siguranţă, cuvintele propriu-zise nu aveau nicio putere.

— De fapt, nu este atât de rău. Şi nu e niciun semn că ar fi regal sau chiar un *kavah* de nuntă. Blazonul familiei Dalbreck şi coroanele regale au dispărut. Se văd doar nişte cârcei şi o parte dintr-o gheară. Ar putea fi acolo din orice motiv. Nu poţi să trăieşti cu asta?

Să-mi trăiesc tot restul vieţii cu o bucată din blazonul familiei Dalbreck ivindu-mi-se pe umăr? Ca să nu mai spun că era gheara unui animal mitologic feroce, care nici măcar nu apărea în folclorul din Morrighan. Totuşi, mi-am amintit că atunci când văzusem prima dată acel *kavah*, mi se păruse splendid. Spusesem că era *perfect*, dar asta când credeam că în curând avea să dispară, când nu ştiam că mi-ar fi servit drept amintire statornică a vieţii la care renunţasem. „Tu nu te vei schimba niciodată, Lia. Nu poţi fugi de asta."

— Se va şterge, i-am spus eu. Am să-i mai las puţin timp.

Ea a ridicat din umeri, s-a uitat spre frunzele aurii ale copacului dantelat care se întindea deasupra noastră, mărginit de verdele viu al celorlalți, și a zâmbit dulce-amar.

— Uită-te la galbenul ăsta strălucitor! Toamna este lacomă, nu-i așa? Deja fură din zilele verii.

M-am uitat la culoarea vie.

— Da, e devreme, dar poate că toate se vor echilibra. Poate că sunt momente în care vara zăbovește și refuză să cedeze toamnei.

Gwyneth a oftat.

— Regulile raționării. Nici măcar natura nu le poate respecta.

S-a dezbrăcat, aruncându-și nepăsătoare hainele pe mal. Mi s-a alăturat în apele mai adânci, scufundându-se, apoi și-a răsucit șuvițele groase de păr roșcat într-o coadă lungă. Umerii ei albi ca laptele pluteau chiar deasupra apei.

— Te vei întoarce vreodată? m-a întrebat ea direct.

Auzisem zvonuri despre război. Știam că și Gwyneth le auzise. Ea încă mai credea că eu, ca Primă Fiică, puteam schimba lucrurile. Acea ușă nu fusese niciodată deschisă pentru mine, iar acum nu era nicio îndoială că se închisese pentru totdeauna, dar probabil că vedea încăpățânatul desen ca pe un semn și m-am întrebat cât de mult încercase cu adevărat să îl șteargă. Ea m-a fixat cu privirea, așteptând un răspuns. „Te vei mai întoarce vreodată?"

M-am scufundat, iar lumea a amuțit din nou. Frunzele aurii de deasupra mea abia se zăreau, ecoul slab al inimii mele se simțea în tâmple, bule de aer îmi ieșeau pe nas și, curând, întrebarea lui Gwyneth a dispărut, purtată de apele pârâului, împreună cu toate așteptările ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

ASASINUL

M-AM UITAT PE FEREASTRĂ. NU MAI PUTEAM AȘTEPTA. În câteva zile, tovarășii mei aveau să fie aici, gata să se întoarcă în Venda și să urle ca o haită de lupi dacă fapta nu era încă săvârșită, nerăbdători să plece și disprețuindu-mă pentru că durase atât de mult să duc la îndeplinire un lucru atât de simplu. Gâtul unei fete. Până și Eben s-ar fi putut descurca. Dar nu ar fi fost doar o fată. Ar fi trebuit să le ucid pe amândouă.

Le-am urmărit dormind. Aveam ochi de pisică, spusese *komizarul*, și vedeam în întuneric ce nimeni altcineva nu putea să vadă. Poate că de aceea îmi dăduse sarcina aceasta. Griz era ca un taur și mai potrivit muncii zgomotoase cu toporul sau unui atac sângeros la lumina zilei.

Nu pentru genul acesta de muncă. Nu pentru pașii tăcuți ai unui animal nocturn. Nu pentru a se transforma într-o umbră care lovea cu precizie. Dar ele dormeau în același pat, cu mâinile atingându-li-se. Nici măcar eu nu puteam fi atât de tăcut. Moartea avea propriile zgomote. M-am uitat la gâtul Liei. Subțire. Ușor de tăiat. Dar, de data asta, nu avea să fie simplu.

După festival. Puteam să aștept până atunci.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

PRINȚUL

NUMAI PICIOARELE LI SE VEDEAU PE SUB PERDEAUA de cearșafuri ude care atârnau pe sârmă, dar le auzeam destul de bine. Venisem să îi plătesc lui Berdi chiria pe o săptămână, înainte să plec spre Luiseveque. Era cel mai apropiat oraș de unde se puteau trimite epistole, iar mesagerii erau discreți dacă îi plăteai bine.

M-am oprit și m-am uitat la cizmele Liei în timp ce își făcea treaba. „La naiba, fata asta mă fascinează întru totul!" Pielea era uzată și murdară, fiind singurele încălțări pe care o văzusem purtându-le. Nu părea să îi pese. Poate faptul că crescuse alături de trei frați mai mari o făcea să fie altfel decât fetele nobile pe care le cunoscusem. Fie nu se purtase niciodată ca o prințesă, fie, de la sosirea aici, respinsese orice avea legătură cu asta. Nu s-ar fi potrivit la curtea regatului Dalbreck, unde protocolul privind îmbrăcămintea era respectat cu religiozitate.

Am bâjbâit după bancnotele din Morrighan din buzunar ca să i le dau lui Berdi. Pe sub marginea de jos a cearșafului, i-am văzut mâinile scoțând o altă rufă udă din coș.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, Berdi? a întrebat ea.

M-am oprit, cu mâna încă în buzunar. Berdi a tăcut vreme îndelungată.

— Da, a spus ea în cele din urmă. Acum mult timp.

— Nu te-ai căsătorit?

— Nu. Eram totuşi foarte îndrăgostiţi. Pe toţi zeii, era chipeş! Nu în sensul obişnuit. Avea nasul coroiat, ochii apropiaţi şi nu foarte mult păr pe cap, dar lumina odaia când intra. Avea ceea ce numeam *prezenţă*.

— Ce s-a întâmplat?

Berdi era o femeie în vârstă, totuşi, am observat că a oftat ca şi când amintirea ar fi fost una recentă.

— Nu am putut pleca de aici, iar el nu a putut rămâne. Asta spune cam tot.

Lia i-a mai pus întrebări, iar Berdi i-a povestit că bărbatul era pietrar în Oraşul Sacramentelor. Îşi dorise să îl însoţească, dar mama ei murise, tatăl îmbătrânise, iar ea se temea să îl lase să se ocupe singur de tavernă.

— Regreţi că nu ai plecat?

— Nu mă pot gândi la asemenea lucruri acum. Ce-a fost a fost. Am făcut ce trebuia în acel moment.

Berdi şi-a coborât o mână noduroasă spre câteva cârlige.

— Dar dacă...

— Ce-ar fi să vorbim despre *tine*? a întrebat Berdi. Mai eşti bucuroasă că ai hotărât să pleci de acasă, acum că ţi-ai petrecut ceva timp aici?

— Nu aş putea să fiu mai bucuroasă. Şi imediat ce Pauline se va simţi mai bine, voi fi extaziată.

— Chiar dacă unii oameni tot mai cred că tradiţia şi datoria...

— Încetează! Astea sunt două cuvinte pe care nu mai vreau să le aud, a spus Lia pe un ton hotărât. *Tradiţie şi datorie*. Nu-mi pasă ce cred alţii.

Berdi a mormăit.

— Ei bine, presupun că în Dalbreck nu sunt...

— Iar ăsta e al treilea cuvânt pe care nu mai vreau să-l aud. Niciodată! *Dalbreck!*

Am mototolit bancnotele în pumn, ascultând şi simţind cum îmi creştea pulsul.

— Oamenii ăştia mi-au făcut probleme la fel de mult ca şi ceilalţi. Ce fel de prinţ...

Vocea nu i s-a mai auzit şi a urmat o tăcere lungă. Am aşteptat şi, în cele din urmă, Berdi a zis încet:

— Este în regulă, Lia. Poţi vorbi despre asta.

Liniştea a dăinuit, iar când Lia a vorbit în sfârşit din nou, a făcut-o cu o voce slabă:

— Toată viaţa mea am visat să mă iubească cineva aşa cum sunt. Pentru cine sunt. Nu ca fiică a regelui. Nu ca Primă Fiică. Doar pe mine. Şi cu siguranţă nu din cauza unui ordin scris pe o bucată de hârtie, a zis Lia şi a împins coşul de rufe cu piciorul. Cer prea mult dacă vreau să fiu iubită? Să mă uit în ochii cuiva şi să văd...

Vocea i s-a stins, apoi s-a făcut linişte.

— Şi să văd tandreţe. Să ştiu că vrea cu adevărat să fie şi să îşi împartă viaţa cu mine.

Am simţit cum sângele fierbinte îmi cobora din tâmple şi cum gâtul mi se umezea brusc.

— Ştiu că unii nobili încă au căsnicii aranjate, a continuat ea, dar nu mai este ceva atât de obişnuit. Fratele meu s-a căsătorit din dragoste. Greta nu este nici măcar o Primă Fiică. Credeam că într-o zi voi găsi pe cineva, până când...

Vocea i s-a stins din nou.

— Continuă, a spus Berdi. Ai ţinut totul prea mult timp în tine. Hai, spune ce ai pe suflet!

Lia şi-a dres vocea, iar cuvintele au ieşit repede, fierbinţi şi sincere.

— Până când regele din Dalbreck i-a propus cabinetului această căsnicie. A fost ideea lui. Semăn cu un cal, Berdi? Nu sunt un cal de vânzare.

— Bineînţeles că nu eşti, a confirmat Berdi.

— Şi ce fel de bărbat îi permite *tatălui* său să îi facă rost de o mireasă?

— Niciun fel de bărbat.

— Nici măcar nu s-a deranjat să vină să mă vadă înaintea nunţii, a suspinat ea. Nu i-a păsat cu cine se însoară. Aş fi putut la fel de bine să fiu o iapă bătrână. Nu este decât un prinţ care respectă poruncile tatălui. Niciodată nu aş putea să am vreo urmă de respect pentru un astfel de bărbat.

— E de înţeles.

Da, am presupus că era.

Am vârât din nou banii în buzunar şi am plecat. Aveam să-i plătesc mai târziu lui Berdi.

Din întreg pământul a rămas
doar o rămăşiţă neînsemnată.
Ei au îndurat trei generaţii
de încercări şi probe,
alegându-i pe cei mai puri dintre cei
care încă se întorceau spre întuneric.

Cartea Sfântă din Morrighan, volumul al IV-lea

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

M-AM PLIMBAT PRIN TERRAVIN, LEGĂNÂND O BOCCEA în fiecare mână. Una pentru mine și una pentru Pauline. Nu aveam nevoie ca Otto să care poverile astea ușoare și-mi doream libertatea de a mă aventura pe poteci și străzi la pas, așadar mă plimbam singură prin oraș.

Cu toate în ordine la han, Berdi mi-a spus să îmi iau o zi liberă și să fac ce-mi poftea inima. Pauline tot își petrecea zilele la Sacrista, așadar am plecat singură, gândindu-mă doar la cumpărături. Poate că trebuia să aștept să dispară acest *kavah*, dar asta nu însemna că trebuia să port pantaloni zdrențuiți, cămăși groase sau cu mâneci lungi până ce se ștergea. Acum era doar un model pe umărul meu, fără vreo aluzie la regalitate sau logodnă, iar dacă rămânea sau dispărea, nu voiam să-l las să-mi impună încă o zi cum să mă îmbrac.

Am mers pe lângă docuri, iar mirosul sării, al peștelui, al lemnului ud și al vopselei proaspete și roșii de pe prăvăliile de unelte plutea pretutindeni. Era un miros puternic, care m-a făcut brusc să zâmbesc și să-mi spun: „Îmi place Terravinul. Chiar și aerul de aici."

Mi-am amintit de cuvintele lui Gwyneth: „Terravinul nu este un paradis, Lia".

Bineînțeles că Terravinul avea problemele lui. Nu trebuia să-mi spună Gwyneth că nu era perfect. Dar, în Civica, aerul era dens și parcă abia aștepta să te prindă și să te doboare. Veșnic aveai senzația că în el plutește un avertisment. Aici, în Terravin, aerul era, pur și simplu, aer. Nu lua niciun ostatic, iar asta se vedea pe chipurile locuitorilor, care se grăbeau să zâmbească, să-ți facă semn cu mâna, să te cheme în prăvălie să guști ceva, să râzi și să afli noutăți. Orașul era plin de pace.

Pauline avea să-și revină după Mikael și să se gândească la viitor. Berdi, Gwyneth și cu mine urma să o ajutăm, și bineînțeles că și însuși Terravinul, căminul pe care îl iubea. Nu am fi putut să ne aflăm într-un loc mai bun.

Deoarece ziua următoare era prima zi a festivalului, pomenirile răsunau din toate colțurile orașului, marinarii înălțau plasele, frecau punțile și strângeau pânzele, versurile preferate ale acestora amestecându-se armonios cu munca într-un cântec tulburător care mă emoționa așa cum textele sfinte nu o făcuseră niciodată: fluturatul velelor de deasupra capetelor noastre, negustorii de pește care-și lăudau prada, plescăitul apei care se lovea de pupe, clopotele bărcilor salutându-se între ele, o pauză, o notă, o larmă, un strigăt, o rugăciune, fâșâitul unei mături, scârțâitul unei funii, toate acestea deveneau o singură melodie, împletite ca prin magie și făcându-mă să vibrez.

Credinciosule, credinciosule,
Înalță acolo! Trage!
Puri la inimă, puri la minte,
Sfinți Rămași, mai binecuvântați decât toate,
Biban roșu! Biban! Cod negru! Calcan!

Stele şi vânt,
Ploaie şi soare,
Alesule Rămas, cel sfânt,
Ziua salvării, libertăţii şi-a speranţei,
Întoarce vinciul! Înnoadă funia!
Credinciosule, credinciosule,
Mai binecuvântat decât toţi,
Sare şi cer, peşte şi pescăruşi,
Ridică-ţi vocea,
Cântă până acolo!
Morrighan conduce
Prin mila zeilor,
Peşte proaspăt! Rechin! Ton! Cod!
Sfârşitul călătoriei, prin vale,
Ridică ancora! Coboară vela!
Morrighan binecuvântat,
Pentru totdeauna.

Am cotit pe o stradă liniştită spre drumul principal, cu melodiile plutind în urma mea. „Întotdeauna", am şoptit eu, simţind pomenirile într-un fel nou, iar vocea mea părea să facă parte din ceva nou, poate din ceva ce puteam înţelege.

Te-am prins, acum te-am prins!

M-am uitat peste umăr, cuvintele ciudat de aspre fiind nelalocul lor printre celelalte, dar golful era acum cu mult în urma mea, iar marea ducea melodiile departe.

— Hei, fato! O coroană frumoasă pentru festival?

M-am întors. Un bărbat ridat şi fără dinţi stătea pe un taburet în faţa prăvăliei cu mărunţişuri, mijind ochii la soarele după-amiezii. Omul a ridicat un braţ plin cu coroniţe vesele din flori uscate, de pus pe cap. M-am oprit să le admir,

chibzuind dacă era cazul să mai cheltui niște bani. Pe bocce-lele pe care le căram îmi cheltuisem o mare parte din mone-dele câștigate la tavernă într-o lună. Bineînțeles că mai aveam încă pietrele prețioase și, într-o zi, intenționam să călătoresc spre Luiseveque ca să le vând, dar banii aceia aveau să fie puși deoparte pentru Pauline. I-ar fi prins bine mai mult decât mie, deci trebuia să fiu atentă cu banii rămași. Totuși, când am ținut coronița în mână, mi-am imaginat-o pe capul meu la festival și pe Rafe apropiindu-se ca să admire o floare sau să îi miroasă parfumul. Am oftat. Știam că era puțin probabil să se întâmple.

Am clătinat din cap și am zâmbit.

— Sunt frumoase, am spus eu, dar nu azi.

— Doar o monedă de aramă, mi-a propus el.

În Civica, aș fi aruncat o monedă de aramă în fântână doar ca să mă amuz văzând-o unde pica, și, într-adevăr, era un preț destul de mic pentru ceva atât de vesel, iar festivalul era doar o dată pe an. Am cumpărat două, una cu flori roz pentru Pauline și una cu flori de lavandă pentru mine.

Încărcată, m-am întors spre han, zâmbind și imaginându-mi ceva mai frumos pe capul lui Pauline decât eșarfa albă de doliu, deși nu eram sigură că o puteam convinge să poarte coroniță. Am luat-o pe drumul de sus, care nu era decât o potecă lată de pământ, profitând de umbră și de liniște. Vântul șuiera mân-gâietor printre pini, în timp ce o gaiță tulbura uneori liniștea, iar o veveriță chițăia, mustrând-o. Aveam ceva în plus în boc-cea pentru Walther și Greta. Ceva drăguț, dantelat și mic. Abia așteptam să i-l dau. Mâinile lui Walther aveau să fie prea mari și neîndemânatice ținându-l. M-a făcut să zâmbesc. Când spu-nea că urma să mai treacă pe aici?

Fii atentă, soră, fii atentă!

Ceva rece mi s-a ghemuit în stomac, iar eu m-am oprit. Avertismentul neașteptat era ciudat de aproape și de departe în același timp.

— Walther? am strigat eu, știind că era imposibil să fie aici, dar...

Am auzit zgomot de pași, dar prea târziu. Nici măcar nu am avut timp să mă întorc înainte ca pieptul să îmi fie strivit de un braț puternic. Am fost smucită înapoi, iar brațele mi-au fost țintuite pe lângă corp. O mână brutală m-a apucat de încheietură. Am țipat, apoi am simțit înțepătura unui cuțit la gât și am fost avertizată să nu mai scot un sunet. Am simțit duhoarea dinților putrezi în respirația fierbinte, părul nespălat și unsuros, mirosul copleșitor al hainelor transpirate, toate la fel de insuportabile precum brațul care mă strivea. Cuțitul s-a împins în carnea mea, iar eu am simțit cum sângele-mi curgea în scobitura gâtului.

— Nu am niciun ban, am spus eu. Doar o...

— Îți voi spune doar o dată. Vreau ce ai furat.

Cuțitul meu era în teacă și sub vestă, într-o parte, la câțiva centimetri de degetele mele, dar nu puteam ridica mâna stângă ca să îl apuc, iar brațul drept îmi era ținut strâns de mâna lui. Puteam doar să trag de timp.

— Am furat multe lucruri, am spus eu. Care...

— Cuțitul este din partea dascălului și a cancelarului, a mormăit el. Asta ar trebui să te ajute să-ți amintești.

— Nu am luat nimic de-al lor.

Și-a mutat mâna, ridicând cuțitul, astfel încât am fost nevoită să mă lipesc de el ca să evit să-mi intre mai adânc în piele. Nu am îndrăznit să respir sau să mă mișc, chiar dacă bărbatul și-a relaxat prinsoarea. Apoi a scos o bucată de hârtie pe care mi-a fluturat-o prin fața ochilor.

— Iar biletul acesta spune contrariul. Dascălul mi-a zis să-ți transmit că el nu s-a amuzat.

Am recunoscut biletul. Era al meu.

Ce obiect curios, dar vai, nu este pus corespunzător pe raft! Acum este. Sper că nu te superi!

— Dacă ți-l dau, mă vei ucide.

Singurele părți ale corpului pe care mi le puteam mișca erau picioarele. Mi-am târâit ușor cizma dreaptă pe pământ, încercând să aflu unde era piciorul lui în spatele meu. Am găsit în sfârșit ceva solid. Îmi auzeam pulsul în urechi și-mi simțeam trupul fierbinte.

— Sunt plătit să te ucid oricum, a răspuns el, dar aș putea s-o fac mai dureros pentru tine, dacă așa vrei. Pe urmă, mai e și prietena ta drăguță...

Genunchiul mi-a zvâcnit în sus și l-am călcat pe picior cât de tare am putut, lovindu-l în același timp cu cotul în coaste. Am sărit și m-am întors spre el, scoțând cuțitul. Bărbatul venea spre mine, rânjind de durere, apoi s-a oprit brusc. Ochii i s-au mărit în mod nefiresc, iar pe chipul lui nu se mai putea citi nimic altceva decât uimire. S-a prăbușit în genunchi. M-am uitat la cuțitul pe care îl țineam în mâini, întrebându-mă dacă îl înfipsesem în el fără să-mi dau seama. Necunoscutul mi-a căzut la picioare, cu fața în jos și degetele zvâcnindu-i în praf.

Am văzut mișcare. Kaden era la câțiva pași distanță, cu o arbaletă pe lângă corp, iar Rafe, la mică distanță în urma lui. Cei doi s-au grăbit spre mine.

— Lia, a spus Rafe ridicând mâna, dă-mi cuțitul!

Mi-am coborât privirea la arma pe care încă o țineam în mână, apoi m-am uitat la el. Am clătinat din cap.

— Sunt teafără.

Mi-am dat vesta într-o parte şi am încercat să pun cuţitul în teacă, dar mi-a scăpat printre degete. Kaden l-a prins şi l-a pus în teaca subţire din piele, în locul meu. M-am uitat la ce rămăsese din coroniţele strivite sub picioarele noastre în timpul luptei, mici bucăţi roz şi mov împrăştiate pe pământ.

— Gâtul! Arată-mi-l! a spus Rafe, apoi mi-a ridicat bărbia şi a şters sângele cu degetul mare.

Totul încă părea să se întâmple prea repede. Rafe a scos o bucată de pânză – o batistă? – şi mi-a lipit-o de gât.

— O să o rugăm pe Berdi să vadă ce ai păţit. Poţi să ţii asta aici, te rog?

Am încuviinţat, iar el mi-a ridicat mâna la gât, apăsându-mi degetele pe pânză. S-a dus şi l-a lovit cu piciorul pe bărbat ca să se asigure că era mort, dar eu ştiam că aşa era. Degetele nu îi mai zvâcneau.

— Te-am auzit ţipând, a spus Kaden, dar nu am reuşit să ţintesc până nu te-ai îndepărtat. De la distanţa asta, săgeata ar fi putut să treacă direct prin el şi să intre în tine.

A lăsat jos arbaleta şi a îngenuncheat lângă cadavru, rupând săgeata care ieşea din spatele bărbatului. El şi Rafe l-au întors.

Ne-am uitat cu toţii la bărbatul ai cărui ochi erau încă deschişi. Sângele îi umplea ridurile din jurul gurii, făcându-l să semene cu o păpuşă speriată.

Niciunul dintre ei nu părea tulburat de aspectul mortului. Poate că văzuseră multe cadavre. Eu nu o făcusem. Genunchii mi s-au înmuiat.

— Îl cunoşti? a întrebat Rafe.

Am clătinat din cap.

Kaden s-a ridicat în picioare.

— Ce voia?

— Bani, am spus eu iute. Voia doar bani.

Nu le puteam spune adevărul fără să dezvălui cine sunt. Apoi, am văzut biletul, crâmpeiul de hârtie scris de mâna mea, fluturând la câțiva centimetri de degetele lui.

— Să îl chemăm pe păzitorul străzilor? a întrebat Kaden.

— Nu! am spus eu. Te rog să nu o faci! Nu pot...

Am făcut un pas, genunchii mi-au cedat, iar lumea a prins a se învârti. Am simțit mâini prinzându-mă și apucându-mă de sub picioare.

— Du-o înapoi! Mă voi ocupa eu de cadavru!

Am amețit și am încercat să inspir adânc, temându-mă că voi vomita, ținând din nou cârpa la gât. „Respiră, Lia, respiră! Îți vei reveni..." Dar, amețită fiind, nu știam dacă erau cuvintele lui Kaden sau ale mele.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

RAFE

M-AM CHINUIT SĂ URC CADAVRUL PE SPINAREA calului. Sângele mi-a murdărit umărul. Încă nu mirosea a putred, dar a trebuit să mă îndepărtez de duhoarea râncedă a neglijenței și a excrementelor pentru o gură de aer proaspăt. Așa lucrează moartea. Nu are nicio demnitate.

O prăpastie adâncă și colțuroasă era chiar după culme. M-am îndreptat într-acolo, mânându-mi calul prin pădure. Natura avea să se ocupe de cadavru cu mult înainte să se aventureze cineva în prăpastia îndepărtată. Era tot ce merita omul ăsta.

Nu îmi puteam scoate din minte imaginea sângelui de pe gâtul ei. Mai văzusem destule gâturi însângerate, dar... *o crimă poruncită de propriul tată?* Nu era un bandit obișnuit cel care o atacase. Bărbatul fusese pe drum câteva săptămâni, căutând-o. Știam că exista un mandat pentru arestarea ei și o recompensă pentru capturare. Se vorbea despre asta într-un oraș în care oprisem în apropiere de Civica, atunci când o căutam chiar eu. Credeam că mandatul era doar un gest superficial ca să îl mulțumească pe Dalbreck.

Cine erau barbarii acum? Vendanii sau morrighanii? Ce fel de tată ordonă uciderea fiicei sale? Până şi lupii îşi protejează puii. Nu era de mirare că fugise.

Să ucizi în numele războiului era un lucru. Să îţi ucizi propria rudă era cu totul altceva.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

— O SINGURĂ DIMINEAȚĂ LIBERĂ! *O SINGURĂ* dimineață liberă și uite în ce bucluc ai intrat! a spus Berdi, tamponându-mi ușor gâtul.

Kaden stătea lângă mine, ținând o găleată, în caz că aș fi vomitat din nou.

— Nu a fost ca și când am plecat în căutarea bandiților, am răspuns eu.

Berdi mi-a aruncat o privire serioasă și cu înțeles. Nu erau bandiți în Terravin – nu pe o potecă îndepărtată, atacând o fată îmbrăcată cu haine ponosite și care avea puțini bani –, dar, cu Kaden de față, m-a dăscălit oricum.

— Cu orașul acum plin de străini, trebuie să fii mai atentă!

Cuțitul mai mult îmi zgâriase gâtul decât mi-l tăiase. Berdi a spus că rana nu era mai mare decât o mușcătură de purice, dar că rănile la gât sângerează. A întins o alifie usturătoare pe tăietură, iar eu am tresărit.

— Stai nemișcată! m-a mustrat ea.

— Sunt teafără. Nu mai face atâta tam-tam pentru puțin...

— Uită-te la tine! Tăietura e de acolo pân-acolo...

— Tocmai ai spus că nu este mai mare decât o mușcătură de purice.

Ea a arătat spre poala mea.

— Și încă tremuri ca o frunză!

Mi-am coborât privirea spre genunchii care mi se mișcau pe loc și pe care i-am silit să se oprească.

— Ești foarte slăbită pentru că ai vomitat tot ce ai mâncat la micul dejun.

Nu m-a întrebat de ce vomitasem micul dejun. Știa că sângele nu mă îngrețoșa, dar toți evitam să discutăm despre cadavru. Kaden îi spusese pur și simplu lui Rafe să se ocupe de el. Ea nu a întrebat ce însemna asta. Nici eu nu am întrebat. Ne-am bucurat doar că problema era rezolvată, deși m-am gândit ce ar fi putut face cu un cadavru, dacă nu îl ducea la păzitorul străzilor? Dar încă auzeam *cum* o spusese. Nu îl ducea la autorități.

Nu era nicio îndoială că bărbatul mort era un tâlhar ucigaș. Poate că asta era tot ce trebuia să știe Rafe. Îl văzuse ținând cuțitul la gâtul meu și sângele care curgea. De ce să-l deranjeze pe oficial când o prăpastie era mult mai aproape? Poate că așa se proceda pe tărâmurile fără nume. Dacă era adevărat, mă bucuram.

— Ești sigură că a fost un singur bandit? a întrebat Berdi. Uneori umblă în bande.

Știam că vorbea codat, dorind să afle dacă persoana care mă atacase ar fi putut oferi un motiv armatei regale să dea buzna în han până la sfârșitul zilei.

— Era un bandit singuratic. Sunt sigură. Nu mai sunt și alții.

Am considerat că mormăielile prelungi și șoptite erau felul ei de a-și exprima ușurarea.

— Poftim, gata! a spus ea, apăsând un mic bandaj pe gâtul meu, apoi a amestecat niște pulbere într-o cană cu apă și mi-a dat-o. Bea asta! Te va ajuta să îți refaci stomacul.

Am băut supusă, sperând să o mulţumesc.

— Acum, treci în pat să te odihneşti! a spus ea. O să-ţi aduc nişte pâine şi supă în scurt timp.

Mă pregăteam să protestez, dar Kaden m-a apucat de cot ca să mă ajute şi abia când m-am ridicat în picioare am simţit urmările luptei violente. Fiecare parte din mine mă durea: umerii, cotul cu care îl înghiontisem în coaste, glezna şi călcâiul cu care lovisem cu o forţă incredibilă, gâtul care îmi fusese răsucit mai mult decât credeam că era posibil.

— Doar un pic, am consimţit eu. O să pot să lucrez în sala de mese în seara asta.

Berdi a mormăit ceva în şoaptă, iar Kaden m-a condus afară din bucătărie. Urcând treptele de pe coasta dealului, i-am mulţumit pentru apariţia la momentul potrivit, spunând că aş fi murit cu siguranţă dacă nu ar fi venit, şi l-am întrebat cum de era acolo.

— Am auzit un ţipăt, mi-am luat arbaleta şi am alergat spre pădure. Credeam că era Pauline, care în drumul dinspre Sacrista, întâlnise vreun animal. Un urs sau o panteră. Nu m-am aşteptat să te văd pe tine, cu un cuţit la gât.

Nici eu nu mă aşteptasem la aşa ceva.

— Sunt recunoscătoare că ţinteşti atât de sigur. Iar cadavrul... va fi...

— Va dispărea, a spus el pe un ton hotărât.

— Doar că sunt nouă pe aici, i-am explicat eu, şi nu vreau să îi fac probleme lui Berdi. Deja m-am pus rău cu nişte soldaţi.

— Înţeleg. Nimeni nu va şti. Bărbatul ăla nu merită altceva.

Părea la fel de nerăbdător ca mine ca orice urmă a întâlnirii să dispară. Îl ucisese pe bărbat doar ca să mă salveze – nimeni nu îl putea învinovăţi pentru aşa ceva –, dar probabil că în clipa asta nu îşi permitea să fie chestionat de stăpânire.

Ajunşi în faţa casei, încă mă ţinea de braţ ca să mă sprijine.

— Să te conduc înăuntru? m-a întrebat el, calm şi ferm ca întotdeauna.

Cu excepţia scurtei izbucniri, când fusese muşcat de calul lui Rafe, nimic nu părea să îl tulbure, nici măcar grozăvia de azi.

Ochii i s-au oprit asupra mea, două cercuri blânde şi căprui care totuşi îl trădau, ca în noaptea în care îl cunoscusem la tavernă. Deşi păreau calmi, în ei se agita o furtună ciudată. Îmi aducea aminte de Bryn, cel mai mic şi mai neastâmpărat dintre cei trei fraţi ai mei. Bryn era întotdeauna destul de isteţ încât să afişeze aerul regal corespunzător în prezenţa tatălui, pentru a evita orice suspiciune că ar fi făcut vreo trăsnaie, dar mama putea mereu să îl apuce de bărbie, să se uite în ochii lui şi să-şi dea seama de adevăr. Eu încă nu ştiam adevărul lui Kaden.

— Mulţumesc, dar acum nu mai sunt ameţită, i-am răspuns eu, dar, stând acolo, nu mă simţeam atât de sigură pe picioare.

Eram epuizată. Era ca şi când oboseala de la finalul unei săptămâni de muncă m-ar fi biruit în cele câteva clipe în care încercasem să supravieţuiesc.

— Eşti sigură că nu mai erau şi alţii? a întrebat el. Nu ai mai văzut pe nimeni?

— Sunt sigură.

Nu îi puteam explica faptul că ştiam că vânătorii de recompense nu umblau în grupuri şi mai ales că bărbatul acela era într-o misiune specială. Şi-a luat mâna de pe braţul meu, iar eu am fost recunoscătoare. Berdi avea dreptate. Trebuia să mă odihnesc.

Am închis uşa, mi-am scos cămaşa însângerată şi am aruncat-o într-un colţ. Eram prea obosită ca să mă gândesc să o spăl. M-am aşezat pe pat, tresărind la durerea din umăr şi gât, apoi mi-am înfoiat perna, ascunzându-mi cuţitul sub ea. Intenţionam să respect promisiunea făcută lui Walther – să mă antrenez – indiferent cât de devreme trebuia să mă trezesc.

Nimeni nu m-ar mai fi luat prin surprindere, dar, pentru moment, nu aveam nevoie decât de un pic de odihnă. Pleoapele mi s-au îngreunat. Ce îmi pusese Berdi în apă?

Am dormit profund, dar mi-am amintit că Berdi a venit la mine, că s-a aşezat pe marginea patului ca să-mi spună ceva, că mi-a dat la o parte părul de pe frunte cu mâna şi că a plecat din nou în linişte. Am simţit mirosul de pâine proaspăt coaptă şi supă de pui plutind dinspre masa de lângă mine, dar, fiind prea obosită să mănânc, am adormit din nou până ce am auzit o bătaie uşoară în uşă.

M-am ridicat, năucită. Soarele se ivea pe fereastră. Dormisem toată după-amiaza. O altă bătaie s-a auzit.

— Berdi?

— Nu, eu sunt. Las astea aici.

— Nu. Aşteaptă! am strigat eu.

Am sărit în picioare şi am şchiopătat spre uşă, cu glezna mai dureroasă şi mai rigidă acum decât înainte. Rafe stătea acolo, ţinând de sfoară cele două boccele pe care le scăpasem în pădure. I le-am luat şi le-am pus pe pat, iar când m-am întors din nou spre el, l-am văzut ţinând două coroniţe delicate – una roz şi una mov.

— Cred că seamănă cu cele pe care le aveai?

Mi-am muşcat buza, apoi am şoptit în sfârşit un „mulţumesc" când mi le-a dat. A trecut un moment în care ne-am uitat unul la celălalt, ne-am mutat privirea, apoi ne-am privit din nou.

— Gâtul tău? a întrebat el în cele din urmă, cu capul într-o parte ca să se uite la bandajul meu.

Mi-am amintit cum, cu doar câteva ceasuri în urmă, degetul îi alunecase pe pielea mea când ţinuse batista pe rană.

— Berdi a spus că tăietura nu e mai mare decât o muşcătură de purice. În mare parte, o zgârietură urâtă.

— Dar şchiopătezi.

Mi-am masat umărul.

— Mă doare tot corpul.

— Ai luptat din răsputeri.

— Nu am avut de ales, am spus şi m-am uitat la hainele lui. Se schimbase. Nici urmă de sânge sau de metoda folosită ca să scape de cadavru. Mă temeam să-l întreb.

— Cum a rămas cu cadavrul?

— Nu întreba, Lia! S-a rezolvat!

Am dat din cap.

El a vrut să plece, apoi s-a oprit.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? am întrebat eu.

— Aş vrea să..., a zis el şi a clătinat din cap. Îmi pare rău, a repetat şi a plecat pe potecă.

Înainte să pot striga după el, am văzut-o pe Pauline venind spre casă. Am intrat din nou, mi-am luat cămaşa însângerată de pe podea şi am căutat un loc în care să o ascund. În mica noastră locuinţă, singura variantă era dulapul pentru haine. Am deschis uşa, am îndesat cămaşa în colţul întunecat şi am împins alte lucruri în faţa ei, plănuind să o spăl mai târziu. Pauline avea destule griji fără să îi fac eu altele. Prin dezordinea de jos, am văzut coşul dat de Walther. Fusesem atât de afectată de veştile din acea zi, încât îl ascunsesem în grabă şi uitasem de el. Walther spusese că pusese ceva merinde pe fundul coşului ca să mă consoleze, dar cu siguranţă se stricase între timp. Mi-am imaginat minunata brânză cu smochine acum de nemâncat şi m-am pregătit să simt duhoarea când am dat deoparte şervetelul care o acoperea. Nu era brânză cu smochine.

Uşa s-a deschis, iar eu m-am întors spre Pauline.

— Ce-ai păţit la gât? a întrebat ea imediat.

— Am alunecat pe scări cu nişte lemne de foc în braţe. Am fost neatentă.

Ea a trântit uşa în urma ei.

— Asta e treaba lui Enzo! De ce o făceai tu?

M-am uitat uimită la tânăra care era mai implicată decât în ultimele două săptămâni.

— Leneşul nu era azi pe aici. De fiecare dată când are un ban, dispare.

Pauline a început să vorbească despre bandajele mele, dar am oprit-o şi am tras-o spre pat ca să îi arăt coşul. Ne-am aşezat şi am observat că nu mai avea eşarfa. Părul îi era desfăcut şi blond-auriu în jurul umerilor.

— Eşarfa ta de doliu, am spus eu.

— Este timpul să trec mai departe, mi-a explicat. Am făcut tot ce am putut pentru Mikael. Acum trebuie să fiu atentă la alte lucruri. Şi *tu* pari să fii prima.

M-am întins şi am îmbrăţişat-o, trăgând-o spre mine. Pieptul mi-a tremurat. Am încercat să nu mă emoţionez, dar am ţinut-o strâns până ce s-a îndepărtat în cele din urmă, măsurându-mă din priviri.

— Este totul în regulă?

Săptămânile de îngrijorare m-au copleşit dintr-o dată, iar vocea mi-a tremurat.

— O, Pauline, mi-ai lipsit atât de mult! Eşti tot ce am. Acum tu eşti familia mea. Şi ai fost atât de palidă şi de îndurerată! M-am temut că nu o să-ţi mai revii. Apoi, n-ai făcut decât să plângi şi să taci. Liniştea...

M-am oprit, lipindu-mi degetele de buze şi încercând să mă opresc din tremurat.

— Liniştea a fost cea mai rea dintre toate. Când mi-ai spus să plec, m-am temut că mă învinovăţeşti pentru Mikael.

Ea m-a tras mai aproape, m-a îmbrăţişat şi am plâns amândouă.

— Nu te-aş învinovăţi niciodată pentru asta, a spus şi s-a retras ca să mă poată privi în ochi. Dar suferinţa are propriile

legi, Lia. Unele pe care nu le pot controla. Știu că încă nu s-a terminat, dar azi la Sacrista..., a îngăimat ea, clipind înlăcrimată. Azi, am simțit ceva. O mișcare înăuntru. *Aici.*

Mi-a luat mâna și mi-a lipit-o de abdomenul ei.

— Am știut că este timpul să mă pregătesc pentru cei vii.

Ochii îi străluceau. Dincolo de toată suferința, am văzut speranța bucuriei în ochii ei. Gâtul mi s-a umflat. Era o călătorie pe care niciuna din noi nu ar fi putut să și-o imagineze.

Am zâmbit și mi-am șters obrajii.

— Trebuie să-ți arăt ceva, am spus eu.

Am pus coșul între noi și am dat la o parte șervețelul, scoțând un sul de bancnote din Morrighan, fărâma care trebuia să mă ajute să trec mai departe. Fratele meu avea să înțeleagă.

— Walther a adus banii. Au fost ai lui Mikael. Mi-a spus că Mikael a lăsat o scrisoare în care spunea că sunt pentru tine, dacă i se întâmplă ceva.

— Atât de mulți de la o strajă în primul an?

— Era chibzuit, am spus, știind că orice trăsătură pozitivă atribuită lui Mikael ar fi fost mai ușor acceptată de Pauline.

Ea a oftat și a zâmbit cu tristețe.

— Așa era Mikael. Îmi vor fi de ajutor.

M-am întins și am luat-o de mână.

— Te vom ajuta toate, Pauline! Berdi, Gwyneth și cu mine vom fi aici pentru...

— Ele știu? a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

— Încă nu.

Dar amândouă știam că aveau să afle, fie de la Pauline, fie odată cu trecerea timpului. Unele adevăruri nu aveau cum să fie ascunse.

Povesteşte-mi din nou, Ama! Despre căldură.
Despre vremurile de dinainte.
Copilă, nu ştiu de unde a venit căldura.
Tatăl meu a poruncit-o şi ea a apărut.
Tatăl tău era un zeu?
Era el un zeu? Aşa părea.
Arăta ca un om.
Dar era incredibil de puternic,
Înţelept peste măsură,
Neînfricat ca un nemuritor,
Puternic precum un...
Lasă-mă să îţi spun o poveste, copilă, povestea tatălui meu...
A fost odată ca niciodată un bărbat la fel de măreţ ca zeii...
Dar chiar şi cei măreţi pot tremura de frică.
Chiar şi cei măreţi pot să cadă.
Ultimele dorinţe ale lui Gaudrel

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

O CEAŢĂ CA ZAHĂRUL, ROZ GLAZURA CERUL., IAR soarele începea să se înalţe peste munţi. Drumul era aglomerat pe ambele părţi, căci toţi oamenii din Terravin voiau să participe la procesiunea care marca începutul zilelor sfinte. Un murmur smerit străbătea mulţimea, sfinţenia întruchipată, ca şi când zeii ar fi fost printre noi. Poate că erau.

Festivalul Salvării începuse. În mijlocul drumului, aşteptând să conducă norodul, erau zeci de femei şi fete, bătrâne şi tinere, ţinându-se de mână şi îmbrăcate în zdrenţe.

Fiecare era o Primă Fiică a Terravinului.

Berdi şi Pauline se numărau printre ele.

Era aceeaşi procesiune pe care o condusese mama în Civica – pe care urma să o conducă azi acolo. Aceeaşi procesiune la care participasem, aflată la doar câţiva paşi în urma mamei deoarece eram Primele Fiice ale regatului, binecuvântate chiar mai mult decât celelalte, având cel mai puternic dar dintre toate.

Aceeaşi procesiune, câteodată imensă, câteodată alcătuită doar dintr-o mână de credincioşi, avea loc în oraşele, cătunele şi satele din tot regatul Morrighan. Am studiat chipurile Primelor

Fiice aliniate, ale celor care aşteptau, ale celor încrezătoare, ale celor curioase şi pe ale celor resemnate - unele presupunând că au darul, altele ştiind că nu îl au, unele încă sperând să apară, dar majoritatea ocupându-şi locurile în mijlocul drumului doar pentru că nu ştiau altă cale. Asta era tradiţia.

Preoţii au făcut ultima chemare, ca orice altă Primă Fiică să li se alăture. Gwyneth stătea lângă mine în mulţime. Am auzit-o oftând. Am clătinat din cap.

Apoi, a început cântarea.

Cântecul lui Morrighan s-a înălţat şi a coborât în note blânde şi smerite, o rugăciune spre zei pentru îndrumare, un cor al recunoştinţei pentru milostenia lor.

Le-am urmat cu toţii, îmbrăcaţi în zdrenţele noastre şi cu stomacul gol, deoarece era zi de post, şi ne-am îndreptat spre Sacrista pentru sfânta slujbă, mulţumiri şi rugăciuni.

Credeam că Rafe şi Kaden nu veniseră. De vreme ce era zi de post, Berdi nu servise micul dejun şi niciunul din ei nu ieşise din pod în dimineaţa asta, dar chiar înainte să ajungem la Sacrista, i-am zărit pe amândoi în mulţime. La fel şi Gwyneth. Capetele erau plecate, vocile ridicate doar în cântec, dar ea s-a strecurat mai aproape şi a şoptit „Ei sunt aici", ca şi când prezenţa lor ar fi fost la fel de miraculoasă ca izbăvirea Celor Rămaşi, de către zei. Poate că aşa era.

Brusc, Gwyneth a ţâşnit înainte până ce i-a ajuns din urmă pe Simone şi pe părinţii ei. Părul mamei lui Simone era cărunt, iar al tatălui, alb ca zăpada, ambii cam bătrâni să fie părinţii unui copil atât de mic, dar, uneori, cerul aducea daruri neaşteptate. Ţinând-o de mână pe Simone, femeia a dat din cap spre Gwyneth când a recunoscut-o, iar ele au mers împreună. Am observat că până şi mica Simone, mereu îmbrăcată impecabil când o vedeam în drumurile mele din oraş, reuşise

să găsească nişte zdrenţe cu care să se îmbrace. Apoi, la doar câţiva paşi în urma lor, am observat pentru prima dată că buclele roşcate ale lui Simone erau doar cu o nuanţă mai deschise decât ale lui Gwyneth.

Am ajuns la Sacrista, iar mulţimea s-a împrăştiat. Sanctuarul era mare, dar nu suficient încât să găzduiască tot Terravinul şi mulţimea de vizitatori care veniseră pentru sărbătoarea sfântă. Cei bătrâni şi Primele Fiice au fost poftiţi înăuntru, dar ceilalţi au fost nevoiţi să îşi găsească loc pe trepte, în piaţă, în mica peşteră din curte sau în cimitirul unde alţi preoţi strigau ca să audă toţi. Mulţimea s-a împrăştiat, fiecare găsind un loc unde să-şi petreacă o mare parte din zi rugându-se. Am rămas în urmă, sperând, dar îi pierdusem din vedere pe Rafe şi pe Kaden. În cele din urmă m-am îndreptat spre cimitir, ultimul loc unde mai putea cineva să îngenuncheze.

Mi-am întins rogojina şi am văzut privirea preotului de pe treptele din spate ale Sacristei. Mă privea, *aşteptând.* Nu îl cunoşteam. Nu îl mai întâlnisem, dar, în tot timpul pe care şi-l petrecuse Pauline la Sacrista, poate că îi spusese ceva. Chiar dacă le-ar fi mărturisit adevărul despre noi, ştiam că preoţii erau obligaţi să nu spună nimic. El a continuat să mă privească şi, imediat ce am îngenuncheat, a început ceremonia, începând cu povestea distrugerii.

Cunoşteam povestea. O memorasem. Toată lumea o făcuse. *Ca nu cumva să repetăm istoria, poveştile vor fi transmise din tată-n fiu, din mama-n fiică.* Povestea era spusă în orice bordei, casă înghesuită sau conac mare, cel în vârstă transmiţând-o celui tânăr. Lui Regan îi plăcea să mi-o povestească şi o făcea deseori, deşi versiunea lui era cu siguranţă mai piperată decât a mamei, cu mai mult sânge, mai multe lupte şi animale sălbatice. Mătuşa Cloris o înflorea pe a ei cu supunere, iar mătuşa

Bernette prezenta aventura salvării. În esență, cu toții spuneau aceeași poveste, nu atât de diferită de cea pe care o rostea acum preotul.

Anticii se credeau doar cu o treaptă mai jos decât zeii, mândri de puterile lor asupra cerului și pământului. Ei stăpâneau noaptea și ziua; zburau spre cer; șopteau, și vocile lor vuiau peste vârfurile munților; erau furioși, și pământul se cutremura de frică...

Am încercat să mă concentrez la poveste, dar când el a rostit cuvântul *frică*, am simțit cum mă cuprinde sentimentul acesta îngrozitor. Am văzut din nou privirea goală a paiaței însângerate, a celei care îmi bântuise visele seara trecută, spunându-mi „Nu mai scoate un cuvânt". Nici măcar în visele mele nu mă supusesem, ci strigasem. Liniștea nu era punctul meu forte.

Știusem dintotdeauna că dascălul și cancelarul nu mă plăceau, dar nu crezusem niciodată că ar trimite pe cineva să mă ucidă. Era necesar ca un vânător de recompense să aducă acuzatul înapoi, ca să fie judecat pentru trădare. El nu era vânător de recompense. Ar fi putut să mă aducă înapoi în viață ca să fiu executată. Era posibil ca tatăl meu să facă parte din planul lor, nerăbdător să scape definitiv de mine în liniște? „Tatăl tău nu va face asta", spusese Pauline, dar nu mai eram atât de sigură.

Am clătinat din cap, amintindu-mi de acea seară în care mă strecurasem în biroul dascălului. De ce lăsasem biletul? Știam că nu avea decât să-i sporească furia, dar nu îmi păsase. Cu o zi în urmă, nu mă bucurasem să-l văd în mâna atacatorului meu, dar, zeii să mă salveze, râsesem zgomotos când îl scrisesem folosind hârtia dascălului. Și-ar fi dat seama cine o făcuse, chiar dacă nu i-aș fi lăsat un bilet. Eram singura hoață posibilă din cetate, dar voiam să fie sigur de asta.

Puteam să-mi imaginez chipul cancelarului când dascălul îi arătase biletul. Chiar dacă acele cărți nu aveau valoare, ridicasem potul prin lăsarea biletului. În afară de fuga de mariajul pe care îl aranjaseră cu grijă, îi chinuisem. În moduri de neconceput. Ei erau cei mai puternici oameni din cabinetul tatălui meu, împreună cu viceregele, dar le arătasem amândurora că puterea și funcțiile lor nu mă interesau. Biletul lăsat îmi reda o parte din putere. Îi aveam la mână. Secretele lor nu mai erau atât de bine ascunse acum, chiar dacă acest secret era la fel de neinsemnat precum cartea veche pe care nu o înregistraseră corespunzător în arhiva regală.

Seara trecută, după ce Pauline adormise, trăsesem scaunul spre dulap. Stând pe el, mă întinsesem peste spiralele de deasupra și pipăisem după cutia pe care o înfășurasem în pânză. De ce o pusesem aici, sus, nu știam. Poate din cauză că dascălul o ascunsese, mă gândisem că trebuia să procedez la fel. Aceste cărți nu trebuiau să fie văzute de oricine. Am scos volumele fragile și le-am pus pe masă. Lampa arunca o strălucire aurie pe paginile deja îngălbenite.

Amândouă erau cărți subțiri, mici și legate în piele moale, imprimată, care începuse să se degradeze, cu arsuri pe margini, ca și când ar fi fost aruncate în foc. Una era mai arsă decât cealaltă, iar ultima pagină lipsea complet, părând să fi fost ruptă în grabă, cu excepția câtorva litere din colțul de deasupra. Cealaltă carte era scrisă într-un stil ciudat, pe care nu îl mai văzusem. Niciunul nu semăna cu dialectele din Morrighan pe care le cunoșteam, dar erau multe limbi necunoscute care dispăruseră. Am presupus că aceste cuvinte ciudate erau în una dintre limbile pierdute.

Am dat cu atenție paginile fragile, cercetându-le timp de o oră, dar, în ciuda priceperii mele la limbi străine, nu am făcut niciun progres. Unele cuvinte păreau să aibă aceleași rădăcini

ca unele din Morrighan, dar nici măcar cuvintele cu rădăcini similare nu erau de ajuns. Aveam nevoie de un cifru, şi singura arhivă din Terravin era la Sacrista. M-am gândit că de voie, de nevoie, trebuia să mă împrietenesc cu preoţii de aici.

Preotul a coborât treptele, mergând printre credincioşi şi strigând mai departe povestea, cu vocea puternică şi înflăcărată.

Ei ascundeau cunoaşterea şi niciun mister nu le era ascuns. Au devenit puternici în cunoaştere, dar slabi în înţelepciune, tânjind după tot mai multă putere, strivind pe cei fără apărare.

Zeii le-au văzut vanitatea şi golul din inimă, aşadar, ei l-au trimis pe îngerul Aster să ia o stea de pe cer şi să o arunce pe pământ, praful şi mările ridicându-se atât de sus, încât i-au înecat pe nelegiuiţi. Dar câţiva au fost cruţaţi – nu cei puternici la trup şi minte, ci aceia cu inima pură şi smerită.

M-am gândit la Pauline, care era mai pură şi smerită decât oricine altcineva, ceea ce o făcea pradă inimilor întunecate. Deşi era cea mai sfântă zi, l-am blestemat în şoaptă pe Mikael. O femeie în vârstă de lângă mine a zâmbit, crezând că mormăitul meu sincer mă făcea o credincioasă. I-am zâmbit şi mi-am îndreptat din nou atenţia spre preot.

Doar câţiva de pe întregul pământ au rămas. Ei au suportat trei generaţii de încercări şi probe care i-au ales pe cei mai puri dintre cei care încă apelau la întuneric. Întunericul inimii lor i-a ticăloşit şi mai mult. Dar una singură, Prima Fiică a familiei Harik, o fată umilă şi înţeleaptă pe nume Morrighan, a fost favorizată de zei. Ei i-au arătat calea, astfel încât să îi poată conduce pe Cei Rămaşi şi aleşi spre un loc unde pământul era vindecat, un loc unde creaţia putea începe din nou.

Morrighan le-a ascultat îndrumarea, iar zeii au fost mulţumiţi. Ea a fost dată ca logodnică lui Aldrid, iar fiicele lui Morrighan şi toate generaţiile Primelor Fiice au fost binecuvântate cu darul pentru totdeauna, ca o promisiune şi o aducere aminte că zeii nu vor mai distruge pământul cât timp existau inimi pure care să îi audă.

Ritualurile au continuat toată după-amiaza, până ce Primele Fiice au anunţat încetarea postului, aşa cum făcuse tânăra Morrighan cu atât de mult timp în urmă, când îi condusese pe flămânzi spre un loc îmbelşugat. Am zărit-o pe Pauline pe treptele umbrite de la intrare, dându-le pâine credincioşilor, şi pe Berdi, în partea cealaltă a Sacristei, făcând acelaşi lucru. Altă Primă Fiică m-a servit pe mine, iar când ultima bucată de pâine a fost împărţită, la îndemnul preotului, toată lumea a mâncat-o împreună. Acum, genunchii mă dureau, iar stomacul mi se răsucea, chiorăind la bucăţica de pâine jignitor de mică. Atunci când preotul a spus cuvintele de despărţire, „Aşa va fi...", toată lumea s-a trezit şi a rostit un răsunător „Pentru totdeauna".

Credincioşii s-au ridicat încet, înţepeniţi după o zi lungă de rugăciuni, gata să se întoarcă la casele lor şi a pune capăt postului. M-am întors singură, întrebându-mă unde dispăruseră Kaden şi Rafe.

Mi-am întins umărul, tresărind. Încă mai erau treburi de făcut la han pentru cină. Era o sărbătoare sfântă şi majoritatea o ţineau acasă. Mulţi dintre credincioşii din afara oraşului participau la masa publică oferită la Sacrista, deci era posibil ca doar câţiva oaspeţi să cineze aici. Bucatele includeau porumbel prăjit, nuci, păstăi, mure, verdeţuri sălbatice, toate servite într-o farfurie comună, la fel ca prima masă simplă pe care o servise Morrighan Celor Rămaşi, dar erau şi alte detalii legate de ceremonie care trebuiau respectate, în special pregătirea sălii de

mese. Oricât îmi chiorăia stomacul de foame, corpul meu lovit tânjea după o baie caldă şi nu eram sigură ce îmi doream mai mult. Ultimul mic urcuş spre han mi-a chinuit glezna.

Între mâncare şi baie, m-am gândit la Rafe şi la coroniţele pe care le adusese. Să-mi aducă boccelele pierdute era un lucru, dar efortul de a găsi coroniţe identice pentru a le înlocui pe cele zdrobite încă mă intriga, mai ales având în vedere cealaltă sarcină urâtă de care trebuise să se ocupe. Era atât de greu de înţeles! Într-o secundă, ochii îi fuseseră plini de blândeţe, în următoarea, reci ca gheaţa – un minut fusese atent, iar în următorul mă alungase şi plecase. Ce luptă se dădea în el? Înlocuirea coroniţelor era un gest care depăşea bunătatea. Tandreţea nerostită se zărise în ochii lui când mi le oferise. De ce nu puteam...

— Tot mai şchiopătezi.

Căldura m-a străbătut şi toate încheieturile mele s-au relaxat şi s-au încălzit. Vocea lui mi-a şoptit blând la ureche, iar umărul său s-a atins nonşalant de al meu. Nu m-am întors ca să îl privesc, ci doar l-am simţit ţinând pasul cu mine, rămânând aproape.

— Eşti credincios, la urma urmei, am spus eu.

— Azi a trebuit să le vorbesc zeilor, mi-a răspuns el. Sacrista era un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Ai fost să le oferi mulţumiri?

El şi-a dres vocea.

— Nu, mânia mea.

— Eşti atât de curajos, încât le-ai arătat zeilor pumnul?

— Se spune că zeii îl respectă pe cel care spune adevărul. Şi eu la fel.

I-am aruncat o privire piezişă.

— Oamenii mint în fiecare zi. În special pe zei.

El a zâmbit.

— Nimic mai adevărat.

— Şi cărui zeu te-ai rugat?

— Contează? Nu aud cu toţii?

Am ridicat din umeri.

— Capseius este zeul doleanţelor.

— Atunci, probabil că el a ascultat.

— Sunt sigură că acum îi ard urechile.

Rafe a râs, dar eu m-am uitat înainte. Nu era niciun zeu al doleanţelor pe nume Capseius. Zeii nu aveau nume, doar calităţi. Zeul Creaţiei, Zeul Compasiunii, Zeul Salvării, Zeul Cunoaşterii. Rafe nu era credincios. Nu învăţase nici măcar doctrinele fundamentale ale Adevărurilor Sfinte din Morrighan. Se trăgea dintr-un loc chiar atât de înapoiat, unde nu exista nici măcar o mică Sacrista? Poate că de aceea nu voia să spună de unde venea. Poate îi era ruşine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

PRINȚUL

L-AM ZĂRIT PE ENZO ÎN MULȚIME TOCMAI CÂND soseam la Sacrista. L-am surprins, apropiindu-mă tiptil şi prinzându-l de braţ. Cu o înclinare a capului, i-am dat de înţeles că urma să facem un mic ocol. Trebuia să vorbim. Fruntea i-a transpirat imediat. Cel puţin avea bunul-simţ să se îngrijoreze.

L-am dus la distanţă de mulţime, în caz că era pe cât de prost şi plângăcios îl credeam. Când nu ne-a mai văzut nimeni, l-am izbit de zidul fierăriei. El şi-a ridicat pumnii pentru o clipă ca să riposteze, apoi s-a răzgândit, izbucnind ruşinos în plâns.

L-am împins din nou în zid atât de puternic, încât acesta s-a cutremurat.

— Tacă-ţi gura şi ascultă ce-ţi spun, deoarece data viitoare când ne întâlnim aşa, unul din noi va pleca fără limbă! Înţelegi ce spun?

El a dat din cap, îngăimând „da" de nenumărate ori.

— Bun! Mă bucur că ne înţelegem.

M-am apropiat şi am rostit fiecare cuvânt clar şi încet.

— Am fost în pod ieri-dimineaţă. Te-am auzit vorbind cu cineva şi dând indicaţii spre drumul superior.

M-am oprit, încruntându-mă prelung şi intens.

— Apoi, am auzit un zăngănit de monede.

Ochii i s-au mărit de groază.

— Nu vreau să mai scoţi un cuvânt despre Lia. Iar dacă îţi scapă vreun cuvânt, *chiar şi din întâmplare*, îţi voi băga fiecare monedă din palma ta lacomă pe gât înainte să îţi tai limba. Înţelegi, Enzo?

Individul a dat din cap cu gura încleştată, în caz că aş fi decis să mă ţin de cuvânt acolo, pe loc.

— Iar asta o să rămână doar între noi, *ai înţeles?*

El a dat din nou din cap.

— Bun băiat! am spus eu şi l-am bătut pe umăr.

L-am lăsat tremurând lipit de perete. După ce m-am îndepărtat câţiva paşi, m-am întors din nou spre el.

— Şi, Enzo, doar ca să ştii, am adăugat eu cu veselie, nu ai unde să te ascunzi de mine pe continent, dacă îmi pun în minte să te găsesc. Acum, şterge-ţi nasul! Vei întârzia la ceremonie.

El a rămas pe loc, încă înţepenit.

— Acum! am strigat eu.

Şi-a şters nasul şi a fugit, ocolindu-mă de departe. L-am urmărit dispărând pe stradă.

„Nu înrăutăţi lucrurile."

Din câte se părea, se înrăutăţiseră deja. Dacă aş fi fost destul de curajos să refuz de la bun început căsătoria, ea nu ar fi trebuit să fugă, nu ar fi avut un cuţit la gât şi nu ar fi fost nevoită să lucreze la un han, cu un mocofan murdar ca Enzo. Dacă aş fi acţionat astfel încât să nu trebuiască să o facă, totul ar fi fost diferit.

„Nu îi spune cine eşti. Nu înrăutăţi lucrurile pentru Dalbreck sau camarazii tăi soldaţi."

Dacă aş mai fi rămas mult timp aici, toată lumea ar fi aflat. Mai devreme sau mai târziu, aveam să greşesc. Sven era mai deştept decât îl credeam. El prevestise că lucrurile urmau să meargă prost, dar de unde să fi ştiut că Lia avea să se dovedească atât de diferită de persoana la care mă aşteptam?

CAPITOLUL TREIZECI

ASASINUL

I-AM SIMȚIT CU MULT ÎNAINTE SĂ ÎI VĂD.

Era *calmul*, așa cum îi zisese mama echilibrului dintre gând și intenție. Își făcea loc, mișcând aerul. Te făcea să simți furnicături în vârfurile degetelor, îți făcea părul să ți se ridice pe ceafă, ajungea în inima ta și adăuga o bătaie, iar dacă aveai experiență, îți vorbea. Calmul era cel mai puternic atunci când acele gânduri și intenții erau străine, nelalocul lor sau grabnice, iar în Terravin nu era nimeni mai nelalocul lui decât Griz, Malich, Eben și Finch.

M-am uitat peste capetele din mulțime, iar scăfârlia lui Griz s-a ițit cu ușurință deasupra celorlalte. Acesta își purta căciula trasă pe ochi, ca să-i acopere cât mai mult chipul. Cicatricele erau un mod sigur de a-i face pe copilași să țipe și pe bărbații maturi să albească. Abia când am fost sigur că și el m-a văzut, mi-am făcut loc printre oameni și m-am strecurat pe o stradă liniștită, știind că cei patru aveau să mă urmeze.

Ajuns la o distanță sigură, m-am întors.

— Te-ai tâmpit? Ce cauți aici?

— Cât timp îți ia să separi o fată de capul ei? a mormăit Finch.

— Aţi venit devreme. Şi au fost complicaţii.

— La naiba! a spus Griz. Ia-i capul în seara asta şi să plecăm!

— O voi face eu! a spus Eben.

I-am aruncat lui Eben o privire încruntată şi ameninţătoare şi m-am uitat din nou la Griz.

— Încă adun informaţii care i-ar putea fi utile *komizarului.*

Griz a mijit neîncrezător ochii şi a ridicat întrebător o sprânceană cu cicatrice.

— Ce fel de informaţii?

— Mai daţi-mi o săptămână! Treaba va fi gata şi ne vom întâlni când şi unde vă spun. Nu vă mai arătaţi mutrele pe aici!

— O săptămână, a mormăit Finch.

Malich s-a uitat teatral împrejur.

— Cred că este destul de plăcut să dormi într-un pat, să mănânci mâncare caldă dintr-o oală adevărată şi să te bucuri de cine ştie ce alte plăceri. S-ar putea să-mi placă să împărtăşesc o parte din...

— O săptămână, am repetat eu. Dar îi pot spune oricând *komizarului* că ai fost nerăbdător şi că a trebuit să renunţ la informaţii care ar fi putut ajuta Venda.

Malich s-a încruntat.

— Cred că obţii mai mult decât nişte informaţii.

— Şi ce dacă? l-am tachinat eu.

Malich nu îşi ascunsese niciodată dispreţul faţă de mine. Sentimentul era reciproc. Era invidios pe statutul meu privilegiat în faţa *komizarului*, pe odaia mea din turnul fortăreţei, şi nu din aripa consiliului, unde locuia el. Mie îmi displăceau metodele lui prea zeloase. Dar îşi îndeplinea datoriile. Era periculos, viclean şi loial. Mă acoperise de mai multe ori - de dragul Vendei, dacă nu de al meu.

Griz s-a îndepărtat fără să îmi mai spună nimic, lovindu-l peste ceafă pe Eben când a plecat.

— Să mergem!

Finch a mormăit. El era singurul dintre noi care avea o soție acasă și motive să se opună oricărei întârzieri. Cu toții fuseserăm plecați o mare parte din an. Malich și-a scărpinat barba scurtă, măsurându-mă din priviri înainte să se întoarcă și să îi urmeze pe ceilalți.

O săptămână.

Născocisem totul fără prea mult efort. O săptămână nu ar fi contat. Nu exista nicio informație. Niciun motiv de întârziere. În șapte zile, urma să-i iau gâtul Liei deoarece, pentru mine, Venda însemna mai mult decât ea. Deoarece *komizarul* mă salvase când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o. Nu puteam lăsa neterminată treaba asta. Ea era una dintre ei, iar, într-o zi, urma să se întoarcă în sânul lor.

Dar, pentru moment, mai aveam la dispoziție șapte zile.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

— NU AR STRICA SĂ TE LEGENI UN PIC ATUNCI CÂND mergi, a spus Gwyneth, înclinându-şi capul spre uşa bucătăriei.

Pauline şi-a exprimat imediat dezaprobarea.

— Asta e o masă sfântă, Gwyneth!

— Şi o sărbătoare, i-a răspuns Gwyneth când a pus pe farfurii cei şase porumbei pregătiţi la cuptor. Cum crezi că s-au născut toate Primele Fiice din Cei Rămaşi? Pariez că Morrighan ştia cum să îşi legene şoldurile.

Pauline şi-a dat ochii peste cap şi şi-a sărutat degetele ca penitenţă pentru sacrilegiul lui Gwyneth.

Am oftat exasperată.

— Nu flirtez cu nimeni.

— Nu ai făcut-o deja? a întrebat Gwyneth.

Nu i-am răspuns. Gwyneth a văzut că eram necăjită când am intrat pe uşa bucătăriei. Din atent şi blând, Rafe devenise din nou distant şi rece, odată ajunşi la han. Trântisem uşa bucătăriei în urma mea şi şoptisem „Ce este în neregulă cu el?". Gwyneth îmi auzise mormăitul. Încercasem să mă acopăr, spunând că mă refeream la Enzo, dar ea nici nu voise să audă.

— Dar cel blond? Care e treaba cu el?

— Nu e nicio treabă! De ce...

— De fapt, cred că are ochi blânzi, a spus Pauline. Iar vocea lui este...

— Pauline!

M-am uitat neîncrezătoare la tânăra care s-a întors la aranjarea grămezilor de păstăi.

— O, nu mai pretinde că eşti atât de nevinovată, Lia! Ştii că ţi se par atrăgători amândoi. Cui nu i-ar părea?

Am oftat. Într-adevăr, cui nu i s-ar fi părut? Dar eu simţeam mai mult decât o simplă atracţie. Am presărat măcriş, trandafiri, păpădii şi moşmon pe farfuriile din jurul porumbeilor într-un cuib comestibil colorat, şi, chiar dacă nu am răspuns, Gwyneth şi Pauline au continuat să discute despre meritele lui Rafe şi-ale lui Kaden şi despre cum trebuia să mă port cu ei.

— Mă bucur că prieteniile mele vă distrează atât de mult!

Gwyneth s-a opus.

— Prietenii? Ha! Dar o cale sigură să primeşti atenţia unuia este să o dăruieşti pe a ta celuilalt.

— Destul! am spus eu.

Berdi şi-a vârât capul pe uşă.

— Gata? a întrebat ea.

Fiecare dintre noi a dus câte un platou în sala de mese, pe care Berdi o luminase cu lumânări. Bătrâna lipise patru mese ca să facă una singură, mare, în mijlocul încăperii. Oaspeţii erau deja aşezaţi în jurul ei: Kaden, Rafe şi alţi trei de la han. Restul plecaseră la ospătul din oraş.

Am lăsat tăvile în mijlocul mesei, iar Pauline şi Gwyneth s-au aşezat repede pe locurile libere, lăsându-mă să stau cu Kaden în stânga şi cu Rafe în dreapta. El a zâmbit când m-am aşezat, iar supărarea mi s-a domolit. Berdi s-a aşezat în capul

mesei și a intona pomenirile. Noi ne-am alăturat, dar am observat că Rafe doar a dat din buze. Nu știa cuvintele. Nu primise nicio îndrumare? Era cea mai simplă rugăciune. Orice copil o știa. M-am uitat la Pauline, care stătea în cealaltă parte a lui Kaden. Și ea observase. Dar Kaden cânta calm și clar. El cunoștea textele sfinte.

Cântecele s-au terminat, iar Berdi a mulțumit pentru fiecare fel de pe farfurii – toate bucatele pe care Cei Rămași le găsiseră din abundență când fuseseră izbăviți într-un nou tărâm – și, imediat ce mâncarea a fost binecuvântată, am fost invitați cu toții să ne servim.

Șoaptele smerite ale celor din încăpere s-au transformat în discuții însuflețite. S-a mâncat doar cu degetele, conform tradiției, dar Berdi s-a depărtat de ea aducând unul dintre vinurile ei de mure și turnând tuturor câte un mic pahar. Am sorbit lichidul de un mov-închis și i-am simțit dulceața caldă în piept. M-am întors spre Rafe, care mă privea. L-am privit și eu cu îndrăzneală când am mușcat o bucată de carne moale de porumbel, apoi mi-am lins încet degetele unsuroase, fără să îmi iau ochii de la el.

Rafe a înghițit, deși nu mâncase încă. A luat o mână de semințe de pin și s-a lăsat pe spate ca să le bage în gură. Una i-a căzut pe masă, iar eu am întins mâna și am luat-o. Am clipit încet, apelând la toate trucurile pe care le văzusem la Gwyneth – și la altele. El a luat altă sorbitură din vin și s-a tras de guler, respirând adânc, apoi, cortina de gheață a căzut din nou. Rafe și-a ferit privirea și a început o conversație cu Berdi.

M-am enervat. Poate că nu știam să flirtez. Sau poate că doar flirtam cu persoana *nepotrivită*. M-am uitat la Gwyneth, care era în fața mea și și-a înclinat capul spre Kaden. M-am întors și am început să discut cu el. Am vorbit despre procesiune, sacramente și jocurile care urmau să înceapă a doua zi.

Am observat că atenția pe care ne-am acordat-o unul celuilalt l-a neliniștit pe Rafe. Conversația lui cu Berdi a devenit nenaturală, el bătând cu degetele în masă. M-am apropiat de Kaden și l-am întrebat la ce jocuri avea să participe în ziua următoare.

— Nu știu.

Kaden a mijit ochii și am văzut că o întrebare îi stătea pe buze. Mi-a privit mâna care stătea pe masă în fața lui, invadându-i spațiul, și s-a apropiat.

— Ar trebui să încerc unul?

— Am auzit că pe mulți îi entuziasmează lupta pe butuci, dar poate că nu ar trebui... Am întins mâna și mi-am pus-o pe umărul lui, întrebându-l: Ce îți face umărul, de când ți l-am bandajat?

Rafe și-a întors capul spre noi, oprindu-se din conversația lui cu Berdi.

— Umărul meu este în regulă, a răspuns Kaden. L-ai îngrijit foarte bine.

Rafe și-a împins scaunul înapoi.

— Mulțumesc, Berdi, pentru...

Tâmplele mi-au luat foc. Știam ce făcea el. Era una dintre ieșirile lui calme. L-am întrerupt, sărind în picioare înaintea lui, și am aruncat șervețelul pe masă.

— Până la urmă, nu mi-e atât de foame. Scuzați-mă!

Kaden a încercat să se ridice ca să mă urmeze, dar Pauline l-a apucat de braț și l-a tras înapoi.

— Kaden, încă nu poți să pleci! Voiam să te întreb...

Nu am auzit restul cuvintelor ei. Ieșisem deja pe ușă, grăbindu-mă spre casă, umilită, iar frustrarea mea se transformase în furie. L-am auzit pe Rafe în urma mea.

— Lia! Unde te duci?

— Să fac o baie! am strigat eu. Am nevoie de o baie bună și rece!

— A fost nepoliticos din partea ta să pleci de la cină atât de...

M-am oprit şi m-am întors spre el. Eram atât de furioasă, încât era bine că nu aveam cuţitul prins la şold.

— *Pleacă! Mă înţelegi? Pleacă! Acum!*

M-am întors din nou, fără să aştept să văd dacă m-a ascultat sau nu. Capul îmi zvâcnea. Mi-am înfipt unghiile în palme. Când am ajuns acasă, am deschis uşa. Am luat săpunul şi un prosop din dulap, m-am întors şi m-am izbit în Rafe.

M-am retras.

— Ce e cu tine? Una-mi spui cu privirea şi alta cu faptele! De fiecare dată când cred că s-a creat o legătură între noi, pleci! De fiecare dată când vreau să...

Mi-am înăbuşit lacrimile. Am simţit un nod în gât.

— Îţi sunt atât de respingătoare?

El s-a uitat la mine şi nu a răspuns, chiar dacă stăteam acolo aşteptând *ceva*, iar adevărul m-a îngrozit. Maxilarul îi era încleştat. Liniştea era lungă şi crudă. Voiam să mor. Ochii lui erau reci şi acuzatori.

— Nu este la fel de simplu ca...

Nu i-am mai putut suporta platitudinile evazive.

— Pleacă! am strigat eu. Te rog! Pleacă! Şi nu te mai întoarce!

Am trecut pe lângă el, împingându-l, şi mi-a plăcut să-l văd împiedicându-se de marginea patului. Am fugit spre pârâu.

Am auzit zgomote, pe jumătate strigăte, pe jumătate mârâituri de animal, străine până şi urechilor mele, deşi veneau din propriu-mi gât. El m-a urmat. M-am întors pe potecă spre el, spunându-i cu năduf:

— De ce mă chinuieşti aşa, pentru numele zeilor? De ce îţi pasă că am plecat? Tu ai vrut să pleci primul!

El gâfâia, dar cuvintele i-au fost reci şi calme.

— Voiam să plec doar pentru că păreai ocupată. Vrei ca tânărul Kaden să-ţi fie alt iubit?

La fel de bine ar fi putut să îmi tragă un pumn în burtă, atât de uimită am fost. M-am uitat la el cu gura deschisă, încercând încă să îi înţeleg cuvintele. *Alt iubit?*

— Te-am văzut, a spus el cu ochi pătrunzători. La întâlnirea ta din pădure. Cred că i-ai spus Walther.

Mi-a luat câteva clipe să înţeleg despre ce vorbea. Când în sfârşit am priceput, mi s-a întunecat privirea.

— *Bădăran stupid!* am strigat eu. Walther este fratele meu!

L-am împins cu toată puterea, iar el s-a clătinat.

Am fugit spre pârâu. De data asta, nu am mai auzit paşi în urma mea. Nicio cerere să mă opresc. Nimic. Mă simţeam rău, ca şi când porumbelul unsuros ar fi vrut să-mi iasă din stomac bătând din aripi. *Un iubit.*

O zisese cu un dispreţ total. Mă spionase? Vedea doar ce voia să vadă? Ce aşteptări avea de la mine? Mi-am amintit fiecare pas al întâlnirii mele cu Walther, întrebându-mă cum ar fi putut să fie interpretat greşit. Era imposibil, în afară de cazul în care căutai ceva indecent. Alergasem spre Walther, îi strigasem numele, îl îmbrăţişasem, îl sărutasem pe obraji, râsesem şi mă rotisem de bucurie împreună cu el, şi asta fusese tot.

Doar că fusese o întâlnire secretă, în mijlocul pădurii.

Când am ajuns la pârâu, m-am aşezat pe un bolovan şi mi-am masat glezna care-mi zvâcnea din cauza loviturii neglijente date cu piciorul.

Ce făcusem? Mi s-a pus un nod în gât. Rafe mă vedea doar ca pe o slujnică fluşturatică, una care flirta cu mai mulţi oaspeţi de la han. Am închis ochii şi am înghiţit, încercând să alung durerea.

Aveam să-mi recunosc greşeala, una mare. Presupusesem prea multe. Rafe era un oaspete la han. Eu eram o servitoare

care lucra acolo. Şi asta era tot. M-am gândit la scena îngrozitoare din sala de mese; la flirtul meu nerușinat cu Kaden şi la tot ce îi spusesem lui Rafe. Am roşit. Cum de făcusem o asemenea greşeală?

Am alunecat de pe piatră, pe pământ, cuprinzându-mi genunchii şi uitându-mă la pârâu. Nu mă mai interesau băile reci sau calde. Voiam doar să mă culcuşesc într-un pat unde puteam dormi pentru totdeauna, pretinzând că ziua de azi nu existase. Am vrut să mă ridic, să merg spre casă şi să mă contopesc cu salteaua, în schimb, privirea mi-a rămas aţintită asupra pârâului cât m-am gândit la Rafe, la chipul său, la ochii, căldura, dispreţul şi presupunerile lui vulgare.

Crezusem că era diferit. Totul la el părea diferit; toate felurile în care mă făcea să mă simt. Crezusem că aveam un soi de legătură specială. În mod evident, mă înşelasem groaznic.

Culoarea scânteietoare a pârâului s-a redus la un cenuşiu umbrit când lumina zilei s-a retras. Ştiam că era timpul să plec înainte ca Pauline să se îngrijoreze în privinţa mea şi să vină să mă caute, dar picioarele îmi erau prea obosite ca să mă poarte. Am auzit un zgomot, un foşnet uşor. Am întors capul spre potecă, întrebându-mă dacă Pauline mă găsise deja, dar nu era ea. Era Rafe.

Am închis ochii şi am inspirat prelung.

— Pleacă, te rog!

Nu puteam să mai am de-a face cu el. Am deschis ochii. Era încă acolo, cu o sticlă în mână şi cu un coş în cealaltă. Stătea mândru, nemişcat, atât de frumos şi enervant de perfect. M-am uitat inexpresivă la el, fără să trădez nicio emoţie.

— Pleacă!

S-a apropiat un pas. Am clătinat din cap, iar el s-a oprit.

— Ai avut dreptate, Lia, a rostit încet. Când ne-am întâlnit prima dată, ai spus că sunt un mitocan nesimţit.

Rafe s-a mişcat de pe un picior pe celălalt, oprindu-se ca să se uite la pământ, şi o expresie ciudat de îngrijorată i-a străbătut chipul. Şi-a ridicat din nou privirea.

— Sunt oricum vrei să mă numeşti şi chiar mai mult de atât. Inclusiv un ţăran prost. Poate mai ales asta, a zis el şi s-a apropiat.

Am scuturat din nou din cap, dorindu-mi să se oprească, dar nu a făcut-o. M-am ridicat în picioare, strâmbându-mă când mi-am lăsat greutatea pe gleznă.

— Rafe, am spus eu încet, pleacă şi gata! Totul este o mare greşeală...

— Te rog! Lasă-mă să-ţi spun asta cât timp mai am curaj.

Între sprâncene i s-a adâncit un rid. Era îngrijorat.

— Viaţa mea este complicată, Lia. Sunt atât de multe lucruri pe care nu ţi le pot explica, pe care nici măcar nu ai vrea să le ştii. Dar un singur lucru nu poţi spune despre mine.

El a lăsat sticla şi coşul pe un petic de iarbă.

— Singurul lucru pe care nu îl poţi spune despre mine este că îmi provoci repulsie.

Am înghiţit în sec. S-a apropiat de mie, iar eu a trebuit să îmi ridic bărbia ca să îl pot privi.

— Deoarece din ziua în care te-am cunoscut, m-am dus la culcare în fiecare noapte gândindu-mă la tine şi la tine m-am gândit la trezire, în fiecare dimineaţă.

Rafe s-a apropiat imposibil de mult, şi-a ridicat mâinile şi mi-a cuprins faţa, iar atingerea lui a fost atât de blândă, încât abia o simţeam.

— Când nu sunt cu tine, mă întreb unde eşti. Mă întreb ce faci. Mă gândesc la cât de mult vreau să te ating. Vreau să îţi simt pielea, părul, să îmi trec fiecare şuviţă brunetă printre degete. Vreau să te cuprind; să îţi ţin mâinile şi bărbia.

Chipul lui s-a apropiat şi i-am simţit respiraţia pe piele.

— Vreau să te strâng în braţe şi să nu îţi mai dau drumul, niciodată, a şoptit el.

Am rămas acolo, fiecare secundă fiind o eternitate şi, încet, buzele ni s-au întâlnit, calde şi uşoare; i-am simţit gura moale pe a mea şi cum respiraţia lui a devenit a mea, apoi, la fel de încet, momentul perfect s-a oprit, iar buzele ni s-au despărţit din nou.

S-a retras destul de mult ca să mă privească, iar mâinile i-au coborât de pe faţa mea, prin părul meu, prin care şi-a trecut degetele. Eu mi-am ridicat braţele, cuprinzându-l de gât. L-am tras spre mine, buzele noastre abia atingându-se, sorbind căldura celuilalt, apoi, gurile ni s-au lipit din nou.

— Lia?

Am auzit strigătul îngrijorat al lui Pauline şi ne-am îndepărtat unul de celălalt. Mi-am şters buzele, aranjându-mi cămaşa, şi mi-am văzut prietena cotind pe potecă. Rafe şi cu mine stăteam ca nişte soldaţi stângaci din lemn. Pauline s-a oprit brusc atunci când ne-a văzut.

— Îmi pare rău! Se întuneca, iar când nu te-am găsit acasă...

— Tocmai ne întorceam, a răspuns Rafe.

Ne-am uitat unul la celălalt, iar privirea lui mi-a transmis un mesaj. A durat doar o secundă, dar a fost o privire cu subînţeles care spunea că tot ce simţisem şi îmi imaginasem despre noi era adevărat.

El s-a aplecat şi a luat coşul şi sticla, dându-mi-le.

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi revină pofta de mâncare.

Am dat aprobator din cap. Da, părea că-mi revenise deja.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

M-AM APLECAT ÎNAINTE ÎN CADĂ ÎN TIMP CE PAULINE m-a frecat pe spate, desfătându-mă cu aroma plăcută a uleiurilor de baie şi cu apa caldă care îmi calma muşchii istoviţi. Pauline a scăpat buretele în apă, în faţa mea, stropindu-mă.

— Revino pe pământ, Lia! a strigat ea.

— Nu în fiecare zi ai parte de primul sărut, am spus eu.

— Să-ţi aduc aminte că nu a fost primul tău sărut?

— Aşa mi s-a părut. A fost primul care a contat.

Scoţând apa pentru baie, îmi spusese că toată lumea din sala de mese ne auzise strigând, aşa că Berdi şi Gwyneth începuseră să cânte ca să ne acopere cuvintele. Pauline mă auzise zicând „pleacă", deci nu se gândise că avea să întrerupă un sărut. Se scuzase deja de câteva ori, dar îi zisesem că nimic nu îmi putea răpi acea clipă.

A ridicat urciorul cu apă de trandafiri călduţă.

— Acum?

M-am ridicat, iar ea a lăsat apa parfumată să mi se prelingă pe cap şi corp, în cadă. M-am înfăşurat cu un ştergar şi am ieşit, retrăind încă fiecare clipă, mai ales ultima privire.

— Un fermier, am oftat eu. Nu-i aşa că e romantic?

— Da, a confirmat Pauline.

— Mai adevărat decât un prinţ bătrân şi stătut.

Am zâmbit. El lucra pământul. *Făcea lucrurile să crească.*

— Pauline? Când ai...

Apoi mi-am amintit că nu era un subiect pe care trebuia să îl deschid cu ea.

— Când am ce?

Am clătinat din cap.

— Nimic.

Ea s-a aşezat în capătul patului, masând uleiul pe gleznele proaspăt spălate. Părea să fi uitat întrebarea mea, rostită pe jumătate, dar, după o clipă, a spus:

— Când am ştiut că m-am îndrăgostit de Mikael?

M-am aşezat în faţa ei.

— Da.

Ea a oftat, ridicându-şi genunchii şi cuprinzându-i.

— Era începutul primăverii. Îl văzusem pe Mikael de câteva ori în sat. Era mereu înconjurat de multe fete, deci nu am crezut că mă va observa, dar a făcut-o. Într-o zi, când am trecut pe lângă el, am simţit că mă privea, chiar dacă nu m-am uitat în direcţia lui. De fiecare dată când treceam pe acolo, se oprea, ignorând atenţia celor din jurul lui, şi mă privea până mă îndepărtam, apoi, într-o zi...

Am văzut-o privind în gol. Îl vedea pe Mikael.

— Mă duceam la croitoreasă, iar el a venit lângă mine. Am fost atât de speriată, încât pur şi simplu m-am uitat înainte. El nu a spus nimic, ci doar a mers lângă mine, iar când aproape am ajuns la atelier, a zis „Eu sunt Mikael". Am vrut să răspund, iar el m-a oprit, spunându-mi „Nu trebuie să îmi zici cine eşti. Ştiu deja. Eşti cea mai splendidă fiinţă pe care au creat-o zeii vreodată".

— Şi atunci ţi-ai dat seama că îl iubeşti?

Ea a râs.

— O, nu! Ce soldat nu are pregătite câteva cuvinte frumoase? a spus ea, apoi a oftat şi a clătinat din cap. Nu, s-a întâmplat după două săptămâni, după ce a rămas fără cuvinte frumoase şi a părut descurajat când s-a uitat la mine. Doar s-a uitat. Ochii îi luceau. Apoi mi-a şoptit numele cu cea mai dulce, sinceră şi domoală voce. Atât, doar numele meu, *Pauline*. Atunci am ştiut. Nu mai avea nimic, dar nu renunţa.

Pauline a zâmbit cu o expresie visătoare şi s-a apucat să-şi maseze din nou uleiul pe picior şi pe gleznă.

Era posibil ca Pauline şi Mikael să fi împărtăşit un sentiment adevărat sau Mikael folosise doar un nou truc? Orice ar fi fost, se întorsese la vechile obiceiuri, iar acum îşi încălzea poala cu alte fete, uitând de Pauline şi dând la o parte orice avuseseră. Dar asta nu făcea dragostea pentru *el* mai puţin adevărată.

M-am aplecat şi mi-am frecat părul cu un prosop ca să îl usuc. „Vreau să îţi simt pielea, părul, să-mi trec fiecare şuviţă brunetă printre degete." Mi-am tras şuviţele ude spre nas şi le-am mirosit. Oare îi plăcea parfumul de trandafiri?

Prima mea întâlnire cu Rafe fusese una care lăsa loc la interpretări, iar eu nu mă îndrăgostisem la prima vedere, cum păţise Walther când o văzuse pe Greta, iar Rafe cu siguranţă nu îmi făcuse curte cu vorbe dulci, aşa cum procedase Mikael cu Pauline. Dar poate că asta nu însemna că sentimentul era mai puţin curat. Poate că erau o sută de moduri diferite de a te îndrăgosti.

Din coapsele lui Morrighan,
Din capătul îndepărtat al disperării,
Din uneltirea conducătorilor,
Din frica unei regine,
Se va naşte speranţa.

Cântecul Vendei

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

APROAPE AM EXPLODAT DE BUCURIE CÂND AM văzut-o pe Pauline îmbrăcându-se cu hainele noi pe care i le cumpărasem, o rochie largă de culoarea piersicii și sandale delicate, verzi. După săptămânile în care purtase hainele groase din Civica sau pe cele de doliu, înflorea în nuanțele verii.

— Ce ușurare aduce căldura asta! Nu ar fi putut să-mi placă mai mult, Lia! a spus ea, admirând transformarea în oglindă.

Pauline s-a întors într-o parte, trăgând de material ca să-și studieze talia.

— Și ar trebui să mi se potrivească până la sfârșitul toamnei.

I-am pus coroniţa din flori roz pe cap, iar ea s-a transformat intr-o o nimfă a pădurii.

— Este rândul tău, a spus Pauline.

Rochia mea era albă, brodată cu flori de lavandă. Am îmbrăcat-o și m-am rotit, uitându-mă în oglindă și simțindu-mă ca un nor, ușoară și eliberată de acest pământ. Eu și Pauline ne-am oprit, contemplând gheara și cârceii de pe umărul meu, pe care bretelele rochiei le lăsau să se vadă clar.

Pauline a întins mâna, a atins gheara şi a clătinat din cap cât s-a gândit.

— Ţi se potriveşte, Lia. Nu ştiu de ce, dar ţi se potriveşte.

CÂND AM AJUNS LA TAVERNĂ, RAFE ŞI KADEN încărcau căruţa cu mesele din încăperea unde se mânca, lăzile cu vin de mure ale lui Berdi şi nişte conserve. Când ne-am apropiat, amândoi s-au oprit şi au lăsat jos obiectele grele. Nu au spus nimic, doar s-au uitat.

— Ar trebui să ne spălăm mai des! i-am şoptit lui Pauline şi amândouă am chicotit.

Ne-am scuzat ca să intrăm şi să vedem dacă Berdi mai avea nevoie de ajutor. Am găsit-o cu Gwyneth în bucătărie, punând produsele de patiserie într-un coş. Pauline s-a uitat cu poftă la biscuiţii cu mure şi crustă aurie în timp ce dispăreau în coş. Berdi i-a oferit unul în cele din urmă, iar ea a muşcat atentă colţul şi a înghiţit.

— Trebuie să vă spun tuturor ceva, a zis din senin şi cu respiraţia tăiată.

Pentru o clipă, discuţiile, agitaţia şi zăngănitul tigăilor s-au oprit. Toată lumea s-a uitat la Pauline. Berdi a aşezat pe tavă biscuitul pe care voia să îl pună în coş.

— Ştim, a spus ea.

— Nu, a insistat Pauline. Nu ştiţi. Eu...

Gwyneth a întins mâinile şi a luat-o pe Pauline de braţe.

— Ştim!

Cumva, gestul a fost semnalul ca noi patru să mergem spre masa din colţul bucătăriei şi să ne aşezăm. Mici pliuri se strângeau în jurul pleoapelor lui Berdi, cele de jos fiind ude când

ne-a explicat că aşteptase ca Pauline să îi spună. Gwyneth a dat înţelegătoare din cap în timp ce eu am privit mirată la toate.

Cuvintele lor erau chibzuite. Ne-am strâns mâinile, am numărat zilele şi ne-am unit tristeţile. Am întins mâinile ca să fiu părtaşă la toate – la înţelegere, compasiune, la faptul că Pauline îşi ţinea capul la pieptul lui Berdi, în vreme ce eu şi Gwyneth spuneam din ochi ceea ce cuvintele nu reuşeau să rostească. Relaţiile noastre se schimbau. Deveneam surori cu un scop comun, soldaţi din garda noastră de elită, promiţând să trecem împreună prin asta, toate jurând să o ajutăm pe Pauline, şi asta în cele douăzeci de minute de dinainte de a se auzi o bătaie scurtă în uşa bucătăriei.

Căruţa era încărcată.

Ne-am întors la treburile noastre, cu Pauline între noi. Dacă înainte mă simţisem ca un nor, acum mă simţeam ca o planetă care făcea cerului cu ochiul. Odată povară împărţită, parcă nu mai era atât de greu de purtat. Văzând-o pe Pauline păşind mai uşor m-a făcut să plutesc deasupra pământului.

Berdi şi Pauline au plecat să încarce coşurile rămase, iar eu şi Gwyneth le-am spus că aveam să le urmăm după ce măturam podeaua şi ştergeam firimiturile de pe tejghele. Ştiam că era mai bine să alungăm acum vizitatorii gri şi blănoşi, decât să o vedem pe Berdi fugărindu-i mai târziu cu o mătură. Era o sarcină fără prea mare însemnătate care a fost repede îndeplinită, iar când am deschis pe jumătate uşa bucătăriei ca să plec, Gwyneth m-a oprit.

— Putem vorbi?

Tonul ei se schimbase faţă de cel din urmă cu câteva minute, când conversaţia noastră cursese la fel de uşor ca siropul cald. Acum am auzit o urmă tăioasă. Am închis uşa, stând în continuare cu spatele la ea, şi m-am pregătit.

— Am aflat nişte veşti, a spus tânăra.

M-am întors spre ea şi am zâmbit, refuzând să îi las expresia serioasă să mă neliniştească.

— Aflăm veşti în fiecare zi, Gwyneth. Trebuie să îmi spui mai mult de atât.

Ea a împăturit un prosop şi l-a pus frumos pe tejghea, netezindu-l şi evitând să mă privească în ochi.

— Se zvoneşte – nu, este aproape o certitudine – că Venda a trimis un asasin ca să te găsească.

— Ca să mă găsească?

Ea şi-a ridicat privirea.

— Să te ucidă.

Am încercat să râd, să ignor vestea, dar nu am reuşit decât să afişez un rânjet rigid.

— De ce s-ar deranja atât de mult Venda? Nu conduc o armată. Şi toată lumea ştie că nu am darul.

Ea şi-a muşcat buza.

— Nu toată lumea ştie asta. De fapt, se zvoneşte că darul tău este puternic şi că aşa ai reuşit să-i eviţi pe cei mai buni urmăritori ai regelui.

Am făcut câţiva paşi, ridicându-mi privirea spre tavan. Cât uram zvonurile! M-am oprit şi m-am întors spre ea.

— I-am evitat cu ajutorul strategiei şi, la drept vorbind, regele a fost prea leneş în eforturile lui de a mă găsi, am zis şi am ridicat din umeri. Dar oamenii n-au decât să creadă ce vor.

— Da, n-au decât, a răspuns ea. Şi chiar acum Venda crede că eşti o ameninţare. Asta e tot ce contează. Nu o să mai existe o a doua şansă pentru o alianţă. Venda ştie că cei din Dalbreck nu au încredere în Morrighan. Niciodată nu au avut. Oferirea Primei Fiice a regelui era importantă pentru o alianţă între ei. Era un pas important spre încredere. Acea încredere a dispărut acum, iar Venda vrea ca situaţia să rămână neschimbată.

Am încercat să îmi ascund îndoiala din voce, dar, cât mi-a povestit toate acestea, am devenit parcă mai prudentă.

— Şi de unde ştii toate astea, Gwyneth? Cu siguranţă, muşteriii obişnuiţi ai tavernei nu au răspândit astfel de zvonuri.

— Cum am aflat nu este important.

— Pentru mine este.

Ea şi-a coborât privirea la mâinile de pe prosop, a netezit o încreţitură, apoi s-a uitat din nou în ochii mei.

— Să spunem că mijloacele fac parte din greşelile mele regretabile. Dar, ocazional, le pot face utile.

Am fixat-o cu privirea. Tocmai când credeam că o înţelesesem pe Gwyneth, altă latură a ei ieşea la iveală. Am clătinat din cap, punându-mi ordine în gânduri.

— Berdi nu ţi-a spus cine sunt doar pentru că locuieşti în oraş, nu-i aşa?

— Nu. Dar îţi spun că nu te priveşte cum am aflat.

— Ba mă priveşte, am insistat eu, încrucişându-mi braţele la piept.

Ea mi-a evitat privirea, exasperată şi cu mânia licărindu-i în ochi, apoi m-a privit din nou. A expirat prelung, clătinând din cap. Părea să se lupte cu acele greşeli regretabile chiar în faţa mea.

— Sunt spioni peste tot, Lia, a spus în cele din urmă. În fiecare oraş sau cătun. Ar putea fi măcelarul. Ar putea fi negustorul de peşte. Se fac înţelegeri în schimbul vigilenţei. Am fost una dintre ele.

— Eşti spioană?

— *Am fost.* Cu toţii facem ce trebuie pentru a supravieţui.

Încercarea ei de a se apăra era sinceră.

— Nu mai fac parte din acea lume. Nu mai fac parte de mulţi ani, nu de când am venit să lucrez pentru Berdi. Terravinul este un oraş adormit şi nimănui nu îi pasă prea mult

de ce se întâmplă aici, însă eu încă aflu unele lucruri. Încă am cunoştinţe care îmi transmit uneori informaţii.

— *Legături.*

— *Corect. Li se spune Ochii Ţinutului.*

— *Şi totul ajunge din nou în Civica?*

— *Unde altundeva?*

Am clătinat din cap a nemulţumire, inspirând adânc. *Ochii Ţinutului?* Brusc, am devenit mult mai puţin îngrijorată de asasinii barbari şi care mormăiau în barbă ce treceau prin sălbăticie decât de Gwyneth, care părea să ducă o viaţă paralelă.

— Sunt de partea ta, Lia, a spus ea, ca şi când mi-ar fi putut citi gândurile. Aminteşte-ţi asta! Ţi-o spun doar ca să fii prudentă. Fii atentă!

Era cu adevărat de partea mea? *O fostă spioană.* Nu trebuia să îmi spună nimic din toate astea, iar de când sosisem, fusese amabilă cu mine. Pe de altă parte, îmi sugerase în mai multe ocazii să mă întorc în Civica şi să îmi asum responsabilităţile. Datoria. Tradiţia. Nu credea că locul meu era aici. Încerca acum să mă facă să plec?

— Sunt doar zvonuri, Gwyneth, probabil născocite în taverne ca a noastră, din lipsă de distracţie.

Un zâmbet încordat i-a ridicat colţurile gurii, iar ea a clătinat din cap.

— Probabil că ai dreptate. Credeam doar că ar trebui să ştii.

— Şi acum ştiu. Să mergem!

BERDI PLECASE ÎNAINTE ÎN CĂRUŢĂ CU RAFE ŞI KADEN, ca să aranjeze mesele. Gwyneth, Pauline şi cu mine am mers încet spre oraş, bucurându-ne cum Terravinul îmbrăca straie

de sărbătoare. Vitrinele şi casele, deja minunate doar prin culorile lor, erau acum magic decorate cu ghirlande şi panglici. Discuţia mea cu Gwyneth nu a reuşit să-mi schimbe starea de spirit. Ba, în mod ciudat, a îmbunătăţit-o. Eram foarte hotărâtă. Nu aveam de gând să mă întorc. Locul meu *era* aici. Acum aveam mai multe motive ca niciodată să rămân.

Am sosit în piaţa plină de gură-cască şi negustori care-şi întindeau mesele încărcate cu tot felul de specialităţi. Era o zi a împărţitului. Nu se cumpăra nimic. Mirosul de carne de mistreţ prăjit, gătit într-o groapă săpată în apropierea pieţei, umplea aerul, şi, chiar dincolo de ea, chişcari[1] întregi şi elastici, dar şi ardei roşii sfârâiau pe grătare. Am găsit-o pe Berdi într-un colţ îndepărtat, punând feţele de masă vesel colorate. Rafe a adus o ladă din căruţă şi a lăsat-o lângă ea, iar Kaden l-a urmat cu două coşuri.

— Ţi-a mers bine aseară? a întrebat Gwyneth.

— Da, foarte bine, a răspuns Pauline în locul meu.

Răspunsul meu pentru Gwyneth a fost doar un zâmbet uşor pervers.

Până să ajung la Berdi, am pierdut-o pe Pauline la o masă cu tăvi de prăjituri, iar pe Gwyneth la Simone, care o chemase de pe poneiul pe care îl călărea.

— Nu am nevoie de tine aici, a spus Berdi, alungându-mă când m-am apropiat. Du-te şi distrează-te! Voi sta aici la umbră şi voi supraveghea totul. Ne vedem la mese!

Rafe tocmai se întorcea de la căruţă cu altă ladă. Am încercat să nu mă uit, dar nu mi-am putut lua ochii de la mânecile suflecate şi braţele bronzate încordându-se sub greutatea cutiei. Mi-am imaginat munca lui ca ajutor la fermă care îl ţinea în formă – săpatul şanţurilor, aratul câmpului, recoltatul...?

---

[1] Peşte cu corpul cilindric alungit, care trăieşte în râuri (n. tr.).

Orzului? Pepenilor? În afară de mica grădină de la cetate, singurele câmpuri pe care le văzusem erau podgoriile din Morrighan. Fraţii mei şi cu mine le vizitam întotdeauna la începutul toamnei, înainte de recoltă. Erau minunate, iar viţa-de-vie producea cele mai scumpe vinuri de pe continent. Regatele de Jos plăteau sume imense pentru un singur butoi. Totuşi, în toate vizitele mele dese de la podgorii, nu văzusem niciun muncitor ca Rafe. Dacă aş fi văzut, cu siguranţă aş fi fost mai interesată de vie.

El s-a oprit lângă Berdi, lăsând lada jos.

— Bună dimineaţa din nou! a spus, părând să gâfâie.

Am zâmbit.

— Deja ai muncit pentru o zi.

Tânărul m-a măsurat din priviri, începând de la coroniţa de pe cap pe care se chinuise să o găsească, până la îmbrăcămintea mea nouă şi subţire.

— Tu... S-a uitat la Berdi, care stătea pe o ladă lângă el, şi şi-a dres vocea: Ai dormit bine?

Am dat din cap, zâmbind.

— Acum ce urmează? a întrebat el.

Kaden a venit în spatele lui Rafe, dând peste acesta când a lăsat un scaun pentru Berdi.

— Lupta pe buşteni, nu? Despre asta a spus Lia că este entuziasmată toată lumea.

El a aranjat scaunul după placul lui Berdi şi a rămas pe loc, întinzându-şi braţele deasupra capului, ca şi când căratul de dimineaţă ar fi fost doar o mică încălzire, şi l-a bătut pe Rafe pe umăr.

— În afară de cazul în care nu te simţi în stare. Pot să te conduc, Lia?

Berdi şi-a dat ochii peste cap, făcându-mă să mă jenez. Creasem problema asta când flirtasem cu Kaden seara trecută?

Probabil că, la fel ca toată lumea, mă auzise strigându-i lui Rafe să plece, dar, în mod evident, nu mai auzise şi altceva.

— Da, am spus eu. Să mergem cu toţii!

Rafe s-a încruntat, deşi vocea îi era veselă.

— Îmi place un joc bun, Kaden, şi cred că ţi-ar prinde bine o baie sănătoasă. Să mergem!

IMEDIAT CE NE-AM FĂCUT LOC PRIN MULŢIME, AM văzut un buştean suspendat de funii, doar că nu deasupra apei, aşa cum presupusesem, ci a unei bălţi cu noroi negru.

— Mai eşti dispus să o faci? a întrebat Kaden.

— Nu voi fi eu cel care va cădea, a răspuns Rafe.

Am urmărit cum doi bărbaţi se luptau pe buştean în timp ce mulţimea ovaţiona la fiecare împingere şi fandare. Oamenii suspinau la unison când ambii concurenţi se clătinau, legănându-şi braţele ca să-şi recâştige echilibrul, fandau din nou şi, în cele din urmă, cădeau pe burtă. Ajungeau să arate ca şi când ar fi fost scăldaţi în ciocolată. Mulţimea râdea şi striga entuziastă când bărbaţii ieşeau cu greu din nămol, ştergându-şi feţele şi scuipând noroi. Curând au fost chemaţi alţi doi concurenţi. Unul dintre ei era Rafe.

Acesta a ridicat surprins din sprâncene. Din câte se părea, erau chemaţi la întâmplare. Ne aşteptam să fie chemat împreună cu Kaden. Rafe şi-a descheiat nasturii de la cămaşa pe care a scos-o din pantaloni şi a dezbrăcat-o, dându-mi-o mie. Am clipit, încercând să nu mă holbez la pieptul lui gol.

— Te aştepţi să cazi? a întrebat Kaden.

— Nu vreau să se stropească atunci când adversarul meu va cădea.

Mulțimea a ovaționat când Rafe și celălalt concurent, un tip înalt și musculos, au urcat pe scări spre buștean. Arbitrul le-a explicat regulile – fără pumni, mușcături și călcatul degetelor sau picioarelor, orice altceva fiind permis. Apoi a suflat într-un corn și competiția a început.

La început, concurenții s-au mișcat destul de lent, evaluându-se unul pe celălalt. Mi-am mușcat buza. Rafe nici măcar nu voia să facă asta. El era fermier, un om de uscat, nu un luptător, iar Kaden îl îndemnase să concureze. Adversarul a făcut o mișcare și a sărit spre Rafe, care l-a blocat cu pricepere și l-a apucat de antebraț, răsucindu-i-l astfel încât să îl dezechilibreze. Bărbatul s-a clătinat pentru o clipă, iar mulțimea a strigat, crezând că meciul se încheiase, dar bărbatul s-a eliberat, s-a clătinat înapoi și și-a redobândit echilibrul. Rafe nu i-a dat prea mult timp să-și revină și a înaintat, aplecându-se și lovindu-l în spatele genunchiului.

Lupta ajunsese la final. Plin de stângăcie, bărbatul și-a legănat înapoi brațele, ca un pelican care încerca să își ia zborul, și s-a rostogolit prin aer în timp ce Rafe l-a urmărit cu mâinile în șolduri. Noroiul a țâșnit în sus, stropind partea de jos a pantalonilor lui Rafe, care a zâmbit și a făcut o plecăciune adâncă spre mulțime. Spectatorii au strigat cu admirație și mai multe ovații pentru mișcările lui teatrale.

El s-a întors spre noi, mi-a făcut semn din cap și, cu un zâmbet fermecător, dar îngâmfat, și-a ridicat palmele spre Kaden și a dat din umeri ca și când ar fi fost o treabă ușoară și de scurtă durată. Mulțimea a ovaționat. Rafe a început să coboare scara, dar arbitrul l-a oprit și a chemat următorul concurent. Din câte se părea, bufoneriile atât de plăcute publicului îi câștigaseră încă o rundă pe buștean. El a ridicat din umeri și a așteptat ca următorul adversar să se apropie de scară.

S-a făcut liniște când acesta a înaintat. L-am recunoscut. Era fiul potcovarului. Avea cel mult șaisprezece ani, dar era un adevărat zdrahon, cu cel puțin cincizeci de kilograme mai greu decât Rafe, dacă nu și mai bine. Avea să-l țină scara?

Mi-am amintit că era un băiat tăcut, dar foarte atent la sarcinile lui. Mă convinsesem de asta atunci când își însoțise tatăl să-i înlocuiască o potcoavă lui Dieci. Părea la fel de atent și acum, când urca scara. Rafe s-a încruntat, ușor confuz. Acest nou oponent era cu două capete mai scund decât el. Băiatul a pășit pe buștean și a venit să îl întâmpine pe Rafe, fiecare pas fiind lent și precaut, dar era sigur pe picioarele ca de plumb.

Rafe și-a întins mâinile și l-a împins de umeri, crezând probabil că avea să fie sfârșitul luptei. Băiatul nici nu s-a clintit. Părea să devină una cu lemnul, ca un ciot care creștea din buștean. Rafe l-a apucat de brațe, iar băiatul s-a luptat ușor cu el, dar puterea lui era în centrul coborât al greutății, și nu se apleca în nicio parte. Rafe s-a apropiat, împingând și luptându-se, răsucind, dar cioturile nu se răsucesc ușor. Vedeam cum transpirația strălucea pe pieptul lui Rafe. El i-a dat în sfârșit drumul, s-a retras, a clătinat din cap ca și când s-ar fi terminat, apoi a fandat, apucându-l pe băiat de brațe și trăgându-l înainte. Ciotul s-a mișcat din poziția lui, iar Rafe a căzut pe spate, apucând bușteanul ca să nu se prăbușească. Băiatul s-a răsturnat înainte, sărind pe burtă, și a bâjbâit cu brațele să se țină de ceva când a alunecat într-o parte. Rafe a sărit din nou în picioare și s-a aplecat spre băiat, care încă încerca disperat să se țină.

— Drum bun, prietene! a spus Rafe, zâmbind când l-a înghiontit ușor în umăr.

Doar de atât a fost nevoie. Băiatul nu a mai putut să se țină și a căzut ca o piatră în baltă. De data asta, noroiul a țâșnit mai sus, stropindu-i pieptul lui Rafe, care și-a șters picăturile de

murdărie și de transpirația și a zâmbit. Mulțimea s-a dezlănțuit și câteva fete care stăteau lângă mine au șoptit între ele. Am crezut că era timpul ca Rafe să își îmbrace din nou cămașa.

— Kaden! a strigat arbitrul.

Rafe luptase suficient pe buștean, dar știam că nu avea să cedeze acum. Kaden a zâmbit și a urcat, încă purtând cămașa albă și apretată.

Imediat ce Kaden a pășit pe buștean, a fost clar că meciul urma să fie diferit de celelalte. Încordarea dintre ei a sporit atenția mulțimii și a făcut-o să amuțească.

Kaden și Rafe s-au mișcat încet unul spre celălalt, ambii ghemuiți pentru a-și ține echilibru, cu brațele pe lângă corp. Apoi, cu o viteză fulgerătoare, Kaden a înaintat și și-a balansat piciorul. Rafe a sărit în aer, ferindu-se de piciorul lui Kaden și aterizând cu o grație perfectă înapoi pe buștean. Apoi a sărit, l-a apucat pe Kaden de brațe și amândoi s-au clătinat. Abia am putut să-i urmăresc luptându-se să își recâștige echilibrul, apoi folosindu-se unul pe celălalt drept contragreutate, legănându-se și ajungând în poziții opuse celor din care începuseră. Ovații zgomotoase au rupt tăcerea încordată.

Niciunul din ei nu părea să audă frenezia din jur. Rafe a sărit din nou înainte, dar Kaden s-a retras cu pricepere câțiva pași, astfel că Rafe și-a pierdut inerția și s-a împiedicat. Apoi a înaintat Kaden, intrând în el. Rafe s-a clătinat înapoi, chinuindu-se să rămână în picioare, iar lupta dintre ei a continuat, fiecare luptându-se să rămână în picioare în timp ce încerca să îl dezechilibreze pe celălalt. Nu știam cât mai puteam urmări. Când lupta le-a apropiat fețele la câțiva centimetri una de cealaltă, le-am văzut buzele mișcându-se. Nu auzeam ce își spuneau, dar Rafe s-a încruntat și un zâmbet disprețuitor a fluturat pe buzele lui Kaden.

Cu un val de energie şi un strigăt care semăna cu unul de luptă, Kaden s-a împins înainte, înclinându-l pe Rafe într-o parte. Acesta a căzut, dar a reuşit să apuce buşteanul, atârnând de mâini. Tot ce trebuia Kaden să facă era să îi elibereze degetele cu un ghiont. În schimb, el a rămas deasupra lui şi a spus cu voce tare:

— Cedezi, prietene?

— Când o să ajung în iad, a mormăit Rafe, iar efortul pe care îl făcea pentru a rămâne agăţat i-a înăbuşit cuvintele.

Kaden s-a uitat de la Rafe la mine. Nu ştiu ce a văzut pe chipul meu, dar s-a întors din nou spre Rafe, uitându-se la el câteva clipe, apoi s-a retras, făcându-i destul loc adversarului.

— Urcă! Să terminăm cum trebuie lupta asta. Vreau să îţi văd faţa în noroi, nu doar pantalonii.

Chiar şi din locul în care stăteam, vedeam cum transpiraţia se prelingea pe chipul lui Rafe. De ce nu îşi dădea drumul? Dacă ar fi aterizat corect, ar fi fost în noroi doar până la genunchi. L-am văzut inspirând adânc şi legănându-şi picioarele în sus, apoi punând unul peste buştean. S-a luptat să urce. Kaden a rămas în spate, dându-i lui Rafe timp să îşi recâştige echilibrul.

Cât timp putea continua lupta? Mulţimea ovaţiona, strigând, aplaudând şi zeii mai ştiau ce altceva – totul se contopea într-un vuiet îndepărtat pentru mine. Pielea lui Rafe lucea. Stătuse deja preţ de trei runde în soarele arzător. Şi-a şters buza de sus cu dosul mâinii, pe urmă el şi Kaden au înaintat din nou unul spre celălalt. Kaden a câştigat avantajul pentru o clipă, iar Rafe, pentru următoarea. În cele din urmă, au părut să se sprijine unul de celălalt, gâfâind.

— Cedezi? l-a întrebat Kaden din nou.

— Când o să ajung în iad, a repetat Rafe.

Cei doi s-au despărțit, dar când Rafe s-a uitat la mine, Kaden a acționat cu o ultimă izbucnire, legănându-și larg piciorul, doborându-l pe Rafe de pe buștean și aruncându-l în aer. Kaden a aterizat pe burtă, apucându-se de buștean în timp ce Rafe s-a ridicat din noroiul de dedesubt. Rafe și-a șters noroiul de pe față și și-a ridicat privirea.

— Cedezi? a întrebat Kaden.

Rafe a salutat, recunoscând plin de eleganță meritul lui Kaden, apoi a zâmbit.

— Când o să ajung în iad.

Mulțimea a izbucnit în râs, iar eu am inspirat adânc, ușurată că se terminase în sfârșit.

Cel puțin așa speram.

Mi-am făcut loc prin mulțime ca să îi întâlnesc atunci când au părăsit arena. Deși Kaden câștigase competiția, Rafe s-a bucurat să arate noroiul împroșcat pe cămașa lui Kaden.

— Cred că ar fi trebuit să o scoți, a spus el.

— Ar fi trebuit, a răspuns Kaden. Dar nu m-am așteptat la o cădere atât de spectaculoasă din partea ta.

Au plecat amândoi spre han ca să facă baie și să se schimbe, promițând să revină curând. Cât i-am privit plecând împreună, am sperat că jocurile murdare aveau să se termine.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

AM HOINĂRIT SINGURĂ PE STRADA PRINCIPALĂ, atentă la celelalte evenimente şi comparându-le cu cele din Civica. Unele lucruri erau specifice Terravinului, ca prinderea peştelui viu cu mâinile goale în fântâna din piaţă, dar toate jocurile îşi aveau rădăcinile în supravieţuirea Celor Rămaşi. Deşi Morrighan îi condusese, în cele din urmă, spre un nou tărâm al abundenţei, călătoria nu fusese uşoară. Mulţi muriseră şi doar cei mai descurcăreţi reuşiseră, aşadar jocurile îşi aveau originea în lupta pentru supravieţuire, cum ar fi prinderea peştelui când se ivea ocazia, dar fără undiţă şi cârlig.

Am ajuns pe un câmp imens împrejmuit cu sfoară şi diverse obstacole plasate înăuntru, majoritatea butoaie de lemn şi vreo două căruţe. Amintea de călăuzirea Celor Rămaşi de către Morrighan printr-o trecătoare pe întuneric, când fuseseră nevoiţi să aibă încredere în darul ei. Concurenţii erau legaţi la ochi şi rotiţi, apoi trebuiau să se deplaseze dintr-un capăt al câmpului în celălalt. Era unul dintre evenimentele mele preferate în Civica, de pe vremea când eram foarte tânără. Îi învingeam întotdeauna pe fraţii mei mai mari, spre încântarea tuturor celor care

priveau – poate cu excepția mamei. Mă îndreptam spre linia de start, când cineva mi-a ieșit în cale și m-am izbit într-un piept.

— Ca să vezi, este chiar servitoarea arogantă și impertinentă de la tavernă!

Am făcut câțiva pași înapoi, clătinându-mă uluită, și mi-am ridicat privirea. Era soldatul pe care îl mustrasem în urmă cu câteva săptămâni și care părea să țină încă minte cuvintele mele tăioase. El s-a apropiat, pregătit să se răzbune. Am simțit din nou dezgustul. „Un soldat din armata tatălui meu." Pentru prima dată de când plecasem din Civica, am vrut să dezvălui cine sunt. Să-mi dezvălui identitatea cu voce tare și curaj și să-l văd albindu-se. Să-mi folosesc funcția ca să îi arăt unde îi era locul odată pentru totdeauna, doar că nu mai aveam acea funcție. Nici nu voiam să îmi sacrific noua viață pentru unul ca el.

S-a apropiat.

— Dacă vrei să mă intimidezi, am spus eu rămânând pe loc, te avertizez chiar acum că un vierme ca tine nu mă sperie!

— Obrăznicătură...

A ridicat mâna să mă lovească, dar am fost mai rapidă. S-a oprit și s-a uitat la cuțitul pe care îl aveam deja în mână.

— Dacă ești atât de prost încât să mă atingi măcar cu un deget libidinos, mă tem că vom regreta amândoi. Lucrul acesta va strica sărbătoarea tuturor celor de aici, deoarece aș tăia cele mai apropiate lucruri de mine, indiferent cât de mici.

M-am uitat spre vintrele lui, apoi am întors cuțitul în mâini ca și când l-aș fi studiat.

— Întâlnirea noastră s-ar putea transforma într-o treabă din cale afară de urâtă.

Soldatul fierbea de furie, fapt care mi-a dat încă și mai multă putere.

— Dar nu te teme, am spus eu, ridicându-mi tivul și punând cuțitul în teaca fixată la coapsă. Sunt sigură că ne vom mai

întâlni şi că toate neînţelegerile noastre se vor lămuri definitiv. Ai grijă, deoarece data viitoare eu voi fi cea care te surprinde!

Cuvintele mele erau nesăbuite şi impulsive, forţate de silă şi hrănite de siguranţa faptului că în jurul nostru erau sute de oameni. Dar, chiar dacă erau sau nu nesăbuite, păreau la fel de potrivite ca un şut în fundul lui.

În mod surprinzător, furia i s-a transformat într-un zâmbet.

— Pe curând, aşadar!

El a dat încet din cap în semn de rămas-bun şi a trecut pe lângă mine, atingându-mă.

L-am urmărit îndepărtându-se, în timp ce pipăiam pumnalul de sub rochie. Chiar dacă braţele îmi erau ţintuite pe lângă corp, puteam ajunge la el acum, iar pe coapsă era mai uşor de ascuns, cel puţin într-o rochie subţire de vară. Soldatul a dispărut în mulţime. Puteam doar să sper că urma să fie rechemat la regimentul lui şi, dacă zeii erau drepţi, că avea să fie lovit în cap de un cal. Nu îi ştiam numele, dar voiam să discut cu Walther despre el. Probabil ar fi putut face ceva în privinţa şarpelui din rândurile lor.

În ciuda zâmbetului său, despre care ştiam dinainte că ar fi avut un rezultat neplăcut dacă ne-am mai fi întâlnit, m-am înviorat. Unele lucruri trebuiau spuse. Am zâmbit, mândră de curajul meu, şi m-am dus să îmi încerc norocul cu obstacolele, legată la ochi.

CLOPOTUL SACRISTEI A SUNAT O DATĂ, MARCÂND jumătatea de oră. Rafe şi Kaden urmau să se întoarcă în curând, dar mai trebuia să mă ocup de ceva, iar ziua de astăzi ar fi putut să îmi ofere cea mai bună ocazie.

Am urcat treptele din faţa sanctuarului. Câţiva copii alergau în jurul coloanelor din piatră, în vreme ce mamele lor căutau umbra pridvorului, dar, după precedenta zi de rugăciune, înăuntru erau puţini, exact aşa cum sperasem. Am făcut ritualurile necesare, stând pe banca din spate, până ce ochii mi s-au obişnuit cu lumina slabă şi am putut să îmi dau seama cine se afla în interior. Un bătrân stătea în primul rând. Două bătrâne stăteau una lângă cealaltă îngenuncheate în faţa altarului, iar un cântăreţ aducea mulţumiri zeilor. Asta era tot. Până şi preoţii păreau să fie afară, luând parte la festivităţi.

Am făcut semnele necesare pomenirii, m-am îndreptat în linişte spre partea din spate şi m-am furişat pe scara întunecată. Toate Sacristele aveau arhive cu textele din Morrighan şi din alte regate. Preoţii erau nu doar cărturari, ci şi slujitori ai zeilor. Dar textele străine, potrivit rânduielii regatului, nu trebuiau împărtăşite cu cetăţenii decât dacă se avea aprobarea dascălului din Civica. Aceasta verifica autenticitatea textelor şi le evalua valoarea. Practic, dascălul regal le superviza pe toate.

Treptele erau înguste şi abrupte. Mâna mi-a alunecat de-a lungul zidului de piatră când am urcat încet. Am ascultat zgomotele. Am ieşit precaută într-un hol lung, iar liniştea m-a asigurat că Sacrista era, în mare parte, nestrăjuită. Erau câteva uşi acoperite, cu materialul tras într-o parte ca să dezvăluie încăperile goale, dar la capătul coridorului exista o uşă dublă lată.

Acolo. M-am îndreptat direct spre ea.

Odaia era imensă şi plină. Colecţia nu era la fel de mare ca a dascălului din Civica, dar suficient cât să îmi ia ceva timp să caut. Aici nu erau covoare sau draperii groase din catifea care să acopere sunetul, deci trebuia să mişc încet scaunul ca să ajung la rafturile mai înalte. Mă uitasem aproape prin toate, fără să găsesc nimic folositor când, în sfârşit, am scos un mic volum de pe raftul de sus. Cartea nu era mai mare decât palma

mea. *Fraze vendane şi folosirea lor.* Poate era ghidul unui preot pentru a oferi barbarilor binecuvântarea morţii?

Am apropiat celelalte cărţi ca să ascund micul spaţiu pe care îl lăsase volumul şi am răsfoit câteva pagini. Ar fi putut să mă ajute în descifrarea cărţii vendane furate de la dascăl, dar trebuia să-l cercetez mai mult în alt loc. Mi-am ridicat rochia şi am pus cartea în lenjeria intimă, un loc sigur şi incomod în care să o ascund până ce ieşeam din Sacrista. Mi-am coborât rochia şi am netezit-o la loc.

— Ţi-aş fi dat-o, Arabella. Nu era nevoie să o furi.

Am îngheţat cu spatele la musafirul neaşteptat şi m-am gândit la următoarea mişcare. Încă urcată pe scaun, m-am întors încet şi am văzut un preot care stătea în pragul uşii, cel care mă urmărise cu o zi în urmă.

— Probabil îmi pierd îndemânarea, am spus eu. Puteam să mă furişez într-o odaie şi să fur dacă voiam, apoi să fug din nou pe furiş, fără să-şi dea nimeni seama.

El a dat aprobator din cap.

— Când nu ne folosim darurile, acestea ne părăsesc.

Cuvântul *daruri* mi s-a întipărit în minte, fără îndoială asta fiind intenţia. Mi-am ridicat bărbia.

— Unele daruri nu au fost niciodată ale mele, aşa că n-aş avea ce să pierd.

— Atunci trebuie să le foloseşti pe cele pe care le ai.

— Mă cunoşti?

El a zâmbit.

— Nu te-aş putea uita vreodată. Eram un preot tânăr, unul dintre cei doisprezece care au slujit la consacrarea ta. Ai ţipat ca un porc tăiat.

— Poate că şi când eram bebeluş ştiam unde mă va duce consacrarea.

— Nu am nicio îndoială. Ştiai.

M-am uitat la el. Părul brunet îi era cărunt la tâmple, dar era încă tânăr, comparativ cu ceilalţi preoţi, viguros şi credincios. Purta veşminte negre şi o mantie lungă şi albă, dar nu prea semăna a slujitor al sanctuarului. El m-a invitat să cobor şi să continuăm discuţia, făcându-mi semn spre două scaune de sub fereastra rotundă, cu vitralii.

Ne-am aşezat, iar lumina albastră şi trandafirie care trecea prin sticlă s-a revărsat peste umerii noştri.

— Ce volum ai luat? m-a întrebat el.

— Închide ochii!

El a făcut-o, iar eu mi-am ridicat rochia ca să scot cartea.

— Pe aceasta, am spus şi i-am întins-o.

Preotul a deschis ochii.

— Vendană?

— Limba lor îmi stârneşte curiozitatea. O ştii?

El a clătinat din cap.

— Doar câteva cuvinte. Nu am întâlnit niciodată un barbar, dar, uneori, soldaţii aduc cu ei cuvinte pe care le-au auzit. Cuvinte care nu ar trebui să fie repetate în Sacrista.

Preotul s-a aplecat în faţă ca să ia cartea de la mine şi a răsfoit-o în tăcere.

— Hm. Am ratat-o pe asta. Se pare că sunt doar câteva fraze comune; nu este chiar vendana de bază, a zis într-un târziu.

— Cunoaşte vreun preot de aici limba?

El a clătinat din cap. Nu eram surprinsă. Limba barbarilor era la fel de îndepărtată şi străină regatului Morrighan ca luna, şi nici pe departe respectată. Barbarii erau arareori capturaţi, iar când erau, nu vorbeau. Plutonul lui Regan însoţise cândva un prizonier înapoi spre un avanpost, iar Regan spusese că bărbatul nu scosese niciun cuvânt toată ziua. Fusese ucis când

încercase să evadeze şi scosese nişte bolboroseli cât zăcuse pe moarte. Regan memorase cuvintele chiar dacă nu ştia ce însemnau – *Kevor ena te deos paviam.* După o linişte prelungă, mai povestise că fusese captivat să îl audă pe prizonier repetându-le de nenumărate ori până ce amărâtul îşi dăduse ultima suflare. Cuvintele îl înfioraseră cu tristeţea lor.

Preotul mi-a înapoiat cartea.

— Spune-mi, de ce ai avea nevoie să ştii limba unui tărâm atât de îndepărtat?

M-am uitat la cartea din poala mea şi mi-am trecut degetele peste coperta din piele cam murdară. „Vreau ce ai furat."

— Să zicem că din curiozitate.

— Cunoşti problemele?

— Eu? Nu ştiu nimic. După cum sunt sigură că, din discuţiile tale cu Pauline, ştii foarte bine că acum sunt fugară. Nu mai am legături cu coroana.

— Sunt multe feluri de cunoaştere.

Din nou asta. Am clătinat din cap.

— Eu nu...

— Ai încredere în darurile tale, Arabella, oricare ar fi ele. Câteodată, un dar necesită mari sacrificii, dar nu îi putem întoarce spatele, tot aşa cum nu ne putem opri bătăile inimii.

Am afişat o expresie împietrită. Nu intenţionam să fiu silită în niciun fel.

Preotul s-a rezemat de spătarul scaunului, picior peste picior, o postură deloc pioasă, de om care slujeşte în Sacrista.

— Ştiai că gărzile mărşăluiesc pe strada superioară? a întrebat el. Două mii de soldaţi sunt mutaţi spre graniţa de la miazăzi.

— Azi? am întrebat eu. În timpul sărbătorii?

El a încuviinţat.

— Azi.

Mi-am ferit privirea şi am conturat cu degetul linia ornamentelor spiralate de pe cotiera scaunului. Asta nu era o simplă rotaţie a trupelor. Atât de mulţi soldaţi nu erau dispuşi în formaţie, mai ales în timpul zilelor sfinte, în afară de cazul în care îngrijorarea era reală. Mi-am amintit ce îmi spusese Walther: „Tâlharii ne-au făcut tot felul de necazuri." Dar mai adăugase: „Îi vom ţine la distanţă. Întotdeauna o facem."

Walther fusese încrezător. Cu siguranţă, mutarea trupelor era doar o strategie. Alte manifestări zgomotoase, aşa cum le spunea Walther. Numărul soldaţilor şi momentul erau neobişnuite, dar, cu tata care încerca să salveze aparenţele în faţa celor din Dalbreck, asta echivala cu un soi de etalare a puterii, asemenea unui pumn agitat nervos. Două mii de soldaţi erau un pumn formidabil.

M-am ridicat în picioare.

— Deci pot lua cartea?

Preotul a zâmbit.

— Da.

Asta era tot? Un simplu *da?* Era mult prea cooperant. Nimic nu se obţinea atât de uşor. Am ridicat o sprânceană.

— Şi cum rămâne cu noi?

Un mic chicot i-a scăpat de pe buze. S-a ridicat astfel încât să ne privim în ochi.

— Dacă te referi la a te da în vileag, răspunsul este „nu".

— De ce? Ar putea fi luat drept un act de trădare.

— Ce mi-a spus Pauline a fost confidenţial, iar tu nu ai recunoscut nimic, doar că ai venit să împrumuţi o carte. Iar eu nu am mai văzut-o pe prinţesa Arabella de când era un bebeluş care ţipa. Te-ai schimbat un pic de atunci, doar că mi s-a spus că încă mai ţipi. Nimeni nu s-ar aştepta să te recunosc.

Am zâmbit, încă încercând să îl înţeleg.

— De ce? am întrebat din nou.

El a zâmbit şi a ridicat o sprânceană.

— În urmă cu şaptesprezece ani, am ţinut în braţe o fetiţă care ţipa. Am ridicat-o spre zei, rugându-mă pentru protecţia ei şi promiţându-i-o pe a mea. Nu sunt prost. Îmi ţin promisiunile faţă de zei, nu faţă de oameni.

L-am privit nesigură, muşcându-mi colţul buzei. Era un adevărat om al zeilor?

M-a cuprins de umeri şi m-a condus spre uşă, spunându-mi că dacă voiam orice alte cărţi, tot ce trebuia să fac era să cer. La jumătatea holului, mi-a şoptit:

— Nu aş vorbi cu ceilalţi preoţi despre asta. S-ar putea să nu fie la fel de loiali. Ai înţeles?

— Clar.

CLOPOTUL SACRISTEI A SUNAT DIN NOU, DE DATA asta anunţând ora amiezii. Îmi chiorăia stomacul. Am rămas lângă sanctuar, învăluită în umbră într-un colţ al intrării, cât m-am uitat prin carte.

Kencha tor ena shiamay? Cum te cheamă?

Bedage nict! Ieşi!

Sevende! Grăbeşte-te!

Mi nay bogeve! Nu te mişca!

Părea o carte cu ordine simple ale soldaţilor pentru a se înţelege cu prizonierii, dar o puteam studia mai târziu. Poate că avea să mă ajute să-mi înţeleg cărţulia din Venda. Am închis-o, ascunzând-o în haine, şi m-am uitat peste capetele celor care mergeau la festival. Am văzut părul blond al lui Pauline strălucind sub o coroană din flori roz. Eram pe cale să o strig când am simţit o şoaptă pe gâtul meu.

— În sfârşit!

Fiori calzi mi-au furnicat pielea. Pieptul lui Rafe s-a lipit de spatele meu, iar el şi-a mişcat degetele de-a lungul umerilor şi braţului meu.

— Credeam că nu vom avea o clipă singuri.

Buzele lui mi-au atins maxilarul.

Am închis ochii şi m-a străbătut un fior.

— Nu prea suntem singuri, am spus eu. Nu vezi cum tot oraşul se agită în faţa ta?

Mâna lui mi-a cuprins talia, mângâindu-mă cu degetul mare.

— Nu văd nimic în afară de asta..., a spus el sărutându-mă pe umăr, apoi buzele lui s-au plimbat pe pielea mea până ce mi-au ajuns la ureche. Şi asta... şi asta.

M-am întors, iar gura mea a întâlnit-o pe a lui. Rafe mirosea a săpun şi a bumbac proaspăt spălat.

— Ne-ar putea vedea cineva, am spus eu printre săruturi.

— Şi?

Nu voiam să-mi pese, dar m-am îndepărtat încet, conştientă că era ziua în amiaza mare şi că umbra unui colţ nu oferea prea multă intimitate.

Un zâmbet ezitant i-a ridicat colţul gurii.

— Nu prea izbutim să găsim momentul potrivit. O clipă singuri, dar cu tot oraşul drept spectatori.

— În seara asta se va mânca, se va dansa şi vor fi destule umbre în care să ne pierdem. Nu ne va simţi nimeni lipsa.

Expresia i-a devenit dintr-odată serioasă când mâna lui mi-a strâns talia.

— Lia, eu...

S-a oprit din vorbit.

M-am uitat la el, confuză. Credeam că se va bucura de posibilitatea de a ne pierde în mulţime.

— Ce este?

El a zâmbit din nou şi a dat din cap.

— În seara asta.

AM AJUNS-O DIN URMĂ PE PAULINE ŞI, DESTUL DE curând, ne-a găsit şi Kaden. Nu mai aveau loc competiţii în noroi, dar oamenii se puteau întrece la prinderea peştelui, facerea focului şi aruncarea toporului. Pauline şi-a dat ochii peste cap la fiecare eveniment, ca şi când ar fi spus: „Poftim, o luăm de la capăt". I-am răspuns ridicând din umeri. Eram obişnuită cu spiritul competitiv al fraţilor mei şi îmi plăcea şi mie să concurez, dar Rafe şi Kaden păreau să ducă lucrurile la un alt nivel. În cele din urmă, foamea a învins pofta de a concura şi amândoi au plecat în căutarea vânatului afumat a cărui aromă plutea în aer. Pentru moment, Pauline şi cu mine ne-am mulţumit cu produsele noastre de patiserie şi am continuat să ne plimbăm. Ne-am îndreptat spre locul unde se aruncau cuţite, iar eu i-am dat brioşa mea cu portocale şi zahăr lui Pauline, care a luat-o bucuroasă. Avea din nou poftă de mâncare.

— Vreau să încerc jocul acesta, i-am spus când m-am îndreptat spre poarta de la intrare.

Nu era coadă şi m-am aşezat lângă alţi trei competitori. Erau doar femei. Aflate la vreo cinci metri distanţă erau felii rotunde de buşteni vopsiţi, genul de ţintă care nu se mişca, preferată de mine. Pe fiecare masă de lângă noi erau cinci cuţite. Le-am măsurat din priviri şi le-am ridicat, apreciindu-le greutatea. Erau mai grele decât cuţitul meu şi cu siguranţă nu la fel de echilibrate. Arbitrul ne-a explicat că urma să aruncăm în acelaşi timp la comanda lui, până ce se terminau toate cele cinci cuţite.

— Ridicați armele. Pe locuri...

El urmărește.

Cuvintele m-au lovit, ca și cum aș fi fost stropită cu apa rece. Am scrutat mulțimea adunată lângă ringul mărginit de sfori. Eram privită. Nu știam de cine, dar știam. Eram privită, nu de sutele de oameni care înconjurau evenimentul, ci de *unul singur.*

— Aruncați!

Am ezitat, apoi am aruncat. Cuțitul meu a lovit prima dată marginea țintei și a ricoșat, căzând pe pământ. Cuțitele tuturor celorlalte concurente s-au înfipt în cercurile de lemn, unul în coaja exterioară, unul în exteriorul cercului alb și unul în cercul albastru, dar niciunul în mijlocul roșu. Abia am avut timp să apuc următorul cuțit înainte ca arbitrul să strige din nou „Aruncați!"

Al meu s-a înfipt cu un zgomot puternic, pătrunzând în cercul exterior alb și rămânând acolo. Era mai bine, dar aceste cuțite erau solide și nu foarte ascuțite.

El privește. Am simțit cuvintele astea de parcă ar fi fost furnicături pe gât.

— Aruncați!

Cuțitul meu a trecut pe lângă țintă, înfigându-se în pământul de dincolo de ea. M-am înfuriat. Nu puteam folosi aceste tulburări ale atenției ca pe o scuză. Walther îmi spusese asta de nenumărate ori. Acesta era scopul antrenamentului, să ignor orice distragere. În lumea reală, când aveai nevoie de un cuțit, distragerile nu așteptau politicoase ca tu să arunci, voiau să te dezarmeze.

Privește... privește.

Am ținut strâns vârful, mi-am fixat umărul și mi-am lăsat brațul să facă mișcarea.

— Aruncați!

De data asta am lovit linia dintre alb şi albastru. Am inspirat adânc. Mai rămăsese doar un cuţit. M-am uitat din nou în mulţime. *Priveşte.* Am simţit zeflemeaua, privirea batjocoritoare, un rânjet dispreţuitor la lipsa mea de îndemânare în a arunca cuţite, dar nu puteam vedea un chip, nu *acel* chip.

„Priveşte, aşadar", am gândit eu, enervându-mă şi mai mult.

Mi-am ridicat tivul.

— Aruncaţi!

Cuţitul meu a spintecat aerul atât de repede şi de clar, încât abia fusese văzut. Am lovit în roşu, chiar în centru. Dintre cele douăzeci de aruncări făcute de patru concurente, a mea a fost singura care a lovit roşul. Arbitrul s-a uitat din nou, confuz, apoi m-a descalificat. A meritat. Am scrutat mulţimea de privitori aliniaţi lângă funii şi am zărit un spate care se retrăgea. Era soldatul fără nume? Sau altcineva?

Fusese o aruncare norocoasă. Ştiam asta, dar cel care mă urmărea nu ştia.

M-am îndreptat spre ţintă, mi-am scos pumnalul cu pietre preţioase din mijloc şi l-am pus din nou în teaca de la coapsă. Urma să mă antrenez aşa cum îi promisesem lui Walther. Nu aveam să mai arunc la întâmplare.

Cei încoronaţi şi învinşi,
Limba şi sabia,
Împreună vor ataca,
Precum stelele orbitoare aruncate din cer.

Cântecul Vendei

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CÎNCI

KADEN

NU AVEAM ÎNCREDERE ÎN EL. ERA MAI MULT DECÂT un muncitor la fermă, aşa cum pretindea. Mişcările lui de pe buştean erau mult prea precise. Dar cu ce scop? Iar acel animal infernal pe care îl călărea nu era o mârţoagă obişnuită de la o fermă. În plus, era şi ciudat de abil cu ascunderea unui cadavru, ca şi când ar mai fi făcut-o, deloc ezitant aşa cum ar fi fost un bădăran de la ţară, asta dacă activităţile lui rurale nu ţineau cumva de o zonă mai întunecată. Poate că era un muncitor la fermă, dar mai era şi altceva.

Mi-am frecat pieptul cu săpun. Atenţia pe care i-o acorda Liei era la fel de rea. Cu o seară în urmă, o auzisem cerându-i să plece. Cântatul neaşteptat al lui Berdi şi al celorlalţi acoperise orice mai fusese spus, dar auzisem suficient cât să ştiu că ea voia să fie lăsată în pace. Ar fi trebuit să o urmez, dar Pauline şi-a dorit atât de mult să rămân. Era prima dată când o vedeam fără eşarfa de doliu în ultimele săptămâni. Părea atât de fragilă! Nu am putut pleca şi nici ea nu m-a lăsat să o fac.

Mi-am clătit părul în pârâu. Era a doua baie a zilei, dar, după prinderea peştelui, aruncatul topoarelor şi aprinderea

focului cu două bețe, așa-numitele jocuri mă făcuseră să am nevoie de o scaldă, în special dacă intenționam să dansez cu Lia – și chiar intenționam să o fac. Aveam să mă asigur de asta.

După felul în care se uitase la mine seara trecută și îmi atinsese umărul, mi-am dorit ca situația dintre noi să fi fost diferită.

Probabil că, măcar pentru o seară, putea fi.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

M-AM REZEMAT DE STÂLPUL VERANDEI. AȘTEPTAM ca Berdi să ni se alăture pentru o plimbare spre piață și festivitățile de seară. Bătrâna plecase să se spele și să se schimbe. Fusese o zi lungă, iar eu încă mă gândeam la evenimentul cu aruncarea cuțitelor și la sentimentul ciudat de a fi privită când, cu siguranță, mă urmăreau sute de oameni. Ce mai conta unul în plus?

— Pauline, am întrebat eu șovăitor, știi vreodată unele lucruri? *Le știi,* pur și simplu?

Ea a rămas tăcută o lungă perioadă, ca și când nu m-ar fi auzit, apoi și-a ridicat privirea.

— Ai văzut, nu-i așa? În ziua în care am trecut pe lângă cimitir, ai văzut că Mikael este mort.

M-am îndepărtat de stâlp.

— Ce? Nu, eu...

— M-am gândit la asta de multe ori de atunci. La expresia de pe chipul tău din ziua aceea, la propunerea ta de a ne opri. L-ai văzut mort.

Am dat puternic din cap.

— Nu. Nu este așa.

M-am așezat lângă ea.

— Nu sunt o *Siarrah*. Nu văd la fel ca mama. Doar am simțit ceva, ceva vag, și, cu toate astea, puternic, un sentiment. În acea zi am simțit, pur și simplu, că ceva este în neregulă.

Pauline s-a gândit la asta și a ridicat din umeri.

— Atunci, poate că nu este darul. Uneori am un sentiment puternic în privința unor lucruri. De fapt, am avut și sentimentul că este ceva în neregulă cu Mikael. Sentimentul că nu se mai întoarce. S-a răscolit de nenumărate ori în mine, dar am refuzat să îl cred. Poate că de aceea am fost și mai nerăbdătoare ca el să intre pe ușa tavernei. Aveam nevoie să știu că m-am înșelat.

— Atunci, nu crezi că este darul.

— Darul mamei tale venea în viziuni, a spus Pauline și și-a coborât privirea, ca și cum și-ar fi cerut scuze. Cel puțin așa era.

Mama încetase să aibă viziuni după ce m-am născut. Când și când, gurile rele insinuau că îi furasem darul când eram în pântec, ceea ce, bineînțeles, era ridicol. Mătușa Bernette spunea că nu fusesem eu cauza, că darul ei se împuținase lent, la scurt timp după sosirea ei în cetate din tărâmul de baștină. Alții pretindeau că nu îl avusese deloc, dar, în urmă cu câțiva ani, când eram foarte mică, văzusem unele lucruri. Îi văzusem ochii cenușii pierzându-și concentrarea. O dată, ne ferise pe toți din calea primejdiei înainte ca un cal speriat să gonească pe cărarea de pe care tocmai ieșiserăm. Cu altă ocazie, ne condusese afară înainte să se cutremure pământul și să cadă pietrele și adesea ne alunga înainte ca tata să dea buzna nervos.

Ea nu lua în seamă astfel de lucruri, spunând că auzise calul sau simțise pământul mișcându-se înaintea noastră, dar, atunci, eram sigură că nu putea fi decât darul. Îi văzusem chipul. Vedea dinainte sau de la distanță ce urma să se întâmple, ca în ziua

în care se retrăsese tristă în odaia ei, la moartea tatălui său, deşi nu avea să primească vestea prin mesager decât după două săptămâni. Dar, în ultimii ani, nu se mai întâmplase nimic.

— Chiar dacă nu este o viziune, a spus Pauline, ar putea fi totuşi un dar. Ar putea exista alte moduri de a cunoaşte.

Un fior mi-a străbătut şira spinării.

— Ce-ai spus?

Ea a repetat cuvintele, aproape aceleaşi pe care le folosise preotul în acea dimineaţă.

Probabil a văzut neliniştea de pe chipul meu, deoarece a râs.

— Lia, nu te îngrijora! Eu sunt cea cu darul viziunilor! Nu tu! De fapt, am o viziune chiar acum! a spus ea şi a sărit în picioare, ţinându-şi capul în mâini şi simulând concentrarea. Văd o femeie. O bătrână frumoasă cu o rochie nouă. Are mâinile în şolduri. Buzele îi sunt ţuguiate. Este nerăbdătoare. Este...

Mi-am dat ochii peste cap.

— Este în spatele meu, nu-i aşa?

— Da, a spus Berdi.

M-am întors şi am văzut-o stând în pragul tavernei, întocmai ca în descriere.

Pauline a strigat de încântare.

— Bătrână? a spus Berdi.

— Venerabilă, s-a corectat Pauline şi a sărutat-o pe obraz.

— Sunteţi pregătite?

O, eu eram pregătită! Aşteptasem seara asta toată săptămâna.

GREIERII CÂNTAU, ÎNTÂMPINÂND UMBRELE. CERUL de deasupra golfului era acoperit cu mici pete roz şi violet, în timp ce restul se închidea spre nuanţe de cobalt. O semilună argintie ţinea o stea minusculă. Terravinul înfăţişa un peisaj magic.

Aerul era cald şi nemişcat, iar timpul se oprise parcă în loc. Oraşul părea *lipsit de primejdii.* Când am ajuns la drumul principal, lămpi din hârtie au licărit deasupra noastră. Iar apoi, ca şi când peisajul nu ar fi fost de ajuns, s-a auzit *muzica.*

Rugăciunea era cântată aşa cum nu mai auzisem vreodată. O pomenire aici. Alta dincolo. Vocile se separau, se combinau, se adunau şi se contopeau într-o singură melodie. Era cântată din locuri diferite, iar cuvintele se ridicau şi coborau, răspândindu-se la unison, pe un ton înalt, dureros şi sincer.

— Lia, plângi! a şoptit Pauline.

Plângeam? Am ridicat mâna şi mi-am pipăit obrajii uzi de lacrimi. Nu plângeam. Era altceva. Când ne-am apropiat de oraş, vocea lui Berdi, cea mai frumoasă dintre toate, a trecut de la cântec la salutări şi pomeniri.

Pe Berdi au salutat-o toţi: fierarul, dogarul, pescarul, meştesugarul, croitorul, negustorii, săpunarul, care îi amintea că avea noi arome pe care trebuia să le încerce. Curând, Berdi s-a retras.

Pauline şi cu mine i-am urmărit pe muzicieni pregătindu-se şi aşezând trei scaune în semicerc. Apoi şi-au lăsat instrumentele – o ceteră, o vioară şi o tobă – jos şi au plecat să găsească nişte mâncare şi băutură înainte să înceapă să cânte. Cu Pauline plecată să guste ouăle murate, m-am apropiat să privesc cetera. Era făcută din lemn de cireş roşu-închis, încrustat cu bucăţi subţiri de stejar alb, şi avea semne acolo unde mâinile o ţinuseră pentru a cânta sute de melodii.

M-am aplecat să ciupesc o coardă şi m-a străbătut o emoţie uşoară. Uneori, mama şi surorile ei cântau la ceteră. Era o muzică obsedantă, o melodie fără cuvinte, iar mama părea un înger care privea creaţia. Când ele cântau, un fior străbătea cetatea şi totul se oprea în loc. Chiar şi tatăl meu. Acesta urmărea şi asculta de la distanţă, ascuns pe coridorul de la etaj. Era muzica

patriei ei, care mă făcea mereu să mă întreb oare ce sacrificase ca să vină în Morrighan şi să îi fie regină. Surorile ei o urmaseră doi ani mai târziu, ca să îi fie alături, dar pe cine altcineva lăsase în urmă? Poate că în timp ce asculta şi privea, asta se întreba şi tata.

Mai mulţi oameni au sosit la festivităţile serii, iar discuţiile şi râsetele s-au transformat într-un zumzet liniştitor. Sărbătoarea începuse, iar muzicienii s-au aşezat pe scaune, umplând aerul cu melodii îmbietoare, dar ceva tot lipsea.

Am găsit-o pe Pauline.

— L-ai văzut? am întrebat eu.

— Nu-ţi face griji! Va fi aici.

Pauline a încercat să mă convingă să mergem să vedem lumânările plutitoare din fântâna pieţei, dar i-am spus că aveam să o ajung mai târziu din urmă.

Am rămas în umbrele din faţa spiţeriei şi am urmărit mâinile cântăreţului la ceteră apăsând şi ciupind coardele, un dans fascinant în sine. Mi-am dorit ca mama să mă fi învăţat cum să cânt la acest instrument. Eram pe cale să mă apropii când am simţit o mână pe talie. *El era aici.* Căldura m-a străbătut, dar, când m-am întors, nu era Rafe.

Am suspinat surprinsă.

— Kaden!

— Nu am vrut să te sperii! s-a scuzat el în timp ce mă măsura din priviri. Eşti strălucitoare în seara asta!

Mi-am coborât ruşinată privirea, simţindu-mă vinovată pentru atenţia mea prea generoasă de seara trecută.

— Mulţumesc!

A făcut semn spre strada unde oamenii dansau.

— A început muzica, a spus el.

— Da. Tocmai a început.

Buclele-i blonde şi ude erau pieptănate pe spate, iar mirosul săpunului era încă proaspăt pe pielea lui. Kaden a făcut din nou semn din cap spre muzică, fecioresc de stângaci, deşi nu mai avea nimic fecioresc.

— Vrei să dansezi? a întrebat el.

Am ezitat, dorindu-mi ca muzicanţii să fi interpretat o melodie mai rapidă. Nu voiam să îl ispitesc, dar nici nu puteam refuza un simplu dans.

— Da, desigur, am răspuns eu.

El m-a luat de mână şi m-a condus spre ringul de dans de lângă muzicanţi. Şi-a strecurat un braţ în spatele meu, iar cu celălalt mi-a ţinut mâna într-o parte. În tot timpul ăsta am pălăvrăgit neîncetat, povestind de jocurile de peste zi, astfel încât să păstrăm distanţa, dar când conversaţia s-a împotmolit un pic, m-a tras mai aproape. Atingerea lui era blândă, dar fermă, iar pielea lui era caldă pe a mea.

— Ai fost bună cu mine, Lia! a spus el. Eu...

A făcut o pauză lungă, cu buzele uşor depărtate, apoi şi-a dres vocea.

— Mi-a plăcut timpul petrecut aici cu tine.

Tonul îi devenise ciudat de serios, iar eu o văzusem în ochii lui. L-am privit, năucită de schimbarea bruscă a comportamentului său.

— Am făcut destul de puţine pentru tine, Kaden, dar tu mi-ai salvat viaţa.

El a clătinat din cap.

— Ai reuşit să te eliberezi. Sunt sigur că te-ai fi descurcat la fel de bine cu cuţitul tău.

— Poate că da, poate că nu.

— Nu vom şti niciodată ce s-ar fi putut întâmpla, a spus el şi mi-a strâns mâna. Dar nu putem să ne petrecem timpul imaginându-se cum s-ar fi putut petrece lucrurile.

— Nu... Cred că nu putem.

— Trebuie să trecem mai departe.

Fiecare cuvânt al lui era cântărit, ca şi când s-ar fi gândit la ceva, dar spunea altceva. Neliniştea care pândise întotdeauna în ochii lui a sporit parcă.

— Pare că vei pleca, am spus eu.

— Curând. Din păcate, trebuie să mă întorc la îndatoririle mele de acasă.

— Nu mi-ai spus unde este casa ta.

Ridurile i s-au adâncit în jurul ochilor.

— *Lia*, a spus el răguşit.

Muzica era mai lentă, inima mi-a bătut mai tare, iar mâna i-a coborât pe spatele meu. Tandreţea a înlocuit neliniştea, iar chipul lui s-a apropiat de al meu.

— Aş vrea...

O mână i-a apărut pe umăr, surprinzându-ne pe amândoi. Era mâna lui Rafe.

— Nu fi lacom, omule! a spus vesel Rafe, cu o strălucire vicleană în ochi. Dă şi altora o şansă.

Uimirea a străbătut chipul lui Kaden, ca şi când Rafe ar fi căzut din cer. Într-o clipă, surprinderea a fost înlocuită de posomoreală. S-a uitat de la Rafe la mine, iar eu am ridicat din umeri ca să arăt că era politicos să dansez cu toată lumea. El a încuviinţat şi a păşit într-o parte.

Rafe m-a cuprins şi mi-a explicat că întârziase deoarece hainele lăsate în baie dispăruseră. În cele din urmă, fusese nevoit să fugă nebuneşte spre podul grajdului acoperit doar cu un prosop. Într-un final, îşi găsise veşmintele aruncate în grajdul lui Otto. Cu greu mi-am înăbuşit un chicot, imaginându-mi-l alergând spre pod acoperit numai cu un prosop.

— Kaden?

— Cine altcineva?

Rafe m-a tras mai aproape şi mi-a atins delicat spatele. Aşchii fierbinţi mi s-au rotit în stomac. Am avut parte doar de câteva clipe magice împreună înainte ca muzica lentă să fie înlocuită de un ritm vioi. Curând, am fost despărţiţi de schimbul rapid de parteneri. Ritmul era zglobiu şi m-am trezit râzând, încântată de luminile care licăreau şi se roteau în jurul nostru. Curând ni s-au alăturat şi alţii – Pauline, Berdi, Gwyneth, preotul, potcovarul, micuţa Simone, care-şi ţinea tatăl de mână, străini pe care nu îi cunoşteam –, toată lumea cântând, strigând, intrând în cerc, ca să etaleze câţiva paşi extravaganţi, în timp ce muzica interpretată la ceteră, vioară şi tobă ne răsuna în tâmple.

Faţa îmi era umedă din cauza zbuciumului şi, în cele din urmă, a trebuit să mă opresc ca să îmi trag sufletul, aşa că m-am retras ca să privesc. Era un iureş de culoare şi mişcare, Rafe dansând cu Berdi, croitoreasa, şcolăriţele, Kaden luând-o de mână pe Pauline, iar Gwyneth pe tăbăcar şi morar, un cerc nesfârşit al veseliei şi al mulţumirii. Da, asta era, recunoştinţă pentru acest moment, indiferent ce ar fi adus ziua următoare.

Cuvintele spuse de Rafe au răsunat clar din nou. „Unele lucruri durează... lucrurile care contează." Aceleaşi cuvinte pe care le luasem în râs cu doar câteva săptămâni în urmă mă umpleau acum de mirare. Seara aceasta era unul dintre lucrurile care aveau să dăinuie – ce vedeam chiar în acest moment – şi am văzut cu ochii minţii un timp de demult, un timp chiar dinainte de acesta, Anticii dansând pe stradă, cu respiraţia tăiată, simţind aceeaşi bucurie pe care o trăiam eu acum. Poate că templele, podurile minunate şi măreţia nu dăinuie, dar unele lucruri o fac. Seri ca asta. Ele continuă la nesfârşit şi supravieţuiesc mai

mult decât luna deoarece sunt făcute din altceva, din ceva la fel de liniştit ca o bătaie a inimii şi la fel de rapid ca vântul. Pentru mine, seara asta avea să dăinuie mereu.

Rafe m-a văzut la marginea mulţimii şi s-a retras şi el. Ne-am plimbat prin piaţa care strălucea în luminile lumânărilor plutitoare, cu muzica amuţind în urma noastră. Curând, am dispărut în umbrele întunecate ale pădurii, unde nimeni – nici Kaden, Pauline sau altcineva – nu ne putea găsi.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

M-AM ÎNTINS ÎN PAT, CU PICIOARELE PE CEARȘAFUL rece, și am zâmbit din nou. Fusesem pe jumătate adormită, pe jumătate visasem și pe jumătate retrăisem fiecare clipă a întregii nopți – cam prea multe jumătăți ca să încapă într-o singură noapte.

Între noi exista o legătură pe care nu o puteam identifica. O tristețe, un regret, un neajuns, *un trecut*. Vedeam dorința din ochii lui, nu doar pentru mine, ci pentru ceva mai mult, o armonie, o completare pe care voiam să i-o dăruiesc.

Eram din nou scăldată în tandrețea lui... *el își trecea un deget pe umărul meu, dându-mi breteaua jos ca să-mi poată săruta spatele, buzele lui abia atingându-mi desenul* kavah, *tot corpul furnicându-mă la atingerea sa, buzele noastre întâlnindu-se de nenumărate ori.*

Lia, te-am dorit din prima zi!

Degetele noastre se împleteau, rostogolindu-ne într-un pat de frunze, stând cu capul pe pieptul lui și simțindu-i bătăile inimii, iar el mângâindu-mi părul. Trebuia să dorm un pic, dar nu

mă puteam abţine să nu retrăiesc momentul. Nu crezusem că putea fi aşa. Niciodată. Cu nimeni.

Stătuserăm de vorbă câteva ceasuri. Îi plăcea să pescuiască în râu, dar rareori avea timp. Ezitase când îl întrebasem despre părinţii lui, apoi îmi spusese că muriseră când era mic. Nu mai avea pe nimeni, ceea ce explica de ce nu cunoştea textele sfinte. Lucrase la o fermă, în mare parte îngrijind caii şi alte animale, dar şi ajutând pe câmp. Da, pepenii se numărau printre fructele şi legumele pe care le cultivau, aşa cum îmi imaginasem. Ura carnea de porumbel şi se bucurase că plecaserăm mai devreme de la cina din seara precedentă. Îi împărtăşisem şi eu trecutul meu, în mare parte despre plimbările prin munţi sau păduri împreună cu fraţii mei, cărora nu le dezvăluisem însă numele. Avusesem grijă să omit detaliile legate de familia regală. El fusese surprins să afle că îmi plăcea să lupt cu sabia în loc să cos şi să joc cărţi în loc să iau lecţii de muzică. Îmi promisese să mă provoace la un joc într-o bună zi.

Era târziu când m-a condus înapoi acasă. Pauline îmi lăsase lampa afară. Discuţiile noastre au continuat, având întotdeauna ceva de zis ca să nu ne despărţim, încă un lucru care trebuia împărtăşit. În cele din urmă, l-am sărutat şi i-am spus „noapte bună", dar când m-am întins spre clanţa uşii, el m-a oprit.

— Lia, mai este un lucru, altceva ce trebuie să...

— Mâine, Rafe. Mâine avem toată ziua. Este târziu.

El a încuviinţat, apoi mi-a dus mâna spre buzele lui şi a plecat.

O noapte perfectă... O eternitate perfectă.

Am fost în lumea viselor pe jumătate trează toată noaptea, până la primele ore ale dimineţii, când cea dintâi geană de lumină s-a strecurat de-a lungul marginii ferestrei, iar fanteziile mele s-au predat, în sfârşit, în faţa somnului.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

— LIA!

Am simțit un ghiont în umăr.

— Lia, trezește-te!

Încă un ghiont.

— Lia! Trebuie să te trezești!

M-am trezit buimacă și m-am ridicat în fund. Pauline stătea pe marginea patului. Odaia era luminată. Dormisem toată dimineața.

— Ce este? am spus eu, ferindu-mi ochii de lumină, apoi am observat expresia lui Pauline. *Ce?*

— Walther. Este în spatele gheței. Ceva este în neregulă, Lia. El este...

Am coborât amețită din pat, căutându-mi pantalonii, o cămașă, ceva de îmbrăcat. „Walther este în spatele gheței?" Aveam palmele ude de transpirație. Vocea lui Pauline era stridentă. „Ceva este în neregulă." Am aruncat ce țineam în mâini și am ieșit în fugă din casă, desculță și în cămașa de noapte.

I-am văzut mai întâi calul plin de spume și forăind, ca și când ar fi fost galopat toată noaptea.

— Du-l în grajd și șterge-l! i-am strigat lui Pauline, care alerga în urma mea.

Am ocolit ghețăria și l-am văzut pe Walther stând pe pământ, rezemându-se de o roabă stricată răsturnată, depozitată acolo împreună cu niște lăzi nefolosite și o mulțime de alte vechituri.

— Lia! a spus el când m-a văzut.

Am simțit că nu mai puteam respira. Era rănit la frunte, dar, mai rău, expresia îi era nebunească: era un sălbatic ce pretindea că era fratele meu.

— Walther, ce s-a întâmplat?

M-am grăbit lângă el și am căzut în genunchi. I-am pus o mână pe frunte, iar el s-a uitat la mine și a spus „Lia" din nou, ca și când ar fi fost prima dată.

— Walther, ești rănit. Ce s-a întâmplat?

Ochii îi erau goi.

— Trebuie să fac ceva, Lia! Trebuie să fac ceva!

I-am cuprins fața în mâini, silindu-l să se uite la mine.

— Walther, te rog! i-am spus pe un ton ferm. Trebuie să-mi spui ce este în neregulă ca să te pot ajuta.

El s-a uitat la mine, aproape ca un copil.

— Ești puternică, Lia! Întotdeauna ai fost cea mai puternică dintre noi. Asta a îngrijorat-o pe mama.

Nu vorbea coerent. Ochii îi erau sticloși și roșii.

— Nu am putut face nimic, a spus el. Absolut nimic. Pentru niciunul dintre ei.

L-am apucat de cămașă și l-am scuturat.

— Walther! Ce s-a întâmplat?

El s-a uitat din nou la mine, cu buzele crăpate și părul căzându-i pe față în șuvițe murdare și unsuroase. Vocea îi era calmă.

— Ea a murit. Greta a murit.

Am clătinat din cap. Nu era posibil.

— O săgeată a nimerit-o în gât, a îngăimat el, iar privirea i-a rămas goală. Ea s-a uitat la mine, Lia. A ştiut. Ochii ei... Nu a putut să vorbească, doar s-a uitat la mine, conştientă, apoi mi-a căzut în poală. Moartă.

Mi-am ascultat fratele cât şi-a amintit fiecare frântură din coşmarul lui. L-am ţinut în braţe şi l-am legănat în mizerie şi noroi. Când le-am văzut pe Pauline şi Berdi cotind după gheţărie, le-am făcut semn să plece. Fratele meu, soldatul puternic, îmi plângea în braţe.

A şovăit între lacrimi şi observaţii calme şi mi-a spus fiecare detaliu, incapabil să separe ce era important de ce nu era. Rochia ei era albastră. În acea dimineaţă. Greta îşi împletise părul şi şi-l aranjase ca o coroniţă. Bebeluşul se mişca. Se îndreptau spre casa mătuşii Gretei. Era doar o călătorie de un ceas cu trăsura de la grajdul părinţilor ei. Sora şi familia sa erau în trăsura din spatele lor. Urmau să ia prânzul. Doar un ceas, a repetat el de nenumărate ori. *Un ceas.* Şi era ziuă. *Era ziuă.* Tocmai se pregăteau să traverseze podul dintre Chetsworth şi Briarglen când s-a auzit un vuiet puternic. El l-a auzit pe vizitiu strigând, a răsunat un zgomot surd, iar trăsura s-a legănat. Voia să se uite afară ca să vadă ce se întâmplase, când a mai auzit un sunet, sunetul surd al săgeţilor. S-a întors ca să o împingă în jos pe Greta, dar a fost prea târziu.

— Erau acolo ca să distrugă podul, a spus el.

Ochii îi erau mari, iar vocea din nou indiferentă, ca şi când deja şi-ar fi reamintit scena de o mie de ori.

— Am ajuns tocmai când se dărâma. Vizitiul a strigat la ei, dar l-au ucis. Apoi, înainte să fugă, au tras în noi cu săgeţi.

— Cine, Walther? Cine a făcut asta?

— Am dus-o înapoi la părinții ei. Știam că acolo ar fi vrut să meargă. Am dus-o înapoi, Lia. Am spălat-o. Am înfășurat-o într-o pătură și am ținut-o în brațe. Pe ea și pe copil. I-am ținut două zile înainte să mă oblige să le-o dau.

— *Cine a făcut asta?*

M-a privit din nou concentrat și a strâmbat dezgustat din buze, ca și când nu aș fi ascultat.

— Trebuie să plec.

— Nu! am șoptit eu încet, încercând să îl calmez. Nu!

Am întins mâna ca să îi dau părul într-o parte și să îi văd rana de la frunte. Nu îmi spusese cum o căpătase. În starea lui de nebunie, probabil nici măcar nu știa că o avea.

El mi-a împins mâna.

— Trebuie să plec!

A încercat să se ridice, iar eu l-am îmbrâncit un pic, ca să se așeze din nou pe rama roabei.

— Unde să pleci? Nu poți pleca nicăieri...

M-a împins brutal, iar eu am căzut pe spate.

— Trebuie să plec! a strigat el. Plutonul meu. Trebuie să îl ajung din urmă.

Am alergat după el, rugându-l să se oprească. L-am tras, implorându-l să aștepte, să mă lase cel puțin să îi spăl rănile, să îi dau ceva de mâncare, să îi spăl hainele murdare de sânge, dar nu părea să mă audă. A apucat frâiele calului și l-a scos din grajd. Am strigat. M-am agățat de el. Am încercat să îi iau frâiele.

El s-a rotit cu furie, m-a apucat de ambele brațe și m-a scuturat strigând:

— Sunt soldat, Lia! Nu mai sunt soț! Nu mai sunt tată! Sunt soldat!

Furia îl transformase în cineva pe care nu îl cunoșteam apoi, m-a tras la piept și m-a îmbrățișat, suspinând în părul meu. Credeam că aveau să mi se fisureze coastele din cauza strânsorii lui, dar s-a îndepărtat și a spus:

— Trebuie să plec.

Și a plecat.

Iar eu am știut că nu mai puteam face nimic să îl opresc.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

POATE DURA CÂȚIVA ANI SĂ FĂUREȘTI UN VIS. Durează doar o clipă să îl distrugi. Am stat la masa din bucătărie, ținând o bucată din visul spulberat al lui Walther. Gwyneth, Berdi și Pauline mi-au fost alături.

Deja le spusesem tot ce știam. Ele au încercat să mă asigure că Walther va fi bine, că îi trebuia timp să jelească și că avea nevoie de multe lucruri despre care nici nu am mai auzit. În schimb, capul îmi zvâcnea cu țipetele fratelui meu. „O săgeată a nimerit-o în gât."

Vocile lor erau blânde, șovăitoare și domoale, încercând să mă ajute să trec prin asta. Dar cum avea Walther să mai fie bine? *Greta era moartă*. Căzuse cu ochii deschiși în poala lui. Walther nu plecase de aici ca un soldat, ci ca un om nebun. Nu ca să se alăture plutonului său, ci ca să se răzbune.

Gwyneth s-a întins și mi-a atins mâna.

— Nu este vina ta, Lia, a spus ca și când mi-ar fi citit gândurile.

Mi-am retras mâna și am sărit de pe scaun.

— Bineînțeles că este vina mea! Cine altcineva ar putea fi vinovat? Haitele de hiene intră chiar acum în Morrighan

pentru că nu se mai tem! Totul din cauză că am refuzat să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nu îl *iubeam*.

Am spus ultimul cuvânt apăsat, cu tot dezgustul pe care îl simțeam.

— Nimeni nu știe cu siguranță dacă o alianță ar fi reușit cu adevărat să îi oprească, a încercat Berdi să argumenteze.

M-am uitat la ea și am clătinat din cap, gândindu-mă că în mod sigur nu mai conta. Garanțiile nici măcar nu mai făceau parte din universul meu. M-aș fi căsătorit cu diavolul însuși dacă ar fi existat cea mai mică șansă de a-i salva pe Greta și pe bebelușul ei. Cine avea să fie următorul?

— Este doar o bandă de tâlhari, Lia, nu o armată. Există dintotdeauna. Iar atacul s-a dat la o graniță îndepărtată, a spus Pauline.

M-am îndreptat spre șemineu și m-am uitat la focul plăpând. Avea dreptate. Dar, de data asta, mai era ceva. O simțeam. Era ceva sumbru și macabru care șerpuia prin mine. Mi-am amintit ezitarea din vocea lui Walther. „Îi vom ține la distanță. Întotdeauna o facem." Dar nu și de data asta.

Se apropiaseră în tot acest timp, doar că nu văzusem. Mama zisese că era *o alianță importantă*. Sacrificarea unei fiice era singura cale de a o obține? Poate că era, de vreme ce, timp de secole, se adunase atât de multă neîncredere. Această alianță trebuia să fie mai mult decât o bucată de hârtie care putea fi arsă. Trebuia să fie o alianță făcută din carne și sânge.

Mi-am coborât privirea spre mica bonetă albă din dantelă pe care o țineam și pe care plănuisem să le-o dăruiesc lui Walther și Gretei. Am pipăit dantela, amintindu-mi de bucuria pe care o simțisem cumpărând-o. Greta murise. Bebelușul murise. Walther își pierduse mințile.

Am aruncat-o în foc, am auzit şoaptele înăbuşite din jurul meu şi am urmărit cum dantela s-a aprins, s-a încreţit, s-a înnegrit şi-a izbucnit în flăcări, transformându-se în cenuşă. Ca şi când nu ar fi fost niciodată acolo.

— Trebuie să mă spăl! am spus, privindu-mi picioarele încă acoperite cu noroi.

— Vrei să merg cu tine? a întrebat Pauline.

— Nu, i-am răspuns şi am închis încet uşa în urma mea.

În partea îndepărtată a morții,
Dincolo de marea despărțire,
Unde foametea devorează suflete,
Lacrimile lor se vor înmulți.

Cântecul Vendei

CAPITOLUL PATRUZECI

POC.

Poc.

Poc.

Poc.

Eram pe pajişte de vreo două ceasuri, aruncând cuţitul de nenumărate ori într-un mic ciot şi fără să ratez prea des. Ducându-mă să-mi recuperez arma, călcasem plantele de muştar sălbatic până le transformasem într-o potecă netedă. Ratasem doar de câteva ori, când îmi lăsasem mintea să rătăcească.

Poc.

Poc.

Apoi, urmaseră vâjâitul, clinchetul, foşnetul ratării ţintei şi dispariţia în iarba înaltă din spatele ciotului. Cuvintele lui Walther, chipul şi agonia lui nu mă părăseau. Am încercat să mă gândesc că totul avea un sens, dar nu era aşa, nu când venea vorba de crimă. Greta nu era soldat. Bebeluşul nici măcar nu venise pe lume. *Sălbatici.* Am plecat să-mi găsesc cuţitul, pierdut undeva în iarbă.

— Lia?

M-am întors. Era Kaden, care descăleca de pe cal. După felul în care se purta, mi-am dat seama că aflase ceva, probabil de la vocile şoptite din tavernă.

— Cum de m-ai găsit?

— Nu a fost greu.

Pajiştea era la marginea drumului spre ieşirea din oraş. Am presupus că mă putea vedea oricine trecea pe acolo.

— Berdi a spus că tu şi Rafe aţi plecat devreme în dimineaţa asta. Înainte de răsărit.

Mi-am ascultat vocea monotonă. Părea că aparţinea altcuiva.

— Nu ştiu unde a plecat Rafe. Am avut nişte lucruri de făcut.

— Îndatoririle de care mi-ai spus.

Kaden a dat din cap.

M-am uitat la el şi la părul de un auriu-deschis în soarele amiezii, care-i flutura în bătaia vântului. Tânărul m-a fixat cu privirea, sigur şi ferm.

L-am sărutat pe obraz.

— Eşti un om bun, Kaden! Hotărât şi devotat îndatoririlor tale...

— Lia, pot să...

— Pleacă, Kaden! am spus eu. Pleacă! Am nevoie de timp ca să mă gândesc la îndatoririle mele.

M-am întors din nou pe pajişte, fără să aştept să văd dacă m-a ascultat sau nu, dar i-am auzit calul tropăind. Mi-am recuperat cuţitul din iarbă şi l-am aruncat din nou.

„Rochia ei era albastră. Bebeluşul se mişca."

„Trebuie să fac ceva, Lia! Trebuie să fac ceva!"

De data asta, am văzut mai mult decât chipul lui Walther. Mai mult decât pe cel al Gretei.

L-am văzut pe Bryn. L-am văzut pe Regan.

Am văzut-o pe Pauline.

„Trebuie să fac ceva!"

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

RAFE

ERA SEARĂ CÂND M-AM ÎNTORS, NU MÂNCASEM toată ziua și mă durea capul. Mi-am dus calul în grajd și i-am scos șaua, simțind arsura vântului și a soarelui pe piele în urma zilei lungi de călărit. Eram obosit și încă încercam să înțeleg ce se întâmplase. Cum puteam rezolva asta? Mi-am trecut degetele prin păr. Nu îmi plănuisem bine călătoria, dar, după seara trecută cu Lia, dormisem un pic.

— Trebuie să vorbim!

M-am uitat peste umăr. Eram atât de îngândurat, încât nu o auzisem intrând. Mi-am ridicat șaua pe raft și m-am întors spre ea.

— Lia...

— Unde ai plecat?

Umerii îi erau rigizi, iar tonul era tăios.

Am făcut un pas spre ea.

— Am avut niște treburi de rezolvat. S-a întâmplat ceva?

— Treburi? Un muncitor la fermă care nu are ce face?

Ce era în neregulă cu ea?

— Ți-am spus că nu am ce face doar pentru moment. A trebuit să comand niște provizii.

Am aruncat pătura calului pe care încă o țineam în mâini peste boxa din graj și m-am apropiat de Lia. M-am uitat în ochii ei, dorindu-mi să sărut fiecare geană neagră și întrebându-mă cum de mi se întâmplase asta. S-a ridicat pe vârfuri și mi-a tras fața spre a ei, lipindu-și buzele de ale mele, apoi și-a coborât mâna de pe gât spre pieptul meu, iar degetele i-au intrat adânc în pielea mea. Nu dorința era cea pe care o auzeam în respirația ei, ci disperarea. M-am retras. M-am uitat la ea și mi-am atins buza unde sărutul dur îmi ciupise carnea.

— S-a întâmplat ceva, am spus eu.

— Plec, Rafe! Mâine.

M-am uitat la ea, fără să înțeleg despre ce vorbea.

— Cum adică *pleci?*

S-a îndreptat către un balot de paie dintr-un staul gol și s-a așezat, ridicându-și privirea spre căpriori.

— Trebuie să mă întorc acasă, a spus ea. Am o obligație pe care trebuie să o îndeplinesc.

Acasă? Acum? M-a cuprins neliniștea.

— Ce fel de obligație?

— Una permanentă. N-am să mă mai întorc.

— Niciodată?

Ea și-a ațintit asupra mea privirea inexpresivă.

— Niciodată, a spus în cele din urmă. Nu ți-am spus totul despre familia mea, Rafe. Am fost manipulată și mințită toată viața. Nu mă întorc pentru că vreau, dar un lucru e adevărat – lipsa mea de loialitate le-a cauzat lor și altora multă suferință. Dacă nu mă întorc, le-aș putea cauza și mai multă. Trebuie să mă întorc și să îmi îndeplinesc îndatoririle.

Vocea ei era aspră și lipsită de sensibilitate. Mi-am scărpinat bărbia. Părea atât de diferită! O Lia așa cum nu o văzusem

vreodată. *Manipulată și mințită.* Privirea îmi fugea de colo, colo și nu reușeam să îmi adun gândurile. Am încercat să înțeleg ce spusese și, în același timp, să-mi regândesc propriile planuri zădărnicite. M-am uitat din nou la ea.

— Și familia ta îți va oferi șansa asta?

— Nu știu. Dar trebuie să încerc.

A doua zi. Crezusem că o să am mai mult timp. Era prea curând. Planurile...

— Rafe?

— Așteaptă! am spus eu. Lasă-mă să mă gândesc! Trebuie să înțeleg!

— Nu este nimic de înțeles.

— Trebuie să se întâmple chiar mâine? Nu mai poate aștepta câteva zile?

— Nu. Nu poate aștepta.

Ea a rămas nemișcată. Ce se întâmplase cât fusesem plecat? Totuși, era evident că decizia ei era luată și finală.

— Înțeleg cum stă treaba cu datoria, Lia, am spus eu, încercând să trag de timp și să mă gândesc bine la asta. Datoria este importantă. Și loialitatea.

Am înghițit cu greu căci gâtul mi se uscase de la praful de pe drum.

— Când vei pleca mâine? am întrebat eu.

— Dimineață. Devreme.

Am dat din cap, chiar dacă gândurile mi-o luaseră razna. Asta îmi oferea foarte puțin timp. Dar un lucru știam cu siguranță: nu o puteam lăsa să se întoarcă în Civica.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

NU ERAU MULTE DE ÎMPACHETAT. TOT CE AVEAM AR fi încăput într-o desagă dublă și ar mai fi rămas și loc. Nu îmi luam hainele noi pe care le cumpărasem. Le lăsam aici pentru Pauline, de vreme ce oricum nu le puteam purta în Civica. Luam și niște merinde, dar de data asta aveam să stau la hanurile de pe drum. Era una dintre concesiile făcute când Pauline îmi aruncase nervoasă în față punga cu bijuterii pe care i-o dădusem. Ne certaserăm toată după-amiaza. Mă ciorovăisem și cu Berdi, dar aceasta acceptase într-un final că trebuia să plec. În ceea ce o privea pe Gwyneth, cred că știuse de la bun început, poate chiar înaintea mea.

Pauline însă era mai înverșunată ca niciodată. În cele din urmă, a plecat spre tavernă când mi-am scos sacul din dulap. Nu îi puteam spune că unul dintre chipurile pe care le văzusem pe pajiște era al ei. Un chip ca al Gretei, cu ochii deschiși, dar fără să vadă – o altă victimă, dacă nu făceam ceva.

Fie că alianța ajungea să fie eficientă, fie că nu, un lucru era clar: nu puteam risca să fie distrusă încă o persoană la care țineam. M-am uitat prin casa mică, să văd dacă uitasem

ceva, şi am văzut coroniţa mea cu flori de lavandă atârnând de stâlpul patului. Nu o puteam lua cu mine. Florile uscate s-ar fi sfărâmat în desagă. Am luat-o de pe stâlpul patului şi am ridicat-o la nivelul feţei, adulmecând parfumul discret. *Raşe.*

Am închis ochii, încercând să alung usturimea. Chiar dacă nu avea ce să facă sau să spună ca să mă determine să mă răzgândesc, crezusem că măcar o să încerce să mă convingă. Mai mult decât să încerce, o *să mi-o ceară.* Îmi dorisem să îmi dea o sută de motive să rămân. El nu îmi oferise nici măcar unul. Îi era atât de uşor să mă lase să plec?

„Înţeleg cum stă treaba cu datoria."

Mi-am şters lacrimile care îmi curgeau pe obraji.

Poate că o văzuse pe chipul meu. Poate că îmi auzise hotărârea din voce. Poate că încercase să îmi uşureze situaţia.

Poate că doar îi găseam scuze.

„Lia, trebuie să mă ocup devreme de ceva, dar ne vom întâlni înainte de amiază la bazinul albastru ca să ne luăm u rămas-bun. Nu ar trebui să fii mai departe de atât până atunci. Promite-mi că ne vom întâlni acolo."

La ce ar fi folosit un rămas-bun? Nu doar ar fi prelungit durerea? Ar fi trebuit să îl refuz, dar nu puteam face nici asta. Văzusem agonia de pe chipul lui, ca şi când s-ar fi luptat cu ceva imens şi crud. Vestea mea îl zdruncinase. Poate că era singurul lucru de care aveam nevoie, un semn că nu voia să plec.

Mă trăsese în braţele lui şi mă sărutase blând şi dulce, la fel ca prima dată, dar plin de regret.

— Lia, şoptise el. *Lia.*

Iar eu auzisem cuvintele „Te iubesc", chiar dacă nu le rostise.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

AM ÎMBRĂȚIȘAT-O PE BERDI ȘI AM SĂRUTAT-O PE OBRAZ. Am îmbrățișat-o din nou. Îmi luasem deja la revedere seara trecută, dar Berdi și Gwyneth erau afară pe veranda tavernei dis-de-dimineață cu suficientă mâncare pentru două persoane îndesată în sacii din pânză groasă.

Rafe și Kaden plecaseră înainte să mă trezesc. Îmi părea rău că nici măcar nu apucasem să-mi iau rămas-bun de la Kaden, dar știam că aveam să mă văd cu Rafe mai târziu la bazin. Ce era cu treaba asta de care trebuia să se ocupe așa, dintr-odată? Poate azi era ziua în care toată lumea trebuia să își asume trecutul și îndatoririle. Pauline și cu mine discutaserăm mai mult înainte de culcare, iar ea plecase din casă chiar înaintea mea în dimineața asta. Nu ne luaserăm rămas-bun.

Am îmbrățișat-o pe Gwyneth.

— Vei avea grijă de Pauline, nu-i așa?

— Bineînțeles, a șoptit ea.

— Ai grijă ce vorbești de acum, auzi? a adăugat Berdi. Cel puțin până ajungi acolo. Iar apoi, să le spui tot.

Exista însă şi posibilitatea să nu mi se dea şansa de a spune ceva. Eram o fugară. O trădătoare. Dar, cu siguranţă, chiar şi cabinetul tatălui meu putea să vadă un avantaj în a-mi ignora abaterea şi a mă lăsa cel puţin să încerc să recâştig simpatia familiei Dalbreck.

Am zâmbit.

— Le voi spune tot, i-am promis eu.

Am ridicat cei doi saci şi m-am întrebat cum urma să-i pun pe Otto.

— Gata?

M-am întors.

Pauline era îmbrăcată în hainele de călărie, urmată de Nove şi Dieci.

— Nu, am spus eu. Nu mergi cu mine.

— E o poruncă? Ce vei face? Mă vei decapita dacă te urmez? Te-ai transformat aşa de repede în Înălţimea Sa Regală?

M-am uitat la cei doi saci cu merinde, apoi am mijit ochii la Berdi şi Gwyneth. Ele au ridicat din umeri.

Am clătinat din cap. Nu mă mai puteam certa cu Pauline.

— Să mergem!

AM PLECAT ÎNTOCMAI CUM SOSISERĂM, ÎN VECHILE noastre haine de călărie, cu trei măgari care ne purtau unde trebuia să mergem. Dar nu totul era la fel. Acum eram diferite.

În urma noastră, Terravinul era tot un giuvaier. Nu idilic. Nu perfect. Dar era perfect pentru mine. *Pentru noi.* M-am oprit pe coama dealului şi am privit în urmă, abia zărind golful care se vedea încă printre copaci. Terravin. Acum îi înţelegeam monumentele. Unele erau clădite din piatră şi sudoare, iar

altele erau din visuri, dar toate erau făcute din lucruri pe care nu voiam să le uităm.

— Lia?

Pauline îl oprise pe Nove şi se uita în spate, la mine.

I-am dat un ghiont lui Otto şi am ajuns-o din urmă. Acum trebuia să trec mai departe, spre o nouă speranţă. Una făcută din carne, sânge şi promisiuni. O alianţă. Şi, dacă aş fi obţinut răzbunarea văzută în ochii lui Walther, cu atât mai bine.

— Cum te simţi? am întrebat-o pe Pauline.

Ea s-a uitat pieziş la mine, dându-şi ochii peste cap.

— Mă simt bine, Lia. Dacă am reuşit să galopez până aici pe un ravian, sunt sigură că pot merge cu viteza unei ţestoase pe Nove. Acum, cea mai mare provocare a mea sunt pantalonii de călărie. Sunt puţin cam strâmţi, a zis ea şi a tras de betelie.

— Ne vom ocupa de asta în Luiseveque, am liniştit-o eu.

— Poate ne vom întâlni din nou cu negustorii aceia, a spus ea pe un ton rătăcios.

Am zâmbit. Ştiam că încerca să mă înveselească.

Drumul era aglomerat şi nu aveam unde ne ascunde, cineva ne putea observa în orice moment. De trei ori, mici plutoane de doisprezece sau chiar mai puţini soldaţi au trecut pe lângă noi. Treceau des şi călători care se întorceau acasă după festival, câteodată în grupuri, câteodată singuri. Compania de pe drum era oarecum liniştitoare. Avertismentul lui Gwyneth privind asasinul cântărea mai mult acum, deşi tot aş fi fost imposibil de identificat. După câteva săptămâni în soare şi la fel de mult timp petrecut cu mâinile în chiuveta din bucătărie, semănam mai mult ca niciodată cu o slujnică de la ţară, mai ales călărind un măgar cu un smoc de păr în creştetul capului. Totuşi, îmi ţineam vesta încheiată lejer ca să pot vârî cu uşurinţă mâna pe sub ea şi să scot cuţitul, dacă ar fi fost cazul.

Nu știam unde ar fi putut să fie plutonul lui Walther când spusese că trebuia să îl ajungă din urmă. Speram că erau cu toții încă în Civica, și nu în vreun avanpost îndepărtat. Probabil că împreună cu Bryn și Regan l-am fi putut convinge... dacă aș fi ajuns acolo la timp. Walther nu era în stare să călărească nicăieri. Și eu voiam să răzbun moartea Gretei, dar nu cu prețul de a-l pierde. Bineînțeles, presupuneam din nou că avea să mi se permită să discut cu cineva. Nu eram sigură ce mă aștepta în Civica.

Bazinul era încă la o distanță de cel puțin o oră. Mi-am amintit prima dată când îl văzusem și mi se păruse că semăna cu o coroană pe vârful dealului. Pentru mine, fusese un semn al începutului, iar acum avea să marcheze sfârșitul - ultimul loc în care urma să-l văd pe Rafe.

Am încercat să nu mă gândesc la el. Curajul și hotărârea parcă mi se risipeau când o făceam, dar era imposibil să mă abțin. Știam că trebuia să îi spun adevărul despre mine - de ce trebuia să îmi iau adio de la Terravin și de la el. Îi datoram măcar atât. Poate că, până la un punct, înțelegea deja. Poate că era motivul pentru care nu încercase să mă facă să mă răzgândesc. „Înțeleg cum stă treaba cu datoria." Îmi doream să nu o fi înțeles.

— Apă?

Pauline mi-a întins plosca ei cu apă. Obrajii îi erau îmbujorați din cauza căldurii. Cât tânjeam după briza răcoroasă a golfului!

Am luat plosca și am băut o gură, apoi mi-am turnat niște apă pe cămașă, ca să mă răcoresc. Era încă devreme, dar căldura era deja descurajantă. Hainele de călărie erau înăbușitoare, dar măcar ofereau o oarecare protecție împotriva soarelui. Mi-am coborât privirea la una dintre multele rupturi franjurate ale pantalonilor, acolo unde materialul se încrețea, dezvăluindu-mi

genunchiul, şi am început să râd atât de tare, încât abia am mai putut să respir. Ochii mi s-au udat de lacrimi.

Pauline s-a uitat la mine, speriată, iar eu am spus:

— Uită-te la noi! Îţi vine să crezi?

Râsul meu era molipsitor, aşa că a izbucnit şi ea în râs.

— S-ar putea să merite, a spus Pauline, măcar să vedem cum rămân toţi cu gurile căscate.

O, cu siguranţă aveau să rămână cu gurile căscate! Mai ales cancelarul şi dascălul.

Râsetul nostru s-a liniştit încet, iar după câteva clipe, părea că toată lumea amuţise odată cu noi.

Ascultă.

Am observat că, pentru prima dată, drumul era liber, nimeni înainte, iar când m-am uitat înapoi, nu era nimeni nici în urma noastră. Nu vedeam departe. Eram într-o vale dintre dealuri. Poate aşa se explica liniştea apăsătoare care ne înconjurase brusc.

Am ascultat cu atenţie sunetul copitelor pe pământ. Zăngănitul căpăstrului. *Liniştea.*

— Stai! am spus eu, întinzând mâna să o opresc pe Pauline, apoi am mai şoptit o dată cuvântul.

Am rămas acolo în linişte, auzindu-mi pulsul care parcă mi se zbătea în urechi, şi mi-am înclinat capul într-o parte. *Ascultă.* Pauline nu a scos niciun cuvânt, aşteptând să spun ceva. Dieci a bolborosit în spatele nostru, iar eu am clătinat din cap.

— N-a fost nimic, presupun. Eu...

Apoi am văzut-o.

Silueta unui cal în umbra unui mic stejar, undeva la mai puţin de douăzeci de paşi de drum. Mi s-a oprit respiraţia. Soarele îmi bătea în ochi, aşadar doar după ce a ieşit din umbră am putut vedea cine era. Am oftat uşurată.

— Kaden, am strigat eu, ce faci aici?

Am scos măgarii de pe drum ca să îi ieşim în întâmpinare. El şi-a adus calul mai aproape, încet, până ce a ajuns la distanţă de un braţ de mine. Otto a tras de frâu şi a lovit din copite, neliniştit din cauza calului înalt atât de aproape de el. Kaden arăta diferit: mai înalt şi mai bine proptit în şa.

— Nu te pot lăsa să pleci, Lia! a spus el.

Venise tocmai până aici ca să-mi spună asta? Am oftat.

— Kaden, ştiu...

El a întins mâna şi mi-a apucat frâiele.

— Descălecaţi de pe măgari!

M-am uitat la el, confuză şi nemulţumită. Pauline s-a uitat de la Kaden la mine, la fel de năucă. Am întins mâna şi am înşfăcat din nou frâiele. Tânărul trebuia să accepte...

— *Bedage! Ges mi nay akuro fasum!* a strigat el, însă nu la mine, ci spre pădurea tânără din care tocmai ieşise şi din care au apărut mai mulţi călăreţi.

M-am uitat cu gura căscată la Kaden. *Bedage?* Neîncrederea m-a înţepenit o secundă, apoi, adevărul m-a îngrozit. Mânioasă, am smuls frâiele pe care le ţinea încă în mâini şi i-am strigat lui Pauline să fugă. S-a creat haos când calul s-a izbit în măgar, iar Kaden a vrut să mă apuce de braţe. M-am retras şi am căzut de pe Otto. Singura noastră şansă de scăpare era să fugim şi să ne ascundem în desiş... dacă puteam ajunge atât de departe.

Nu am avut timp nici măcar să ne mişcăm înainte să ne ajungă ceilalţi călăreţi. Unul dintre ei a înşfăcat-o pe Pauline de pe Nove. Ea a ţipat, iar un altul m-a luat pe mine. Cu ţipetele oamenilor şi animalelor, liniştea a explodat într-o sferă de foc. O mână puternică m-a apucat de păr şi am căzut la pământ. M-am rostogolit şi am văzut-o pe Pauline muşcând braţul

care o ținea și îndepărtându-se cu bărbatul pe urmele ei. Nu îmi aminteam să-l fi apucat, dar am aruncat cuțitul din mână, iar lama acestuia l-a lovit în umăr pe urmăritorul ei. Bărbatul a urlat, a căzut în genunchi și a strigat când a scos cuțitul. Sângele a curs din rană. Kaden a ajuns-o din urmă pe Pauline, apucând-o din spate și, în același timp, două brațe groase m-au prins. Bărbatul rănit a continuat să înjure și să strige într-o limbă despre care știam că nu putea fi decât vendană.

M-am uitat în ochii lui Kaden.

— Nu ar fi trebuit să faci asta, Lia! a spus el. Nu vrei să îl superi pe Finch.

M-am încruntat la el.

— Du-te naibii, Kaden! Du-te naibii!

Fără să șovăie, nu a clipit nici măcar o dată, fermitatea lui transformându-se acum în ceva înspăimântător de detașat. Și-a îndreptat atenția de la mine la bărbatul de lângă el.

— Malich, aceasta va trebui să călărească împreună cu tine. Nu am luat-o în calcul.

Cel pe nume Malich a înaintat cu un zâmbet dezgustător și a apucat-o pe Pauline de încheietura mâinii, luând-o de la Kaden.

— Cu plăcere!

— Nu! am strigat eu. Ea nu are nicio legătură cu asta. Las-o să plece!

— Nu pot, a răspuns calm Kaden, dându-i lui Finch o cârpă murdară ca să-și preseze rana de sub haină. Imediat ce vom ajunge în pustiu, o vom lăsa să plece.

Malich a târât-o pe Pauline spre calul său în timp ce ea l-a apucat și l-a lovit cu picioarele.

— Kaden, nu! Te rog! am strigat eu. Pentru numele zeilor, este însărcinată!

Kaden s-a oprit din mers.

— Stai, i-a spus el lui Malich şi m-a privit cu atenţie, încercând să îşi dea seama dacă nu cumva era o şmecherie.

El s-a întors spre Pauline.

— Este adevărat?

Lacrimile au curs pe chipul lui Pauline, care a dat aprobator din cap.

El s-a încruntat.

— Încă o văduvă cu un copil, a spus el în şoaptă şi s-a întors din nou spre mine. Dacă o las să plece, vei veni fără să te împotriveşti?

— Da, am răspuns repede, poate prea repede.

El a mijit ochii.

— Îmi promiţi?

Am dat din cap.

— *Kez mika ren*, a spus el.

Braţul care mă ţinea atât de strâns m-a eliberat, iar eu m-am clătinat înainte, fără să-mi dau seama că picioarele-mi abia atinseseră pământul. Toţi s-au uitat la mine să vadă dacă, într-adevăr, mă ţineam de cuvânt. Am rămas nemişcată, încercând să-mi recapăt suflarea.

— Lia, nu! a strigat Pauline.

Am clătinat din cap, mi-am atins degetele cu buzele şi le-am sărutat, abia ridicându-le în aer.

— Te rog, Pauline! Ai încredere în zei! Şşş! Va fi bine.

Ochii îi erau plini de frică, dar a dat din cap spre mine.

Kaden s-a apropiat de Pauline cât a ţinut-o Malich.

— O să duc măgarii în pădure şi o să-i leg de un copac. Tu trebuie să rămâi acolo cu ei până ce soarele va coborî în spatele dealurilor. Dacă o să pleci cu un minut mai devreme, o să mori. Dacă trimiţi pe cineva după noi, Lia moare. Înţelegi, Pauline?

— Kaden, nu poți...

El s-a aplecat mai mult, ținându-i bărbia cu mâna.

— Înțelegi, Pauline?

— Da, a șoptit ea.

— Bun.

Apucând frâiele calului său, a strigat niște porunci unui călăreț mai mic, la care nu fusesem atentă. Era un simplu băiat. Soldații au luat desaga de pe Otto și au legat-o pe alt cal, împreună cu plosca mea. Kaden mi-a recuperat cuțitul pe care Finch îl aruncase cât colo, în iarbă, și l-a îndesat în sacul lui.

— De ce nu pot s-o ucid acum? a întrebat băiatul.

— *Eben! Twaz enar boche!* a strigat zdrahonul cu cicatrice.

S-a purtat o discuție aprinsă, probabil privind locul și momentul în care să mă ucidă, dar, chiar dacă vorbeau, se mișcau repede, conducându-ne împreună cu măgarii spre cupola pădurii. Finch s-a încruntat la mine, ținându-se de rană și înjurând stâlcit în limba din Morrighan cum că eram norocoasă că era doar o rană superficială.

— Țintesc prost, i-am spus eu. Am țintit spre inima ta neagră, dar nu îți face griji, otrava în care am cufundat lama ar trebui să își facă efectul în curând și să îți ofere o moarte lentă și dureroasă.

El a căscat ochii și a sărit spre mine, dar Kaden l-a împins înapoi și a strigat ceva în vendană, după care s-a întors în direcția mea, smucindu-mi brutal brațul și trăgându-mă mai aproape.

— Nu îi ispiti, Lia! mi-a șoptit el, scrâșnind din dinți. Cu toții vor să te ucidă chiar acum și nu le-ar lua mult să o facă.

Chiar dacă nu le cunoșteam limba, înțelesesem mesajul fără traducere.

Am înaintat în pădurea plină de stejari și tufe, iar când drumul nu s-a mai văzut, au legat măgarii de copaci. Kaden i-a repetat lui Pauline instrucțiunile.

Apoi mi-a făcut semn spre calul pe care trebuia să îl călăresc.

M-am întors spre Pauline, care avea genele umede şi faţa murdară de praf.

— Prietena mea, adu-ţi aminte *să numeri* ca să treacă timpul, aşa cum am făcut când am venit aici.

Ea a dat din cap, iar eu am sărutat-o pe obraz.

Kaden m-a privit bănuitor.

— Ridică-te!

Calul meu era imens, aproape la fel de mare ca al lui. M-a ajutat să urc, dar nu mi-a dat şi frâiele.

— Vei regreta dacă îţi încalci promisiunea făcută.

M-am încruntat la el.

— Un mincinos viclean care se bazează pe cuvântul altuia? Presupun că ar trebui să apreciez ironia colosală a acestor cuvinte, am zis în timp ce întindeam mâna după frâie. Dar ţi-am dat cuvântul şi îl voi respecta.

„Pentru moment."

El mi-a dat frâiele, iar eu m-am întors ca să îi urmez pe ceilalţi din grup.

Pauline şi cu mine ne siliserăm ravianii să alerge în galop, dar fiarele negre zburau ca nişte demoni înaripaţi fugăriţi de diavol. Nu am îndrăznit să mă întorc într-o parte sau în cealaltă, altfel, aş fi zburat din şa şi aş fi fost călcată în picioare de calul lui Kaden, aflat în spatele meu. Când tufele s-au îndepărtat, am călărit alături, Kaden de o parte a mea, băiatul numit Eben de cealaltă. Doar sălbaticii ar fi instruit un copil să ucidă.

Am încercat să număr, aşa cum îi spusesem lui Pauline să facă, dar, curând, mi-a fost imposibil să ţin şirul. Ştiam doar că mersesem mult – multe mile –, iar soarele era încă sus pe cer. Pauline şi cu mine ştiam că o numărătoare până la două sute însemna un drum de vreo două mile, cel puţin călare pe

ravianii noştri. Avea să ştie când barbarii erau prea departe ca să o ajungă din nou din urmă. Nu trebuia să aştepte până ce apunea soarele în spatele dealurilor. După încă un ceas, ar fi alergat înapoi în Terravin cât de repede ar fi dus-o măgarii noştri leneşi. Curând după aceea, ar fi fost în siguranţă, căci barbarii nu îi mai puteau face niciun rău, iar cuvântul meu n-ar mai fi avut valoare. Dar nu încă. Era prea curând să risc, dacă puteam măcar să găsesc ocazia.

Aici nu erau poteci, aşadar am încercat să memorez peisajul. Am călărit în sălbăticie de-a lungul albiilor secate, pe coamele dealurilor, prin pădurea rară şi peste o pajişte netedă ca în palmă. Am observat poziţia munţilor, formele acestora, marginea pădurii, orice m-ar fi ajutat să îmi găsesc din nou drumul de întoarcere. Obrajii mă usturau de la vânt şi soare, iar degetele mă dureau. Cât timp puteam călători în ritmul acesta?

— *Sende akki!* a strigat în cele din urmă Kaden, iar soldaţii au încetinit ritmul.

Pulsul mi s-a mărit. Dacă voiau să mă ucidă, de ce să mă fi adus tocmai aici ca să o facă? Poate că asta era ultima mea şansă. Puteam să depăşesc ceilalţi patru cai?

Kaden şi-a apropiat calul de al meu.

— Dă-mi mâinile! a spus el.

M-am uitat nelămurită la el, apoi la ceilalţi.

— Pot să fac rost de bijuterii, am spus eu. Şi de mai mulţi bani decât aţi putea cheltui vreunul dintre voi într-o viaţă. Lasă-mă să plec şi...

Bărbaţii au început cu toţii să râdă.

— Toţi banii din cele două regate nu merită în comparaţie cu ce le face *komizarul* trădătorilor, a spus Malich.

— Aurul nu reprezintă nimic pentru noi, a zis Kaden. Acum, dă-mi mâinile!

Le-am întins, iar el mi le-a legat cu o funie și a tras de capete ca să se asigure că erau strânse cum trebuie, iar eu m-am crispat. Finch a urmărit și a trăncănit aprobator.

— Acum, apleacă-te spre mine!

Inima îmi bătea atât de repede, încât nu puteam respira.

— Kaden...

— Lia, apleacă-te înainte!

M-am uitat la mâinile mele legate. Puteam să călăresc așa? Picioarele îmi tremurau, gata să lovească coastele calului și să alerg spre copacii de la distanță.

— Nici măcar să nu te gândești la asta! a spus Kaden.

Ochii îi erau ca de gheață și mereu fixați asupra mea, dar, cumva, știa că picioarele îmi erau încordate în scări.

M-am aplecat în față, așa cum îmi spusese, iar el a ridicat o glugă neagră.

— Nu!

M-am retras, dar imediat am simțit o mână în spate împingându-mă brutal înainte. Gluga mi-a acoperit capul, iar lumea s-a întunecat.

— Doar pentru câteva minute, a spus Kaden. Sunt poteci pe care este mai bine să nu le vezi.

— Te aștepți să călăresc așa?

Mi-am auzit panica din voce.

Am simțit mâna lui Kaden, atingându-mi mâinile legate.

— Respiră, Lia! Îți voi conduce eu calul. Nu încerca să te miști în stânga sau în dreapta.

El s-a oprit o clipă, apoi și-a retras mâna, adăugând:

— Poteca se îngustează. Un singur pas greșit și calul și cu tine muriți. Să faci cum îți spun!

Respirația îmi era fierbinte sub glugă. Credeam că mă voi sufoca înainte să ajung la capătul unei poteci. Când am înaintat,

nu m-am mişcat la stânga sau la dreapta şi m-am silit să inspir lent fiecare gură de aer înăbuşitor. „Nu voi muri aşa." Am auzit pietrele rostogolindu-se pe laturile stâncii şi ecourile lor continuând la nesfârşit. Părea că prăpastia pe care o ocoleam nu avea fund şi, la fiecare pas, am jurat că, dacă aş fi ajuns la capătul potecii dezlegată şi fără gluga care îmi acoperea ochii, nu mi-aş mai risipi şansa – dacă era să mor, aveam s-o fac atunci când îl vedeam bine pe Kaden în timp ce îi băgam cuţitul în coastele lui de trădător vendan.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

RAFE

— SE PARE CĂ A FĂCUT-O DIN NOU. SE PARE CĂ porumbița ta a zburat fără tine.

— Nu.

M-am uitat la drum, simțind cum sudoarea mi se prelingea pe spate.

— Mi-a promis că va veni. Va fi aici.

— A mai făcut și înainte promisiuni, pe care, mai apoi, le-a încălcat destul de ușor.

M-am încruntat la Sven.

— Taci odată! Taci!

Așteptam de mai mult de un ceas. Soarele era în înaltul cerului. Planurile noastre fuseseră făcute în grabă, dar m-am asigurat că aveam să ajung aici înainte de miezul dimineții, astfel încât să nu o pierd. Nu avea cum să fi trecut deja pe lângă mine pe stradă – doar dacă plecase mai devreme decât plănuise. Sau poate că nu mai plecase din Terravin? Poate ceva o întârziase? Drumul mare era aglomerat de călători, chiar și cu plutoane de soldați. Era un drum sigur. Niciun bandit nu ar fi îndrăznit să își arate mutra pe aici. De fiecare dată când un călător trecea dealul, mă ridicam mai mult în șa, dar niciunul dintre ei nu era Lia.

— Să tac? Doar atât poţi?

M-am întors ca să mă uit la Sven, care stătea mândru şi netulburat în şa.

— Ce aş vrea să fac este să îţi rup maxilarul, dar nu lovesc bătrânii şi infirmii.

Sven şi-a dres vocea.

— Hei, asta e o lovitură sub centură! Chiar şi pentru tine. Cred că ţii cu adevărat la fata asta.

M-am uitat în altă parte, fixând cu privirea punctul în care drumul dispărea peste deal.

Mi-am întors repede privirea la el.

— Unde sunt ceilalţi? am întrebat eu neliniştit. De ce nu au ajuns încă aici?

Ştiam că eram şi eu o pacoste, dar aşteptarea mă obosea.

— Caii lor nu au aripi, prinţe. Ne vor întîlni mai departe pe drum, dacă şi când ajungem acolo. Mesajele călătoresc cât pot de repede, chiar şi cele trimise urgent.

Crezusem că aveam mai mult timp. Mai mult timp să-i dau vestea şi să o conving, mai mult timp până să sosească o escortă. Îmi dorisem să o duc la Dalbreck, unde ar fi fost ferită de vânătorii de recompense şi de tatăl ei criminal. Ştiam că nu avea să fie uşor să o conving să părăsească Terravinul. Mai degrabă imposibil. Mie mi-ar fi fost greu să plec. Apoi, seara trecută, toate acele planuri se risipiseră. Lia era hotărâtă să se întoarcă în Civica - ultimul loc din lume către care ar fi trebuit să se îndrepte. Urma să încerc să o fac să se răzgândească pe drum, dar dacă nu puteam, voiam un anturaj destul de mare care să o protejeze când intram pe porţile din Civica.

Bineînţeles, trebuia să fiu protejat împotriva ei, de îndată ce-i dezvăluiam cine sunt. Mă temusem să îi spun adevărul. O manipulasem. O mintisem. O înşelasem. Făcusem toate lucrurile despre care ea spunea că sunt de neiertat. Dacă se întorcea

să desăvârşească alianţa, ştiam că nu o făcea pentru a se căsători *cu mine*; pleca pentru a se căsători cu un bărbat pentru care nu avusese niciodată nicio urmă de respect. Încă eram acel om. Nu puteam să repar ce făcusem deja. Îi permisesem tatălui meu să-mi aranjeze mariajul. *Tata*. Dispreţul total şi amar din vocea ei era încă proaspăt în mintea mea. Mi-a amărât stomacul.

— Am dat greş, Sven.

El a clătinat din cap.

— Nu! Nu tu, băiete! Regatele au făcut-o. Dragostea este mereu o treabă încurcată care este mai bine să fie lăsată în seama inimilor tinere. Nu există reguli. De aceea prefer să fiu soldat. E ceva ce înţeleg mai bine.

Dar erau reguli. Cel puţin aşa credea Lia, iar eu o încălcasem pe cea mai importantă cu înşelătoria mea.

„Dacă un om nu e de încredere când e îndrăgostit, atunci nu e deloc de încredere. Unele lucruri nu pot fi iertate."

Puteam să o contrazic, spunându-i că şi ea trăia o minciună, dar ştiam că nu era acelaşi lucru. Ea era acum slujnică într-o tavernă. Asta era tot ce voia să fie. Încerca să îşi facă o nouă viaţă. Eu doar îmi foloseam identitatea falsă pentru o vreme ca să obţin ce aveam nevoie. Numai că, înainte să ajung aici, nu ştiusem că Lia avea să fie cea de care aveam nevoie.

Alt călăreţ a urcat dealul şi, din nou, nu era ea.

— Poate că a venit timpul să plecăm? a sugerat Sven. Probabil că până acum a ajuns la jumătatea drumului spre Civica şi pare că este mai mult decât capabilă să aibă grijă singură de ea.

Am clătinat din cap. Ceva era în neregulă. „Ea ar fi venit aici." Mi-am tras calul spre stânga.

— Mă duc în Terravin ca să o găsesc. Dacă nu mă întorc până la căderea nopţii, vino să mă cauţi împreună cu ceilalţi!

Am lovit calul cu pintenii şi m-am îndreptat spre drum.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

PEISAJUL ERA STERP ŞI FIERBINTE. ÎMI ACOPERISERĂ ochii pentru încă două părţi ale călătoriei. De fiecare dată când îmi scoteau gluga, o lume nouă părea să se întindă înaintea mea. Cea la care ne uitam acum era aridă şi neiertătoare. Din cauza căldurii arzătoare, au încetinit pentru prima dată şi au putut să discute între ei, deşi doar pe limba lor.

Ora la care trebuia să mă întâlnesc cu Rafe trecuse de mult timp. Erau atât de multe lucruri pe care voiam să i le spun! Lucruri pe care *trebuia* să le spun şi pe care el nu avea să le mai afle acum. Probabil că deja se întorcea acasă la ferma lui, crezând că-mi încălcasem promisiunea de a mă întâlni cu el.

Am aruncat un ochi la munţii puţin înalţi şi ceţoşi din depărtare, apoi m-am întors ca să mă uit înapoi, dar în urma mea am văzut acelaşi lucru. Cât de aproape de Terravin ajunsese Pauline între timp?

Kaden m-a văzut cercetând peisajul sălbatic.

— Eşti tăcută, a spus el.

— Serios? Iartă-mă! Despre ce ar trebui să vorbim? Despre vreme?

El nu mi-a răspuns. Nu m-am așteptat să o facă, dar l-am fixat mult și bine cu privirea. Știam că îmi simțea căutătura mânioasă, deși se uita înainte.

— Vrei apă? a întrebat fără să mă privească.

Îmi doream cu disperare să beau ceva, dar nu de la el. M-am întors spre Eben, care călărea în cealaltă parte a mea.

— Băiete, poți să-mi dai plosca?

Ultima dată când îmi dezlegaseră mâinile și-mi scoseseră gluga, aruncasem plosca spre capul lui Kaden, așadar mi-o confiscaseră. Eben s-a uitat la Kaden, așteptându-l să hotărască. Kaden a dat din cap.

Am luat o sorbitură prelungă, apoi încă una. Judecând după peisaj, știam că nu trebuia să risipesc apa udându-mi cămașa.

— Suntem tot în Morrighan? am întrebat eu.

Kaden pe jumătate a zâmbit, pe jumătate a mormăit.

— Nu cunoști hotarele propriei țări? Câtă noblețe!

Mi-am lăsat baltă prudența. Era cel mai prost moment posibil să evadez, dar am lovit coastele calului cu călcâiele și am fugit peste nisipul bătucit. Copitele galopau atât de rapid și de constant, încât păreau o sută de tobe care băteau un ritm continuu.

Nu puteam scăpa – nu aveam unde să mă duc în pustietatea asta. Dacă aș fi păstrat ritmul mult timp, căldura necruțătoare mi-ar fi ucis calul. Am tras de frâie și l-am lăsat să meargă liber, astfel încât să își recapete suflul și ritmul. Mi-am trecut o mână pe coama lui și i-am turnat o parte din apa prețioasă peste bot, încercând să îl răcoresc.

M-am uitat înapoi, așteptându-mă să mă ajungă din urmă, dar ei doar au înaintat încet și siguri pe ei. Nu aveau de gând să-și pună caii în primejdie când știau că eram prinsă în pustiul acesta uitat de lume.

„Pentru moment."

Asta a devenit invocarea mea tăcută.

Când m-au ajuns din urmă, Kaden şi cu mine am făcut un schimb de priviri dure, dar nu ne-am mai vorbit.

Călătoria era nesfârşită. Soarele dispărea în urma noastră. Spatele mă durea. Gâtul mă înţepa. Hainele mă iritau. Obrajii îmi ardeau. Am presupus că străbătuserăm două sute de mile.

În cele din urmă, ceaţa a cedat locul portocaliului strălucitor când soarele care apunea a aprins cerul. Chiar înainte noastră era un aflorimentimens de bolovani cât casa de mari şi care păreau să fi fost aruncaţi din cer în mijlocul acestui pustiu. S-au mai auzit o mulţime de cuvinte, iar Griz a arătat cu degetul şi a strigat. El era singurul care nu vorbea limba din Morrighan. Malich şi Finch aveau accente pronunţate, iar Eben vorbea la fel de fluent precum Kaden.

Caii au părut să simtă că asta urma să fie tabăra noastră pentru noapte şi au mărit pasul. Când ne-am apropiat, am văzut un pârâu şi o mică baltă la baza unui bolovan. Nu era o oprire întâmplătoare. Îşi cunoşteau calea la fel de bine ca orice vultur al deşertului.

— Aici! mi-a spus simplu Kaden când a descălecat.

Am încercat să nu mă crispez când am descălecat. Nu voiam să fiu *atât de nobilă*. M-am întins, încercând să văd care parte mă durea mai mult. M-am întors şi m-am încruntat la grup.

— Mă duc de partea cealaltă a rocilor ca să mă ocup de nişte lucruri personale. Nu mă urmaţi!

Eben şi-a ridicat bărbia.

— Am mai văzut fundul unei doamne.

— Ei bine, nu îl vei vedea pe al meu. Rămâi aici!

Malich a râs, primul râset auzit din partea vreunuia dintre ei, iar Finch şi-a masat umărul şi s-a încruntat, aruncând la

pământ cârpa însângerată şi uscată pe care şi-o vârâse pe sub cămaşă. Cu siguranţă mă pusesem rău cu el, dar în mod evident fusese o rană curată, altfel, s-ar fi aflat într-o stare mult mai gravă. Mi-am dorit *să-mi fi înmuiat* cuţitul în otravă. M-am dus în partea cealaltă, ocolindu-l pe Griz, şi am găsit un loc întunecat şi intim ca să-mi fac nevoile.

Am ieşit din umbre. M-ar fi ucis până acum, dacă ar fi vrut. Ce intenţii aveau, dacă nu să mă ucidă? M-am aşezat pe o piatră joasă şi m-am uitat la poalele dealurilor, aflate probabil la o depărtare de două mile. Sau şase? Distanţa era înşelătoare în platoul fierbinte şi sclipitor. Aş fi putut să văd calea destul de bine încât să evadez acolo, după lăsarea întunericului? Apoi ce aş fi făcut? Ca să supravieţuiesc, îmi trebuiau cel puţin plosca şi cuţitul meu.

— Lia?

Kaden a apărut de după un bolovan, scrutând rocile în lumina slabă până ce m-a văzut. M-am uitat la el cât s-a apropiat. Duplicitatea mă dărâmase, dar nu cu furia sălbatică de dimineaţă, ci cu o durere ameţitoare. Avusesem încredere în el.

Cu fiecare pas făcut, toate gândurile mele despre el se prefăceau în ceva nou, ca o tapiserie întoarsă pe dos, dezvăluind o încurcătură de noduri şi urâţenie. Cu doar câteva săptămâni în urmă, îi pansasem umărul. În urmă cu doar câteva nopţi, Pauline spusese că ochii lui erau blânzi. În urmă cu doar două seri, dansasem cu el şi chiar în noaptea precedentă îl sărutasem pe obraz pe pajişte. „Eşti un om bun, Kaden. Hotărât şi devotat îndatoririlor tale."

Cât de puţin ştiusem ce însemna asta pentru Kaden! Mi-am întors privirea. Cum de putuse să mă păcălească aşa? Nisipul uscat i-a scârţâit sub cizme. Paşii îi erau lenţi şi măsuraţi. El s-a oprit la câţiva paşi distanţă.

Am simțit un nod în gât.

— Spune-mi măcar atât! am șoptit eu. Ești asasinul pe care l-a trimis Venda ca să mă ucidă?

— Da.

— Atunci, de ce sunt încă în viață?

— Lia...

— Doar adevărul, Kaden. Te rog! M-am ținut de cuvânt și am venit fără să mă opun. Îmi datorezi măcar atât.

Mă temeam că mă aștepta un lucru mai rău decât moartea.

El a mai făcut un pas, astfel încât să fie chiar în fața mea. Chipul lui Kaden părea mai blând și ușor de recunoscut. Era din cauză că tovarășii lui nu erau aici să îl vadă?

— Am hotărât că ești mai utilă Vendei vie decât moartă, a spus el.

„El a hotărât." Ca un zeu îndepărtat. Azi, Lia va trăi.

— Atunci ai comis o eroare strategică, am spus eu. Nu cunosc secrete de stat. Nici strategii militare. Și nu valorez nimic pentru o răscumpărare.

— Ai o altă valoare. Le-am spus celorlalți că ai darul.

— Ce-ai făcut? am spus și am clătinat din cap. Atunci, ți-ai mințit...

El m-a apucat de încheieturile mâinilor și m-a smucit în picioare, ținându-mă la o palmă de fața lui.

— Este singurul mod în care te-am putut salva, a spus printre dinți și aproape în șoaptă. Înțelegi? Deci să nu negi *niciodată* că ai darul. Nu față de ei. Nici față de alții. Este tot ce te ține în viață.

Mi s-au înmuiat genunchii.

— Dacă nu ai vrut să mă ucizi, atunci de ce nu ai plecat, pur și simplu, din Terravin? Să le fi spus că treaba este terminată, iar ei nu ar fi avut de unde să știe.

— Ca să te poţi întoarce în Civica şi să faci o alianţă cu Dalbreck? Doar pentru că nu vreau să te ucid nu înseamnă că nu sunt încă loial poporului meu. Să nu uiţi asta niciodată, Lia! Venda este întotdeauna pe primul loc. Chiar şi înaintea ta.

Sângele şi oasele mi s-au înfierbântat; am devenit din nou sigură pe propriu-mi trup. Mi-am eliberat mâinile din prinsoare.

Să uit? Niciodată!

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

RAFE

M-AM UITAT DUPĂ EA PESTE TOT, OCOLIND SPRE două ferme din apropiere în caz că se oprise pentru apă sau fusese zărită trecând pe acolo. Oamenii nu o văzuseră. Ajungând pe strada principală din Terravin, eram sigur că probabil se afla încă la han.

Când m-am apropiat, am văzut măgarii dezlegați și în afara grajdului, rătăcind în jurul tavernei. Ușa de la intrare era deschisă, iar înăuntru am auzit agitație. Mi-am legat calul și am urcat în fugă treptele verandei. Pauline stătea la masă, încercând să își recapete suflul printre suspine. Berdi și Gwyneth erau lângă ea și încercau să o calmeze.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Berdi a fluturat o mână la mine.

— Liniște! Abia a ajuns aici. Las-o să ne spună!

Gwyneth a încercat să îi dea niște apă, dar Pauline a refuzat.

M-am lăsat în genunchi în fața lui Pauline, prinzând-o ușor de mâini.

— Unde este Lia, Pauline? Ce s-a întâmplat?

— Au luat-o.

Am ascultat cât mi-a spus povestit printre suspine. Erau cinci. Unul era Kaden. Nu aveam timp să mă înfurii. Nu aveam timp să mă tem. Am ascultat pur şi simplu, memorând fiecare cuvânt şi adresându-i întrebări cu privire la cele mai importante detalii, pe care nu le menţionase.

— Ce fel de cai, Pauline?

Doi erau maro-închis. Trei erau negri. Masivi. Fără însemne.

Din aceeaşi rasă ca al lui Kaden. „Alergători rezistenţi." Dar ea nu era sigură. Totul se întâmplase prea repede. Unul dintre bărbaţi era mare. Foarte mare. Altul era doar un băiat. Vorbeau altă limbă. Probabil vendană. Lia îi numise barbari.

— Cu cât timp în urmă?

Nu ştia. Probabil trei ceasuri. Se îndreptau spre răsărit.

— Unde te-au oprit?

La panta drumului, chiar în nordul fermei galbene, unde este o mică poiană. Au ieşit din tufe.

— Mai trebuie să ştiu şi altceva?

— Au spus că dacă îi urmărea cineva, Lia avea să moară.

„Ea nu va muri. Nu va muri."

I-am poruncit lui Berdi să-mi pregătească peşte uscat, orice tip uscat de mâncare ce putea fi gătit rapid. Trebuia să plec. Ea s-a dus în bucătărie şi s-a întors în câteva clipe.

Erau cinci. Dar nu îi puteam aştepta pe Sven şi pe ceilalţi. Urmele s-ar fi şters şi fiecare minut conta.

— Ascultă cu atenţie! i-am spus lui Pauline. După căderea nopţii, vor veni nişte bărbaţi să mă caute. Aşteaptă-i! Spune-le tot ce mi-ai spus mie! Spune-le unde să se ducă!

M-am întors spre Berdi şi Gwyneth.

— Să le pregătiţi de mâncare! Nu vom avea timp să căutăm.

— Nu eşti fermier, a spus Gwyneth.

— Nu mi pasă ce naiba este! a rostit Berdi şi mi-a pus în mână un sac de pânză. Pleacă!

— Conducătorul lor se numeşte Sven. Va fi însoţit de cel puţin doisprezece oameni! am strigat eu peste umăr când am ieşit pe uşă.

Mai aveam încă şase ceasuri din zi. Mi-am umplut ploşca la cişmea şi am luat un sac cu ovăz pentru cal. Aveau un avans mare. Avea să dureze ceva până să îi ajung din urmă, dar nu era imposibil. Intenţionam să fac orice era necesar ca să o aduc înapoi. Am găsit-o o dată. Aş fi găsit-o din nou.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

M-AM TREZIT ALĂTURI CU O MUTRĂ CARE RÂNJEA și un cuțit la gât.

— Dacă ai darul, de ce nu m-ai văzut venind în visele tale?

Era băiatul, Eben. Avea vocea unei fete și ochii unui pribeag curios. *Un copil.* Dar intenția era a unui tâlhar priceput. Voia să îmi ia viața. Dar dacă darul era singurul motiv pentru care încă mai trăiam, Eben nu părea să fi înțeles mesajul.

— Te-am văzut venind, am spus eu.

— Atunci, de ce nu te-ai trezit ca să mă alungi?

— Deoarece am văzut și...

Băiatul a zburat prin aer, căzând grămadă la pământ la doar câțiva pași distanță.

M-am ridicat, uitându-mă la Griz, pe care îl văzusem încruntându-se peste umărul lui Eben. Chiar dacă nu mă plăcea, Griz nu părea să tolereze deciziile luate în pripă. Kaden era deja deasupra lui Eben, ridicându-l de ceafă de la pământ.

— Nu voiam să o rănesc, s-a plâns Eben, masându-și bărbia rănită. Doar mă jucam cu ea.

— Mai joacă-te așa și vei fi lăsat în urmă fără cal! a strigat Kaden și l-a împins din nou la pământ. Amintește-ți că este premiul *komizarului*, nu *al tău*.

El s-a apropiat și mi-a dezlegat glezna de șa – spusese că era o măsură de precauție, luată ca să se asigure că nu încercam să fug în timpul nopții.

— Acum sunt un premiu? am întrebat eu.

— Pradă de război, a spus el.

— Nu știam că suntem în război.

— Întotdeauna am fost în război.

M-am ridicat, masându-mi gâtul atât de lovit în ultima vreme.

— Așa cum spuneam, Eben, motivul pentru care am considerat că era nefolositor să mă trezesc este că ți-am văzut oasele uscate ciugulite de vulturi și pe mine îndepărtându-mă călare. Presupun că se mai poate întâmpla, nu-i așa?

Pe moment, a căscat ochii, gândindu-se la vorbele mele, iar apoi s-a încruntat, prea furios pentru vârsta lui.

Ziua a trecut precum cea de dinainte, fierbinte, uscată, chinuitoare și monotonă. Dincolo de poalele dealurilor era încă un bazin fierbinte... și încă unul. Era drumul spre iad și nu îmi acorda nicio șansă să fug. Chiar și dealurile erau aride. Nu aveam unde să mă ascund. Nu era de mirare că nu treceam pe lângă nimeni. Cine ar fi hoinărit prin pustiul acesta?

În a treia zi, duhneam la fel de urât ca Griz, dar nu avea cine să observe. Toți duhneau. Fețele lor erau pline de jeg, deci am presupus că și a mea arăta la fel, toți transformându-ne în niște animale murdare și dungate. Simțeam praful în gură, în urechi și peste tot, bucăți uscate de iad plutind în bătaia vântului, iar pe mâini îmi ieșeau bătături.

Le-am ascultat cu atenție bolborositul cât am călărit, încercând să le înțeleg cuvintele. Unele erau ușor de descifrat. *Cal.*

Apă. Taci. Fata. Ucide. Dar nu le-am dat de înțeles că ascultam. Seara, cât de discret posibil, căutam cuvinte prin cartea cu fraze vendane din sacul meu, dar cartea era de bază, iar informațiile succinte. *Mănâncă! Așază-te! Oprește-te! Nu te mișca!*

Finch își umplea timpul fluierând sau cântând melodii. Una dintre ele m-a făcut atentă; recunoșteam melodia. Era un cântec stupid din copilărie, care se transformase în altceva când am comparat cuvintele în vendană cu cele pe care le știam în limba din Morrighan.

Un prost și-a adunat
Strâns și a păstrat mondele de aur
Într-o grămadă
Până au ajuns la cer,

Dar nicio monedă,
Nu a cheltuit vreodată prostul,
Cât teancul s-a înălțat,
Prostul doar a slăbit.

Niciun ban pentru băutură,
Niciun ban pentru pâine,
Și, într-o zi însorită,
Prostul s-a trezit mort.

Dacă proștii ar fi apreciat niște bani, aș fi scăpat din arșița asta până acum. Cine era *komizarul* acesta care punea loialitatea în fața bogățiilor? Și ce le făcea trădătorilor? Putea fi mai rău decât să suporți purgatoriul acesta arzător? Mi-am șters fruntea, dar am simțit doar praful lipicios.

Când până și Finch a tăcut, mi-am petrecut timpul gândindu-mă la mama și la lunga ei călătorie din Regatul de Jos

Gastineux. Nu fusesem niciodată acolo. Era în nordul îndepărtat, unde iarna ţinea trei anotimpuri, lupii albi stăpâneau pădurile, iar vara era de un verde orbitor şi atât de dulce, încât mireasma zăbovea toată iarna. Cel puţin asta spunea mătuşa Bernette. Descrierile mamei erau mult mai scurte, dar îi vedeam expresia când mătuşa Bernette le descria patria. Atunci mama zâmbea şi se întrista.

Zăpadă. Mă întrebam cum era. Mătuşa Bernette spunea că putea fi şi moale, şi tare, şi rece, şi fierbinte. Te ustura şi ardea când vântul o arunca prin aer şi era o pană delicată şi rece când plutea în cercuri leneşe din cer. Nu îmi puteam imagina că existau atât de multe lucruri opuse şi mă întrebam dacă inventase povestea, aşa cum afirma întotdeauna tata. Nu puteam să nu mă gândesc la asta.

Zăpadă.

Poate că de asta zâmbea cu tristeţe mama, care îşi dorea să o mai simtă o dată. Să o atingă. Să o guste. La fel cum eu voiam să gust Terravinul încă o dată. Ea îşi părăsise patria, călătorind sute de mile când era de vârsta mea. Dar eram sigură de un lucru: călătoria ei nu semăna cu cea pe care o făceam eu acum. M-am uitat la peisajul arzător şi lipsit de culoare. Nu, nu era nimic asemănător.

Mi-am desfăcut plosca şi am luat o înghiţitură.

Nu ştiam cum aveam să mai ajung din nou într-un loc civilizat, dar preferam să mor dispărută în pustietatea asta decât să fiu expusă printre animalele vendane, iar ei chiar *erau* animale. Noaptea când făceam tabără, cu excepţia lui Kaden, nici măcar nu se deranjau să se ducă în spatele unei pietre ca să îşi facă nevoile. Râdeau când îmi întorceam privirea. Seara trecută, prăjiseră un şarpe ucis de Malich cu securea, iar apoi clefăiseră şi râgâiseră după fiecare înghiţitură ca porcii la troacă.

Kaden rupsese o bucată de şarpe şi mi-o oferise, dar refuzasem. Nu sângele care le picura de pe degete sau şarpele gătit pe jumătate fuseseră cele care îmi alungaseră apetitul, ci zgomotele lor vulgare şi grosolane. Totuşi, s-a dovedit foarte repede că Kaden era diferit. Era unul *dintre* ei, dar *nu le semăna*. El încă ascundea adevărul.

Odată ce au încetat discuţiile dintre ei, tot ce auzeam pe o distanţă de câteva mile erau sunetele repetitive şi enervante ale copitelor pe nisip şi zgomote ocazionale scoase de Finch, care călărea în cealaltă parte a mea, în locul lui Eben.

— Mă duci *tocmai* în Venda? l-am întrebat pe Kaden.

— Nu ar avea niciun rost să te duc doar până la jumătate.

— E în partea cealaltă a continentului.

— A, deci voi, nobilii, ştiţi ceva geografie, la urma urmelor!

Nu merita să-mi consum energia ca să-i arunc din nou plosca în cap.

— Ştiu multe lucruri, Kaden, inclusiv faptul că prin Cam Lanteux trec convoaiele de negustori.

— Caravanele Previzi? N-ai avea nicio şansă cu ei. Nicio persoană care ajunge la o sută de paşi de încărcătura lor nu supravieţuieşte.

— Există patrulele regatului.

— Nu în direcţia în care mergem.

Kaden se grăbea să-mi distrugă orice speranţă.

— Cât timp durează să ajungi în Venda?

— Cam trei săptămâni. Dar cu *tine*, de două ori mai mult.

Plosca mea a zburat, lovindu-l ca plumbul. El şi-a dus mâinile cap, iar eu m-am pregătit să lovesc din nou. S-a aruncat spre mine, trăgându-mă de pe cal. Am căzut pe pământ cu un zgomot surd şi l-am lovit din nou, de data asta cu pumnul, nimerindu-i

maxilarul. M-am rostogolit şi m-am ridicat în genunchi, dar el m-a izbit din spate, ţintuindu-mă cu faţa în jos, pe nisip.

I-am auzit pe ceilalţi râzând şi chiuind, foarte amuzaţi de încăierarea noastră.

— Ce e cu tine? mi-a şoptit Kaden la ureche şi s-a lăsat cu toată greutatea pe mine.

Am închis ochii, apoi i-am strâns mai mult, încercând să înghit, să respir. *Ce era cu mine?* Întrebarea asta chiar avea nevoie de un răspuns?

Nisipul îmi ardea obrazul. Am pretins că era arsura zăpezii. I-am simţit umezeala pe gene, atingerea delicată pe nasul meu. Ce era cu mine? Nimic.

VÂNTUL S-A LINIŞTIT ÎN SFÂRŞIT. AM ASCULTAT pârâitul focului. În seara asta, ne opriserăm mai devreme la poala altor dealuri. M-am urcat pe un colţ de stâncă şi am privit soarele dispărând. Cerul era încă fierbinte şi lipsit de picături de umezeală care să îi dea culoare sau profunzime. Kaden şi cu mine nu ne mai vorbiserăm. Restul călătoriei fusese presărat cu scurte hohote de râs din partea celorlalţi în timp ce-şi aruncau unul altuia plosca mea, prefăcându-se îngroziţi, până ce Kaden le strigase să înceteze. M-am uitat drept înainte, fără să privesc la stânga sau la dreapta. Fără să mă gândesc la zăpadă sau acasă, doar urându-mă pentru că îi lăsasem să-mi vadă obrajii scăldaţi în lacrimi. Nici măcar tatăl meu nu mă văzuse plângând.

— *Mâncare!* mi-a strigat Kaden. Alt şarpe.

L-am ignorat. Ştiau unde eram. Ştiau că nu voi fugi. Nu aici. Iar eu nu voiam să mănânc şarpele, care era probabil şi el plin de nisip.

În schimb, am urmărit cerul transformându-se, albul devenind negru, iar stelele fiind atât de dese şi de apropiate, încât credeam că aş putea să le ating. Că aş putea să înţeleg. Ce se întâmplase?

Tot ce îmi dorisem era să îndrept ce făcusem, să îmi îndeplinesc datoria, să mă asigur că lui Walther nu avea să i se întâmple nimic şi că alţi nevinovaţi precum Greta şi bebeluşul nu aveau să mai moară. Renunţasem la tot ce iubeam ca să împlinesc asta: la Terravin, la Berdi, la Pauline şi la *Rafe*. Dar, acum, iată-mă în mijlocul pustiului, incapabilă să ajut pe nimeni, nici măcar pe mine. Eram strivită pe solul deşertului, cu faţa afundată în nisip. Se râdea de mine. Eram ridiculizată. Trădată de cineva în care avusesem încredere. Mai mult decât încredere. Ţinusem la el.

Mi-am şters obrajii şi m-am silit să nu plâng.

Mi-am ridicat privirea la stelele care străluceau vioaie, privindu-mă. Aveam să ies din asta cumva. *Cu siguranţă*. Dar mi-am promis să nu mai fac eforturi în a găsi insulte. Trebuia să îmi păstrez energia pentru lucruri mai importante. Trebuia să învăţ să le fac jocul, dar să-l joc mai bine. Era posibil să-mi ia o vreme, dar aveam cincizeci de zile la dispoziţie să-l învăţ, deoarece eram sigură că, odată intrată în Venda, nu mi-aş mai fi văzut căminul niciodată.

— Ţi-am adus nişte mâncare.

M-am întors şi l-am văzut pe Kaden ţinând o bucată de carne înfiptă în cuţitul său.

M-am uitat din nou la stele.

— Nu mi-e foame!

— Trebuie să mănânci ceva. Nu ai mâncat toată ziua.

— Ai uitat cumva? Am luat o gură de nisip la amiază. Mi-a fost suficient.

L-am auzit expirând obosit. S-a apropiat şi s-a aşezat lângă mine, lăsând carnea şi cuţitul pe piatră. Şi-a ridicat şi el privirea la stele.

— Nu mă pricep la asta, Lia. Trăiesc două vieţi diferite şi, de obicei, nu se intersectează niciodată.

— Nu te amăgi, Kaden! Nu trăieşti nici măcar o viaţă. Eşti un asasin. Te hrăneşti cu nefericirea altora şi răpeşti vieţi care nu îţi aparţin.

El s-a aplecat înainte, privindu-şi picioarele. Chiar şi în lumina stelelor, îi vedeam maxilarul încordat şi obrazul tresărind.

— Sunt un soldat, Lia. Asta e tot.

— Atunci, cine erai în Terravin? Cine erai când încărcai bagaje în căruţă pentru Berdi? Când ţi-am bandajat umărul? Când m-ai tras aproape şi ai dansat cu mine? Când te-am sărutat pe obraz în luncă? Cine erai atunci?

El s-a întors şi s-a uitat la mine, cu buzele depărtate pe jumătate şi ochii mijiţi.

— Eram doar un soldat. Asta e tot ce am fost vreodată.

Când nu a mai putut să mă privească în ochi, s-a ridicat obosit în picioare.

— Te rog să mănânci! a spus el încet. Ai nevoie de putere.

S-a aplecat şi a scos cuţitul din carne, lăsând bucata de şarpe pe piatră, apoi a plecat.

M-am uitat la carne. Uram că avea dreptate. *Chiar* aveam nevoie de putere. Aveam să mănânc şarpele, chiar dacă m-aş fi înecat cu fiecare înghiţitură.

Unde a plecat, Ama?

A plecat, copilă.

Răpită, ca mulţi alţii.

Dar unde?

Am ridicat bărbia copilei. Ochii îi sunt adânciţi de foame.

Hai, să mergem împreună să găsim mâncare!

Dar copila creşte, iar întrebările ei nu mai pot fi ignorate atât de uşor.

Ştia unde să găsească mâncare. Avem nevoie de ea.

Şi de aceea a dispărut. E motivul pentru care au răpit-o.

Ai şi tu darul în tine, copilă. Ascultă! Priveşte!

Vom găsi mâncare, nişte iarbă, nişte cereale.

Se va întoarce?

Ea este dincolo de zid. Acum este moartă pentru noi.

Nu, nu se va întoarce.

Sora mea, Venda, este acum una dintre ele.

Ultimele dorinţe ale lui Gaudrel

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

— I SE SPUNE ORAŞUL MAGIEI NEGRE.

Ne uitam la ruinele care se ridicau din nisip ca niște colți ascuțiți și rupți.

Cel puțin acum știam că nu mai eram în Morrighan.

— Știu ce este, i-am spus lui Kaden. Și nobilii aud povești.

Imediat ce am văzut orașul ruinat, mi-am dat seama ce era. Îi auzisem descrierea de multe ori. Era chiar dincolo de hotarele regatului Morrighan.

Am observat că toți ceilalți amuțiseră. Griz se uita înainte pe sub sprâncenele încruntate şi dese.

— Ce e cu ei? am întrebat.

— Orașul. Magia. Îi sperie, m-a lămurit Kaden şi a ridicat din umeri după ce mi-a răspuns, iar eu am ştiut că el nu avea asemenea spaime.

— O sabie este nefolositoare împotriva spiritelor, a șoptit temător Finch.

— Dar în oraş este apă, a spus Malich, şi avem nevoie de ea.

Auzisem multe poveşti colorate despre orașul magic şi întunecat. Se spunea că fusese construit în mijlocul pustiului,

un loc al secretelor, unde Anticii îşi puteau practica magia şi oferi plăceri nespuse pentru un anumit preţ. Străzile fuseseră făcute din aur, din fântâni se revărsa nectar şi se găseau toate felurile de vrăji. Se credea că spiritele încă păzeau cu străşnicie ruinele şi că acela era motivul pentru care atât de multe mai stăteau în picioare.

Am continuat să înaintăm cu prudenţă. Când ne-am apropiat, am văzut că nisipul şterse majoritatea culorilor, dar că pe alocuri rămăseseră câteva petice. O urmă de roşu aici, o strălucire aurie acolo, un fragment al scrierii lor antice cioplite într-un zid. Nu mai era nimic întreg în oraş. Toate turnurile magice care atingeau cândva cerul se dărâmaseră, dar ruinele evocau spiritul oraşului mai mult decât oricare altele pe care le văzusem. Ţi-i puteai imagina pe Antici plimbându-se pe aici.

Eben s-a uitat înainte, cu ochii mari.

— Vorbim în şoaptă cât trecem, ca să nu stârnim magia neagră şi spiritele.

Să stârnim spiritele? Am studiat chipurile tâlharilor cândva aprigi, cu toţii stând aplecaţi înainte în şa. Am simţit un zâmbet aprinzându-se înăuntru, *speranţa*, şi mi-am recăpătat un strop de putere. Fără arme, trebuia să folosesc orice puteam ca să rămân în viaţă, şi, mai devreme sau mai târziu, trebuia să îi conving că aveam cu adevărat darul.

Am tras de frâie, oprind calul brusc.

— Aşteptaţi! am spus eu pe un ton înspăimântat şi am închis ochii, cu bărbia ridicată.

I-am auzit pe ceilalţi oprindu-se şi aşteptând.

— Ce faci? a întrebat Kaden nerăbdător.

Am deschis ochii.

— Este *darul*, Kaden. Nu pot să-i controlez manifestarea.

El a strâns din buze şi a mijit ochii, la fel ca mine.

— Ce-ai văzut? a întrebat Finch.

Am clătinat din cap şi m-am asigurat că îngrijorarea se citea pe chipul meu.

— Nu am văzut clar. Dar era o problemă. Am văzut că ne aşteaptă probleme.

— Ce fel de probleme? a întrebat Malich.

Am oftat.

— Nu ştiu. Kaden m-a întrerupt.

Ceilalţi s-au încruntat la Kaden.

— *Idaro!* a mormăit Griz.

Acesta înţelegea clar limba din Morrighan, chiar dacă nu o vorbea.

Kaden a tras de frâiele calului.

— Nu cred că trebuie să ne îngrijorăm în privinţa...

— Tu eşti cel care a spus că are darul, a subliniat Eben.

— Chiar îl are, a rostit Kaden, scrâşnind din dinţi. Dar nu văd să ne aştepte nicio problemă. Vom continua cu prudenţă, a adăugat şi mi-a aruncat repede o privire tăioasă.

I-am răspuns cu un zâmbet acru.

Nu cerusem să fac parte din jocul acesta. Nu se putea aştepta să joc după regulile lui. Am continuat să înaintăm pe drumul care traversa oraşul. Nu se vedea nicio stradă, din aur sau altceva, dar nu puteai să nu admiri grandoarea ruinelor. Cetatea de acasă era imensă. Durase cincizeci de ani să o contruiască şi alte câteva decenii să se extindă. Era cel mai mare edificiu pe care îl cunoşteam, dar mic în comparaţie cu imensitatea tăcută şi înaltă a acestuia.

Kaden mi-a şoptit că în mijlocul uneia dintre ruine existau un izvor natural şi o baltă unde puteam să mă spăl. Am hotărât să nu mai am alte viziuni înainte să mă pot spăla măcar. Am călărit printre ruine cât am putut, apoi am legat caii de

rămăşiţele stâlpilor din marmură care ne blocau calea şi am mers pe jos restul drumului.

Era mai mult decât o baltă. Era o fărâmă de magie şi aproape am crezut că spiritele Anticilor încă o îngrijeau. Apa susura dintre lespezi groase de marmură spartă, curgea peste piatra netedă şi pleoscăia într-un bazin strălucitor de dedesubt, protejat pe trei laturi de zidurile dărâmate.

M-am uitat la el, dorindu-mi apa aşa cum nu o mai făcusem. Nu voiam doar să-mi scufund mâinile şi să mă spăl pe faţă. Voiam să sar înăuntru şi să simt fiecare picătură delicioasă atingându-mi corpul. Kaden m-a văzut holbându-mă.

— Dă-mi plosca! O voi umple şi îţi voi adăpa calul. Acum ia-o înainte!

M-am uitat la Griz şi la ceilalţi tovarăşi ai săi, care se stropeau pe faţă şi pe gât.

— Nu-ţi face griji, a spus el. Nu se vor spăla mai mult de atât. Vei avea bazinul pentru tine. Apoi m-a măsurat din priviri şi s-a uitat din nou la Malich: Dar mai bine rămâi îmbrăcată!

Am fost de acord cu sugestia prudentă, încuviinţând cu o mişcare din cap. Aş fi făcut baie şi cu o haină groasă de iarnă chiar acum, dacă ar fi fost singura opţiune. El a plecat să umple ploştile, iar eu mi-am scos cizmele. Am intrat în apă şi tălpile mi s-au scufundat în nisipul rece şi alb de pe fundul bazinului; mi s-a părut divin. M-am scufundat sub apă, înotând spre partea cealaltă, unde apa curgea de pe lespezile rupte ca o cascadă. Când ceilalţi au plecat să îşi adape caii, mi-am descheiat repede cămaşa şi am scos-o împreună cu pantalonaşii. Am înotat, spălând murdăria şi nisipul care îmi intraseră în toţi porii şi adânciturile corpului. Mi-am scufundat capul sub apă din nou şi mi-am masat scalpul, simţind cum scăpăm de murdărie. Când am ieşit la suprafaţă, am inspirat profund. Apa nu

mi se păruse niciodată atât de purificatoare. Iadul nu era de fapt din praf și nisip.

Mi-am frecat repede pantalonii în apă ca să-i spăl de murdărie, apoi i-am îmbrăcat din nou. Eram pe cale să-mi iau cămașa și să o spăl când am auzit un vuiet puternic. Am întors capul într o parte, încercând să recunosc sunetul și de unde venea, dar, după aceea, am auzit ce părea a fi un ritm slab. *Cai.*

Eram confuză. Păreau mai mulți decât cei șase ai noștri, apoi am auzit sunetul unui corn. Pe moment, am fost uluită. „O, binecuvântați fie zeii! O patrulă!"

Am alergat de la bazin, urcând pe stânci și ruine.

— Aici! am strigat eu. Aici!

Vuietul a devenit mai puternic și am alergat pe potecile înguste, bucățile de piatră spartă rănindu-mi și tăindu-mi tălpile goale.

— Aici! am strigat de nenumărate ori cât am alergat spre drumul principal care trecea prin mijlocul orașului.

Trebuia să ajung acolo printr-un labirint, dar mi-am dat seama că eram aproape când vuietul a devenit mai puternic. Apoi am zărit câțiva cai galopând pe o potecă îngustă.

— Aici! am strigat din nou.

Tocmai eram pe cale să ajung la drum, când am simțit o mână pe gură și am fost târâtă înapoi într-un colț întunecat.

— Liniște, Lia! Sau vom muri cu toții!

M-am zbătut în mâna lui Kaden, încercând să deschid gura ca să îl mușc, dar el mi-a cuprins ferm bărbia. M-a tras la pământ și m-a ținut strâns la piept, înghesuindu-ne pe amândoi în colț. Chiar și cu gura închisă, eu tot am strigat, dar nu suficient de puternic încât să fiu auzită în vuietul copitelor.

— Este o patrulă din Dalbreck! a șoptit el. Nu vor ști cine ești! Mai întâi ne-ar ucide și ar pune întrebările mai târziu.

Nu! M-am zbătut în prinsoarea lui. Ar fi putut să fie patrula lui Walther! Sau alta! Nu m-ar fi ucis! Pe urmă, mi-am amintit licărul de culoare când caii au trecut repede. Albastru și negru, stindardul din Dalbreck.

Am auzit vuietul estompându-se, până ce a devenit doar o vibrație, apoi a amuțit.

Patrula plecase.

M-am lăsat pe pieptul lui Kaden, care mi-a luat mâna de pe gură.

— Trebuie să mai stăm puțin până vom fi siguri că au plecat, mi-a șoptit la ureche.

Fără vuietul cailor, am devenit conștientă de faptul că încă mă ținea în brațe.

— Nu m-ar fi ucis, am spus eu încet.

El s-a apropiat, atingându-mi urechea cu buzele ca un avertisment tăcut.

— Ești sigură? Semeni cu noi acum și nu contează – bărbat sau femeie –, ne-ar fi ucis oricum. Pentru ei, suntem doar barbari.

Eram sigură? Nu. Știam foarte puține despre Dalbreck și armata lor, doar că regatul Morrighan se luptase și avusese dispute cu ei de-a lungul secolelor, și, cu siguranță, situația mea prezentă nu era mai bună.

Kaden m-a ajutat să mă ridic. Părul îmi era încă ud. Pantalonii uzi mi s-au răsucit în jurul picioarelor, acoperiți din nou de murdărie. Dar, când mi-am coborât privirea la picioarele rănite și însângerate, m-au consolat două gânduri.

Primul, că măcar știam că patrulele se aventurau câteodată atât de departe. Încă nu ieșiserăm de sub influența lor. Și al doilea, *chiar erau probleme*, întocmai cum prevăzusem.

O, ce putere îmi dădea asta acum!

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ

RAFE

M-AM APLECAT ȘI M-AM UITAT LA PUNCTUL NEGRU de pe pământ.

Am frecat praful între degete.

Sânge.

Aveam să-i ucid.

Aveam să-i ucid pe toți cu mâinile goale dacă o răniseră, și l-aș fi lăsat pe Kaden la urmă.

Am insistat de două ori mai mult, încercând să rămân pe urmele lor cât încă mai era lumină. Pământul devenea stâncos și era mai greu să dau de ei. A trebuit să încetinesc ritmul și mi s-a părut că trecuseră doar câteva minute înainte ca soarele să devină o sferă portocalie de foc pe cer. Apunea prea repede. Am continuat cât de mult posibil, dar nu îi puteam urmări pe întuneric.

M-am oprit pe o movilă și am făcut un foc în caz că Sven și ceilalți ar fi călătorit noaptea. Dacă nu, focul meu stins ar fi fost ușor de reperat ziua, când m-ar fi urmărit. Am împuns focul cu un băț și m-am întrebat dacă Liei îi era cald, frig sau dacă era rănită. Pentru prima dată de când aflasem de existența ei,

de când mariajul fusese propus de tatăl meu, speram că avea cu adevărat darul şi mă putea vedea venind.

— Rezistă! am şoptit eu spre flăcări şi m-am rugat să facă tot ce trebuia ca să rămână puternică şi să supravieţuiască până ce aş fi sosit.

Chiar dacă i-aş fi ajuns din urmă, ştiam că trebuia să aştept până ce ar fi sosit ceilalţi. Fusesem instruit în nenumărate tactici militare şi eram conştient ce şanse avea unul singur contra cinci. Cu excepţia unei ambuscade, nu puteam risca siguranţa Liei intrând acolo înarmat pe jumătate, gata să le iau capetele.

Ce făcea ea acum? O rănise? O hrănea? El...

Am rupt creanga în două.

Mi-am amintit cuvintele spuse când ne-am luptat pe buştean: „Renunţă, Rafe! Vei cădea."

Nu, Kaden!

Nu şi de data asta.

CAPITOLUL CINCIZECI

NISIPURILE DOMOALE ȘI ALBE AU DISPĂRUT ȘI AU FOST înlocuite de culoarea cerului aprins, în toate nuanțele de ocru. Era încă arșiță, iar aerul tremura în valuri, dar acum peisajul oferea o varietate de roci și formațiuni nepământești.

Am trecut pe lângă bolovani imenși cu găuri mari și rotunde, ca și când un șarpe gigantic ar fi trecut pe acolo, și pe lângă altele care se legănau precar, ca și când ar fi fost așezate de o mână uriașă. Dacă era să cred vreodată într-o lume a magiei și a giganților, aici aș fi găsit-o. Acesta era ținutul lor. Câteodată ajungeam la o margine înaltă și vedeam la câteva mile în canioanele multicolore și atât de adânci, încât apele care curgeau prin ele se transformau în panglici subțiri și verzi.

Asta m-a făcut să mă întreb și să am același sentiment pe care mi-l dădea un cer negru înstelat. Nu știusem de lumea asta ciudată. Atât de multe erau dincolo de hotarele regatului Morrighan!

Răpitorii mei erau tot grosolani și ostili. Totuși, dacă întorceam capul într-un anume fel și mă opream, fluturând din pleoape ca și când aș fi văzut ceva, mă bucuram să le atrag

atenția. Se agitau în șa și se uitau la orizont cu priviri întunecate și bănuitoare. Kaden își îndrepta căutătura întunecată spre mine. Știa că mă jucam cu fricile lor și poate că se îngrijora de puterea pe care mi-o dăduse, dar nu mai putea zice sau face nimic în privința asta. Totuși, mi-am folosit cumpătat influența asupra lor, deoarece speram să vină momentul când avea să-mi fie mai de folos decât în drumul lung și pustiu de pe care nu părea să am unde evada. La un moment dat, poate aș fi avut ocazia să fug.

Am numărat zilele, scrijelind linii în șaua de piele cu o piatră ascuțită. Nu-mi păsa unde mergeau, ci doar cât timp îmi mai rămăsese ca să găsesc o cale de a scăpa de ei. Păreau să mă ducă în mod voit pe cele mai singuratice și pustii drumuri imaginabile. Tot ținutul Cam Lanteux era așa? Dar dacă fusese o greșeală strategică, precum cea din Orașul Magiei Negre, avea să mai fie și alta, iar data viitoare urma să fiu pregătită pentru ea. Cum scrutau ei orizontul după vizitatori neașteptați, la fel făceam și eu.

Am încercat să nu mă gândesc la Rafe, dar, după câteva ceasuri de monotonie, de îngrijorare pentru Pauline, după alte câteva ceasuri în care mă asiguram că ea era bine, ceasuri în care mă întrebam ce era cu Walther, unde se îndreptase și dacă era teafăr, ceasuri în care mă luptam cu nodul din gât, amintindu-mi de Greta și de copil, gândurile îmi reveneau inevitabil la Rafe.

Probabil el era acum acasă, oriunde ar fi fost asta, reluându-și viața de dinainte. „Înțeleg care e treaba cu datoria." Dar se mai gândea la mine? Mă vedea în vise la fel ca mine? Retrăia momentele noastre împreună așa cum o făceam eu? Apoi, ca un vierme întunecat, alte gânduri mă consumau, iar eu mă întrebam: „De ce nu a încercat să mă facă să mă răzgândesc?" De ce mă lăsase să plec atât de ușor? Eram doar o altă fată de pe drum,

o altă distracție, ceva despre care să se laude într-o tavernă, la o halbă de bere? Dacă Pauline putea fi păcălită, puteam fi și eu?

Am clătinat din cap, încercând să alung îndoiala. Nu, nu Rafe. Ce fusese între noi era real.

— Acum ce s-a mai întâmplat? a întrebat Kaden, iar ceilalți s-au holbat la mine.

M-am uitat confuză la el. Nu spusesem nimic.

— Clătinai din cap.

Ei mă priveau mai atent decât știam. Am oftat.

— Nimic.

De data asta nu aveam chef să mă joc cu fricile lor.

STÂNCILE ROȘII ȘI BOLOVĂNIȘUL S-AU DOMOLIT ÎN sfârșit, prefăcându-se din nou în dealuri, dar, de data asta, un licăr verde se îndesea în timp ce străbăteam valea lungă și șerpuită dintre două lanțuri montane. Pădurile începeau să se arate, dezvăluind treptat o altă lume. Părea că deja călătoriserăm până la capătul pământului și tot mai aveam de mers o lună? Mi-am amintit cum mă uitam peste golful din Terravin spre linia care separa marea de cer și mă întrebam: „Chiar ar putea cineva să călătorească atât de departe, încât să nu-și mai poată găsi drumul înapoi spre casă?" Casele deschise la culoare care înconjurau golful îi protejau pe cei dragi să nu se piardă pe mare. Pe mine ce avea să mă protejeze? Cum mi-aș mai fi putut găsi drumul de întoarcere?

Se întuneca. Munții de pe partea cealaltă deveneau mai înalți, iar pădurea din jurul nostru se îndesea și se înălța, dar în capătul îndepărtat al văii am zărit ceva aproape la fel de splendid ca o patrulă.

Nori. Negri, furioşi şi încărcaţi. Întunecimea lor agitată venea spre noi ca o armată zgomotoasă. Scăpaserăm în sfârşit de soarele nemilos!

— *Sevende! Ara te mats!* a strigat Griz şi i-a dat pinteni calului să galopeze.

Ceilalţi au făcut la fel.

— Vă temeţi de puţină ploaie? l-am întrebat pe Kaden.

— De ploaia asta, a răspuns el.

AM DAT BICE CAILOR SPRE PĂDURE, LA ADĂPOSTUL ruinelor şi al copacilor. Mi-am şters picăturile de ploaie din ochi ca să văd ce făceam.

— Intră cu ceilalţi! a strigat Kaden în şuieratul vântului şi în foşnetul asurzitor al pădurii. O să scot şeile cailor şi o să-ţi aduc bagajul!

Bubuitul tunetului a făcut să-mi clănţăne dinţii. Eram deja uzi leoarcă. M-am întors ca să îi urmez pe ceilalţi în ruina întunecată, ascunsă aproape de munte. Vântul mi-a fluturat părul şi a trebuit să îl ţin cum ambele mâini ca să văd pe unde mergeam. Ploaia curgea printr-o mare parte din vechea clădire, dar fulgerul a luminat scheletul alb şi a dezvăluit câteva colţuri uscate. Griz încerca să facă focul într-una dintre firidele de piatră din capătul îndepărtat al ruinei. Finch şi Eben au ocupat o alta. Cândva, fusese o clădire imensă, un templu, cum l-aş fi numit eu şi fraţii mei, dar, în seara asta, nu părea sfânt.

— Pe aici! a spus Malich şi m-a tras de mână. Este uscat aici.

Da, era uscat, dar era şi foarte întunecat şi înghesuit. El nu mi-a eliberat braţul. În schimb, mâna i-a alunecat de pe braţ spre umăr. Am încercat să mă retrag în ploaie, dar m-a apucat de păr.

— Rămâi! a spus şi m-a tras înapoi. Nu mai eşti prinţesă. Eşti o prizonieră. Nu uita asta! a spus el, întinzând cealaltă mână şi strângându-mă în braţe.

Sângele mi-a îngheţat în vene. Fie îmi pierdeam o bucată de scalp, fie îşi pierdea el o bucată din bărbăţie. Preferam ultima variantă. Mi-am încordat degetele, gata să îl mutilez, dar Kaden a intrat şi a strigat, căutându-mă. Malich m-a eliberat imediat.

— Aici! am strigat eu.

Focul lui Griz din capătul îndepărtat al grotei s-a aprins şi a luminat interiorul fantomatic. Kaden ne-a văzut în firida întunecată, s-a apropiat şi mi-a dat desaga.

— Ea poate dormi aici cu mine în seara asta, a spus Malich.

Kaden s-a uitat la el, o linie aurie de lumină căzându-i pe maxilar şi părul ud. Vena de la tâmplă îi era umflată.

— Nu! a spus el categoric.

A urmat un moment lung de tăcere. Kaden nu a clipit. Chiar dacă era la fel de puternic şi masiv precum Kaden, Malich părea să îl respecte, dacă nu chiar să se teamă de el. Erau asasinii superiori în rang barbarilor sau era altceva?

— Cum vrei, a spus Malich şi m-a împins spre Kaden.

M-am clătinat spre pieptul lui, împiedicându-mă de pietre. Kaden m-a prins şi m-a ridicat din nou în picioare.

Apoi a găsit o altă firidă uscată departe de ceilalţi, a dat la o parte cu piciorul nişte bolovani ca să facă un loc în care să mă întind şi şi-a aruncat pătura şi sacul. Nu mâncam în seara asta. Vremea ne împiedicase să culegem sau să vânăm ceva. Am mai luat o gură de apă ca să nu-mi mai chiorăie stomacul. Aş fi putut cu uşurinţă să mănânc unul dintre cai.

Cu spatele la mine, Kaden şi-a descheiat cămaşa udă şi a scos-o, atârnând-o de un afloriment de piatră ca să se usuce. M-am uitat la spatele lui. Chiar şi în lumina slabă a focului,

i-am văzut semnele. Multe cicatrice lungi care se intindeau de la omoplați până la talie. El s-a întors și m-a văzut bolbându-mă. Am inspirat. Avea și pe piept – niște tăieturi lungi care coborau încrucișate spre coaste.

— Presupun că trebuia să vezi mai devreme sau mai târziu, a spus el.

Am înghițit. Mi-am amintit cum refuzase să își scoată cămașa la jocuri. Acum înțelegeam de ce.

— O parte din victimele tale au ripostat?

— Pe spatele meu? Nu prea. Nu-ți face griji, cicatricele astea sunt vechi și vindecate de mult.

A întins păturile și mi-a făcut semn spre locul de lângă el, așteptând să mă întind. Am înaintat cu stângăcie și m-am întins cât mai aproape de zid.

L-am auzit întinzându-se lângă mine și i-am simțit privirea în spate. M-am întors spre el.

— Dacă nu ai căpătat cicatricele din cauza muncii tale, cum le-ai căpătat?

El s-a sprijinit pe un cot și, cu cealaltă mână, și-a conturat absent liniile pe coaste. Ochii îi erau neliniștiți, ca și când și-ar fi amintit de fiecare cicatrice, dar chipul îi era tot calm, bine antrenat în ascunderea propriilor secrete.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Nu mai contează. Du-te la culcare, Lia!

El s-a întors pe spate și a închis ochii. M-am uitat la pieptul lui și l-am văzut ridicându-se, respirând încet.

Conta.

Două ceasuri mai târziu, eram încă trează, gândindu-mă la Kaden și la viața violentă pe care o ducea, mai violentă decât bănuiam. Cicatricele mă înspăimântau. Nu aspectul lor, ci modul în care le căpătase. Spusese că erau vechi și de mult vindecate.

cât de vechi puteau fi? Era cu doar câțiva ani mai mare decât eram. M-am întrebat dacă și Eben avea cicatrice pe sub cămașă. Ce le făceau vendanii copiilor? Ce aveau să-mi facă mie?

Pentru prima dată în ceea ce mi se părea o eternitate, m-am înfiorat. Eram udă până la piele, dar nu mai aveam cu ce să mă îmbrac. Drumul greu din Civica spre Terravin fusese luxos în comparație cu acesta. Tunetele bubuiau în continuare, dar Kaden dormea buștean, fără să audă zgomotul. Nu mă mai legase pe timpul nopții de când părăsiserăm Orașul Magiei Negre, gândindu-se că tăieturile și vânătăile de pe picioare erau suficiente să mă împiedice să plec departe. Fusese adevărat - la început. Acum erau aproape vindecate, dar șchiopătam în continuare, suficient cât să îl fac să creadă contrariul.

Vântul și ploaia încă vuiau, iar tunetul vibra prin mine. Toate erau atât de asurzitoare, că acopereau cu ușurință vuietul sforăitului lui Griz. M-am răsucit și am privit desaga care stătea la picioarele lui Kaden. Pulsul mi-a luat-o la goană. Cuțitul meu era încă acolo. Urma să am nevoie de el. Ropotul furios al ploii putea acoperi mai mult decât sforăiturile.

Inima mi-a bătut cu putere când m-am ridicat încet. Cu pădurea în jurul nostru, acum erau locuri în care să mă ascund, dar puteam călări un cal fără șa și sperios prin ploaie? Doar încercarea de a urca pe spatele lui fără scară ar fi fost o provocare. Dar dacă l-aș fi putut conduce pe unul dintre ei spre un buștean căzut...

M-am ridicat în picioare, așteptând să văd dacă observase cineva. Apoi am inspirat adânc, m-am îndreptat spre picioarele lui Kaden și m-am aplecat, fără să-mi iau privirea de la el cât i-am ridicat desaga. Mă temeam până și să înghit. Furtuna acoperea orice sunet făceam, dar aveam să scotocesc după cuțit imediat ce aș fi ieșit. Precaută, am făcut un pas tremurat...

Nu pleca. Nu încă.

M-am oprit. Am simțit un nod în gât. Eram pregătită să fug, dar o voce la fel de clară ca a mea m-a avertizat să nu o fac. Pumnul îmi tremura, apucând strâns sacul.

Nu încă.

M-am uitat la Kaden, incapabilă să mă mișc. „La naiba cu cine mi-a vorbit!" Am inspirat încet, împotriva oricărei alte dorințe care îmi striga în minte, și m-am ghemuit din nou, centimetru cu centimetru, ca să-i pun la loc desaga la picioare. Iar după aceea, la fel de lent, m-am retras și m-am întins lângă el. Mi-am ridicat privirea la pietrele de deasupra noastră, cu ochii umezi de frustrare.

— Înțeleaptă mișcare! a șoptit Kaden, fără măcar să deschidă ochii.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI UNU

RAFE

AVEAM DOISPREZECE ANI CÂND SVEN A ÎNCEPUT SĂ mă învețe să urmăresc. Protestasem plin de amărăciune, căci preferam să îmi petrec timpul antrenându-mă cu sabia sau învățând mișcări în spinarea calului. Nu puteam fi deranjat cu munca liniștită și atentă a unui urmăritor. Eram soldat. Sau urma să devin unul.

El mă împinsese, aruncându-mă la pământ. „Inamicul nu mărșăluiește întotdeauna într-o armată mare, băiete", spusese el cu dispreț. „Câteodată inamicul este doar o persoană care distruge un regat." Mă privise pe deasupra nasului lung și ascuțit, provocându-mă să mă ridic. „Să îi spun tatălui tău că vrei să fii acea persoană care dezamăgește regatul deoarece visezi doar să vânturi o bucată de metal?" Mă încruntasem, dar clătinasem din cap. Nu voiam să fiu acea persoană. Mai fusesem dat deoparte și predat lui Sven, ca să facă un bărbat din mine. El se ținuse stăruitor de treabă. Îmi întinsese o mână ca să mă ridic, iar eu o acceptasem.

Sven cunoștea manifestările sălbăticiei, ale vântului, ale solului, ale pietrelor și ale ierbii și cum să citească urmele lăsate

de inamic. Indiciile nu erau doar focuri stinse sau excremente. Nu doar sânge picurat pe sol. Nu doar urmele cailor. Erai norocos dacă le găseai. Mai erau și buruieni călcate. O creangă ruptă. Cea mai mică sclipire a vegetației care fusese atinsă de un umăr sau de un cal. Chiar și pietrele lăsau indicii. O pietricică strivită pe pământ. Pietriș adunat în modele neregulate. O scobitură în pământ făcută de o piatră recent aruncată. Praf aruncat de copite și vânt care nu-și avea locul acolo. Dar acum mă gândeam la instrucțiunile lui de demult: „Ploaia este și prieten, și dușman, în funcție de momentul în care vine".

Sven reușise să adune doar trei oameni într-un timp atât de scurt, mai ales de vreme ce regatul Dalbreck dădea un spectacol de forță la avanpostul din Azentil. Ei mă ajunseseră din urmă în a treia zi. Făcuseră mai puțin timp decât mine, deoarece le lăsasem semne clare pe care să le urmeze, câteodată adunând pietre pe care le puteau descoperi cu ușurință de la distanță, când pământul devenea stâncos.

Am presupus că eram la două zile în urma Liei. Poate mai mult. Urmele se răreau. Fuseserăm nevoiți să ne împrăștiem sau să ne întoarcem de câteva ori când pierduserăm urma, dar o găsiserăm din nou chiar în fața Orașului Magiei Negre. Când ne-am apropiat, am văzut că urmele fuseseră șterse de zeci de cai care mergeau în direcția opusă. O patrulă, dar a cui?

Găsiserăm din nou urme pe poteca îngustă dintre zidurile înalte. La capătul potecii era o ruină, unde stăteam acum ghemuit. Voiam să sparg ceva, dar totul în jurul meu era deja spart. M-am uitat la amprenta însângerată a degetului de la picior de pe o lespede de marmură din apropierea bazinului și am ascultat ropotul aprig al ploii, fiecare picătură fiind un dușman, nu un prieten.

Sven stătea în fața mea pe un stâlp răsturnat și clătina din cap, cercetând pământul de la picioarele lui. Cunoșteam cât de

greu era să găseşti nişte urme care erau lăsate cu cel puţin două zile înaintea noastră. Am fi putut să parcurgem două sute de mile sau mai mult înainte să găsim alte semne. Asta dacă eram norocoşi. Ploile torenţiale vor fi şters tot dintre noi şi ei.

— Tatăl tău îmi va lua capul pentru asta, a spus Sven.

— Iar dacă nu o va face el, într-o zi voi fi rege şi îţi voi lua eu capul pentru că nu m-ai ajutat.

— Până atunci voi fi foarte bătrân.

— Tatăl meu este deja foarte bătrân. S-ar putea să se întâmple mai curând decât crezi.

— Cauţi din nou un semn?

— În ce direcţie, Sven? De aici, sunt zeci de drumuri pe unde ar fi putut să o ia.

— Am putea să ne despărţim.

— Dar asta ar acoperi cam jumătate din posibilităţi şi ne va lăsa unul împotriva a cinci, dacă se va întâmpla să alegem drumul cel bun.

Ştiam că Sven nu sugera cu seriozitate vreunul dintre lucrurile astea şi că nu îşi făcea griji în privinţa tatei sau a gâtului pe care şi l-ar fi putut pierde. El mă îndemna să iau dificila decizie finală.

— Poate că este momentul să recunoşti că nu o mai putem ajunge?

— Nu mă mai bate la cap, Sven!

— Atunci, ia decizia şi asumă-ţi-o!

Nu suportam gândul să o las mult timp în mâinile barbarilor, dar era tot ce puteam face.

— Să plecăm! Vom ajunge în Venda înaintea lor.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI TREI

ERA DOAR AMIAZĂ, DAR SIMȚEAM CĂ NE APROPIAM de ceva, iar asta mă neliniștea. Finch fluierase fără încetare, iar Eben continuase să meargă înainte și apoi să se întoarcă. Poate că vremea îi înviora. Era considerabil mai răcoare, iar ploaia torențială de seara trecută spălase un strat de murdărie de pe noi toți.

Malich era la fel de încruntat, schimbându-și expresia doar ca să-mi arunce, când și când, priviri sugestive, dar Griz a început să fredoneze. Am strâns mai bine frâiele. Griz nu fredona niciodată. „Prea devreme să sosim în Venda." Era imposibil să fi pierdut șirul atâtor zile.

Eben s-a întors din nou în galop.

— *Le fe esa! Te iche!* a strigat el de mai multe ori.

Nu am încercat să-mi ascund neliniștea.

— Vede o tabără? am întrebat eu.

Kaden s-a uitat ciudat la mine.

— Ce-ai spus?

— Despre ce tabără vorbește Eben?

— De unde ai știut? A vorbit în vendană.

Nu voiam ca el să știe câtă vendană știam, dar „tabără" era unul dintre primele cuvinte pe care le învățasem.

— Griz mormăie *iche* în fiecare seară când este gata să se oprească peste noapte, i-am explicat eu. Entuziasmul lui Eben mi-a dezvăluit restul.

Kaden tot nu îmi răspunsese la întrebare, ceea ce mă neliniștea încă și mai mult. Intram în tabăra barbarilor? Aveam să fiu acum înconjurată de sute de vendani?

— Ne vom opri pentru câteva zile. Sunt câteva poieni bune, iar caii vor putea să mănânce pe săturate și să se odihnească. Nu suntem singurii care am slăbit și mai avem mult de mers.

— Ce fel de tabără? am întrebat eu.

— Aproape am ajuns. Vei vedea.

Nu voiam să văd. Voiam să știu. Chiar în clipa aceea. M-am silit să mă gândesc la avantajele oricărei tabere. În afară de faptul că ieșisem din arșiță, următoarea binecuvântare ar fi fost să descalec de pe balaurul de cal câteva zile. Să stau pe ceva în afară de șaua asta tare ca piatra era o plăcere pe care mi-o imaginasem de mai multe ori. Și poate că am fi ajuns să mâncăm mai mult de o dată pe zi. O masă adevărată. Nu un rozător slab, pe jumătate gătit, cu gust de încălțări urât mirositoare. Uitasem cum era să am stomacul plin. Era adevărat, cu toții slăbiserăm, nu doar caii. Îmi simțeam pantalonii căzându-mi de pe șolduri, alunecând un pic mai jos în fiecare zi fără o curea care să îi lege.

Poate aș fi profitat și de o clipă de intimitate ca să studiez cărțile pe care le furasem de la dascăl. Erau la fundul desagilor mei și voiam să știu de ce erau atât de importante pentru el, încât să mă vrea moartă.

Eben ne-a dat roată cu un rânjet larg.

— Văd lupii!

„Lupii?" Fanteziile mele legate de popasul următor au dispărut, dar i-am dat pinteni calului și am galopat alături de

Eben. Erau două moduri de a înfrunta inevitabilul: să fii târât ca să-ți înfrunți soarta sau să pornești la atac. Orice urma să întâmpinăm, nu puteam să îi las să-mi vadă frica. Fusesem nevoită să învăț asta devreme, de când trăiam la curte. „Te vor mânca de vie dacă o faci", îmi spusese Regan. Până și mama făcea o artă din confruntarea cu asprime a cabinetului, dar cu cele mai blânde cuvinte. Eu, pur și simplu, nu stăpâneam încă partea cu blândețea.

Eben a râs văzându-mă galopând lângă el, ca și când aș fi jucat un joc. „Este doar un copil", am gândit din nou, dar dacă nu se temea de lupi, nici eu nu ar fi trebuit să o fac, cu toate că inima îmi spunea contrariul.

— Chiar după acești copaci! mi-a strigat el.

Munții abrupți din jurul nostru se deschiseseră un pic mai mult, iar pădurea se retrăgea ca să facă loc unei poieni late și unui râu cu ape domoale care șerpuia prin iarbă. Am ocolit pădurea deasă, iar Eben a galopat mai repede. Am tras de frâie și m-am oprit. Stomacul mi s-a întors pe dos. *Ce vedeam?* Am clipit. Roșu, portocaliu, galben, purpuriu, albastru, toate culcușite într-o mare de verdeață tremurând în bătaia vântului. Ziduri acoperite de tapiserii, panglici fluturând în vânt, hornuri fumegând ușor, culori strălucitoare. *Terravinul.* Culorile strălucitoare ale Terravinului.

Vântul care unduia iarba a alunecat peste poiană, a deranjat plopii și s-a rotit ca să-mi atingă fața. *Aici.* Am simțit cum mă cuprinde un val de căldură.

Kaden a venit lângă mine.

— Este o tabără a vagabonzilor.

Nu mai văzusem una, dar auzisem de căruțele colorate cărora li se spunea *carvachis*, de corturile făcute din țesături, bucăți de covor sau orice alt material care le stârnea imaginația, de clopotele din sticlă colorată care atârnau de căruțe, de coamele cu

mărgele ale cailor lor, de hainele strălucitoare împodobite cu bănuți din cupru și argint bătut cu ciocanul și de obiceiurile misterioase, care nu aveau legi sau hotare.

— Este frumoasă, am șoptit eu.

— M-am gândit că s-ar putea să-ți placă, Lia.

M-am întors la el, mirându-mă de felul în care îmi spusese numele. De la plecarea din Terravin, era prima dată când îl rostise fără neliniște.

— Tabăra este întotdeauna aici? am întrebat eu.

— Nu, se mută în funcție de anotimp. Iernile sunt prea grele aici. În plus, nu le stă în fire să rămână prea mult timp într-un loc.

Griz, Finch și Malich au trecut pe lângă noi, intrând în tabără. Calul lui Kaden a bătut din copite și a tras de frâie, nerăbdător să îi urmeze pe ceilalți.

— Mergem? a întrebat Kaden.

— Au capre? am întrebat eu.

Un zâmbet i-a îmblânzit privirea.

— Cred că s-ar putea să aibă vreo două.

— Bun, am răspuns, deoarece singurul lucru la care mă puteam gândi era că, dacă nu făceau brânză de capră, aș fi făcut eu pentru ei.

Brânză de capră. Era singurul lucru care conta. Aș fi răbdat chiar și lupii ca să o obțin.

ERAU CINCI *CARVACHIS* ȘI TREI MICI CORTURI AȘEZATE în semicerc, iar în fața lor se înălța un cort mare. Aranjamentul era singurul lucru ordonat în mica lor tabără. Toate culorile, texturile și formele de *carvachi*, toate fleacurile care fluturau dintr-un copac din apropiere păreau să se fi născut dintr-un capriciu.

Ceilalți descălecaseră deja, iar locuitorii taberei se apropiau să îi salute. Un bărbat l-a lovit puternic pe Griz în spinare și i-a oferit o ploscă. Griz și-a dat capul pe spate, a luat o gură, a tușit, apoi și-a șters gura cu dosul brațului și amândoi au râs. Griz *a râs*. Mai mult de o sută de pribegi de toate vârstele i-au înconjurat. O bătrână cu cosițe lungi și argintii care-i atârnau dincolo de talie a ieșit din cortul mare și s-a îndreptat spre cei abia sosiți.

Kaden și cu mine am condus caii în spatele lor și ne-am oprit. Toate capetele s-au întors ca să ne privească, iar zâmbetele au dispărut când m-au văzut.

— Descalecă! mi-a șoptit Kaden. Fii prudentă cu bătrâna!

Să fiu prudentă cu o bătrână, când aveam drept însoțitori niște tâlhari? Doar nu vorbea serios!

Am descălecat și m-am apropiat de Griz și Malich.

— Bună! am spus eu. Sunt Lia. Prințesa Arabella Celestine Idris Jezelia, Prima Fiică a Casei Morrighan, ca să fiu mai exactă. Am fost răpită și adusă aici împotriva voinței mele, dar pot uita de toate astea pentru o vreme dacă aveți o bucată de brânză de capră și un săpun în plus.

Oamenii au rămas cu gurile căscate, apoi bătrâna cu cosițe argintii și-a făcut loc prin mulțimea adunată.

— Ați auzit-o, a spus ea, cu un accent pronunțat și pe un ton nerăbdător. Dați-i fetei niște brânză de capră! Săpunul poate fi adus mai târziu.

Au izbucnit cu toții în râs la introducerea pe care o făcusem, ca și când ar fi fost o poveste incredibilă, și am simțit mâini pe cot și pe spate, apoi un copil trăgând și împingându-se în piciorul meu și conducându-mă spre cortul mare din mijlocul taberei. Oamenii aceștia erau nomazi, mi-am amintit eu, nu vendani. Nu se supuneau niciunui regat. Totuși, erau mai mult decât prietenoși cu barbarii aceștia. Îi cunoșteau bine și

nu eram sigură dacă mă credeau. Poate că râdeau, dar am observat pauza lungă şi stângace înainte de a o face. Urma să trec peste asta pentru moment, aşa cum spusesem. Mâncarea avea înfăţişare. Mâncare adevărată. *Pe toţi zeii, chiar aveau brânză de capră!* Mi-am sărutat degetele şi le-am ridicat spre cer.

Interiorul cortului nu diferea prea mult de aranjamentul de afară. O amestecătură de covoare şi materiale înflorate acopereau podeaua şi pereţii, cu perne de diferite mărimi pe margini. Fiecare avea o culoare şi un tipar deosebite. Câteva lămpi de sticlă, niciuna la fel, atârnau de stâlpii cortului şi zeci de ornamente erau agăţate de pereţii din material. Oamenii m-au aşezat pe o pernă moale şi roz, iar eu am clipit, căci spatele meu uitase ce este confortul. Mulţumită, am oftat şi am închis ochii pentru o clipă.

Mi-am simţit părul ridicat şi am deschis ochii. Două femei îl studiau, privindu-mi cu atenţie şuviţele şi clătinând compătimitor din cap.

— *Neu, neu, neu,* a spus una, ca şi când o gravă nedreptate ar fi fost comisă împotriva bietului meu păr.

— *Cha lou útor li pair au entrie noivoix,* mi-a spus cealaltă.

Nu era chiar limba vendană, dar nici cea din Morrighan. Părea să semene cu amândouă, presărată cu alte dialecte, dar, pe de altă parte, ei erau hoinari şi, în mod evident, culegători, după aspectul cortului lor. Păreau să adune şi limbi pe care să le combine.

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău! Nu înţeleg.

Fără să ezite, femeile au schimbat limba

— Părul tău are nevoie de multă muncă.

Am ridicat mâna şi mi-am pipăit părul, acum aspru ca un covor încâlcit. Nu îl pieptănasem de câteva zile. Nu mi se păruse ceva important. M-am strâmbat, crezând că probabil semănam cu un animal sălbatic. *Cu un barbar.*

Una s-a aplecat şi mi-a cuprins umerii.

— Nu trebuie să te îngrijorezi. Ne vom ocupa mai târziu de el, așa cum a spus Dihara, după ce mănânci.

— Dihara?

— Cea bătrână.

Am dat din cap și am observat că aceasta nu intrase în cort împreună cu ceilalți. Kaden și restul nu veniseră, iar când am întrebat unde erau, o femeie frumoasă, plinuță și cu ochi mari și negri a spus:

— A, bărbații, își prezintă mai întâi omagiile Zeului Grânelor! Nu îi vom vedea prea curând.

Toți ceilalți au râs. Era greu pentru mine să mi-i imaginez pe Griz, Malich și Finch oferind cuiva omagii. Kaden, pe de altă parte, era priceput la înșelăciuni. El ar fi curtat zeul cu vorbe dulci, chiar în timp ce ar fi plănuit să îi fure ochii păgâni.

Ușa cortului s-a deschis și o fată de vârsta lui Eben a intrat cu o tavă, pe care mi-a pus-o la picioare. Am înghițit. Mă durea maxilarul doar uitându-mă la mâncare. *La farfurii. Farfurii adevărate, bătute cu ciocanul.* Și cele mai mici și drăguțe furculițe cu modele florale. Călătoreau surprinzător de bine. M-am holbat la farfuria cu brânză de capră, un mic degetar cu miere, un coș cu trei tarte cu unt, un bol mare cu supă de morcov și un morman de felii de cartofi prăjiți. Am așteptat să înceapă cineva, dar ei au rămas acolo uitându-se la mine și, în cele din urmă, mi-am dat seama că toate erau pentru mine.

Am spus, din respect, o rapidă și neliniștită pomenire și am început să mănânc. Ei au discutat cât am mâncat, câteodată pe limba lor, câteodată pe a mea. Tânăra care adusese mâncarea mi-a spus că se numea Natiya și mi-a adresat zeci de întrebări la care i-am răspuns printre înghițituri. Eram lacomă și nu încercam să ascund asta, lingându-mi degetele și oftând la fiecare bucată delicioasă. La un moment dat, am crezut că voi plânge de recunoștință, dar plânsul mi-ar fi întrerupt ospățul.

Întrebările tinerei Natyia variau de la ce vârstă am şi până la ce mâncare îmi plăcea mai mult, dar când m-a întrebat „Chiar eşti prinţesă?", discuţia din cort s-a întrerupt şi toţi s-au uitat la mine, parcă aşteptând.

Eram?

Renunţasem la acel rol de câteva săptămâni bune, de când părăsisem Civica şi îi interzisesem lui Pauline să-mi spună „Înălţimea Voastră". Cu siguranţă, acum nu semănam şi nu mă purtam ca una. Totuşi, tocmai apelasem la titlul destul de uşor, când îmi convenise. Mi-am amintit cuvintele lui Walther: „Nu te vei schimba niciodată, Lia."

M-am întins, i-am cuprins bărbia şi am dat din cap.

— Dar nu mai mult decât tine pentru că mi-ai adus mâncarea asta. Sunt cu adevărat recunoscătoare.

Ea a zâmbit, şi-a plecat genele lungi şi negre, şi s-a îmbujorat uşor. Discuţia s-a reluat, iar eu m-am întors la ultima tartă cu unt.

DUPĂ CE M-AM SĂTURAT, M-AU DUS ÎN CORT ŞI, AŞA cum îmi promiseseră, s-au ocupat de părul meu. Au avut ceva de furcă, dar au fost blânde şi răbdătoare. În timp ce două dintre femei mi-au pieptănat fiecare şuviţă, altele au pregătit baia, umplând o cadă mare din cupru cu apă încălzită pe foc. Le-am observat privirile piezişe. Eram o curiozitate pentru ele. Probabil că nu avuseseră niciodată musafire. Când baia a fost pregătită, nu mi-a păsat cine mă vedea goală. M-am dezbrăcat, m-am înmuiat, am închis ochii şi le-am lăsat să-mi maseze pielea şi părul cu uleiurile şi plantele lor şi m-am rugat să mor acum, de-ar fi fost să mor în călătoria asta.

Au fost curioase şi în privinţa desenului meu *kavah*, spunând că era un tatuaj, fapt de care abia acum mi-am dat seama.

Nu mai era nimic temporar la el. Femeile au conturat desenul cu degetele, uimite de frumusețea sa. Am zâmbit. Mă bucuram că cineva credea asta.

— Și culorile, a spus Natiya. Sunt atât de frumoase!

Culori? Nu era nicio culoare. Doar niște linii ruginii care formau desenul, dar am presupus că la asta se referea.

Am auzit strigăte în fața cortului și am tresărit. Femeia pe nume Reena m-a împins cu blândețe înapoi.

— Sunt doar bărbații. S-au întors de la izvoarele termale și omagii, deși probabil vor continua în cort, mult după miezul nopții.

Erau mai respectuoase decât credeam. Zgomotul violent s-a estompat, iar eu m-am întors la răsfățul băii. Uram ideea de a-mi îmbrăca din nou zdrențele murdare, dar, după ce m-am uscat, femeile m-au îmbrăcat cu hainele lor, ridicând diverse fuste, eșarfe, bluze și mărgele, ca și când ar fi îmbrăcat un copil. Când au terminat, m-am simțit din nou o prințesă, o prințesă rătăcitoare. Reena mi-a pus pe cap o eșarfă albastră, cu complicate mărgele argintii pe margini, potrivind-o pe mijloc astfel încât un V din bobițe de sticlă să mi se legene pe frunte.

Când a terminat, a făcut un pas în spate, cu mâinile în șolduri, ca să-și evalueze munca.

— Acum nu mai semeni atât de mult cu o lupoaică, ci cu o adevărată membră a Tribului lui Gaudrel.

Tribul lui Gaudrel? Am întors capul, coborându-mi privirea la covorul înflorat. *Gaudrel.* Îmi părea atât de cunoscut, ca și când aș mai fi rostit numele acesta.

— Gaudrel, am șoptit eu, încercând cuvântul, apoi mi-am amintit. *Ve Feray Daclara au Gaudrel.*

Era titlul uneia dintre cărțile pe care le furasem de la Dascăl.

Strig la ea, plângând, rugându-mă să audă,

Nu te teme, copilă,
Poveştile sunt întotdeauna acolo.
Adevărul plutește în vânt.
Ascultă şi acesta te va găsi!
Te voi găsi.

Ultimele dorinţe ale lui Gaudrel

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI PATRU

STAU PE BURTĂ ÎN POIANĂ, RĂSFOIND CU ATENȚIE paginile fragile ale manuscrisului antic. Îl alungasem pe Eben, amenințându-i că o să-i iau viața. Acum păstra distanța, jucându-se cu lupii și copleșindu-i cu ceva ce nu crezusem să aibă: afecțiune.

Din câte se părea, fusese împovărat cu sarcina de a mă păzi în timp ce Kaden era plecat să ofere omagii Zeului Grânelor. Cât de important era acest zeu, încât să mă încredințeze lui Eben? Deși eram sigură că nu mă credea vreo proastă Kaden. Trebuia să îmi recapăt puterea înainte să mă despart de ei. Nu intenționam să mă grăbesc. Pentru moment.

Am mai simțit ceva.

Îmi mai trebuia ceva pe lângă mâncare și odihnă.

Cuvintele vechiului manuscris erau un mister pentru mine, deși unele le puteam presupune, având în vedere frecvența și poziția lor. Multe cuvinte păreau să aibă aceleași rădăcini ca limba din Morrighan, dar nu eram sigură, întrucât câteva dintre litere erau formate diferit. O cheie simplă, ca acelea pe care le avea dascălul, m-ar fi ajutat enorm. Arătasem cartea Reenei și

celorlalte, dar limba le era la fel de străină cum îmi era şi mie. O limbă antică. Chiar acolo, pe pagină, vedeam că era scrisă diferit de felul în care vorbeau ei. Cuvintele lor erau domoale. Acestea aveau un ritm mai dur. M-am minunat de cât de repede se pierdeau lucrurile, chiar şi cuvintele şi limbajul. Probabil că manuscrisul fusese scris de unul dintre strămoşii lor, iar limba nu mai era înţeleasă de Tribul lui Gaudrel. Am atins literele, scrise atent cu un condei. Cartea trebuia să reziste milenii. Ce voia dascălul de la ea? De ce o ascunsese? Am conturat din nou literele cu degetele.

Meil au ve avanda. Ve beouvoir. Ve anton.

Ais evasa levaire, Ama. Parai ve siviox.

Ei revead aida shameans. Aun spirad. Aun narrashen. Aun divesad etrevaun.

Ei útan petiar che oue, bamita.

Cum să mai aflu ce spunea cartea, dacă nici poporul lui Gaudrel nu ştia? *Tribul lui Gaudrel.* De ce nu mai auzisem de cartea asta? Pentru noi, ei nu erau decât pribegi, un popor dezrădăcinat şi fără istorie, dar cu siguranţă aveau una pe care dascălul voia să o ascundă. Am închis cartea şi m-am ridicat în picioare, scuturând firele de iarbă de pe fustă şi urmărind cum poiana a trecut de la verde la auriu când ultima rază de soare a coborât în spatele unui munte.

O linişte obsedantă mă apăsa. *Aici.*

Am închis ochii, simţind o dorinţă familiară. Nevoia amară care creştea înăuntru. M-am simţit din nou copil, uitându-mă la cerul negru înstelat. Tot ce voiam era de neatins.

— Deci crezi că ai darul.

M-am întors şi m-am trezit uitându-mă la chipul ridat al bătrânei Dihara. Am clipit, luată prin surprindere.

— Cine ţi-a spus asta?

Ea a ridicat din umeri.

— Poveştile... se răspândesc.

Ducea o roată de tors, iar un sac din pânză groasă îi atârna pe umăr. A trecut pe lângă mine, iarba înaltă tremurând în urma ei când a cărat roata spre locul în care poiana întâlnea râul. S-a uitat într-o direcţie, apoi în cealaltă, ca şi când ar fi ascultat ceva, şi a lăsat roata într-un luminiş unde iarba era mai scurtă. A aruncat şi sacul de pe umeri la pământ.

M-am apropiat, dar am păstrat distanţa, nesigură că mi-ar fi tolerat prezenţa. M-am uitat la spatele ei, observând că părul argintiu aproape atingea pământul când s-a aşezat.

— Te poţi apropia, a spus ea. Roata nu te va mușca. Nici eu.

Pentru o bătrână, auzea foarte bine.

M-am aşezat pe pământ la câţiva paşi distanţă. Cum de ştia de presupusul meu dar? Îi spuseseră Finch şi Griz despre mine?

— Ce ştii despre dar? am întrebat eu.

Ea a mormăit.

— Că nu ştii multe despre el.

Nu obţinuse informaţia de la Griz sau Finch, de vreme ce aceştia erau convinşi de abilităţile mele, dar nu am putut să îi contrazic concluzia. Am oftat.

— Nu este vina ta, a spus în timp ce a împins cu piciorul pedala roţii. Cei izolaţi l-au negat, la fel ca Anticii.

— Cei izolaţi? La ce te referi?

Ea a oprit piciorul pe pedală şi s-a întors ca să se uite la mine.

— Poporul tău. Sunteţi înconjuraţi de zgomotele proprii şi aveţi grijă doar de ceea ce puteţi vedea, dar nu asta este calea darului.

M-am uitat în ochii ei adânciţi. Irisurile albastre erau atât de decolorate, încât păreau aproape albe.

— Ai darul? am întrebat eu.

— Nu fi surprinsă! Darul nu este atât de magic sau de rar.

Am ridicat din umeri, nedorindu-mi să contrazic o bătrână, dar știind opusul din învățăturile regatului Morrighan și propria experiență. *Era* magic, un dar de la zei pentru Cei Rămași și aleși și urmașii lor. Asta includea multe din Regatele de Jos, dar nu pe vagabonzii dezrădăcinați.

Ea a ridicat o sprânceană, cercetându-mă. S-a ridicat în picioare, îndepărtându-se de roată, și s-a întors spre tabără.

— Ridică-te! mi-a poruncit ea. Uită-te acolo! Ce vezi?

Am făcut cum mi-a spus și l-am văzut pe Eben luptându-se în joacă cu lupii.

— Lupii nu se comportă cu alții așa cum o fac cu Eben, a spus ea. Nevoia lui este profundă și între ei există o cunoaștere. El o hrănește chiar și acum, făcând-o mai puternică, dar este o manifestare care nu are nume. Este un fel de încredere. Este misterioasă, dar nu magică.

M-am uitat la Eben, încercând să înțeleg ce spunea bătrâna.

— Sunt multe astfel de manifestări care pot fi doar văzute sau auzite cu ochi și urechi diferite. Darul, așa cum îl numești, este o manifestare precum a lui Eben.

Ea s-a întors la lucru, ca și când explicația ar fi fost completă și suficientă, deși încă mă nedumerea. A scos lână brută din sac, apoi ceva cu fibre mai lungi și mai drepte.

— Ce torci? am întrebat eu.

— Lână de oaie, blană de lamă, in de pe câmp. Darurile lumii. Au multe culori și rezistențe. Închide ochii! Ascultă!

— Să ascult torsul?

Aici.

Ultima rază de soare dispăruse, iar cerul de deasupra munților avea o nuanță purpurie. Am închis ochii și am ascultat torsul,

huruitul roții, țăcănitul pedalei, foșnetul ierbii, susurul pârâului, șuieratul slab al vântului printre pini și nimic mai mult. Era liniștitor, dar nu profund, așa că am devenit nerăbdătoare. Am deschis ochii.

— Ai spus că poveștile se răspândesc. Te aștepți să cred că povestea mea a ajuns până aici, la tine?

— Mă aștept să crezi ce vrei. Sunt doar o bătrână care trebuie să se întoarcă la tors.

Femeia a fredonat, întorcându-și fața spre vânt.

— Dacă tu crezi în asemenea manifestări și că povestea mea s-a răspândit într-adevăr, atunci știi că nu am mințit când am spus că am fost adusă aici împotriva voinței mele. Nu ești vendană. Mă vei ajuta să scap de ei?

Ea s-a uitat peste umăr, înapoi spre tabără și prichindeii care se jucau în fața unei căruțe. Umbrele amurgului îi adânceau ridurile feței.

— Ai dreptate, nu sunt vendană, dar nici din Morrighan nu sunt, a spus ea. Ai vrea să intervin în războaiele oamenilor și să aduc moartea tinerilor? a spus ea și a arătat din cap spre copii. Așa supraviețuim. Nu avem armată, iar puținele noastre arme sunt doar pentru vânat. Suntem lăsați în pace pentru că nu părtinim, ci îi întâmpinăm pe toți cu de-ale gurii, băutură și un foc. Nu îți pot oferi ceea ce îmi ceri.

Eram recunoscătoare pentru merinde și hainele curate, dar tot speram la mai mult. *Aveam nevoie* de mai mult. Nu eram o simplă călătoare pe un drum lung. Eram o prizonieră. Mi-am tras umerii înapoi și am dat să plec.

— Atunci, metodele tale nu îmi sunt utile.

Eram la câțiva pași distanță când bătrâna mi-a strigat:

— Dar te pot ajuta în alte feluri! Vino aici mâine și îți voi spune despre darul tău. Promit că vorbele mele îți vor fi de folos!

Chiar aveam timp pentru poveştile unei bătrâne? Aveam destule din Morrighan. Nu eram sigură că aveam să revin aici a doua zi. Între timp, m-aş fi odihnit şi ocazia de a pleca ar fi putut să apară. Nu voiam să mai fiu târâtă prin pustietate. Şansa mea avea să vină cu sau fără ajutorul ei.

— Voi încerca, am spus eu şi m-am întors în tabără.

Ea m-a oprit din nou, cu vocea mai blândă:

— Ceilalţi nu ţi-au putut spune ce scrie în cartea ta deoarece nu ştiu să citească. Le-a fost ruşine să îţi spună, a zis ea, mijind ochii. Chiar şi noi suntem vinovaţi pentru că nu ne îngrijim darurile, iar darurile care nu sunt îngrijite se ofilesc şi mor.

CÂND M-AM ÎNTORS ÎN TABĂRĂ, EBEN ÎNCĂ MĂ urmărea, fidel sarcinii lui chiar şi în timp ce stătea cu lupii, ca şi când ar fi fost unul dintre ei. Am auzit discuţii răguşite şi râsete din cortul mare, aflat în centrul taberei. *Omagiile* păreau să fie vesele acum. Reena şi Natiya m-au întâmpinat.

— Vrei să intri în *carvachi*-ul tău ca să te odihneşti mai întâi sau să te alături celorlalţi şi să mănânci? a întrebat Reena.

— *Carvachi?* Ce vrei să spui?

Natiya a ciripit ca o mică pasăre nerăbdătoare.

— Cel blond, cel pe nume Kaden, a cumpărat *carvachi*-ul Reenei ca să poţi dormi într-un pat adevărat.

— *Ce-a făcut?*

Reena mi-a explicat că el doar îl închiriase pentru cât timp eram aici, iar ea avea să doarmă în cort sau într-un alt *carvachi*.

— Dar al meu este cel mai frumos. Are o saltea groasă. Vei dormi bine acolo.

Am început să protestez, dar ea a insistat, spunând că moneda pe care i-o dăduse urma să-i fie de folos în călătoria spre

miazăzi. Moneda îi trebuia mai mult decât un *carvachi* numai pentru ea şi că o aşteptau multe alte nopţi singură.

Nu ştiam ce voiam mai mult – altă masă bună sau să mă întind pe o saltea adevărată, cu un acoperiş deasupra capului, departe de sforăituri şi sunetele scoase de trupurile bărbaţilor. Am ales să mănânc mai întâi, amintindu-mi că puterea era importantă.

Am intrat în cort împreună cu alte trei femei care tocmai aduseseră nişte tăvi cu coaste de pe foc. Escortele mele vendane s-au aşezat pe pernele din mijlocul cortului, alături de cinci bărbaţi din tabără. Baia lungă de la izvoarele termale spălase mizeria şi le colorase din nou pielea. Obrajii lui Griz erau rozalii. Au băut cu toţii din cornuri şi au mâncat cu degetele, deşi văzusem deja că aveau tacâmuri la dispoziţie. Puteai să-i oferi civilizaţia unui barbar, dar asta nu înseamnă că ar fi vrut să aibă de-a face cu ea.

Niciunul dintre ei nu a părut să mă observe intrând, apoi mi-am dat seama că nici nu mă recunoscuseră. Cu o baie, o eşarfă cu mărgele pe cap şi haine colorate, nu mai eram fata murdară care sosise în tabără mai devreme în aceeaşi zi. Femeile au lăsat două tăvi în faţa bărbaţilor, apoi au dus-o pe a treia în colţ, unde pernele erau stivuite, şi s-au aşezat acolo împreună. Am rămas în picioare, uitându-mă la cei care mă prinseseră şi care acum se ospătau şi râdeau, dându-şi capetele pe spate, ca şi când ar fi fost la curtea unui rege, fără să le pese de nimic. Asta mă deranja. Îmi păsa de ceva, de un lucru minor numit *viaţa mea*. Voiam să le pese şi lor de ceva.

Am mormăit, iar râsetul a încetat. Capetele s-au întors. Am fluturat din pleoape, ca şi când aş fi văzut ceva. Kaden s-a uitat la mine, încercând să-şi vină în fire şi, în cele din urmă, şi-a dat seama cine eram. A roşit şi şi-a înclinat capul într-o parte, încercând parcă să decidă dacă eram cu adevărat eu.

— Ce este? a întrebat Finch.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am strâmbat.

— *Osa azen te kivada,* i-a spus Griz bărbatului de lângă el. *Darul.*

Malich nu a zis nimic, dar și-a plimbat încet privirea peste noua mea ținută.

Kaden s-a încruntat.

— Acum ce mai e? a întrebat el, nerăbdător.

Am așteptat, pregătită, până ce toți s-au înălțat puțin.

— Nimic, am spus eu neconvingător și m-am dus să mă așez cu femeile.

Mi se părea că eram din nou în tavernă și căutam noi moduri să-i îmblânzesc pe clienții neascultători. Lui Gwyneth i-ar fi plăcut asta. Teatrul meu a fost suficient să le calmeze starea de spirit, cel puțin pentru o vreme, iar asta m-a bucurat. Am mâncat pe săturate, amintindu-mi că fiecare înghițitură ar fi putut să mă ajute încă un pas în sălbăticie imediat ce scăpam de ei.

Am încercat să par implicată în conversația femeilor, dar am ascultat atent când bărbații și-au reluat conversația. Ei au continuat să mănânce și să bea, de fapt, mai mult să bea, iar gurile le-au devenit mai slobode.

— *Ade ena ghastery?*

— *Jah!* a spus Malich și a făcut semn din cap spre mine. *Osa ve verait andel acha ya sah kest!*

Au râs toți, apoi au început să discute tot mai încet, doar câteva cuvinte fiind șoptite destul de apăsat încât să le aud.

— *Ne ena hachetatot chadoros... Mias wei... Te ontia lo besadad.*

Vorbeau despre poteci și patrule, iar eu m-am apropiat, căznindu-mă să aud mai multe.

Kaden m-a surprins ascultând. M-a fixat cu privirea şi a spus destul de tare, acoperindu-i pe ceilalţi:

— *Osa'r enand vopilito Gaudrella. Shias wei hal... le diamma camman ashea mika e kisav.*

Bărbaţii au chiuit, şi-au ridicat cornurile spre Kaden şi s-au întors la conversaţiile lor, dar acesta a rămas cu privirea aţintită asupra mea, fără să clipească şi aşteptând să reacţionez.

Inima mi s-a poticnit. M-am chinuit să nu arăt nicio reacţie, să îmi menţin privirea naivă şi indiferentă şi să pretind că nu ştiam ce spusese, dar, în cele din urmă, a trebuit să mă uit în altă parte, simţind cum mi se încălzea faţa. Când un bărbat zice în gura mare că eşti frumoasă şi că ar vrea să te sărute este greu să te prefaci că nu înţelegi. Alesese cuvintele perfecte pentru micul lui test care să îi confirme bănuielile. Mi-am întors privirea din nou la mâncare, încercând să alung roşeaţa din obraji. Am terminat de mâncat fără să mă mai uit spre el, apoi am întrebat-o pe Reena dacă mă putea conduce spre căruţa ei.

CÂND NE-AM APROPIAT DE *CARVACHI*-UL DE LA capătul taberei, am observat-o pe Dihara îndepărtându-se. Pe trepte era o carte mică, una foarte veche, şi, la prima vedere, am observat că era scrisă de mână. Am luat-o şi am lăsat-o pe Reena să mă invite în căruţa ei colorată.

Interiorul părea mult mai generos decât lăsa exteriorul să se vadă. Fata mi-a arătat tot confortul pe care îl avea, dar cea mai mare atracţie era patul din spate. Bogat colorat, cu perne, draperii şi cu ciucuri pe margini, părea desprins din cărţile de poveşti. Am apăsat salteaua, iar mâna mi-a dispărut într-un nor magic şi moale.

Renna a zâmbit. Era mulțumită de reacția mea. Nu am putut rezista să nu îmi trec mâna peste ciucurii aurii care atârnau și să îi privesc tremurând la atingerea mea. M-am uitat la toate detaliile patului, ca și când aș fi fost o oaie flămândă scăpată într-o pășune cu trifoi.

Ea mi-a dat o cămașă de noapte și a plecat, oferind propria binecuvântare atunci când a coborât treptele, lovind tocul ușii cu monturile.

— Fie ca zeii să îți dea o inimă liniștită, ochi grei și îngeri care să-ți păzească ușa!

Imediat ce a plecat, m-am așezat pe saltea, promițându-mi să apreciez mai mult un pat moale și un acoperiș deasupra capului. Eram mai mult decât ostenită, dar nu voiam încă să dorm, preferând să mă afund în luxul căruței. M-am uitat la numeroasele mărunțișuri pe care Reena le atârnase pe pereți, inclusiv câteva dintre ciudatele carafe striate ale Anticilor, unul dintre puținele artefacte care încă se găseau din abundență.

M-am minunat de toate tărâmurile prin care călătorise micul grup de nomazi, mai multe locuri decât mi-aș fi putut imagina, deși mi se părea că deja văzusem jumătate de continent. M-am gândit la tatăl meu, care nu părăsea niciodată Civica. Nu vizitase nici măcar jumătate din propriul regat, cu atât mai puțin teritoriile întinse de dincolo de el. Bineînțeles, avea Ochii Ținutului care să îi dea vești. „Spioni. Ei sunt peste tot, Lia."

Nu aici. Un lucru bun în a fi atât de departe în sălbăticie era că măcar scăpasem de influența cancelarului și a dascălului. Puțin probabil ca un vânător de recompense să mă găsească aici.

Dar nici Rafe.

Mi-am amintit din nou că nu aveam să-l mai văd. „Cei buni nu fug, Lia." Nu fugise, dar părea gata să își continue viața. Nu fusese nevoie de prea mult ca să-l conving de faptul că trebuia

să plec. Mă gândisem foarte mult la reacţia lui. Fusesem prea amorţită şi îndurerată atunci ca să o înţeleg pe de-a-ntregul, dar, de atunci, avusesem mult timp la dispoziţie să mă gândesc. Să reflectez, cum spunea întotdeauna mama când ni se poruncea să mergem în odăile noastre pentru vreo regulă încălcată, de care se luase aminte. Gândurile mele îmi spuneau că şi el era prea îndurerat. „Lasă-mă să mă gândesc." Apoi, la fel de repede spusese „Ne vom vedea ca să ne luăm u rămas-bun". Îndurerarea lui fusese de scurtă durată. A mea nu.

Am încercat să nu mă gândesc la el după ce am plecat din Terravin, dar nu îmi puteam controla visele. În toiul nopţii, îi simţeam buzele atingându-mă şi braţele puternice cuprinzându-mă, îi auzeam şoaptele la ureche, ne vedeam corpurile lipite şi îl zăream uitându-se în ochii mei, ca şi când aş fi fost tot ce conta pentru el.

Am clătinat din cap şi m-am ridicat. Aşa cum spusese Kaden, nu era bine să stărui în îndoială. Îndoiala putea fi transformată în lucruri care nu existau cu adevărat. Pentru Rafe, probabil că eram deja o amintire îndepărtată.

Trebuia să mă concentrez la prezentul adevărat. Am luat cămaşa de noapte subţire şi moale pe care Reena mi-o împrumutase şi am îmbrăcat-o. O cămaşă de noapte era încă un răsfăţ pe care aveam să-l apreciez de acum înainte.

Am răsfoit cartea lăsată de Dihara şi m-am ghemuit cu ea în pat. Părea abecedarul unui copil în gaudriană, din care să înveţe câteva dintre limbile regatelor, inclusiv limba din Morrighan şi vendana. Am comparat-o cu cartea pe care o furasem de la dascăl. Limbile nu erau exact la fel, aşa cum bănuiam. *Ve Feray Daclara au Gaudrel* era veche de sute de ani, poate chiar de mii, dar abecedarul dezvăluia ce erau unele dintre literele ciudate, iar asemănările cu limba actuală mă ajutau să pot traduce cu

siguranță unele cuvinte. Degetele mi-au alunecat ușor peste pagină cât am citit-o, simțind secolele ascunse în ea.

Sfârșitul călătoriei. Promisiunea. Speranța.

Povestește-mi din nou, Ama! Despre lumină.

Încerc să-mi amintesc. Un vis. O poveste. O amintire destul de înceţoşată.

Eram mai mică decât tine, copilă.

Linia dintre adevăr şi supravieţuire se desluşeşte. Nevoia. Speranța. Bunica îmi spunea poveşti ca să mă sature, deoarece nu mai era nimic. Mă uit la această copilă ca un fir de iarbă uscată, care nici măcar nu visa să fie sătulă.

Plină de speranță. Aşteptând. Îi trag braţele subţiri şi-i iau trupul fragil în poală.

A fost odată ca niciodată, copilă, o prințesă la fel de mică precum ești tu. Lumea i se supunea. Ea poruncea, iar lumina asculta. Soarele, luna și stelele îngenuncheau și se ridicau la atingerea ei. A fost odată ca niciodată...

A dispărut. Acum ţin în braţe doar copilul cu ochi aurii.

Asta este ceea ce contează. Şi sfârşitul călătoriei. Promisiunea. Speranța.

Hai, copilă! Este timpul să plecăm!

Înainte să vină cei care caută prin gunoaie.

Lucrurile care durează. Lucrurile care rămân. Lucrurile pe care nu îndrăznesc să i le spun.

Îți voi spune mai multe din mers. Despre vremea de dinainte.

A fost odată ca niciodată...

Părea mai mult un jurnal sau o poveste de spus în jurul unui foc de tabără, o poveste înfrumuseţată a unei prinţese

care poruncea luminii? Dar era şi o poveste tristă despre foamete. Erau nomazi Gaudrel şi această copilă? Primii pribegi? Şi cine sau ce erau cei care căutau prin gunoaie? De ce s-ar fi temut dascălul de un povestitor? Doar dacă Gaudrel nu spunea numai poveşti acestui copil. Poate că asta avea să dezvăluie restul cărţii.

Oricât de mult îmi doream să studiez în continuare cuvintele încurcate, ochii mi se închideau fără să vreau. Am lăsat cartea deoparte şi m-am ridicat să sting lampa când am auzit pe cineva poticnindu-se pe treptele de afară şi pe Kaden dând buzna pe uşă. El s-a împiedicat şi s-a ţinut de perete ca să îşi recapete echilibrul.

— Ce faci? l-am întrebat eu.

— Mă asigur că ai tot confortul.

Capul i se clătina întruna, iar cuvintele îi erau tărăgănate şi nedesluşite.

Am înaintat ca să îl împing din nou afară, ceea ce părea o sarcină simplă, dar el a închis uşa şi m-a împins spre ea. S-a rezemat de uşă, ţintuindu-mă între braţele lui şi s-a uitat la mine, cu pupilele mari, ochi lui întunecaţi la culoare încercând să se concentreze.

— Eşti beat, am spus eu.

El a clipit.

— Probabil.

— Nu este nimic probabil în privinţa asta.

El a zâmbit.

— Aşa este *tradiţia*. Nu îmi pot insulta gazdele. Înţelegi cum stă treaba cu tradiţia, nu-i aşa, Lia?

— Întotdeauna te îmbeţi criţă când vii aici?

Zâmbetul dulceag i-a dispărut, iar el s-a apropiat mai mult.

— Nu întotdeauna. Niciodată.

— Care este problema? Te simţi vinovat de data asta şi speri ca Zeul Grânelor te va ierta?

El s-a încruntat.

— Nu mă simt vinovat de *nimic*. Sunt soldat, iar tu eşti... eşti una dintre ele. O nobilă. Sunteţi toate la fel.

— Iar tu *cunoşti* atât de multe!

Un rânjet i-a apărut pe buze.

— Tu şi viziunile tale. Crezi că nu ştiu ce faci?

Făceam exact ce ar fi făcut şi *el* în locul meu; încercam să supravieţuiesc. Se aştepta să mă târască de-a lungul continentului şi să îl urmez supusă?

Am zâmbit.

— Ei nu ştiu ce fac. Asta e tot ce contează. Iar tu nu le vei spune, nu-i aşa?

El şi-a apropiat faţa de a mea.

— Nu fi atât de sigură! Eşti... una dintre *ele*. Eu sunt vendan. Nu uita asta!

Cum puteam să uit? Dar părea nefolositor să îl contrazic. Abia putea să vorbească fără să se bâlbâie, iar faţa lui era prea aproape de a mea.

— Kaden, trebuie să...

— Eşti prea inteligentă pentru binele tău, ştii asta? Ştiai ce am spus acolo. Ştii ce vorbim cu toţii...

— Limba voastră barbară? De unde să ştiu? Nici măcar nu-mi pasă. Ieşi afară, Kaden!

Am încercat să îl împing, dar el s-a lăsat pe mine, băgându-şi faţa în părul meu şi lipindu-se de mine. Nu puteam respira.

— Te-am auzit, mi-a şoptit el la ureche. În acea seară. Te-am auzit spunându-i lui Pauline că îţi par chipeş.

Şi-a ridicat mâna şi mi-a atins părul. Mi-a adunat şuviţele în mână şi le-a strâns, apoi mi-a şoptit la ureche aceleaşi cuvinte

pe care le zisese în cort... şi altele. Tâmplele îmi bubuiau. Respiraţia îi era fierbinte pe obrazul meu în timp ce vorbea, iar buzele lui îmi atingeau gâtul, zăbovind acolo.

S-a retras, iar eu mi-am recăpătat suflul.

— Nu eşti...

S-a clătinat, incapabil să se concentreze.

— Şi pentru binele tău..., a bâiguit el, clătinându-se într-o parte şi prinzând zidul. Acum va trebui să dorm pe... ai grijă! a adăugat, dându-mă la o parte. Voi dormi chiar în faţa căruţei. Deoarece nu am încredere în tine. Lia! Eşti prea..., a mai zis şi leoapele i-au căzut. Iar acum Malich.

A căzut cu spatele lipit de uşă şi ochii închişi, şi a alunecat spre podea, stând încă vertical. Tot ce trebuia să fac era să deschid uşa, iar el s-ar fi rostogolit înapoi, dar, la norocul meu, şi-ar fi rupt gâtul coborând treptele şi ar fi trebuit să îl înfrunt pe Malich.

L-am privit leşinat, cu capul atârnând într-o parte. Ce protecţie mi-ar fi oferit el împotriva lui Malich? Probabil că toţi erau la fel de beţi acum.

Am dat la o parte draperia din dantelă şi am deschis oblonul ferestrei. Acum ar fi fost un moment oportun să fug dacă erau cu toţii aşa, dar i-am văzut pe Malich, pe Griz şi pe Finch lângă cai. Erau încă destul de siguri pe picioare. Poate Kaden spusese adevărul şi nu era obişnuit să bea atât de mult. La tavernă, fusese întotdeauna atent şi calm, fără să bea vreodată mai mult de două halbe cu cidru. Puteam bea atâtea fără să simt nimic. Ce îl făcuse să exagereze în seara asta?

Am închis oblonul şi m-am uitat din nou la Kaden, care era cu gura deschisă. Am zâmbit, gândindu-mă cum şi-ar fi simţit capul dimineaţă. Am luat perna de pe patul Reenei şi i-am aruncat-o alături pe podea, apoi l-am împins de umăr. El a căzut pe pernă, fără să se rotească.

Era adevărat. Îi spusesem lui Pauline că mi se părea chipeş. Era în formă, musculos şi, aşa cum remarcase Gwyneth de mai multe ori, foarte plăcut privirii. Îi împărtăşisem şi că purtarea lui mi se pare fascinantă, serioasă şi liniştitoare în acelaşi timp. Mă intrigase. Dar Pauline şi cu mine eram în casă când vorbiserăm despre el. Ne spionase? Ascultase la fereastră? Mi-am amintit că era un asasin. La ce altceva m-aş fi putut aştepta? Am încercat să-mi amintesc alte lucruri discutate cu Pauline. „Pe toţi zeii, ce mai auzise?"

Am oftat. Nu puteam să-mi fac acum griji în privinţa asta.

M-am ghemuit pe salteaua groasă şi m-am acoperit cu una dintre păturile colorate ale Reenei. M-am întors pe o parte, uitându-mă la Kaden şi întrebându-mă de ce îi ura atât de mult pe nobili. Dar era clar că nu mă ura pe mine, ci doar imaginea mea, la fel cum o ura pe a lui: asta m-a făcut să mă gândesc la cât de diferit ar fi fost totul dacă ne-am fi născut amândoi în Terravin.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI CINCI

DE LA FEREASTRĂ, AM PRIVIT-O PE DIHARA APROAPE un ceas înainte să păşesc peste Kaden, care încă dormea, şi să părăsesc căruţa pentru a sta de vorbă cu ea. S-a aşezat pe un taburet din apropierea focului din mijlocul taberei, pieptănându-şi părul lung şi argintiu şi împletindu-l din nou în cosiţe. După aceea, şi-a masat coatele şi monturile cu o alifie galbenă. Mişcările ei erau lente şi metodice, ca şi când ar fi făcut gestul în fiecare dimineaţă timp de o mie de ani. Cam atât de bătrână părea, dar umerii nu îi erau aplecaţi şi cu siguranţă era încă puternică. Cu o zi în urmă, cărase roata de tors tocmai până în poiană. Un fir scurt de iarbă i se iţea din colţul gurii în timp ce îl mesteca.

Era ceva diferit în privinţa ei, am descoperit asta urmărind-o. Aceeaşi *diferenţă* pe care o văzusem la Rafe şi Kaden când intraseră prima dată în tavernă. Aceeaşi diferenţă pe care o văzusem când m-am uitat la dascăl. Ceva care nu prea putea fi ascuns, fie că era bun, fie că era rău. Ceva care se strecura în tine la fel de uşor ca o pană sau poate îţi stătea în stomac precum o piatră grea, dar oricum ştiai că era acolo. Era ceva

destul de neobişnuit la bătrâna Dihara care m-a făcut să cred că, într-adevăr, ar fi putut şti mai multe despre dar.

Ea şi-a ridicat privirea spre mine în timp ce m-am apropiat.

— Mulţumesc pentru carte! am spus eu. Mi-a fost de folos.

Şi-a pus mâinile pe genunchi şi s-a ridicat în picioare. Părea că mă aşteptase.

— Să mergem în poiană! Te voi învăţa ce ştiu.

Ne-am oprit în mijlocul unui petic de trifoi. A ridicat o şuviţă din părul meu, i-a dat drumul, apoi m-a ocolit. A adulmecat aerul şi a clătinat din cap.

— Darul tău este slab, dar, pe de altă parte, îl ignori de mult prea multă vreme.

— Ţi-ai dat seama adulmecând?

Pentru prima dată, ea a zâmbit şi un pufnet i-a scăpat printre buzele ridate. M-a luat de mână.

— Să mergem!

Poiana se întindea pe toată valea, iar noi ne-am plimbat încolo şi încoace, fără să ne îndreptăm undeva anume.

— Eşti tânără, copilă. Simt că ai alte daruri destul de puternice, poate cele pe care trebuia să le educi, dar nu înseamnă că este prea târziu să înveţi ceva şi despre acesta. Este bine să ai multe puteri.

Cât ne-am plimbat, mi-a arătat norii străvezii de deasupra şi mişcarea lor lentă peste vârful munţilor. Mi-a arătat şi strălucirea slabă a sălciilor de pe margine, apoi m-a făcut să mă întorc şi să mă uit la urmele noastre din ierburile poienii, deja ridicându-se când vântul le-a mişcat ca o mână trecută peste ele.

— Lumea asta te înghite, te adulmecă, te *cunoaşte*, apoi te dă afară din nou, te împărtăşeşte. Nu eşti doar aici, în locul acesta. Vântul şi timpul se rotesc şi se repetă, învaţă şi dezvăluie, unele brazde sunt mai adânci decât altele. Universul ştie.

Universul are o memorie bună. Așa lucrează darul. Dar există unii care sunt mai deschiși față de împărtășire decât alții.

— Cum te poate inspira lumea?

— Sunt unele mistere pe care nici lumea nu le dezvăluie. Nu avem cu toții nevoie de secrete? Știm de ce se îndrăgostesc doi oameni? De ce ar sacrifica un copil un părinte? De ce o tânără ar fugi în ziua nunții?

M-am oprit suspinând, dar m-a tras după ea.

— Adevărurile lumii vor să fie cunoscute, dar nu te vor sili, așa cum o fac minciunile. Te vor curta, îți vor șopti, se vor juca în spatele pleoapelor tale, se vor strecura înăuntru și îți vor încălzi sângele, vor dansa pe spinarea ta și îți vor mângâia gâtul până ce ți se va face pielea de găină.

M-a luat de mână și mi-a strâns-o în pumn, apăsându-mi-o puternic de mijloc, chiar sub coaste.

— Și uneori dă târcoale jos aici, în stomacul tău.

Mi-a eliberat mâna și a continuat să meargă.

— Acesta e adevărul care se vrea cunoscut.

— Dar sunt o Primă Fiică și conform textelor sfinte...

— Crezi că adevărului îi pasă de ziua în care te-ai născut sau de cuvintele scrise pe hârtie? a întrebat ea.

Dacă Pauline ar fi fost aici, ar fi spus o penitență pentru sacrilegiul Diharei, iar dascălul ar fi lovit-o pe bătrână peste monturi pentru simplul fapt că se gândise la un asemenea lucru. Darul descris nu era cel despre care aflasem.

— Trebuie doar să apară, nu-i așa?

— Interpretarea ți s-a înfățișat așa, pur și simplu? Sau a trebuit să depui un efort pentru asta? Sămânța darului poate să vină, dar o sămânță care nu este îngrijită moare repede, a zis Dihara și s-a întors, conducându-mă mai aproape de râu. Darul este o cale delicată spre cunoaștere. Este ascultatul fără urechi,

văzutul fără ochi, perceperea fără cunoaştere. Este modul prin care au supravieţuit cei câţiva Antici rămaşi. Când au rămas fără nimic, au fost nevoiţi să revină la limbajul cunoaşterii adânc ascuns în ei. Este o cale la fel de veche ca universul.

— Şi zeii? Unde sunt ei în toate astea? am întrebat eu.

— Uită-te în jurul tău, fato! Ce copac din pădurea asta nu a fost creat de ei? Sunt unde alegi să îi vezi.

Am coborât spre locul în care râul cotea brusc înapoi spre munte şi ne-am aşezat pe malul cu mult pietriş. Mi-a povestit mai multe despre dar şi despre ea. Nu fusese întotdeauna o pribeagă. Cândva, fusese fiica unui fierar şi negustor de săgeţi din Regatul de Jos Candora, dar totul se schimbase când părinţii ei şi o soră mai în vârstă muriseră de febră. În loc să locuiască împreună cu un unchi de care se temea, fugise. Avea doar şapte ani atunci şi se rătăcise în mijlocul pădurii. Probabil ar fi fost mâncată de lupi dacă o familie de pribegi care trecea pe acolo nu ar fi găsit-o.

— Eristle a spus că m-a auzit plângând, ceea ce ar fi fost imposibil de pe drum. Ea oricum m-a auzit.

Dihara plecase cu ei în acea zi şi nu se mai întorsese.

— Eristle m-a învăţat să ascult, să ignor zgomotul chiar şi când cerul era zguduit de tunete, când inima îmi tremura de frică, când zgomotul treburilor zilnice îmi aglomera mintea. M-a învăţat să fiu liniştită şi să ascult ce vrea lumea să împărtăşească. M-a învăţat să fiu calmă şi să *cunosc*. Hai să văd dacă te pot ajuta!

AM STAT SINGURĂ ÎN POIANĂ, CU IARBA ÎNALTĂ PÂNĂ la umeri atingându-mi braţele, şi am exersat ce m-a învăţat Dihara. Mi-am alungat gândurile, încercând să inspir ce mă

înconjura, iarba poienii care flutura, aerul, ignorând zgomotul pe care îl făcea Griz alergând după cal, strigătele copiilor care se jucau și urletele lupilor. Curând, toate acele lucruri au plutit ca duse de vânt. *Se făcuse liniște.*

Respirația mi s-a calmat, gândurile mi s-au domolit. Era doar o dimineață liniștită. O dimineață de ascultare. Dihara îmi spusese că nu îmi puteam invoca darul. Că exact asta era, un *dar.* Dar trebuia să fiu pregătită. Trebuia să exersezi ca să asculți și să ai încredere.

Darul nu mi s-a dezvăluit complet sau clar, iar eu tot mai aveam multe întrebări. Totuși, când am stat în poiană, mi s-a părut că atinsesem coada unei stele cu vârfurile degetelor. Gândul acesta m-a făcut să simt furnicături pe piele.

Când m-am ridicat să mă întorc în tabără, furnicăturile s-au transformat brusc în degete reci care m-au apucat de gât, iar eu am șovăit când am păşit. Ceva spus de Dihara m-a cuprins. „Îl ignori de mult prea multă vreme." M-am oprit și am înțeles în sfârșit profunzimea cuvintelor ei.

Era adevărat. Ignorasem darul. Dar nu o făcusem de capul meu.

„Nu trebuie să știi nimic, copilă dragă. Este doar răcoarea nopții."

Fusesem instruită să îl ignor.

Chiar de către mama.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘASE

KADEN

M-AM TREZIT PE PODEAUA CĂRUȚEI LIEI ȘI AM crezut că, în sfârșit, îmi implântase un topor în cap. Apoi mi-am amintit cel puțin o parte din noapte și capul m-a durut și mai mult. Când am văzut că era plecată, am încercat să mă ridic repede, dar a fost o greșeală la fel de mare cu aceea de a bea împreună cu pribegii.

Lumea s-a spintecat într-o mie de lumini pâlpâitoare, iar stomacul mi s-a urcat în gât. M-am ținut de perete ca să mă sprijin, smulgând draperiile Reenei. Am ieșit din căruță și am găsit-o pe Dihara, care mi-a spus că Lia tocmai se întorsese în poiană. Ea m-a așezat și mi-a dat să beau un pic din antidotul ei vâscos și o găleată cu apă ca să mă spăl pe față.

Griz și ceilalți au râs de starea mea. Ei știau că, de obicei, nu beam mai mult decât o sorbitură politicoasă din cauza a ceea ce fusesem antrenat să fiu, și anume un asasin *pregătit.* Ce mă făcuse să-mi pierd rațiunea seara trecută? Dar știam răspunsul la întrebare. *Lia.* Niciodată nu mai traversasem Cam Lanteux la fel de chinuitor ca acum.

M-am spălat şi am plecat să o înfrunt. Ea m-a văzut venind din partea cealaltă a poienii şi s-a ridicat în picioare. Se încrunta la mine? Mi-am dorit să-mi fi putut aminti mai multe din seara precedentă. Purta încă hainele pribegilor. I se potriveau mult prea bine.

M-am oprit la câţiva paşi distanţă.

— Bună dimineaţa!

Ea s-a uitat la mine, cu capul înclinat şi o sprânceană ridicată.

— Ştii că nu e dimineaţă, nu?

— Bună ziua! m-am corectat eu.

M-a fixat tăcută cu privirea, sperând să-mi dea mai multe detalii. Mi-am dres vocea.

— În legătură cu seara trecută...

Nu prea ştiam cum să încep discuţia.

— Da? m-a îndemnat ea.

M-am apropiat.

— Lia, sper că ştii că nu am luat căruţa pentru că intenţionam să dormim împreună.

Ea tot nu a spus nimic. Asta nu era ziua în care voiam să îşi poată ţine gura. Am cedat.

— Am făcut ceva care...

— Dacă ai fi făcut, ai fi fost tot pe podeaua căruţei, doar că nu ai mai fi respirat, a spus ea, apoi a oftat. Ai fost, în mare parte, un gentilom, Kaden, mă rog, cât de mult poate fi un neghiob beat care dă buzna.

Am inspirat profund. Scăpasem de o grijă.

— Poate că totuşi am spus ceva.

— Ai spus.

— Lucruri despre care ar trebui să aflu?

— Îmi imaginez că, dacă le-ai spus, le ştii deja.

Ea a ridicat din umeri şi şi-a întors privirea spre râu.

— Dar să ştii că nu ai dezvăluit niciun secret vendan, dacă asta te îngrijorează.

M-am apropiat şi am luat-o de mână. Surprinsă, şi-a ridicat privirea spre mine. Am ţinut-o uşor, astfel încât să îşi poată retrage mâna dacă voia, dar nu a făcut-o.

— Kaden, te rog, să ...

— Nu de secretele vendane îmi fac eu griji, Lia, dar cred că ştii deja asta.

A strâns din buze, apoi ochii i s-au aprins.

— Nu ai spus nimic lămurit. Bine? Doar prostii de beţiv.

Nu ştiam dacă puteam într-adevăr să o cred. Ştiam ce poate face băutura unei limbi şi ştiam şi cuvintele pe care mi le spuneam de o mie de ori pe zi împotriva voinţei mele când mă uitam la ea. Apoi, mai erau şi lucrurile pe care nu voiam să le ştie nimeni despre mine.

Ea mi-a întâlnit privirea, cu ochii hotărâţi şi bărbia ridicată, aşa cum şi-o ţinea întotdeauna când se gândea la ceva. Îi studiasem fiecare gest, fiecare clipire, fiecare nuanţă a ochilor, tot limbajul care o caracteriza pe Lia cât călătoriserăm şi, cu toată puterea pe care o aveam, mi-am retras mâna pe lângă corp. Tâmplele mi-au zvâcnit şi am mijit ochii.

Un zâmbet şiret i-a ridicat colţurile gurii.

— Bun! Mă bucur să văd că plăteşti pentru nesăbuinţele tale, a spus ea şi a făcut semn din cap spre râu. Să mergem să îţi luăm nişte plante de chiga. Cresc de-a lungul malului. Dihara a spus că sunt bune pentru durere. Asta va fi mulţumirea mea pentru că mi-ai adus *carvachi*-ul. A fost foarte galant din partea ta.

Am urmărit-o cum s-a întors şi am văzut părul ridicându-i-se uşor în bătaia vântului. Am privit-o îndepărtându-se. Nu uram toţi nobilii. Nu o uram pe ea.

Am urmat-o şi am mers de-a lungul malurilor, mai întâi urcând pe o parte, apoi traversând pietrele netede şi întorcându-ne pe celălalt mal. Mi-a arătat planta de chiga şi am cules câteva fire din mers, îndepărtând frunzele exterioare şi rupând o bucată.

— Mestecă! a spus când mi-a dat-o.

M-am uitat bănuitor la plantă.

— Nu este otrăvitoare! m-a asigurat ea. Dacă aş încerca să te ucid, aş găsi o metodă mult mai dureroasă.

Am zâmbit.

— Da, presupun că aşa ai face.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI ȘAPTE

RAFE

— AI DE GÂND SĂ NE ZICI SAU NU?

Jeb rodea un os, savurând fiecare fărâmă de aromă din prima bucată de carne proaspătă mâncată în ultimele zile, apoi l-a aruncat în foc.

— Are darul?

— Nu știu.

— Cum adică nu știi? Ți-ai petrecut jumătate din vară cu ea și nu ai aflat?

Orrin a pufnit.

— A fost prea ocupat să o sărute în loc să pună întrebări.

Au râs cu toții, dar eu i-am aruncat o privire încruntată lui Orrin. Știam că era o glumă – în felul lor, un gest aprobator prin care mă considerau un bărbat care urmărise o fată și o făcuse să cedeze. Dar eu știam adevărul. Nu era nimic de genul acesta. Dacă cedase cineva, eu fusesem acela. Nu îmi plăcea ca ei să vorbească așa despre ea. Într-o zi, avea să fie regina lor. Cel puțin mă rugam să fie așa.

— Cum este fata asta pe care o vom salva? a întrebat Tavish.

Măcar atât le datoram, câteva răspunsuri, o imagine a Liei. Ei își riscau viețile, însoțindu-mă fără să pună prea multe întrebări în cea mai chinuitoare călătorie pe care o îndură vreodată. Meritau aceste răspunsuri. Eram recunoscător și pentru felul în care o spusese Tavish – „să o salvăm" – fără să se întrebe dacă urma să ne îndeplinim sau nu misiunea. Aveam nevoie de asta acum. Chiar dacă eram puțini la număr, Sven îi adusese pe cei mai buni din zeci de regimente. Cunoșteau îndatoririle și armele unui soldat, dar fiecare avea o îndemânare specială.

Deși Orrin era bădăran, priceperea lui cu arcul era rafinată și de nepus la îndoială. Ținta lui, chiar prin vânt și de la distanță, era precisă și putea să atace trei oameni. Jeb se pricepea să lovească în liniște. Avea un zâmbet fermecător și un comportament deloc impresionant, dar acesta era ultimul lucru pe care îl observau victimele lui înainte să le rupă gâtul. Tavish vorbea blând și sigur. Dacă ceilalți se lăudau, el era modest cu izbânzile sale, care erau multe. Nu era cel mai puternic sau mai rapid dintre ei, dar era cel mai calculat. Fiecare mișcare a lui te aducea mai aproape de victorie. Ne cunoscuserăm și ne antrenaserăm împreună ca niște camarazi.

Și eu aveam puncte forte, dar deprinderile lor desăvârșite erau clare pe câmpul de luptă, în vreme ce pe ale mele le văzuseră doar în timpul antrenamentelor. În afară de Tavish. Noi aveam un secret – momentul în care ucisesem opt oameni în zece minute. Mă întorsesem de acolo cu o rană atât de mare pe coapsă, încât Tavish fusese nevoit să o coasă deoarece și asta trebuia să rămână un secret. Nici măcar Sven nu știa de acea noapte, iar el știa aproape totul despre mine.

M-am uitat cu atenție la cele patru chipuri care așteptau să spun ceva. Până și Sven, care avea cu treizeci de ani mai

mult decât noi şi pe care de obicei nu îl interesau discuţiile soldaţilor în jurul focului de tabără, părea să aştepte detalii despre Lia.

— Nu seamănă deloc cu doamnele de la curte, am spus eu. Nu face caz de îmbrăcăminte. În majoritatea timpului, dacă nu trudea în tavernă, purta pantaloni. Unii găuriţi.

— Pantaloni? a spus Jeb neîncrezător.

Mama lui era croitoreasa curţii reginei, iar el se bucura de încântările modei când nu era în uniformă.

Sven s-a aplecat înainte.

— A lucrat într-o tavernă? O prinţesă?

Am zâmbit.

— Servea la mese şi spăla vasele.

— De ce nu mi-ai spus mai înainte? a întrebat Sven.

— Nu m-ai întrebat.

Sven a mormăit ceva în sinea lui şi s-a rezemat.

— Îmi place de ea! a spus Tavish. Mai povesteşte-ne!

Le-am povestit despre prima noastră întâlnire, cum am vrut să o urăsc şi toate întâlnirile noastre de după aceea. *Aproape* toate întâlnirile noastre. Le-am spus că este mică, mai scundă decât mine cu un cap, dar că are toane şi este mândră ca un bărbat când e nervoasă, şi că am văzut-o îngenunchind un soldat al regatului Morrighan cu doar câteva cuvinte tăioase. Le-am spus cum am adunat mure şi a flirtat cu mine şi că, deşi tot mai credeam că o uram, tot ce voiam era să o sărut, apoi mai târziu, când ne-am sărutat în sfârşit – am făcut o pauză în descrierea mea şi am oftat prelung şi încet.

— A fost bine? m-a îndemnat Jeb, nerăbdător să primească detaliile picante.

— A fost bine, am răspuns eu simplu.

— De ce nu i-ai spus cine eşti? a întrebat Tavish.

Am presupus că trebuiau să afle și asta, mai devreme sau mai târziu – cel puțin înainte să o salvăm.

— Ți-am spus, la început nu ne-am înțeles bine. Apoi am aflat că nu prea îi plac oamenii din Dalbreck. De fapt, nu îi suportă.

— Dar ăștia suntem noi, a spus Jeb.

Am ridicat din umeri.

— Nu apreciază tradiția și consideră că regatul Dalbreck este responsabil pentru mariajul aranjat.

Am luat o gură din plosca mea.

— Și l-a batjocorit în special pe prințul din Dalbreck, pentru că i-a permis *tăticului* să-i aranjeze o căsătorie.

L-am văzut pe Tavish tresărind.

— Și ăsta ești tu, a spus Jeb.

— Jeb, știu cine e fiecare! Nu trebuie să îmi spui! am izbucnit eu. M-am rezemat și am spus mai încet: A zis că nu ar putea respecta vreodată un astfel de bărbat.

Și, acum, știau exact cu ce aveam de-a face și cu ce urmau să aibă și ei de-a face.

— Ce știe ea? a întrebat Orrin, legănând în mână un picior de găină și sugând o bucată de carne dintre dinți. Este doar o fată. Așa se fac lucrurile astea.

— Cine credea că ești? a întrebat Tavish.

— Un muncitor la fermă, care a rămas pentru festival.

Jeb a râs.

— Tu? Muncitor la fermă?

— Da, un băiat bun de fermier plecat la oraș pentru sărbătorile anuale, a spus Orrin. Ai lăsat-o deja însărcinată?

Maxilarul mi s-a încordat. Nu îmi foloseam niciodată rangul în fața camarazilor, dar acum nu am ezitat să o fac.

— Ai *grijă*, Orrin! Vorbești despre viitoarea ta regină.

Sven s-a uitat la mine şi a dat din cap.

Orrin s-a rezemat, prefăcându-se înspăimântat.

— Ei bine, spânzură-mă! Se pare că prinţul nostru şi-a lustruit în sfârşit bijuteriile.

— Era şi timpul, a adăugat Tavish.

— Îl compătimesc pe vendanul care a răpit-o, a spus Jeb.

Niciunul nu părea să fie deranjat de faptul că apelasem la rangul meu, ba chiar părea că se aşteptau la asta.

— Singurul lucru pe care nu îl înţeleg, a spus Jeb, este de ce vendanul nu l-a lăsat pe vânătorul de recompense să îi taie gâtul, să facă asta în locul lui.

— Deoarece stăteam chiar în spatele lui. I-am spus să tragă.

— Dar, pe de altă parte, de ce să o ducă tocmai până în Venda? Pentru recompensă? a replicat Tavish. Ce motiv avea să o răpească?

Mi-am amintit cum se uitase Kaden la ea chiar în prima seară, ca o panteră la o căprioară, şi cum o făcuse în fiecare zi după aceea.

Nu i-am răspuns lui Tavish şi poate că tăcerea mea a fost un răspuns suficient.

A urmat o pauză lungă, apoi Orrin a râgâit.

— O vom salva pe viitoarea mea regină, a spus el, apoi le vom înfige în ţepuşă toate bijuteriile lor nenorocite.

Şi, din când în când, erau momente în care vorbele neşlefuite ale lui Orrin păreau mai rafinate şi mai elocvente decât ale noastre.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT

M-AM AȘEZAT PE MALUL ÎNVERZIT AL RÂULUI ȘI AM urmărit rostogolirea apelor, cu gândurile sărindu-mi între trecut și prezent. În ultimele câteva zile, păstrasem cât de multă energie posibil, încercând să mă îngraș. Cea mai mare parte a timpului mi-o petrecusem în poiană, sub privirea atentă a lui Eben sau a lui Kaden, dar îi ignorasem, așa cum îmi arătase Dihara, încercând *să ascult.* Era singurul mod în care mă rugam să îmi găsesc din nou drumul spre casă.

Când îmi înclinam capul într-o parte, închideam ochii sau îmi ridicam bărbia, Kaden credea că nu încetam să joc teatru pentru ceilalți, dar Eben mă privea mirat. Într-o zi, m-a întrebat dacă văzusem cu adevărat vulturii ciugulindu-i oasele. I-am răspuns ridicând din umeri. Era mai bine să-l las să se întrebe și să îl țin la distanță. Nu voiam să-i simt iar cuțitul la gât și, după spusele lui Kaden, credința lor în dar era singurul lucru care mă ținea în viață. Cât timp ar mai fi putut dura asta?

După micul dejun, Kaden mi-a spus că aveam să mai rămânem trei zile aici înainte să plecăm, ceea ce însemna că trebuia

să plec mult mai curând. De vreme ce nu mai încercasem să fug, toți erau din ce în ce mai puțin atenți. Îmi cream încet ocazia. Ocolisem tabăra, căutând arme pe care aș fi putut să le fur de la pribegi, dar, dacă ar fi avut vreuna, toate păreau să fie depozitate în *carvachis*. O țepușă grea din fier, o secure și un cuțit mare de măcelar erau tot ce avea de oferit mica așezare, toate greu de pierdut și masive dacă încercam să-mi strecor vreuna între faldurile fustei. Arbaleta lui Kaden, sabia și pumnalul meu erau în cortul lui. Să mă furișez acolo era o sarcină imposibilă.

În afară de o armă, un cal ar fi fost esențial pentru evadarea mea, iar eu eram destul de sigură că cel mai rapid dintre animale îi aparținea lui Kaden, deci pe acela aveam să-l iau. Acolo era altă problemă. Ei lăsau caii fără șei și căpăstru. Puteam călări fără șa dacă eram nevoită, dar aș fi călătorit mai repede dacă aveam una, căci viteza era esențială.

În depărtare, l-am văzut pe Kaden stând lângă calul său și țesălându-l, păstrând atent la sarcina lui, deși m-am întrebat cât de des se uitase la mine.

Încă mă gândeam la ce îmi zisese seara trecută. Îmi petrecusem o mare parte din ziua precedentă încercând să înțeleg vechea limbă vendană și îl întrebasem dacă auzise de *Cântecul Vendei*. Auzise de el, dar îmi explicase că avea multe versiuni. Despre toate se spunea că erau cuvintele regatului cu același nume.

Îmi povestise că Venda era soția primului conducător. Acesta înnebunise și stătea pe zidul orașului în fiecare zi, cântându-le oamenilor. Scrisese câteva cântece, iar majoritatea fuseseră memorate de cei care ascultau. Fusese respectată datorită blândeții și înțelepciunii ei și, chiar și după ce înnebunise, oamenii veneau să îi asculte lamentările până când,

în cele din urmă, căzuse de pe zid şi murise. Se credea că soţul ei era cel care o împinsese, neputând să îi mai asculte prostiile.

Bolboroselile ei nebuneşti au dăinuit, în ciuda eforturilor conducătorului de a le interzice. Acesta arsese toate cântecele scrise pe care le găsise, dar celelalte prindeau viaţă când erau cântate de oameni în timp ce îşi făceau treburile. Îl întrebasem pe Kaden dacă mi-ar putea citi un paragraf în vendană, iar el îmi spusese că nu ştia să citească. Afirmase că niciunul dintre ei nu ştia şi că cititul era ceva rar în Venda.

Asta mă nedumerea. Eram sigură că în Terravin îl văzusem citind de câteva ori. Berdi nu avea meniuri la tavernă, aşadar le recitam noi, dar afară erau puse anunţuri şi eram sigură că îl văzusem oprindu-se ca să le privească. Bineînţeles, asta nu însemna că înţelegea ce vedea, dar la jocurile festivalului, mi se păruse că citise tabla de evenimente împreună cu noi, arătând lupta pe buştean. De ce să fi minţit că nu ştia să citească?

L-am văzut lovind uşor pulpa calului, trimiţându-l în poiană să pască împreună cu ceilalţi, apoi a dispărut în cortul lui. Mi-am îndreptat atenţia din nou spre râu, aruncând o piatră mică şi plată şi urmărind-o cum se scufunda şi se cuibărea lângă alta. Momentele din tabără împreună cu Kaden deveniseră jenante de câteva ori sau poate că acum eram doar mai timidă.

Ştiam că mă îndrăgea. Nu prea era un secret. Era motivul pentru care eram încă în viaţă, dar nu înţelegeam *cam cât* ţinea la mine. Şi, în ciuda a toate, ştiam că şi eu ţineam la el, în felul meu. Nu la Kaden, asasinul, ci la Kaden pe care îl cunoscusem în Terravin, cel care îmi atrăsese atenţia din clipa în care intrase pe uşa tavernei. Cel care era calm şi avea ochi misterioşi, dar blânzi.

Mi-am amintit că dansasem cu el la festival, că mă trăsese mai aproape și cum se luptase cu gândurile lui, tăinuindu-le. Nu fusese reținut în seara în care se îmbătase. Băutura îi dezlegase limba și-mi spusese totul foarte direct. Nedeslușit și împleticit, dar clar. *El mă iubea*. Un bărbat trimis să mă ucidă.

M-am întins pe spate, uitându-mă la cerul senin, cu o nuanță mai albastru și mai deschis decât în ziua precedentă.

Știa măcar ce este dragostea?

Și, la drept vorbind, eu știam? Nici măcar părinții mei nu păreau să știe.

Mi-am încrucișat brațele sub cap. Poate că nu se putea defini. Poate că erau la fel de multe feluri de dragoste ca nuanțele albastre ale cerului.

M-am întrebat dacă începuse să se arate interesat când îi pansasem umărul. Mi-am amintit privirea lui ciudată și surprinsă când îl atinsesem, ca și când nimeni nu i-ar mai fi arătat bunăvoință.

Dacă Griz, Finch și Malich erau vreun semn al trecutului său, poate că niciunuia nu i se arătase. Ei dădeau dovadă de un devotament puternic unul față de celălalt, dar în niciun caz nu aducea a bunătate. Apoi erau acele cicatrice de pe pieptul și spatele lui. Doar niște sălbatici cruzi i le-ar fi putut face. Totuși, cândva, Kaden învățase bunătatea. Chiar și tandrețea, care ieșea la iveală în gesturi mici. Părea că în el existau două persoane diferite, asasinul vendan foarte loial și cineva care fusese întemnițat, un prizonier ca mine.

M-am ridicat să mă întorc în tabără și mi-am scuturat fusta când l-am zărit pe Kaden venind spre mine. Ducea un coș. Am ieșit în poiană ca să îl întâmpin.

— Reena le-a făcut în dimineața asta, a spus el. Mi-a spus să îți aduc una.

Să îl trimită Reena să-mi aducă ceva? Puţin probabil. Fusese foarte împăciuitor de când dăduse buzna în *carvachi* şi leşinase de beat ce era. Poate că era chiar ruşinat.

El mi-a dat coşul cu trei găluşte crocante.

— Sunt cu mere, mi-a zis.

Eram pe cale să întind mâna spre coş şi să iau una când un cal care păscuse în apropiere l-a atacat brusc pe un altul. Kaden m-a apucat şi m-a tras din calea lui. Ne-am clătinat, nereuşind să ne păstrăm echilibrul şi am căzut la pământ. El s-a rostogolit peste mine cu o mişcare protectoare, stând deasupra în caz că animalul s-ar fi apropiat, dar calul deja plecase.

Lumea a amuţit brusc. Iarba înaltă s-a unduit deasupra noastră, ascunzându-ne vederii. Cu coatele pe lângă mine, atingându-şi pieptul de al meu şi cu faţa la câţiva centimetri distanţă, m-a privit.

Am văzut expresia din ochii lui. Inima îmi bătea cu putere.

— Eşti teafără?

Vocea lui era domoală şi răguşită.

— Da, am şoptit eu.

Şi-a apropiat faţa de a mea. Am vrut să îl împing, să îmi feresc privirea, să fac ceva, dar nu am făcut-o şi, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, spaţiul dintre noi a dispărut. Buzele îi erau calde şi blânde pe ale mele, iar respiraţia lui îmi zvâcnea în urechi. Am simţit cum mă cuprindea un val de căldură. Era întocmai cum îmi imaginasem în acea seară cu Pauline în Terravin, cu atât de mult timp în urmă. Înainte...

L-am împins.

— Lia...

M-am ridicat în picioare, gâfâind şi ocupându-mă de un nasture de la cămaşă.

— Să uităm ce s-a întâmplat, Kaden!

Şi el a sărit în picioare şi m-a apucat de mână, astfel încât am fost nevoită să-l privesc.

— Ai vrut să mă săruţi.

Am clătinat din cap, negând, dar era adevărat. Îmi dorisem să îl sărut. „Ce-am făcut?" Mi-am smucit mâna şi am plecat, lăsându-l în poiană şi simţindu-i privirea cum mă urmărea până m-am întors la *carvachi*.

CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ

AM STAT SUB O LUNĂ PLINĂ ÎN JURUL FOCULUI DE tabără. Acesta era cald și accentua mirosul de pin și iarbă care plutea în aer. Ei aduseseră pături și perne afară, astfel încât să putem lua cina în jurul focului. Am terminat ultimele prăjituri cu salvie și nu am ezitat să-mi ling firimiturile de pe degete. Pribegii aceștia mâncau bine.

M-am uitat la Kaden, care era în fața mea și al cărui păr era auriu în lumina focului. Făcusem o greșeală îngrozitoare sărutându-l. Încă nu știam de ce o făcusem. Tânjeam după ceva. Poate doar să fiu îmbrățișată, consolată și să mă simt mai puțin singură. Poate să pretind pentru o clipă. Ce să pretind? Că totul era bine? Nu era.

Poate doar mă întrebam. Trebuia să știu.

Strălucirea focului îi accentua marginea dură a maxilarului și vena umflată de la tâmplă. Era supărat. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, mânioasă, căutătoare. M-am uitat în altă parte.

— Este timpul să ne odihnim, îngerașule! a spus o tânără mamă fiului ei, un băiat pe nume Tevio.

Mulți dintre ceilalți deja plecaseră la culcare. Tevio a protestat, spunând că nu era obosit, iar Selena, doar cu puțin mai în vârstă decât el, i s-a alăturat, ca și când ar fi anticipat că urma să fie trimisă la somn. Am zâmbit. Îmi aminteau de mine la acea vârstă. Nu eram niciodată pregătită să mă duc în dormitor, poate din cauză că eram trimisă acolo atât de des.

— Dacă vă spun o poveste, am zis eu, veți fi gata să mergeți la culcare?

Amândoi au dat entuziaști din cap și am observat-o pe Natiya apropiindu-se de ei, așteptând și ea povestea.

— Odată ca niciodată, am spus eu, cu mult timp în urmă, pe un tărâm al uriașilor, al zeilor și al dragonilor, trăiau un mic prinț și o mică prințesă, care semănau foarte mult cu voi doi.

Am schimbat povestea, așa cum o făcuseră frații mei pentru mine și cum o făcuseră mătușile și mama mea, și le-am spus povestea lui Morrighan, o tânără curajoasă aleasă de zei să își conducă frumosul *carvachi* purpuriu prin pustiu și pe Cei Rămași într-un loc sigur. M-am apropiat de versiunea fraților mei, povestind despre dragonii pe care i-a îmblânzit, despre uriașii pe care i-a păcălit, despre zeii pe care i-a vizitat și despre furtunile pe care le-a convins să coboare din cer în palma ei și pe care le-a risipit apoi cu o șoaptă. Povestind, am observat că până și adulții ascultau, dar mai ales Eben, care uitase să se poarte ca un bandit dur ce era și devenise un copil cu ochii mari. Nu îi mai spusese nimeni o poveste?

Am mai adăugat câteva aventuri pe care nici măcar frații mei nu le născociseră ca să îmbunătățească povestea, așadar, înainte ca Morrighan să ajungă în tărâmul renașterii, un grup de uriași îi trăgeau *carvachiu*-ul, iar ea convinsese stelele căzute ale distrugerii să se întoarcă înapoi pe cer, cântând.

— Și acolo au promis stelele să rămână pentru totdeauna.

Tevio a zâmbit și a căscat, iar mama sa l-a luat în brațe fără ca el să mai protesteze. Selena a urmat-o și ea la culcare pe mama ei, șoptind că era o prințesă.

O liniște apăsătoare s-a așternut în urma lor. I-am urmărit pe cei care au rămas holbându-se la foc, de parcă povestea ar fi zăbovit în gândurile lor. Apoi, o voce a rupt tăcerea.

Stai așa!

Am inspirat brusc și m-am uitat peste umăr în pădurea întunecată. Am mai așteptat ceva, dar nu s-a mai auzit nimic. M-am întors înapoi spre foc. I-am suprins privirea lui Kaden.

— Din nou?

Dar, de data asta, chiar *era* ceva, doar că nu înțelegeam ce. Mi-am coborât privirea spre picioare, nedorindu-mi să dau de înțeles că de data asta nu jucam teatru pentru ceilalți.

— Nimic, am răspuns eu.

— Niciodată nu pare nimic, a insinuat Malich.

— Nu și în Orașul Magiei Negre, a spus Finch. Ea i-a văzut venind acolo.

— *Osa lo besadad avat e chadoro*, a confirmat Griz.

Pribegii mai bătrâni care stăteau lângă el au dat din cap, făcând semne spre zei.

— *Grati te deos.*

Kaden a mormăit.

— Povestea aia a ta... Tu chiar crezi ce tocmai le-ai spus copiilor?

M-am enervat. *Povestea aia?* Nu trebuia să atace povestea care-i bucurase în mod clar pe copii doar pentru că era supărat pe mine.

— Da, Kaden, cred în uriași și în dragoni. Am văzut patru cu ochii mei, deși sunt mult mai urâți și mai proști decât cei pe care i-am descris. Nu am vrut să sperii copiii.

Insulta l-a făcut pe Malich să pufnească, dar Kaden a zâmbit, ca şi când s-ar fi bucurat să mă vadă enervată. Finch a râs de fata Morrighan, apoi el şi Malich au preschimbat povestea în ceva profan şi vulgar.

M-am ridicat să plec, dezgustată şi mijind ochii la Kaden. Ştia ce provocase.

— Asasinii au mereu escorte atât de necioplite? am întrebat eu. Chiar sunt atât de folositori sau vin doar ca să se ţină de bufonerii?

— Durează să traversezi Cam Lanteux...

— Nu suntem escorte! s-a plâns Eben, umflându-şi pieptul, ca şi când ar fi fost foarte afectat. Am avut şi noi treburile noastre.

— Cum adică? am întrebat eu.

Kaden s-a aplecat în faţă.

— Eben, taci odată!

Griz a mormăit, în asentimentul lui Kaden, dar Malich a fluturat o mână prin aer.

— Eben are dreptate, a spus el. Lasă-l să vorbească! Cel puţin am terminat ce am avut de făcut, ceea ce e mai mult decât poţi spune tu.

Eben s-a grăbit să descrie ce făcuseră în Morrighan înainte să îl oprească din nou Kaden. A descris drumurile pe care le blocaseră cu pământ surpat, jgheaburi şi rezervoare murdare şi multele poduri pe care le dărâmaseră.

Am înaintat.

— *Ce* aţi dărâmat?

— Poduri, a repetat Finch, apoi a zâmbit. Asta-i dă de treabă inamicului.

— Nu suntem prea urâţi sau proşti pentru unele sarcini, prinţesă, a spus batjocoritor Malich.

Mâinile mi-au tremurat şi am simţit un nod în gât. Sângele mi-a urcat atât de violent spre tâmple, încât am ameţit.

Am ocolit aproape fugind cercul de foc până am ajuns să mă înalţ deasupra lor.

— Aţi dărâmat podul din Chetsworth?

— Cu acela n-am avut deloc probleme, a spus Finch.

Abia mai puteam vorbi.

— Mai puţin cu trăsura care a apărut?

Malich a râs.

— M-am ocupat de ea. Nici cu asta n-am avut probleme, a spus el.

Am auzit ţipetele unui animal, am simţit carnea pe sub unghii, căldura sângelui pe mâini şi şuviţele de păr dintre degete când l-am atacat cu furie de nenumărate ori, încercând să îi scot ochii, lovindu-l cu picioarele, cu genunchii în coaste şi cu pumnii în faţă. Nişte braţe m-au apucat de talie şi m-au tras de pe el, dar am continuat să ţip şi să lovesc, şi să îmi înfig unghiile în orice trup puteam atinge.

Griz mi-a ţintuit braţele pe lângă corp. Kaden l-a ţinut în spate pe Malich. Linii de sânge îi acopereau faţa, iar din nas îi curgea şi mai mult.

— Dă-mi drumul! O s-o ucid pe căţea! a strigat el.

— Ticăloşi răi şi netrebnici! am strigat eu.

Nu eram sigură ce fel de cuvinte îmi ieşeau din gură, o ameninţare venind după cealaltă, luptându-se cu cele pe care le făcea Malich, Kaden strigându-le tuturor să tacă până ce, în cele din urmă, m-am înecat şi a trebuit să mă opresc. Am înghiţit, gustând sângele cald care îmi curgea din obraz, pe interior, de unde mi-l muşcasem. Pieptul mi s-a cutremurat, iar eu am coborât vocea, rostind cuvintele pe un ton cumplit de egal.

— Ai ucis-o pe soția fratelui meu. Avea doar nouăsprezece ani. Urma să nască, iar voi, lași nenorociți, i-ați tras o săgeată în gât.

M-am încruntat și capul mi-a zvâcnit cât i-am urmărit punând lucrurile cap la cap. Îmi era atât de scârbă de mine cât îmi era și de ei. Cinasem și spusesem povești cu asasinii Gretei.

Cei care plecaseră la culcare în *carvachis* sau în corturile lor ieșiseră din nou afară. S-au adunat tăcuți, în hainele de dormit, încercând să priceapă ce era cu toată agitația aceasta. Și Finchi avea linii însângerate pe maxilar, iar Kaden, pe gât. Eben a rămas în spate, cu ochii mari, ca și când s-ar fi uitat la un demon care înnebunise.

— *Ved mika ara te carvachi!* a strigat Griz.

Finch și unul dintre pribegi l-au luat pe Malich, care încă se lupta să ajungă la mine, iar Kaden a venit și m-a apucat brusc de braț, târându-mă spre *carvachi*. Apoi, a deschis ușa și doar m-a aruncat înăuntru, trântind-o în urma lui.

— Ce e în neregulă cu tine? a strigat el.

L-am fixat neîncrezătoare cu privirea.

— Te aștepți să îi felicit pentru că au ucis-o?

El gâfâia, dar s-a silit să respire adânc. Pumnii îi erau încleștați pe lângă corp. Și-a coborât vocea.

— Nu asta a fost intenția lor, Lia!

— Crezi că mai contează ce intenționau? Ea este *moartă*.

— Războiul este urât, Lia.

— Războiul? Care război, Kaden? Cel imaginar pe care îl porți tu? Cel la care nu a participat Greta? Nu era un soldat. Era nevinovată.

— Mulți nevinovați mor în război. Majoritatea sunt vendani. Foarte mulți au murit încercând să se stabilească în Cam Lanteux.

Cum îndrăznea să o compare pe Greta cu tâlharii?!

— Este un tratat vechi de sute de ani care interzice așa ceva!

Maxilarul i s-a încordat.

— De ce nu îi spui *asta* lui Eben? Avea doar cinci ani când și-a văzut părinții cum au pierit încercând să-și apere casa de soldații care i-au dat foc. Mama lui a murit cu un topor în piept, iar tatăl lui a ars odată cu casa.

Furia încă îmi bubuia în cap.

— Nu soldații din Morrighan au făcut-o!

Kaden s-a apropiat, cu un rânjet disprețuitor.

— *Serios?* Era prea tânăr ca să știe ce fel de soldați erau, dar își amintește mult roșu, culoarea stindardului din Morrighan.

— Cred că este foarte convenabil să se dea vina pe soldații din Morrighan când nu există martori, iar copilul își aduce aminte doar culoarea roșie. Caută vinovații printre sălbaticii tăi însetați de sânge!

— Nevinovații mor, Lia. De *toate* părțile, a strigat el. Obișnuiește-te cu asta!

L-am privit, incapabilă să vorbesc.

El a înghițit în sec, clătinând din cap, apoi și-a fluturat mâna prin aer.

— Îmi pare rău! Nu am vrut să spun asta.

Și-a ațintit privirea asupra podelei, apoi asupra mea, stăpânindu-și furia cu enervantul său calm.

— Dar acum ai îngreunat mult lucrurile și îmi va fi mai greu să te feresc de Malich.

Am inspirat, prefăcându-mă tulburată.

— Mii de scuze! Nu aș vrea să îți îngreunez situația, deoarece totul este atât de ușor pentru mine! Asta e o vacanță, nu?

Am rostit cu șovăială ultimele cuvinte, iar vederea mi s-a încețoșat.

El a oftat şi s-a apropiat de mine.

— Arată-mi mâinile!

Mi-am coborât privirea la ele. Erau acoperite cu sânge şi încă tremurau. Vârfurile degetelor îmi zvâcneau unde trei unghii fuseseră rupte, iar două degete de la mâna stângă erau deja umflate şi albastre; păreau rupte. Îi atacasem pe Malich şi pe ceilalţi ca şi când degetele mele ar fi fost din oţel călit. Erau singurele arme pe care le aveam.

M-am uitat din nou la Kaden. Ştiuse de la bun început cine o ucisese pe Greta.

— Cât sânge ai pe mâini, Kaden? Câţi oameni ai ucis?

Nu îmi venea să cred că nu îl întrebasem mai devreme. Era asasin. Treaba lui era să ucidă, dar o ascundea prea bine.

El nu mi-a răspuns, dar i-am văzut maxilarul încordându-se.

— *Câţi?* am întrebat din nou.

— Prea mulţi. Atât de mulţi, încât le-am pierdut numărul.

Ridurile i s-au adâncit la colţurile ochilor.

El s-a întins spre mâna mea, dar m-am retras.

— Ieşi, Kaden! Poate că sunt prizoniera ta, dar nu sunt târfa ta.

Cuvintele mele i-au lăsat o rană mai adâncă decât cele de pe gâtul lui. Furia i-a licărit în privire şi i-a distrus calmul. El s-a întors şi a plecat, trântind uşa în urma lui.

Nu voiam decât să mă prăbuşesc ghemuită la podea, dar, după doar câteva clipe, am auzit o bătaie uşoară în uşă, iar aceasta s-a deschis. Era Dihara, care a intrat, ducând o găletuşă cu apă parfumată în care pluteau nişte frunze.

— Pentru mâinile tale. Degetele se infectează mai repede.

Mi-am muşcat buza şi am dat din cap. M-a aşezat pe singurul scaun din *carvachi* şi a scos un taburet puţin înalt pentru ea. Mi-a cufundat mâinile în apă şi le-a şters uşor cu o cârpă moale.

— Îmi pare rău dacă am speriat copiii! am spus eu.

— Ai pierdut pe cineva apropiat.

— Doi oameni, am şoptit eu, deoarece nu eram sigură că Walther avea să mai fie cum fusese.

Aici nu puteam face nimic pentru el. Pentru nimeni. Cât de neînsemnată părea acum fericirea mea efemeră! Până şi barbarii ar fi avut bunul-simţ să se retragă din faţa forţei combinate a două armate. Posibilitatea îi speriase suficient cât să vrea să scape de mine. Aşa plănuise Kaden să mă elimine, cu o săgeată în gât, ca pe Greta? Asta regretase atât de mult în seara în care dansaserăm? Posibilitatea de a mă ucide? Mi-am amintit cuvintele lui amare şi usturătoare: „Nu putem să ne petrecem timpul imaginându-se cum s-ar fi putut petrece lucrurile".

Dihara a îndepărtat o bucată de unghie care atârna, iar eu am tresărit. Mi-a vârât din nou mâinile în găletuşă, spălând sângele.

— Şi degetele rupte vor avea nevoie să fie bandajate, a spus ea. Dar se vor vindeca repede. Suficient de repede cât să faci ce trebuie să faci.

M-am uitat la plantele care pluteau în apă.

— Nu mai ştiu ce înseamnă asta.

— Vei şti.

Mi-a scos mâinile din găletuşă şi le-a uscat cu grijă, apoi a întins o alifie densă şi lipicioasă pe pielea rănită a unghiilor rupte. Aceasta mi-a alinat imediat durerea cu o răcoare amorţitoare. Mi-a înfăşurat vârfurile celor trei degete într-o fâşie de pânză.

— Inspiră adânc! mi-a spus şi a tras de cele două degete albastre, făcându-mă să ţip. Îţi vei dori să se vindece drepte.

Ea mi le-a înfăşurat cu mai mult material până ce au devenit rigide şi imposibil de îndoit. M-am uitat la ele, încercând să mă imaginez punând şaua pe un cal sau ţinând frâiele.

— Cât timp va dura? am întrebat eu.

— În asemenea cazuri, depinde. De obicei, câteva săptămâni. Dar, uneori, magia poate interveni, mai puternică decât natura.

Kaden mă avertizase să fiu prudentă în preajma ei, iar acum mă întrebam dacă vreunul dintre lucrurile spuse de ea era adevărat sau mă agăţasem de speranţe false, când nu mai aveam de ce să mă agăţ.

— Da, *magia* e mereu o soluţie, am spus eu cu cinism.

Ea mi-a pus mâinile bandajate în poală.

— Toate manifestările aparţin lumii. Ce este magia, dacă nu ceva ce încă nu înţelegem? Asemenea simbolului leului şi al cârceilor pe care le porţi?

— Ştii despre asta?

— Natiya mi-a spus.

Am oftat şi am clătinat din cap.

— Nu a fost magie, ci doar lucrarea unor artizani neatenţi, nişte vopsele prea puternice şi ghinionul meu nesfârşit.

Pe chipul ei bătrân s-a ivit un zâmbet.

— Probabil, a spus ea şi a luat găletuşa cu apă vindecătoare, apoi s-a ridicat în picioare. Dar, copilă, nu uita că, deşi toţi avem o poveste şi-un destin, iar uneori soarta noastră pare nefericită, toţi facem parte şi dintr-o poveste mult mai mare. Una care se ridică deasupra pământului, a vântului, a timpului... chiar şi a propriilor lacrimi. Ea s-a aplecat şi m-a şters sub ochi cu degetul mare, apoi a adăugat: Poveştile măreţe îşi vor găsi calea.

CAPITOLUL ȘAIZECI

M-AM SCULAT DEVREME, CU SPERANȚA SĂ AJUNG SĂ iau o cană de cicoare înainte ca Malich să iasă din cort. Nu dormisem bine, ceea ce nu era deloc surprinzător. M-am trezit tresărind de câteva ori în timpul nopții după ce am văzut ochii holbați ai unei paiațe însângerate a cărei față se transforma în cea a Gretei când mă aplecam asupra sa.

Acele coșmaruri au fost înlocuite cu unele despre Rafe când ne-am cunoscut, chipul său parțial luminat destrămându-se ca o fantomă în ruine, pădure, foc și apă. Apoi, i-am auzit din nou vocea, aceeași auzită în Terravin, pe care o crezusem a fi doar o pomenire. *În cel mai îndepărtat colț, te voi găsi.* Doar că, de data asta, știam că vocea era a lui Rafe. Dar cele mai rele erau visele cu Eben, care venea spre mine, cu chipul stropit de sânge și cu un topor în piept. Am țipat și m-am trezit, inspirând aerul și încă rostind cuvântul *nevinovați*. „Obișnuiește-te cu asta!" Nu m-aș fi obișnuit niciodată cu asta. Îmi spunea Kaden alte minciuni? Înșelătoria părea să fie tot ce știa. Când m-am trezit dimineață, mă simțeam de parcă m-aș fi luptat toată noaptea cu demoni.

Păsările pădurii abia începeau să întâmpine răsăritul când am ieşit din *carvachi*, aşadar am fost surprinsă să văd că însoţitorii mei vendani depravaţi erau deja cu toţii în jurul focului. M-am abţinut să suspin când i-am văzut, dar toţi arătau de parcă s-ar fi luptat cu un leu. Zgârieturile se închiseseră la culoare peste noapte, transformându-se în răni însângerate care le dungau acum carnea. Malich arăta cel mai rău, cu faţa lovită şi pielea de sub ochiul stâng strălucindu-i în albastru şi roşu unde îl lovisem cu pumnul, dar până şi Griz avea o zgârietură pe nas, iar unul din braţele lui Finch era plin de linii. Malich s-a încruntat când m-am apropiat, iar Kaden s-a aplecat înainte, gata să intervină dacă ar fi fost nevoie.

Niciunul nu a vorbit, dar eram conştientă că mă priveau cât am bâjbâit cu mâinile bandajate ca să ţin o cană şi să torn din oala cu cicoare. Voiam să o iau în cortul mare ca să le evit compania, dar când m-am întors şi am întâlnit privirea încruntată a lui Malich, m-am răzgândit. Dacă m-aş fi retras acum, ar fi crezut că îmi era frică de el, iar asta doar l-ar fi stârnit. În plus, aveam cicoare fierbinte pe care puteam să i-o arunc în faţa rănită, dacă se apropia de mine.

— Sper că aţi dormit cu toţii bine, am spus eu, pe un ton voit blând.

M-am uitat încruntată la Malich, cu un rânjet cu buzele strânse.

— Da, am dormit bine, a răspuns repede Kaden.

— Îmi pare rău să aud asta.

Am sorbit din cicoare şi am observat că Eben nu era prezent.

— Eben mai doarme?

— Nu, a spus Kaden. Pregăteşte caii.

— Pregăteşte caii? De ce?

— Plecăm azi.

Cicoarea a pleoscăit în cana mea, jumătate vărsându-se pe pământ.

— Ai spus că plecăm peste trei zile.

Finch a râs şi şi-a masat braţul zgâriat.

— Crezi că ţi-ar fi spus când am stabilit să plecăm cu adevărat? a întrebat el. Ca să te poţi furişa mai devreme?

— Ea este o *prinţesă*, a spus Malich. Iar noi toţi suntem nişte uriaşi proşti. Bineînţeles că asta a crezut.

M-am uitat la Kaden, care rămăsese tăcut.

— Mănâncă ceva şi ia-ţi lucrurile din *carvachi*-ul Reenei! a spus el. Plecăm într-o oră.

Malich a zâmbit.

KADEN M-A SUPRAVEGHEAT ÎN TĂCERE, FĂRĂ SĂ ÎI pese că bâjbâiam cu degetele bandajate ca să îmi adun cele câteva bunuri. Ştia exact unde ţineam sacul cu mâncarea pe care o adunasem pentru evadare: bucăţi de prăjitură cu salvie, bile de brânză de capră date prin sare şi acoperite cu pânză, cartofi şi ridichi, toate furate din proviziile pribegilor. Mi-a înşfăcat sacul de sub patul Reenei fără să-mi spună nimic şi s-a dus să îl pună pe cai împreună cu alte alimente, lăsându-mă să îmi aşez ultimele lucruri în desagă. Dihara a intrat în *carvachi* şi mi-a dat un mic flacon cu alifie pentru degete şi nişte fire de chiga, în caz că aş mai fi avut dureri.

— Aşteaptă! am spus când ea a dat să plece.

Am ridicat clapa desagii şi am scos cutia aurie cu pietre preţioase pe care o furasem de la dascăl. Am scos cărţile şi le-am pus din nou în sac. I-am întins cutia.

— Iarna, când călătoreşti spre miazăzi, în Regatele de Jos există oraşe unde sunt cărţi şi învăţători. Cu asta ar trebui să

poţi cumpăra multe. Nu este niciodată prea târziu să înveţi ceva din alt dar. Cel puţin de dragul copiilor, i-am zis şi i-am împins cutia. Aşa cum ai spus, este bine să ai multe puteri.

Ea a dat din cap, a lăsat darul pe pat şi, ridicându-şi mâinile, mi-a cuprins uşor faţa.

— *Ascente cha ores ri vé breazza.* S-a apropiat, lipindu-şi obrazul de al meu şi mi-a şoptit: *Zsu Viktara.*

Când s-a retras, am clătinat din cap. Nu le învăţasem încă limba.

— Întoarce-ţi urechea spre vânt, mi-a tălmăcit ea. Rămâi puternică!

NATIYA S-A ÎNCRUNTAT LA KADEN ÎN TIMP CE ACESTA m-a ajutat să încalec. Malich insistase ca mâinile să-mi fie ori tăiate, ori legate înainte de a pleca. Deşi Kaden l-ar fi contrazis pe Malich în urmă cu o săptămână, azi nu a făcut-o, iar mâinile mi-au fost legate.

Natiya şi celelalte femei îmi încropiseră rapid o ţinută de călărie, de vreme ce îmi arseseră celelalte haine. Era clar că nici ele nu ştiau că urma să plecăm azi. Mi-au găsit o fustă lungă de călărie, cu o despicătură adâncă pe picior, şi o cămaşă albă, strânsă pe trup, şi, în caz că vremea s-ar fi stricat, mi-au dat şi o mantie veche, pe care am pus-o în salteaua rulată. Reena m-a convins să păstrez eşarfa de pe cap.

Griz a strigat un rămas-bun cordial, dar niciunul dintre pribegi nu a răspuns. Poate că nu obişnuiau să îşi ia la revedere sau poate că simţeau la fel ca mine, că asta nu părea în regulă. Un rămas-bun pare născut din alegerea de a pleca, iar ei toţi ştiau că nu era alegerea mea, însă, în ultima clipă, Reena şi

Natiya au alergat după caii noştri. Kaden a oprit micul convoi ca ele să ne ajungă din urmă.

Ca şi Dihara, şi-au rostit cuvintele de despărţire în limba lor, poate din cauză că astfel era mai natural şi mai sincer pentru ele, dar vorbele au fost doar pentru mine. Fetele stăteau de-a dreapta şi de-a stânga calului meu.

— *Revas jaté en mateux*, a spus Reena cu respiraţia tăiată. Să fii mândră şi sinceră! a şoptit ea cu îngrijorare şi speranţă în ochi.

Şi-a atins bărbia, ridicându-o, arătându-mi că ar fi trebuit să fac la fel.

Am dat din cap şi m-am aplecat să îmi ating mâinile legate de ale ei.

Natiya mi-a atins tibia în partea cealaltă, uitându-se aprig în ochii mei.

— *Kev cha veon bika reodes li cha scavanges beestra!*

Tonul ei nu era nici blând, nici plin de speranţă. I-a aruncat lui Kaden o altă privire încruntată, înclinându-şi capul în acelaşi timp, ca şi când l-ar fi provocat să tălmăcească.

El s-a încruntat şi s-a supus.

— Fie ca armăsarul tău să arunce pietre în dinţii vrăşmaşilor, a spus el monoton, fără să împărtăşească tonul plin de patos al fetei.

Mi-am coborât privirea spre ea. Ochii m-au usturat când mi-am sărutat degetele şi le-am ridicat spre cer.

— De la inima ta nobilă, până la urechile zeilor.

AM PLECAT ÎNSOŢIŢI DE ULTIMA BINECUVÂNARE A Natiyei. Kaden şi-a ţinut calul aproape de al meu, ca şi când

s-ar fi gândit că aş fi putut încerca să fug, chiar şi cu mâinile legate. Nu eram sigură dacă era extenuată, amorţită sau frântă, dar o parte din mine era ciudat de calmă. Poate că mă sprijineau cuvintele de despărţire rostite de Dihara, Reena şi Natiya. Mi-am ridicat bărbia. Mi se zădărniciseră planurile, dar nu eram înfrântă. Încă.

După ce am coborât aproximativ două mile la vale, Kaden m-a întrebat:

— Tot mai ai de gând să fugi, nu-i aşa?

M-am uitat la mâinile legate pe care mi le sprijineam de cornul şeii, frâiele fiind aproape nefolositoare în ele. L-am privit în ochi.

— Să te mint şi să spun că „nu", când amândoi ştim deja răspunsul?

— Vei muri aici în sălbăticie, de una singură. Nu ai unde să pleci.

— Am o casă, Kaden.

— E cu mult în urma ta. Venda va fi noua ta casă.

— Ai putea să mă laşi să plec. Nu mă voi întoarce în Civica, să închei alianţa. Îţi promit solemn!

— Nu ştii să minţi, Lia!

M-am încruntat pieziş la el.

— Nu, de fapt, ştiu să mint, dar unele minciuni au nevoie de mai mult timp ca să se răspândească. Ar trebui să ştii asta. La urma urmelor, te pricepi de minune să minţi.

El nu mi-a răspuns mult timp, după care a spus brusc, fără să gândească:

— Îmi pare rău, Lia! Nu ţi-am putut spune că plecăm.

— Sau despre pod?

— Ce aveai de câştigat? Doar ţi-ar fi îngreunat situaţia.

— Vrei să spui că ţi-ar fi fost ţie mai greu.

El a tras de frâie şi mi-a oprit şi calul meu. Mânia îi scânteia în priviri.

— Da, a recunoscut el. *Mi-ar fi fost mie mai greu.* Asta voiai să auzi? Nu am alegerile pe care crezi că le am, Lia. Când ţi-am spus că încerc să îţi salvez viaţa, să ştii că nu era o minciună.

L-am fixat cu privirea. Credea ce spunea, ştiam bine, dar asta tot nu îi transforma vorbele în adevăr. Întotdeauna există opţiuni. Unele alegeri sunt pur şi simplu mai greu de făcut. Ne-am privit unul pe celălalt până ce, în cele din urmă, a mormăit supărat, a lovit calul şi ne-am continuat drumul.

După alte câteva mile prin valea îngustă, am mers pe o cărare care cobora mult şi abrupt în zigzag, din munţi.

Din primul punct deschis de observaţie, am văzut câmpia întinzându-se câteva mile sub noi, parcă până la capătul pământului, dar, de data asta, în locul deşertului era o pajişte cu iarbă verde şi aurie cât vedeai cu ochii, care licărea în valuri unduitoare.

Spre miazănoapte, am văzut o altă licărire, o linie albă şi strălucitoare precum soarele după-amiezii pe mare şi la fel de îndepărtată.

— Pustiurile, a spus Kaden. În mare parte, acolo nu există decât stânci albe şi aride.

Infernaterr. Iadul pe pământ. Auzisem de el. De la distanţă, nu părea atât de îngrozitor.

— Ai fost vreodată acolo?

El a dat din cap spre ceilalţi călăreţi.

— Nu cu ei. Însoţitorii noştri nu vor merge mai departe. Se spune că doar două lucruri sălăşluiesc în pustiu: fantomele a o mie de Antici chinuiţi care nu ştiu că sunt morţi şi haitele flămânde de *pachegos* care le rod oasele.

— Acoperă toată zona dinspre miazănoapte?

— Aproape. Nici măcar iarna nu vizitează pustiurile care şuieră de aburi. Se spune că au venit odată cu distrugerea.

— Şi barbarii cred în povestea distrugerii?

— Prinţesă, nu doar tu ne cunoşti originea. Şi *vendanii* au poveştile lor.

Tonul lui îmi era cunoscut. Ura să i se spună barbar. Dar dacă el se putea juca atât de dur cu termenul *nobil*, aruncându-mi-l în faţă ca pe o mână de noroi, de ce s-ar fi aşteptat la altceva din partea mea?!

Odată ce am coborât din munţi, aerul s-a încălzit din nou, dar în câmpie măcar adia vântul. Pentru o întindere atât de vastă, am întâlnit foarte puţine ruine, ca şi când ar fi fost măturate de o putere mai mare decât timpul.

Pe seară, când am făcut tabăra, le-am dat de ales să îmi dezlege mâinile ca să îmi pot face nevoile sau să călărească lângă mine tot restul călătoriei, cu hainele murdărite. Chiar şi barbarii aveau limite pe care alegeau să nu le depăşească. În concluzie, Griz m-a dezlegat. Nu m-au legat din nou. Demonstraseră ce aveau de demonstrat, o amintire că eram o prizonieră umilă, şi nu o invitată, şi că ar fi fost mai bine să nu îi ating.

În următoarele câteva zile am avut parte de acelaşi peisaj, cu excepţia unei zone unde iarba era uscată, ca urma imensă a unei tălpi. Doar câteva smocuri nearse de paie şi nişte grămezi de nedesluşit rămăseseră în urmă. Lăstarii verzi se ridicau dintre cioturile mistuite de foc, încercând deja să şteargă urma.

Niciunul nu a spus nimic, dar am observat că Eben şi-a ferit privirea. Era imposibil ca aceasta să fi fost o aşezare în mijlocul pustiului. De ce şi-ar fi construit cineva o casă tocmai aici? Cel mai probabil era rezultatul fulgerului sau al focului

lăsat nesupravegheat al pribegilor, dar cele câteva grămezi de putregai care se topeau în urma neagră m-au făcut să-mi pun întrebări.

Barbari.

Brusc, cuvântul nu mai avea niciun gust.

CÂTEVA ZILE MAI TÂRZIU, AM AJUNS LA RUINELE unui oraş imens sau la ce mai rămăsese din el. Se întindea aproape cât vedeam cu ochii. Fundaţiile ciudate ale vechii aşezări se înălţau deasupra ierbii, dar niciuna dintre ele mai sus de talie, ca şi când unul dintre uriaşii din povestea mea şi-ar fi folosit coasa pentru a le aduce la aceeaşi înălţime.

Încă vedeam urmele străzilor care se strecuraseră cândva printre ruinele joase, dar acum erau acoperite cu iarbă, nu caldarâm. Un pârâu destul de puţin adânc curgea prin mijlocul unui drum.

Mai ciudate decât oraşul retezat de la jumătate şi străzile de iarbă erau animalele care hoinăreau pe-acolo. Cirezi de creaturi imense care aduceau cu cerbii, cu blana fin însemnată, păşteau printre ruine. Coarnele elegant striate erau mai lungi decât braţul meu. Când ne-au văzut, s-au împrăştiat, sărind şi coborând de pe zidurile joase cu graţia unor dansatori.

— Din fericire, sunt sperioase, a spus Kaden. Coarnele lor sunt nişte arme mortale.

— Ce sunt? am întrebat eu.

— Noi le spunem *miazadel*, creaturi cu suliţe. Le-am văzut cirezile doar aici şi un pic mai departe, spre miazăzi, dar prin savană sunt animale pe care nu le mai vezi nicăieri.

— Însetate de sânge?

— Unele. Se spune că vin din lumi îndepărtate şi că Anticii le-au adus aici ca animale de companie. După distrugere, au fost eliberate şi unele s-au înmulţit. Cel puţin asta spune unul dintre cântecele Vendei.

— De acolo îţi iei istoria? Parcă spuneai că era nebună.

— Poate că nu în toate privinţele.

Nu îmi puteam imagina pe nimeni care să aibă acele creaturi exotice drept animale de companie. Poate că Anticii chiar erau doar cu o treaptă mai jos decât zeii.

M-am gândit mult la zei în timpul călătoriei, de parcă peisajul ar fi cerut-o. Cumva, în vastitatea asta nesfârşită, păreau mai mari decât zeii din textele sfinte ori din lumea scorţoasă din Civica. Aici, păreau să aibă o influenţă mai mare; să fie necunoscuţi, chiar şi pentru dascălul regal şi armata lui de culegători de cuvinte. *Lumi îndepărtate?* Mă simţeam de parcă aş fi fost deja în una şi, totuşi, erau mai multe? Ce alte lumi creaseră ei, sau abandonaseră, ca pe aceasta?

Am ridicat două degete în aer pentru propriul sacrilegiu, un obicei inculcat în mine, deşi nu o făceam cu sinceritatea pe care, cu siguranţă, o cereau zeii. Am zâmbit pentru prima dată în ultimele zile, gândindu-mă la Pauline. Speram că nu era îngrijorată din cauza mea. Acum trebuia să se gândească la copil, dar bineînţeles că ştiam că îşi făcea griji. Probabil mergea la Sacrista în fiecare zi ca să se roage pentru mine. Speram că zeii ascultau.

Am făcut popas în mijlocul acestui oraş cândva mare, dar acum uitat, şi, în timp ce Kaden şi Finch au plecat să găsească ceva de vânat pentru cină, Griz, Eben şi Malich au scos şeile cailor şi s-au ocupat de ei. Am spus că aveam să adun lemn de foc, deşi lemnul puţin şi preţios părea să se găsească şi aici. Lângă pârâu, era o dumbravă cu tufe înalte. Poate aş fi găsit

niște crengi uscate acolo. Mi-am pieptănat părul cât am mers. Jurasem să nu le permit să mă transforme din nou în animalul care fusesem la sosirea în tabăra pribegilor, murdară, cu părul încâlcit și devorând mâncarea cu degetele... *aproape ca un animal.*

M-am oprit brusc, cu degetele zăbovindu-mi pe un nod și răsucindu-l, gândindu-mă la mama și la ultima dată când îmi pieptănase părul. Aveam doisprezece ani. Îmi aranjam singură părul de câțiva ani, în afară de ocaziile speciale, când se ocupa de asta o slujnică, dar în acea dimineață, mama spusese că avea să se ocupe ea de asta. Fiecare detaliu al acelei zile era încă viu, un răsărit rar în ianuarie când soarele se înălța cald și strălucitor, o zi care nu avea niciun drept să fie atât de veselă. Îmi împletise cosițele cu mișcări pricepute și blânde, fredonatul ei fiind ca vântul printre copaci, făcându-mă să uit de ce îmi aranja părul, apoi mâna i se oprise pe obrazul meu și îmi șoptise la ureche „Închide ochii dacă simți nevoia. Nimeni nu va ști". Dar nu închisesem ochii, deoarece aveam doar doisprezece ani și nu mai participasem la o execuție publică.

Stând între frații mei ca martor, dreaptă și mândră, nemișcată ca piatra, așa cum se așteptau cu toții de la mine, cu părul prins și aranjat perfect – la fiecare pas, fiecare declarare a vinovăției, strângere a funiei, la jurămintele și lacrimile unui bărbat matur, la țipetele frenetice, la ultima strigare, iar apoi la zgomotul rapid și surd al podelei căzute, un sunet scurt și umil care despărțea viața de moarte, ultimul sunet pe care avea să-l mai audă – la toate astea, ținusem ochii deschiși.

Înapoi în odaia mea, aruncasem în foc hainele purtate și-mi scosesem agrafele din păr. Mă tot pieptănasem până la venirea mamei, care mă strânsese la piept, iar eu plânsesem, spunând

că îmi doream să-l fi ajutat pe bărbat să evadeze. „Să iei o altă viață", îmi șoptise ea, „chiar și a unui vinovat, nu ar trebui să fie vreodată ceva ușor. Dacă ar fi, nu am fi decât niște animale."

Oare lui Kaden îi era greu să ia viața altuia? Dar știam răspunsul. Chiar și cu furia și disperarea mea, îi văzusem chipul în seara în care îl întrebasem câți ucisese, greutatea care îl apăsa. Îl costase. Cine ar fi putut el să fie, dacă nu s-ar fi născut în Venda?

Am continuat să merg, descâlcind nodul până ce a dispărut. Când am ajuns la pârâu, mi-am scos cizmele și le-am lăsat pe un zid mai jos. Mi-am mișcat degetele de la picioare, bucurându-mă de mica libertate oferită de nisipul rece care se răspândea printre ele. Am intrat în apă, m-am aplecat să iau puțină în pumni și mi-am spălat fața de praf. Lucrurile care durează. Am simțit ironia printre aceste ruine care se prăbușeau. Tot plăcerea cea mai simplă a unei băi rezistase mai mult decât măreția unui oraș. Distrugerea și reînnoirea erau mereu împreună.

— Te răcorești?

Am tresărit și m-am întors. Era Malich. În ochii lui se citea răutatea.

— Da, am spus eu. Ai terminat deja cu caii?

— Mai pot aștepta.

S-a apropiat, iar eu mi-am dat seama că nu puteam fi văzuți. Malich și-a desfăcut centura de la pantaloni.

— Poate mă alătur și eu.

Am ieșit din apă ca să mă întorc în tabără.

— Plec. Poți să te scalzi de unul singur.

S-a întins și m-a apucat de braț, trăgându-mă spre el.

— Mi-ar prinde bine să am companie și, de data asta, nu îți vreau ghearele unde nu ar trebui să fie.

Mi-a tras mâinile la spate și mi le-a ținut strâns până ce m-am crispat.

— Îmi pare rău prințesă, sunt prea dur?

Și-a lipit gura puternic de a mea, iar cu cealaltă mână mi-a pipăit fusta, trăgând de material.

Cu fiecare centimetru din el atât de strâns lipit de mine, nu am putut ridica niciun picior ca să îl lovesc. Credeam că o să mi se rupă brațele când mi le-a întors la spate. M-am răsucit și în sfârșit am deschis gura suficient de larg, încât să îl muște de buză. El a țipat și m-a eliberat, iar eu am căzut în spate, pe pământ. Fața i s-a schimonosit de furie când a venit din nou spre mine înjurând, dar a fost oprit de un strigăt puternic. Era Griz.

— *Sende ena idaro! Chande le varoupa enar gado!*

Malich a rămas pe loc, ducându-și mâna la buza însângerată, dar după câteva răsuflări nervoase, s-a îndepărtat.

Griz mi-a întins mâna ca să mă ajute să mă ridic.

— Ai mare grijă, fato! Nu îi întoarce atât de ușor spatele lui Malich, a spus el clar în limba din Morrighan.

M-am uitat la el, mai mult șocată de vorbele lui decât de bunătatea sa. Și-a ținut mâna întinsă, iar eu am apucat-o șovăitor.

— Vorbești...

— Limba din Morrighan. Da. Nu ești singura care are secrete, dar acesta va rămâne între noi. Ai înțeles?

Am dat nesigură din cap. Nu mă așteptasem să împărtășesc un secret cu Griz, dar aveam să-i urmez sfatul și să nu-i mai întorc spatele lui Malich, deși acum eram mult mai curioasă de ce Griz ascundea că știa limba regatului Morrighan, pe când ceilalți o vorbeau în mod deschis. În mod clar, nu îi cunoșteau abilitatea. De ce mi-o dezvăluia mie? Era o scăpare? Nu aveam timp să-l întreb. El deja se întorcea spre tabără.

Când Kaden şi Finch s-au întors cu doi iepuri pentru cină, Kaden a observat buza umflată a lui Malich şi a întrebat ce se întâmplase.

Malich mi-a aruncat o privire înciudată şi a spus că îl înţepase o viespe.

Într-adevăr, aşa fusese. Uneori, cea mai mică făptură cauzează cea mai mare durere. Malich a fost mai prost dispus decât de obicei tot restul serii şi s-a luat de Eben pentru că îşi îngrijea calul.

Kaden s-a uitat la piciorul calului, studiind atent copita pe care Eben o verificase de nenumărate ori.

— L-a crescut de mic, mi-a explicat Kaden. Glezna din faţă este sensibilă. Poate că doar şi-a întins un muşchi.

În ciuda împunsăturilor lui Malich, Eben a continuat să îşi îngrijească armăsarul. Mi-a amintit cum era el cu lupii. Băiatul era mai legat de animale decât de oameni. M-am apropiat să mă uit la piciorul calului şi l-am atins pe umăr, sperând să fac să dispară cuvintele dure ale lui Malich, spunându-i altele, mai încurajatoare. El s-a întors şi a mârâit la mine ca un lup, scoţând cuţitul.

— Nu mă atinge! a mormăit băiatul.

M-am retras, amintindu-mi că, deşi părea un copil, chiar unul care ar fi putut să uite de sine din când în când şi să asculte o poveste în jurul focului de tabără, nu avusese o copilărie fericită. Oare îi era scris să fie ca Malich, care se lăuda cât de uşor fusese să-i ucidă pe vizitiu şi pe Greta? Morţile lor nu îl costaseră pe Malich decât câteva săgeţi subţiri.

În seara aceea, Kaden şi-a întins pătura aproape de a mea, dar nu eram sigură dacă voia să mă protejeze pe mine sau pe Malich. Chiar şi cu degetele bandajate, Malich suportase greul duşmăniei noastre, deşi cu siguranţă în după-amiaza

asta intenţionase să egaleze scorul. Dacă nu ar fi venit Griz, cu siguranţă eu aş fi fost cea cu faţa rănită şi umflată sau mai rău.

M-am întors pe o parte. Chiar dacă ar fi fost să mor de foame în mijlocul pustiului, aşa cum spusese Kaden, trebuia să plec. Malich era destul de periculos, dar, curând, aveam să ajung într-un oraş cu alte câteva mii asemenea lui.

„Nu putem să aşteptăm mereu momentul perfect." Cuvintele lui Pauline păreau acum mai adevărate ca niciodată.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU

KADEN

LA MIEZUL ZILEI, NE-AM OPRIT LA UN IZVOR PUȚIN adânc pentru a ne umple ploștile și a ne adăpa caii. Lia s-a plimbat de-a lungul albiei secate, spunând că voia să își întindă picioarele. Fusese tăcută toată dimineața, nu nervoasă așa cum m-aș fi așteptat, ci într-un alt mod, unul pe care îl consideram de-a dreptul îngrijorător.

Am urmat-o, văzând-o când s-a aplecat să ia o piatră pe care a întors-o pe toate fețele. I-a studiat culoarea, apoi a aruncat-o în albia secată, ca și când și-ar fi imaginat-o sărind pe apă.

— Trei sărituri, am spus eu, imaginându-mi împreună cu ea. Nu e rău!

— M-am descurcat și mai bine, a răspuns ea, ridicându-și degetele bandajate.

S-a oprit să-și treacă cizma peste prundiș, observând strălucirea aurie a nisipului, și a mijit ochii.

— Se spune că Anticii extrăgeau metale mai prețioase decât aurul din miezul pământului, metale pe care le împleteau în aripi mari și dantelate care îi purtau spre stele și înapoi.

— Asta ai face tu cu aripile? am întrebat eu.

Ea a clătinat din cap.

— Nu. Aș zbura spre stele, dar nu m-aș mai întoarce.

Lia a luat o mână de nisip strălucitor și l-a lăsat să îi alunece printre degete, ca și când ar fi încercat să-i zărească magia ascunsă.

— Chiar crezi toate poveștile fantastice pe care le auzi? am întrebat eu.

M-am apropiat și i-am cuprins ușor pumnul, nisipul cald alunecând încet spre pământ.

S-a uitat la mâna cu care am cuprins-o pe a ei, apoi, și-a ridicat treptat privirea spre a mea.

— Nu toate poveștile, a spus ea încet. Când Gwyneth mi-a spus că un asasin vine să mă ucidă, nu am crezut-o. Presupun că ar fi trebuit să o fac.

Am închis o clipă ochii, dorindu-mi să-mi fi putut înghiți întrebarea. Când i-am deschis, încă se uita la mine. Ultimele fire de nisip ne-au alunecat din pumni.

— Lia...

— Când ai decis, Kaden, să *nu* mă ucizi?

Vocea ei era monotonă, blândă. Sinceră. Chiar voia să știe și nu își retrăsese încă mâna din a mea. Era aproape ca și când ar fi uitat că era acolo.

Voiam să o mint, să îi spun că nu plănuisem niciodată să o ucid, să o conving că nu ucisesem niciodată pe nimeni, să îmi iau toată viața înapoi și să o rescriu în câteva cuvinte neadevărate, să o mint așa cum o făcusem deja de sute de ori, dar privirea i-a rămas fixată, studiindu-mă.

— În seara dinaintea plecării tale, am spus eu. Eram în casa ta și stăteam deasupra patului în timp ce dormeai... urmărindu-ți pulsul la gât cu cuțitul în mână. Am rămas mai

mult timp decât trebuia şi, în cele din urmă, am pus din nou cuţitul în teacă... Atunci am hotărât.

Genele abia dacă i-au fluturat, iar expresia ei nu a dezvăluit nimic.

— Nu când ţi-am bandajat umărul? a întrebat ea. Nu când am dansat? Nu când...

— Nu. Doar în acel moment.

Ea a dat din cap, şi-a retras încet pumnul din al meu şi a scuturat nisipul rămas din mână.

— *Svende!* a strigat Finch. Caii sunt pregătiţi!

— Vin! am strigat eu şi am oftat. Este nerăbdător să ajungă acasă.

— Nu suntem toţi? a răspuns ea.

Tonul tăios revenise.

S-a întors şi s-a îndreptat din nou spre calul ei şi, chiar dacă nu o spusese, am simţit că, poate de data asta, chiar îşi dorise să o mint.

Să se știe,
Au răpit-o
Pe micuța mea.
Ea s-a întins din nou spre mine, strigând,
Ama!
Acum este o tânără femeie,
Iar această bătrână nu i-a putut opri.
Să se dezvăluie zeilor și generațiilor
Că ei au răpit-o dintre Cei Rămași.
Harik, hoțul, a furat-o pe Morrighan a mea
Și apoi a vândut-o pentru un sac de grâu,
Lui Aldrid, căutătorul prin gunoaie.

Ultimele dorințe ale lui Gaudrel

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI

AM PLECAT DIN TABĂRĂ ÎNAINTE DE RĂSĂRIT. AU spus că vor să ajungă la următorul nostru popas cu mult înainte de apus, fără alte explicații. Puteam doar să mă întreb dacă o parte din animalele despre care vorbise Kaden nu erau chiar atât de sperioase. Am traversat partea cea mai plată a pustiului. Din când în când, câte o movilă îndepărtată și niște tufișuri uscate întrerupeau nesfârșitul.

Nu călătoriserăm mult prin iarba înaltă doar până la genunchii cailor când pieptul mi s-a strâns. Mă apăsa o prevestire. Am încercat să o ignor, dar, după aproape patru mile, a devenit insuportabilă, așa că mi-am oprit calul, respirând sacadat. „Este un fel de încredere." Asta nu era doar teama că eram târâtă prin mijlocul pustiului. Am recunoscut ce era, ceva misterios, dar nu magic. Ceva dădea târcoale în aer.

Pentru prima dată în viața mea, am știut cu siguranță că era darul. Venise nechemat. Nu era o simplă viziune, un sunet sau orice altceva auzisem ca descriind darul. Era o *veste*. Am închis ochii, iar frica mi-a străbătut coastele. *Ceva era în neregulă.*

— Ce este acum?

Am deschis ochii. Kaden s-a încruntat, ca și când s-ar fi săturat de jocul meu.

— Nu ar trebui să mergem pe aici, am spus eu.

— Lia...

— Nu primim porunci de la *ea!* a izbucnit Malich. Și nici nu îi ascultăm trăncăneala. Ea își vede doar interesul.

Griz și Finch s-au uitat cu îndoială la mine. Au așteptat să se întâmple ceva, iar când nu s-a întâmplat nimic, și-au îndemnat caii să meargă mai departe. Am continuat într-un ritm mai lent încă vreo două mile, dar greutatea nu a făcut decât să devină din ce în ce mai apăsătoare. Gura mi s-a uscat, iar palmele îmi erau umede. M-am oprit din nou. Ei erau la câțiva pași înaintea mea când și Griz s-a oprit. Acesta s-a ridicat în șa, apoi a strigat, în timp ce își îndemna calul să o ia în stânga:

— *Chizon!*

Eben a lovit coastele calului său, urmându-l pe Griz.

— Fugiți! a strigat el.

— *Spre miazănoapte!* mi-a strigat Kaden.

Ei și-au îndemnat caii să alerge, iar eu i-am urmat. Un nor de praf s-a ridicat la răsărit; era greu, negru, uriaș. Indiferent ce se îndrepta spre noi, abia am fi reușit să fugim mai repede, dacă așa ceva ar fi fost posibil. Norul vuia spre noi, furios și îngrozitor în măreția lui. „Acum e momentul", am gândit eu. În piept am simțit parcă lovitura unui pumn. „Acum, Lia!" Era sinucidere să mă întorc, dar am tras puternic de frâie. Calul s-a oprit, iar eu am schimbat direcția, îndreptându-mă spre miazăzi. Nu mai era cale de întoarcere. Ori aveam să reușesc, ori nu. În clipele de dinainte ca bietul Kaden să își dea seama că nu eram în urma lui, ar fi fost prea târziu să se întoarcă și să mă urmeze.

— *Dii!* am strigat eu. *Dii!*

Am urmărit orizontul rostogolindu-se ca un val negru care se mărea. Groaza m-a cuprins; venea atât de repede! Peisajul din faţă s-a transformat într-o ceaţă densă când am alergat ca să scăpăm de norul imens. Am zărit un deal şi m-am îndreptat spre el, dar era încă prea departe. Calul era şi el îngrozit. Pulsa prin amândoi, foarte înfierbântat. „*Sevende!* Grăbeşte-te! Fugi!" Curând, nu a mai fost doar o masă întunecată care venea spre noi, ci un amestec de corpuri, picioare agitate şi coarne ameninţătoare.

— Dii! am strigat eu.

Căldura morţii plutea asupra noastră.

„Nu vom reuşi", mi-am spus în sinea mea. Calul şi cu mine aveam să fim striviţi. Vuietul a devenit asurzitor, înăbuşindu-mi ţipetele. Nu vedeam decât întunericul, praful şi un sfârşit îngrozitor. Dealul. Terenul mai înalt. Atunci, tunetul a vuit în spatele nostru, iar eu m-am pregătit pentru lovitura copitelor şi împunsătura coarnelor, dar animalele au trecut mai departe... *pe lângă noi*. Supravieţuiserăm. *Supravieţuiserăm*. Am lăsat calul să meargă până ce am fost sigură că eram suficient de departe şi, imediat ce am ajuns în vârful dealului, m-am oprit.

M-am întors să văd ce era masa zdrobitoare de copite şi coarne, deoarece încă nu eram sigură. O turmă imensă de bizoni, îndreptându-se spre răsărit cât vedeam cu ochii, trecea pe lângă noi.

Se mişcau ca o singură forţă unită şi mortală, dar când inima mi s-a liniştit, am văzut detaliile animalelor, de-a dreptul măreţe. Umeri imenşi şi încovoiaţi, coarne curbate şi albe, bărbii păroase şi capete ca de nicovală treceau pe lângă noi. Urlau un cântec de război. Am înghiţit, uimită. Era o privelişte pe care nu aş fi văzut-o vreodată în Morrighan şi una pe care nu aveam să o mai văd vreodată.

M-am uitat dincolo animalele care alergau, încercând să văd în partea cealaltă, dar norii de praf mă împiedicau. Scăpaseră şi ceilalţi? M-am gândit la Eben şi la piciorul sensibil al calului său. Dar cu siguranţă scăpaseră şi ei, dacă până şi eu ajunsesem într-un loc sigur.

Nu aveam mult timp la dispoziţie înainte ca bizonii care ne separau să dispară, iar Kaden ar fi fost cel care ar fi alergat după mine. Am întors calul şi am dispărut după deal, mărind distanţa dintre noi.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI

KADEN

SE ÎNTUNECA DEJA. ȘTIAM CĂ LIA SE ÎNDREPTASE spre miazăzi și că va merge spre pădure. Ar fi putut să-i ofere ascunzătoarea dorită, dar era ultimul loc pe care ar fi trebuit să îl aleagă. Întotdeauna ocoleam de departe pădurile platoului deoarece știam ce pândea acolo. Dacă nu ajungeam la ea înainte de apus, nu avea să supraviețuiască nopții.

Griz și Finch erau convinși că Lia se îndepărtase de noi doar din confuzie. Eu știam mai bine. La fel de siguri erau că ne salvase viețile și că darul ei era la fel de adevărat ca pământul de sub picioarele noastre. Nu știam dacă era o coincidență sau o premoniție. Dacă pretinzi că ai un dar la fel de des ca ea, cu siguranță ai noroc la un moment dat.

M-am oprit și-am cercetat copacii dinspre miazăzi, care stăteau ca un zid amenințător. M-am înfiorat gândindu-mă la Lia călărind printre ei. Îi pierdusem urma de vreo două mile și puteam doar să presupun pe unde intrase în pădurea întunecată. Ne-am despărțit, stabilind să ne întâlnim din nou în savană, la apus. M-am rugat să nu fie Malich cel care să o găsească. Nu eram sigur cu cine i-ar fi fost mai bine: cu el sau cu animalele pădurii.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI PATRU

ERA O PĂDURE CIUDATĂ. MUŞCHIUL CENUŞIU ATÂRNA în fâşii ondulate din copaci negri, cu trunchiuri late cât o căruţă. Calul a dat înapoi la început, refuzând să intre, dar l-am îndemnat să înainteze. Strigăte ascuţite răsunau în jurul meu, tremurând ca nişte râsete. Am cercetat vârfurile copacilor în căutarea păsărilor care scoteau sunetele, dar am văzut numai umbre.

Nu aveam timp să mă gândesc la teamă, ci doar la ce trebuia să fac în continuare. Mâncare şi foc. Nu urma să mor în sălbăticie, aşa cum prevestise Kaden. Am oprit calul într-un cerc format din cinci copaci mari, apoi am descălecat şi mi-am dezlegat desaga. I-am scos conţinutul. Tot ce aveam erau cărţile, un flacon cu alifie, firele de chiga, nişte fâşii de pânză pentru bandaje, o perie, un şnur de piele ca să îmi leg părul, o bobină cu fir de mătase pentru dinţi, un schimb de haine de corp cam ponosite şi cutia cu iască. Nicio bucăţică de mâncare. Kaden îmi pusese proviziile furate pe calul său, poate ca să-mi descurajeze gândurile de evadare. M-am uitat la cremene şi m-am gândit să aprind un foc. Nu voiam să fiu în pădurea aceea înspăimântătoare pe întuneric, dar, în sălbăticie, un foc ar fi strălucit ca un

far. Am studiat pustiul. Grosimea trunchiurilor și pădurea de dincolo de ele ar fi ascuns un mic foc.

Stomacul îmi chiorăia numai gândindu-mă la lipsa merindelor. Nu îmi permiteam să pierd puterile adunate în tabăra pribegilor, dar, fără nicio armă cu care să vânez chiar și cel mai mic animal, trebuia să caut. Știam ce trăia în putregaiul de pe solul pădurii și numai gândul de a fi prea slăbită ca să fug m-a făcut să caut. Maxilarele mi-au zvâcnit imediat și mi-am simțit saliva amară. Am găsit un buștean căzut și putred și l-am răsturnat. Era plin cu larve albe și grase.

Regan îl provocase pe Bryn să înghită una cândva, spunând că asta trebuiau să facă începătorii la instrucție. Bryn nu era cel care să fie mai prejos, așadar înghițise viermele gras ce se zvârcolea. În câteva clipe, vomitase. Dar știam că larvele astea puteau să fie la fel de hrănitoare ca friptura de rață.

Am inspirat adânc și am tremurat. *Zsu kiktara.* Am închis ochii, imaginându-mă călătorind spre casă suficient de puternică să îl găsesc și să îl ajut pe Walther, suficient de puternică să mă căsătoresc cu un prinț pe care îl detestam, suficient de puternică să îl uit pe Rafe. Suficient de puternică. Am deschis ochii și am luat o mână de larve care se mișcau încolo și încoace.

„Sunt suficient de puternică să mănânc astea și să îmi imaginez că sunt carne de rață", am șoptit eu. Mi-am dat capul pe spate, vârându-le în gură și înghițind.

Rață. Rață vâscoasă.

Am luat încă o mână.

Rață care se zvârcolește.

Le-am spălat cu o gură de apă din ploscă. Friptură de rață suculentă. Aveam să mă silesc să îmi placă larvele, dacă ar fi fost necesar. Am înghițit din nou, asigurându-mă că nu aveam să le vomit.

Bleah!

Am tresărit. O altă umbră a traversat repede pădurea. Ce se furişa pe acolo? M-am apucat să adun beţe uscate şi muşchi, apoi am aprins un foc cu amnarul. Ţipete ciudate au spintecat aerul şi m-am gândit că animalul care le provocase trebuia să fie aproape.

Am adăugat mai multe lemne pe foc şi am tras *Cântecul Vendei* în poală ca să îmi ţin mintea ocupată. Am folosit cartea pe care mi-o dăduse Dihara ca să mă ajute să traduc textul. Formatul literelor din cele două cărţi era diferit. Cele din abecedarul Diharei aveau un aspect pătrăţos, în timp ce acelea din *Cântecul Vendei* erau spiralate şi ondulate, iar o literă se lipea de cealaltă, făcându-mă să-mi fie greu să ştiu unde se oprea un semn şi unde începea celălalt. M-am uitat, gândindu-mă că era inutil, apoi literele au părut să se mişte singure chiar în faţa ochilor mei, rearanjându-se într-un tipar pe care l-am recunoscut. Am clipit. Părea clar acum.

Asemănările au apărut şi literele necunoscute s-au dezvăluit singure. Buclele, accentele lipsă, *cheia*. Avea sens. Am tradus cu seriozitate. Cuvânt cu cuvânt, propoziţie cu propoziţie, uitându-mă când în abecedar, când în vechiul text din vendană.

Există o singură istorie adevărată
şi un singur viitor adevărat.
Ascultă cu atenţie,
Căci odrasla născută din nefericire
Va fi cea care va aduce speranţa.
De la cel mai slab va veni puterea.
De la cel hăituit va veni libertatea.

Bătrânii vor avea vise,
Tinerele slujnice vor avea viziuni,
Bestia pădurii se va întoarce,

Vor vedea copilul suferinței venind,
Și vor elibera calea.

Din sămânța hoțului
Se va ridica Dragonul cel lacom,
Care se hrănește cu sângele copiilor
Și bea lacrimile mamelor.

Mușcătura lui va fi crudă, dar limba vicleană,
Respirația lui seducătoare, dar prinsoarea mortală.
Dragonul cunoaște doar foamea, nu-i niciodată sătul,
Și doar setea, niciodată potolită.

Nu era de mirare că domnitorul din Venda voia să-i distrugă bolboroselile. Erau triste și nu aveau niciun sens, dar ceva trebuie să îl fi tulburat pe dascăl. Sau îmi pierdeam timpul? Poate că doar cutia aurită cu giuvaiere avea valoare pentru el? Merita să își rişte pielea și funcția ca să fure de la curte? Dar nu terminasem de tradus cântecul macabru, așadar am continuat.

Din coapsele lui Morrighan,
Din capătul îndepărtat al disperării,
Din uneltirea conducătorilor,
Din frica unei regine,
Speranța se va naște.

În partea îndepărtată a morții,
Dincolo de marea despărțire,
Unde foametea devorează suflete,
Lacrimile lor se vor înmulți.
Dragonul va conspira,

Purtându-şi multele feţe,
Înşelându-i pe cei oprimaţi, adunându-i pe cei răi,
Folosind puterea ca un zeu, de neoprit,
Neiertător în judecată,
Neînduplecat în domnie,
Un hoţ de vise,
Un ucigaş al speranţei.

Am continuat să citesc şi, cu fiecare cuvânt, am respirat mai greu. Când am ajuns la ultimul vers, o sudoare rece mi-a acoperit faţa. Am frunzărit din nou hârtiile desfăcute, căutând notele de catalogare. Dascălul era meticulos în privinţa unor asemenea lucruri. Le-am găsit şi le-am recitit. Cărţile acestea antice ajunseseră în mâinile lui la doisprezece ani *după* naşterea mea. Era imposibil. Nu avea niciun sens.

Până va veni una mai puternică,
Cea născută din suferinţă,
Cea care a fost slabă,
Cea care a fost vânată,
Cea însemnată cu gheară şi cârcei,
Cea numită în secret,
Cea numită Jezelia.

Nu mai auzisem ca altcineva să poarte numele de Jezelia în Morrighan. Nici cei de la curtea regală nu auziseră. De asta obiectase tata atât de mult, faptul că nu mai era nimeni care să se numească astfel. De unde luase mama acest nume? Nu din cartea asta.

Mi-am dat mai jos cămaşa pe umăr şi m-am întors să văd ce puteam din *kavah*-ul meu. Gheara cea încăpăţânată şi cârceii erau încă acolo.

„Poveştile măreţe îşi vor găsi calea." Am clătinat din cap. Nu, nu şi asta. Exista o explicaţie raţională. Am îndesat din nou cărţile în desagă. Eram obosită şi speriată de pădurea asta ciudată, şi tradusesem în grabă. Asta era tot. Nu existau dragoni, cu siguranţă nu cei care să bea sângele copiilor. *Era o trăncăneală.* Găseam înţelesul acolo unde nu era niciunul. Intenţionam să citesc a doua zi, pe lumină, iar raţiunea urma să clarifice totul.

Am pus o creangă mare pe foc şi m-am aşezat pe pătură. Mi-am silit mintea să se gândească la alte lucruri. Lucruri care aveau sens. Lucruri fericite. Mi-am imaginat-o pe Pauline, copilul frumos pe care urma să-l aibă, pe Gwyneth şi Berdi ajutând-o şi vieţile lor care continuau în Terravin. Măcar cineva ducea viaţa pe care o visasem eu. M-am gândit la cât mi-ar fi plăcut să gust acum tocana de peşte a lui Berdi, să aud zgomotele din golf, discuţia muşteriilor tavernei, răgetul lui Otto; să simt mirosul sării din aer şi să o privesc pe Gwyneth măsurându-i din priviri pe noii clienţi.

Aşa cum făcuse şi cu Rafe.

Deveneam mai puternică într-un fel, dar mai slabă în altul. „Din ziua în care te-am cunoscut, m-am dus la culcare în fiecare seară gândindu-mă la tine."

Am închis ochii şi m-am culcuşit în pătură, rugându-mă ca dimineaţa să vină mai curând.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CÎNCI

PAULINE

MAMA ÎMI SPUSESE CĂ EL MURISE ÎN LUPTĂ, LA FEL ca Mikael. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, dar mereu mi l-am imaginat ca fiind genul de bărbat care m-ar fi îmbrățișat, mi-ar fi alinat cu blândețe grijile, m-ar fi iubit necondiționat și m-ar fi protejat cu orice preț. Așa aveam să i-l descriu fetei mele pe tatăl ei. Dar știam că nu toți tații sunt așa. Al Liei nu era.

Regele era un om distant, mai mult rege decât tată, dar, cu siguranță, sângele nu-i era de gheață și nici inima de piatră. Lia avea nevoie de ajutor. Era deja plecată de câteva săptămâni, iar noi nu primiserăm nicio veste de la Rafe. Deși eram sigură că ținea la ea, Rafe și grupul lui secret de oameni nu îmi inspirau încredere și, cu fiecare zi care trecea, eram și mai bănuitoare. Nu mai puteam aștepta. Viceregele fusese înțelegător cu Lia. El era singura noastră speranță. Cu siguranță, regele îl asculta și îl putea convinge să o ierte, apoi să o ajute.

Berdi nu a vrut să mă lase să călătoresc singură, iar Gwyneth mi s-a alăturat nerăbdătoare în călătoria mea. Nu știam cum avea să se descurce Berdi la tavernă doar cu Enzo pe post de ajutor, dar acum eram cu toții de acord că siguranța Liei era

cea mai importantă. Barbarii o răpiseră. Mă temeam de ce ar fi putut să-i facă deja.

Şi mai erau şi visele. Mă chinuiau de o săptămână, imagini trecătoare ale Liei călare pe un cal în galop şi, cu fiecare pas, se îndepărta până nu se mai vedea deloc. Dispărută, o fantomă înceţoşată, în afară de vocea ei, un strigăt puternic şi ascuţit care spinteca văzduhul.

Ştiam că puteam să fiu arestată întorcându-mă acasă, de vreme ce o ajutasem pe Lia să fugă, dar trebuia să risc. Deşi mă temeam de posibilitatea de a fi întemniţată, la fel mă înfricoşa şi gândul de a merge din nou pe străzile din Civica şi de a vedea ultimele locuri în care fusesem cu Mikael, locul unde concepuserăm copilul, copilul pe care nu avea să-l cunoască niciodată. Asta îmi sporea şi mai mult sentimentul pierderii. Fantoma lui ar fi fost prezentă pe fiecare stradă pe care aş fi trecut.

Călătoria pe măgari dura mai mult decât cea făcută cu Lia spre Terravin pe ravianii noştri, dar, în starea mea, oricum nu era indicat să galopez.

— Nu este prea departe, i-am spus lui Gwyneth când ne-am oprit să adăpăm măgarii. Încă două zile.

Gwyneth şi-a dat la o parte şuviţele dese şi roşcate de pe faţă şi a mijit ochii, uitându-se la drumul care ne aştepta.

— Da, ştiu, a spus ea absentă.

— De unde ştii? Ai fost în Civica?

Ea a devenit din nou atentă, trăgând de frâiele lui Dieci.

— Presupun doar, a fost răspunsul ei. Cred că ar trebui să mă laşi pe mine să-i vorbesc cancelarului când ajungem acolo. S-ar putea să am mai multă putere de convingere decât tine.

— Cancelarul o urăşte pe Lia. El este ultima persoană cu care ar trebui să vorbeşti.

Ea şi-a înclinat capul într-o parte şi a ridicat din umeri.

— Vom vedea.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE

RAFE

— MUȘCĂ! AM PORUNCIT EU.

Nu ne permiteam ca Sven să țipe, nu când zgomotul răsuna printre dealurile astea stâncoase. I-am îndesat între dinți cureaua de piele. Sudoarea îi curgea pe frunte și îi puncta buza superioară.

— Grăbește-te! am spus eu.

Tavish a înfipt acul în obrazul lui Sven și a scos ața însângerată prin partea cealaltă a rănii, care continua până la maxilar. Era prea lungă și prea deschisă ca să pună doar o cataplasmă. L-am ținut pe Sven de brațe în caz că ar fi tresărit, dar el a rămas nemișcat și doar pleoapele i-au fluturat.

Întâlnirăm o patrulă vendană. Barbarii deveneau mai curajoși și mai organizați. Nu mai văzusem o patrulă vendană care să numere mai mult de câțiva oameni atât de departe de Marele Râu. Erau destule bande mici, de trei sau patru, nemiloși și violenți – așa erau ei –, dar nu o patrulă organizată, cu uniforme. Nu era un semn bun pentru niciunul dintre regate.

Marele Râu, atât de înșelător, fusese dintotdeauna aliatul nostru. Un pod mobil fragil, care abia suporta un singur cal,

era singura cale de a-l traversa. Acum vendanii creşteau cai pe partea asta a râului? Patrula întâlnită avea armăsari buni şi bine dresaţi.

I-am ucis pe toţi, dar nu înainte ca Sven să fie lovit. El mergea înaintea noastră şi a fost doborât de pe cal înainte să pot măcar scoate sabia, dar m-am mişcat repede, ucigându-i atacatorul şi încă trei duşmani care l-au urmat. În câteva minute, vendanii s-au prăbuşit la picioarele noastre, doisprezece în total. Faţa lui Jeb era încă stropită cu sânge, iar eu simţeam pete uscate pe a mea.

Orrin a adus o ploscă cu alcool pentru Sven, aşa cum poruncise Tavish. Am scos centura de piele dintre dinţii lui Sven şi i-am dat o sorbitură care să-i amorţească durerea.

— Nu! a spus Tavish. Este pentru faţa lui, ca să cureţe rana.

Sven a început să protesteze, iar eu i-am vârât din nou cureaua în gură. Ar fi preferat să se infecteze decât să îşi vadă preţiosul alcool curgându-i de pe obraz, pe pământ. Tavish a înfipt acul o ultimă dată şi a închis rana. Sven a mormăit, iar când Tavish a turnat alcoolul tare peste rana cusută, tot corpul i-a tremurat de durere.

Rănitul a scuipat cureaua.

— Naiba să te ia! a spus el încet.

— Cu plăcere! i-a răspuns Tavish.

Eram cam la patru mile de Marele Râu, pe singura cărare care ducea spre regatul vendan. Am făcut popas într-un loc stâncos care dădea spre apus, direcţia din care ştiam că veneau. Acesta se afla la o răscruce de deasupra drumului pe unde trebuiau să treacă, dar deja eram aici de două zile şi nu se zărea nici urmă de ei. Nu ne-ar fi putut învinge. Călăriserăm până ce noi şi caii fuseserăm pe cale să ne prăbuşim. Astăzi ne părăsiserăm poziţia doar ca să căutăm un punct de observaţie mai bun

şi mai departe de hotare, dar dăduserăm peste patrulă. După ce le aruncaserăm trupurile într-o râpă, le luaserăm caii cu noi şi speraserăm să nu se întoarcă prea curând.

Tavish şi-a strâns acul şi şi-a studiat munca. L-a bătut pe umăr pe Sven.

— Crede-mă, este o îmbunătăţire!

— Atunci ar fi trebuit să îl las pe el să meargă primul, a spus Sven, făcând semn spre mine.

— Îţi vei reveni, bătrâne! am răspuns eu, ştiind că ura să i se spună astfel.

Nici măcar nu îmi dădusem seama cât de iscusit se aşeza mereu Sven în faţa mea. Nu aveam să-l mai las să facă asta.

El şi ceilalţi au dormit cât am stat primul de strajă. Nu ne aşteptam să întâlnim o patrulă aici pe stânci, dar, pe de altă parte, nu ne aşteptaserăm să întâlnim una nici dedesubt. Barbarii erau imprevizibili şi nelegiuiţi, fără respect pentru viaţă; de fapt, nu îşi preţuiau nici măcar propriile vieţi. Văzusem asta încercând să alung o bandă de tâlhari în timp ce patrulam. Te atacau cu strigăte sălbatice şi priviri înnebunite, înfruntând forţe pe care nici nu sperau să le înfrângă. Preferau să moară decât să se lase prinşi. Nu îl socotisem pe Kaden ca fiind unul dintre ei. Era ceva în privinţa lui care mă făcea să nu am încredere în el, dar nu aş fi presupus niciodată că era barbar.

Iar acum, era cu ea.

Am scrutat orizontul întunecat dinspre apus, mărginit de stele.

— Te voi găsi, Lia, am şoptit eu.

„În cel mai îndepărtat colţ, te voi găsi."

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

AM DESCHIS REPEDE OCHII. UN URLET ASURZITOR îmi răsuna încă în urechi, iar în fața mea se afla un animal cu blană neagră și care îmi arăta colții. M-am retras, dar eram înconjurată. Pe lângă mine, o haită de creaturi scotea sunete ascuțite, dezvelindu-și gingiile rozalii și dinții urâți și galbeni.

Când am reușit în sfârșit să mă uit cu atenție la colții lor, am văzut niște făpturi care semănau cu maimuțele. Nu cu acelea drăguțe, mici și îmbrăcate pe care le văzusem pe umerii bufonilor de la curte. Cele de acum erau aproape cât un om de mari și se apropiau încet, ca și când s-ar fi hrănit cu groaza din ochii mei. Am sărit în picioare și am țipat la ele, fluturându-mi brațele, însă doar s-au înfuriat, mârâind și urlând la mine. După toate lucrurile prin care trecusem, eram pe cale să fiu sfâșiată de o haită de animale sălbatice.

Un răget îngrozitor a umplut aerul, chiar mai puternic decât țipetele lor, iar ele au fugit care încotro, scotând sunete panicate. În urmă, nu s-a mai auzit nimic în afară de respirația mea, apoi s-a auzit și respirația altcuiva. Un pufnet puternic.

Mai era ceva acolo.

Focul aproape că se stinsese, redus acum la un mic cerc luminos care pâlpâia. M-am uitat în întunericul de dincolo de copaci. Respirația era adâncă. *Un pufnet. Un vuiet. Un mârâit.* Ceva mai mare și mai primejdios decât maimuțele era acolo. Privindu-mă.

Am simțit un fior pe șira spinării și m-am întors. Doi ochi strălucitori ca tăciunii se uitau la mine. I-am recunoscut imediat, iar gâtul mi s-a uscat. Nu uitasem privirea aceea lacomă. El a urlat din nou și a înaintat cu una dintre labe. Apoi, cu alta. Nu mă puteam mișca. A mârâit și a scuipat, exact ca atunci când eram mică, dar de data asta, nu era nimeni care să alunge bestia. Ce aștepta? Știam că nu aș fi avut nicio șansă dacă m-aș fi întors și aș fi rupt-o la fugă. Asta nu ar fi făcut decât să îi stârnească instinctul de vânător, dar pentru ce era aici, dacă nu să mă mănânce? S-a apropiat, iar coada i-a fluturat în spate. Era atât de aproape acum, încât capul imens și dungat strălucea în lumina focului.

Inima îmi era ca o piatră în piept, ca și când aș fi fost deja moartă. El s-a uitat la mine, iar eu mi-am văzut imaginea înțepenită în luciul ochilor lui. A urlat din nou, dezvelindu-și colții puternici. Nu mă putea înspăimânta mai mult. Am deschis gura, dar limba îmi era atât de uscată, încât nu s-a auzit decât o șoaptă răgușită:

— Pleacă!

Mustățile i-au zvâcnit, apoi bestia și-a fluturat coada și s-a întors, dispărând în pădure.

Pentru câteva clipe, am rămas acolo tremurând, încă prea speriată să fac vreun pas, apoi nu m-am putut mișca destul de repede. M-am grăbit să îmi adun pătura și sacul. Maimuțele și tigrul nu se deranjaseră cu calul; poate că doar eu păream o pradă ușoară. Totuși porunca mea șoptită îl făcuse să plece?

Nu intenționam să-mi forțez norocul. Aveam să o șterg de aici cât încă mai puteam.

Am plecat pe unde venisem, inspirând adânc atunci când am ieșit din pădurea aceea înfricoșătoare. Am rămas aproape de marginea ei, văzând că orizontul era deja roz și mi-am îndemnat calul să galopeze. Soarele urma să răsară curând și aveam să fiu ușor reperată în savană.

O grămadă de bolovani a apărut la marginea pădurii, iar eu am luat-o pe cărăruia ce șerpuia printre ei, recunoscătoare că mă fereau de priviri curioase, dar s-a dovedit a fi un drum scurt și înfundat. Mulțimea de pietroaie dădea într-un platou ce despica valea în două. Am zărit ceea ce părea a fi o potecă des folosită șerpuind pe acolo. Am descălecat și am coborât pe marginea stâncoasă, întrebându-mă dacă puteam să ajung pe fundul văii. Vântul era puternic și îmi flutura părul și fusta. Am văzut ceva în depărtare: praf ridicat de o altă cireadă, dar aceasta se mișca mai încet. Apoi mi-am dat seama. „Soldați. Nu doar o mică patrulă, ci una uriașă, un batalion imens!"

Când s-au apropiat, mi-am dat seama că erau cel puțin două sute, dar încă nu le vedeam stindardul. Sau poate că nu aveau unul? Erau din Morrighan sau din Dalbreck? M-aș fi mulțumit cu oricare. Am căutat o potecă pe care să cobor în vale, dar pe partea asta a marginii era o prăpastie adâncă. M-am grăbit în partea cealaltă a vârfului, căutând altă cale de coborâre și am văzut mai mulți soldați venind din cealaltă direcție, dar erau doar un grup mic, de mai puțin de treizeci. Am mijit ochii, încercând să le văd culorile și am zărit roșu. Morrighan! Apoi le-am văzut clar caii, un tobiano alb cu maro aflându-se în fruntea cetei. *Walther*. Un val de bucurie m-a cuprins pe dată. Dar bucuria a fost repede înăbușită. Atunci, cine erau...

Ceilalți. Am alergat înapoi, în partea cealaltă, uitându-mă la armata mare care se apropia repede de acel vârf. Nu, nu erau două sute, ci trei sute sau mai mulți. Fără stindarde.

Vendani.

Armatele se îndreptau una spre cealaltă, dar cu locul care se întindea între ei, nu știau spre ce veneau. Walther trebuia prevenit.

— Lia!

M-am întors. Erau Kaden, Eben și Finch.

— Nu! am strigat spus eu. Nu acum!

Am alergat spre vârf, dar Kaden a ajuns în spatele meu, apucându-mi brațele. El mi-a prins umărul cămășii, iar materialul s-a rupt.

— Nu! am strigat eu. Trebuie să îi opresc!

El m-a apucat, strângându-mă la pieptul lui.

— Nu! am repetat. Acolo jos este fratele meu! Dă-mi drumul! Vor fi uciși cu toții!

Armata vendană aproape ajunsese în vârf. În câteva clipe, avea să fie deasupra cetei fratelui meu, trei sute împotriva celor treizeci. L-am rugat pe Kaden să-mi dea drumul. Am lovit cu picioarele. Am implorat. Am suspinat.

— Nu poți ajunge la ei de aici, Lia! Până vom ajunge acolo...

Armata vendană s-a adunat în jurul vârfului.

M-am zbătut în brațele lui Kaden.

— Dă-mi drumul! am strigat eu. Walther!

Dar vântul mi-a aruncat cuvintele din nou în față. Era prea târziu.

Lumea mi s-a schimbat într-o clipă, de la viteza fulgerului la o mișcare lentă și nenaturală. Mișcarea și sunetul erau înăbușite, ca și când aș fi fost într-un vis. Dar acesta nu era niciun vis. Am văzut două regate întâlnindu-se, amândouă luate prin surprindere. Am

văzut un tânăr atacând pe un cal tobiano maro cu alb. Un tânăr despre care știam că era puternic și curajos. Un tânăr care era încă îndrăgostit, dar măcinat de supărare. Cel care zâmbea cu ușurință și strâmb, care mă lua cu el la jocurile de cărți, care îmi ciupea nasul, care mă apăra de nedreptăți și care mă învățase cum să arunc un cuțit. Fratele meu. L-am văzut scoțându-și arma ca să o răzbune pe Greta. Am văzut scoase în schimb alte cinci arme, o lovitură de sabie, și încă una, și încă una, și l-am văzut căzând de pe cal. Iar apoi o ultimă sabie care l-a înjunghiat în piept, ca să termine treaba. Mi-am văzut fratele, pe Walther, murind.

Unul după altul, ei au căzut – trei, patru, cinci împotriva unuia singur în ceea ce nu era o luptă, ci un masacru. Vântul era nemilos, aducând repede fiecare strigăt. În cele din urmă, s-a făcut liniște. Picioarele mi s-au muiat, ca și când nici măcar nu ar fi fost acolo, și am căzut la pământ. Gemetele și țipetele mi-au umplut urechile. M-am tras de păr și de haine. Brațele lui Kaden m-au prins repede, împiedicându-mă să mă prăbușesc peste marginea stâncii.

Apoi, m-am ghemuit și m-am uitat în vale. Tot grupul era mort. Vendanii nu luau prizonieri. M-am chircit la pământ.

Kaden încă mă ținea din spate. El mi-a dat la o parte părul de pe față și s-a apropiat, legănându-se odată cu mine și șoptindu-mi la ureche.

— Lia, îmi pare rău! Nu am avut ce să facem.

M-am uitat la trupurile împrăștiate, cu mâinile și picioarele răsucite în poziții nefirești. Calul lui Walther zăcea mort lângă el. Kaden și-a luat încet mâinile de pe mine. Mi-am coborât privirea la umărul dezgolit, la materialul rupt, am văzut gheara și cârceii, în gură am simțit gust de fiere și nasul curgându-mi, și am ascultat liniștea acea. Mi-am netezit fusta, iar corpul mi s-a legănat ca și când vântul împrăștia ce mai rămăsese din mine.

Am zăbovit acolo câteva minute, câteva anotimpuri, câțiva ani, vântul devenind iarnă pe pielea mea, ziua devenind noapte, apoi ziuă din nou, nemiloasă. Am închis ochii, dar cele văzute încă străluceau puternic și istovitor în spatele pleoapelor, înlocuind amintirile de-o viață cu imaginea însângerată a lui Walther. Apoi, din fericire, imaginea a devenit din ce în ce mai încețoșată, totul s-a încețoșat, lăsând în urmă doar un plumburiu monoton și care te împietrea.

În cele din urmă, mi-am privit mâinile coborând spre genunchi și m-am împins în ele, silindu-mi corpul să se ridice. M-am întors cu fața la ei. Eben se holba la mine, cu ochii mari și serioși. Finch era cu gura deschisă.

M-am uitat la Kaden.

— Fratele meu trebuie îngropat, am spus eu. Cu toții trebuie îngropați. Nu îi voi lăsa să fie mâncați de animale.

El a clătinat din cap.

— Lia, nu putem...

— Putem coborî pe poteca dinspre răsărit, a spus Finch.

RĂUTATEA SE SIMȚEA PE FUNDUL VĂII, ÎMPREUNĂ CU duhoarea sângelui încă vărsat pe pământ, a intestinelor de animale și oameni ieșite din corpurile lor, cu pufnetele și scâncetele cailor care încă nu muriseră și pe care nimeni nu se deranjase să îi scutească de chin. Gustul proaspăt al groazei plutea în aer: „Lumea asta te înghite... te împărtășește." Astăzi, lumea plângea moartea fratelui meu și a tovarășilor lui. Oare mama se retrăsese în odaia ei? Gusta deja suferința asta?

Un bărbat aprig, stând mândru în șaua lui, a venit călare să ne întâmpine împreună cu un pluton; toți aveau săbiile scoase.

Am presupus că este comandantul sălbaticilor. Barba îi era împletită în două şuviţe lungi. Era pentru prima dată când vedeam cu adevărat un barbar. Kaden şi ceilalţi se îmbrăcaseră ca să se asemene cu cei din Morrighan. Nu cu aceştia. Cranii mici de animale atârnau în şiraguri de centurile bărbaţilor, scoţând un zăngănit gol la fiecare past. Bucăţi de sfoară le mărgineau coifurile din piele, iar dungile negre de sub ochi le făceau feţele înfricoşătoare.

Când comandantul i-a recunoscut pe Kaden şi pe ceilalţi, a coborât sabia şi i-a salutat ca şi când s-ar fi întâlnit la un picnic în poiană. Bărbatul a ignorat corpurile decapitate şi ciopârţite împrăştiate în jurul lui, iar salutările au încetat de îndată când toate privirile s-au oprit asupra mea. Finch a explicat repede că nu le vorbeam limba.

— Sunt aici ca să îngrop morţii, am spus eu.

— Noi nu avem morţi, a răspuns comandantul în limba regatului Morrighan, cu accent pronunţat, iar cuvintele îi erau pline de dezgust, ca şi când aş fi sugerat ceva vulgar.

— Pe ceilalţi, i-am spus eu. Pe cei pe care i-ai ucis.

Un rânjet dispreţuitor i s-a ivit pe buze.

— Noi nu îngropăm trupurile porcilor inamici. Le lăsăm animalelor.

— Nu şi de data asta, am răspuns eu.

Bărbatul s-a uitat neîncrezător la Kaden.

— Cine este căţeaua asta guralivă care călătoreşte cu tine?

Eben a intervenit.

— Este prizoniera noastră! Prinţesa Arabella a regatului Morrighan. Dar îi spunem Lia.

Dispreţul a luminat chipul comandantului, care s-a lăsat pe spate în şa, ridicând viziera coifului său cu ţinte.

— Deci îi spuneţi *Lia*, a rostit el batjocoritor în timp ce se încrunta la mine. Aşa cum am zis, soldaţii mei nu îngroapă porci.

— Nu eşti un bun ascultător, comandante! Nu le-am cerut sălbaticilor tăi să îi îngroape. Nu aş permite mâinilor lor nevrednice să se atingă de nobilii soldaţi ai regatului Morrighan.

Comandantul s-a aplecat în faţă pe şa, gata să mă lovească, dar Kaden a întins mâna ca să îl oprească.

— Suferă, *chievdar*. Nu îi lua în seamă cuvintele! Unul dintre aceştia este fratele ei.

Am îndemnat calul să înainteze, astfel încât să ajung lângă comandant.

— Repet, *chievdar*. *Eu* îi voi îngropa.

— Pe toţi? Vei îngropa tot plutonul?

Comandantul a râs. Şi bărbaţii care erau cu el au râs.

— Să-i aducă cineva prinţesei o lopată! a spus el. Să o lăsăm să sape!

AM ÎNGHENUNCHEAT ÎN MIJLOCUL CÂMPULUI. PRIMA mea datorie era să binecuvântez morţii cât trupurile lor încă erau calde. Tradiţia pe care o evitasem era singurul lucru care îmi dădea putere. Mi-am ridicat mâinile spre zei, dar cântecele mele au trecut de la ce memorasem la ceva nou, cuvântări în altă limbă, una pe care o puteau înţelege doar morţii şi zeii, cuvinte scoase din sânge şi suflet, adevăr şi timp. Vocea mi s-a ridicat, a coborât, a jelit, a spintecat cele patru zări, apoi a devenit una cu vântul, împletindu-se cu vorbele a o mie de ani, o mie de lacrimi. Valea s-a umplut nu doar cu glasul meu, ci şi cu bocetele mamelor, surorilor şi fiicelor din trecut. Era o pomenire care

sfredelea cerul îndepărtat şi pământul însângerat, un cântec al dispreţului şi al iubirii, al amărăciunii şi al compasiunii, o rugăciune alcătuită nu doar din sunete, ci din stele, praf şi veşnicie.

— Şi aşa va fi, am terminat eu, pentru totdeauna!

Am deschis ochii. Peste tot în jurul meu soldaţii se opriseră din treburile lor, privindu-mă. M-am ridicat, am luat lopata şi am mers mai întâi spre Walther. Kaden m-a oprit înainte să ajung la trupul lui.

— Lia, moartea nu este fermecătoare sau iertătoare. Nu vrei să ţi-l aminteşti astfel.

— Mi-l voi aminti exact aşa. Îmi voi aminti de toţi. Nu voi uita niciodată! am spus şi mi-am smucit braţul.

— Nu te pot ajuta! Este un act de trădare să îngropi inamicul. Îi dezonorează pe cei căzuţi dintre noi.

M-am îndepărtat fără să-i răspund şi am ocolit leşurile până ce l-am găsit pe Walther. Am căzut în genunchi lângă el şi i-am dat la o parte părul de pe faţă. I-am închis ochii şi l-am sărutat pe obraz, şoptindu-i rugăciunea mea, urându-i fericire în călătoria lui, deoarece acum urma să o ţină din nou în braţe pe Greta, iar dacă zeii erau milostivi, şi pe copilul lui nenăscut. Buzele mi-au zăbovit tremurând pe fruntea lui, nedorindu-mi să mă despart de el, ştiind că era ultima oară când carnea mea o atingea pe a lui.

— Adio, prinţ drag! am şoptit eu în cele din urmă.

Apoi m-am ridicat în picioare şi am început să sap.

CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI OPT

KADEN

TOATĂ TABĂRA A AMUȚIT PRIVIND-O. SPRE DEOSEBIRE de mine, niciunul dintre ei nu mai văzuse un nobil, cu atât mai puțin o prințesă. Lia nu era nobila delicată pe care și-o imaginau. Rând pe rând, până și cei mai duri s-au așezat să o privească, în primul rând din cauza cântecelor ei tulburătoare care umpluseră toată valea și, în al doilea rând, din cauza muncii ei perseverente, lopată după lopată.

I-a luat trei ceasuri să sape primul mormânt. Cel al fratelui ei. Apoi a scos pătura de pe calul lui mort, a legat-o în jurul călărețului și l-a rostogolit în groapă. Deși niciunul din noi nu avea compasiune pentru morți, era greu să o vezi sărutându-și fratele mort și luptându-se cu greutatea cadavrului său.

Griz, care a sosit mai târziu cu Malich, s-a îndepărtat, incapabil să privească. Dar eu nu puteam pleca. Mulți dintre noi nu puteau. După fratele ei, s-a dus la următorul soldat mort, a îngenuncheat ca să îl binecuvânteze, apoi i-a săpat mormântul, scobind cu greu pământul tare. Acest soldat își pierduse un braț, iar eu am văzut-o căutându-l și scoțându-l de sub un cal doborât. I l-a pus pe piept înainte să îl înfășoare într-o pătură.

Cât timp mai putea continua? Am văzut-o împiedicându-se și căzând, iar când credea că nu se mai putea ridica, o făcea. Soldații din jurul meu au devenit mai neliniștiți, șoptind încordat între ei. Au mijit ochii și și-au frecat monturile. *Chievdarul* a rămas ferm, cu brațele încrucișate la piept.

Lia a terminat al treilea mormânt. Trecuseră șapte ore. Mâinile îi sângerau pe coada lopeții. A continuat cu al patrulea soldat și a îngenuncheat.

M-am ridicat în picioare, m-am apropiat de căruța cu provizii și am mai luat o lopată.

— Voi săpa niște gropi. Dacă va pune un cadavrul într-una, așa să fie!

Soldații care stăteau lângă căruță s-au uitat uimiți la mine, dar nu au făcut nicio mișcare ca să mă oprească. Nu era chiar un act de trădare.

— Și eu, a spus Finch și a luat o lopată.

Cei din plutonul care îl flanca pe *chievdar* s-au uitat nelămuriți de la el la noi, apoi au scos săbiile.

Chievdarul a fluturat o mână.

— Coborâți armele, a spus el. Dacă cățeaua din Morrighan vrea să își rupă degetele până la os, ne va distra pe toți, dar nu am de gând să stau aici toată noaptea. Iar dacă proștii ăștia vor să sape niște gropi, să o facă!

Chievdarul a privit în altă parte. Dacă se săturase de spectacol, putea să-i pună capăt cu ușurință. Lia era prizonieră, în plus și o inamică a Vendei, dar poate cântecele ei stârniseră suficient din frica lui față de zei ca să o lase să termine treaba.

Eben și Griz ne-au urmat și, probabil spre consternarea *chievarului*, au făcut-o și șapte dintre soldații lui. Bărbații au luat târnăcoape, topoare și orice au putut găsi și, lângă cei căzuți, am început să săpăm gropi.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI NOUĂ

NE-AM PETRECUT TOATĂ NOAPTEA ÎN VALE, NU departe de locul în care cei uciși au fost îngropați, și am plecat în dimineața următoare. Mai erau trei zile până să ajungem în Venda. De data asta eram flancați de un batalion de patru sute de ostași. Sau de șase sute? Numărul nu mai conta. M-am uitat doar înainte, lăsându-mi capul să se legene liber în ritmul calului. Înaintea mea era calul lui Eben, piciorul lui bolnav făcându-le pe celelalte să se forțeze mai mult. Sărmanul nu avea să ajungă până în Venda.

Hainele mele erau încă ude. Doar cu un ceas în urmă, complet îmbrăcată, intrasem în râul care străbătea valea. Nu îi simțisem răcoarea, dar văzusem că pielea mi s-a făcut de găină. Am lăsat șuvoiul să îmi spele hainele pătate de sânge. Sângele lui Walther și al celor treizeci de oameni se îndepărta în mici șuvițe prin apă și se întorcea acasă. Lumea avea să afle, chiar dacă oamenii ar fi uitat. Îl găsisem pe Gavin cu fața în jos, aproape de fratele meu, părul lui roșcat și des fiind ușor de identificat, dar Avro și Cyril nu fuseseră la fel de ușor de recunoscut; doar apropierea devotată de fratele meu m-a făcut

să cred că ei erau. Un chip rămâne încremenit de îndată ce sângele se scurge, ca un lemn cioplit într-o carcasă de carne slabă și cenușie.

„Îmi voi aminti de toți. Nu voi uita niciodată."

Kaden, Finch și ceilalți m-au ajutat să sap mormintele. Fără ei, nu aș fi reușit niciodată să îi îngrop pe toți, dar, pe de altă parte, din cauza lor fusese masacrată toată patrula. Unul dintre soldații care mă ajutaseră să sap ar fi putut să fie cel care împlântase sabia în pieptul lui Walther. Sau care-i tăiase brațul lui Cyril. Ar fi trebuit să fiu recunoscătoare pentru ajutorul lor? În mare parte, nu puteam simți nimic. Toate sentimentele din mine se scurseseră precum sângele celor căzuți și rămăseseră pe fundul văii.

Ochii îmi erau uscați și nu simțeam nicio durere în mâinile pline de bătături, dar, la două zile după uciderea lui Walther, ceva s-a eliberat în mine. Ceva dur și ascuțit pe care nu îl mai simțisem, asemenea unui ciob sărit dintr-o piatră care se rostogolește la nesfârșit, aruncat pe marginea unei roți. A zornăit fără rost, dar cu un anumit ritm. Poate că era același lucru pe care îl simțise și Walther când o ținuse pe Greta în poală. Eram sigură că orice s-ar fi rupt nu avea să se mai lipească vreodată.

În rândurile lor, vestea că aveam „darul" se răspândise rapid, dar am aflat curând că nu orice vendan îl respecta. Unii râdeau de metodele înapoiate ale regatului Morrighan. *Chievdarul* era primul dintre cei care luau totul în râs, dar mult mai mulți erau cei care mă priveau cu prudență, temându-se să se uite direct în ochii mei. Cei mai mulți i-au felicitat pe Kaden și pe ceilalți pentru premiul frumos pe care îl înapoiaseră *komizarului*. O prințesă adevărată din familia inamicului.

Ei nu știau că adevărata lui sarcină era să-mi taie gâtul. I-am aruncat lui Kaden o privire lipsită de orice expresie. Voia să fie mândru printre tovarășii lui. La urma urmelor, Venda avea întotdeauna întâietate. A dat din cap spre cei care l-au bătut pe spate și a primit laudele. Ochii lui, pe care-i crezusem cândva atât de misterioși, nu mai aveau acum nici urmă de mister pentru mine.

În ziua următoare, starea calului lui Eben s-a înrăutățit. I-am auzit pe Malich și pe Finch spunându-i că trebuia să îl ucidă, că erau destui alți cai în prada de război pe care ar fi putut să îi ia. Eben le-a jurat cu vocea ascuțită a unui copil că era doar un mușchi întins și că nu va mai șchiopăta.

Nu le-am spus nimic. Problemele lor nu erau și ale mele. În schimb, am ascultat zornăitul, piatra desprinsă care se rostogolea în mine. Și târziu în noapte, când mă uitam la stele, se auzea uneori o șoaptă, una pe care mă temeam prea mult să o cred.

Te voi găsi.

În cel mai îndepărtat colț, te voi găsi.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI

M-AM PIEPTĂNAT. AZI ERA ZIUA ÎN CARE TREBUIA să intrăm în Venda. Nu aveam de gând să sosesc arătând ca un animal. Tot părea important. Pentru Walther. Pentru toată patrula. Nu eram una dintre *ei*. Nu aveam să fiu niciodată. Am tras de firele încâlcite, uneori rupându-mi părul, până ce l-am netezit.

Înconjurată de sute de soldați, știam că nu aveam prea multe șanse să evadez. Poate că niciodată nu avusesem, doar dacă zeii înșiși hotărau să arunce încă o stea pe pământ și să îi distrugă pe toți. Cu ce erau aceștia care stăteau mândri pe caii lor, lângă mine, mai buni decât Anticii, pe care zeii îi distruseseră în urmă cu mult timp? Ce îi reținea acum pe zei?

Am mers în spatele căruțelor pline cu săbiile, șeile și chiar și cizmele celor căzuți. Prada morții. Îngropându-mi fratele, nici măcar nu observasem că sabia lui și banduliera frumos lucrată pe care o purta dispăruseră deja. Acum, erau undeva în căruța din față.

Am ascultat zăngănitul prăzii, zăngănitul continuu și zornăitul din mine.

Kaden călărea de o parte a mea, Eben de cealaltă, cu Malich şi ceilalţi în jurul nostru. Calul lui Eben s-a împiedicat, dar a reuşit să se îndrepte. Eben a sărit de pe spatele lui şi i-a şoptit, apoi l-a condus, ţinându-l de coamă. După doar câţiva paşi, animalul s-a împiedicat din nou, de data asta ieşind de pe drum, clătinându-se, cu Eben alergând în urma lui. Apoi, a căzut pe o parte, picioarele din faţă nereuşind să îl mai susţină. Eben a încercat cu disperare să îl convingă să se ridice.

— Ocupă-te de asta! i-a strigat Kaden tânărului Eben. A venit vremea!

Malich a apărut lângă mine.

— Fă-o acum! i-a poruncit el. Ţii în loc pe toată lumea.

Malich a desfăcut catarama tecii din piele în care-şi păstra cuţitul lung de tranşat la centură şi a aruncat-o spre Eben, căruia i-a căzut la picioare. Băiatul a îngheţat, cu ochii mari când s-a uitat de la el la noi. Kaden a dat din cap spre el, iar Eben s-a aplecat încet şi a luat cuţitul de pe pământ.

— Nu o poate face altcineva? am întrebat eu.

Kaden s-a uitat surprins la mine. Era singurul lucru pe care îl spusesem în ultimele trei zile.

— Este calul lui. Este treaba lui, a răspuns el.

— Trebuie să înveţe, l-am auzit apoi pe Finch, spunând în spatele meu.

Griz a mormăit aprobator.

— *Ja tiak.*

M-am uitat la chipul îngrozit al lui Eben.

— Dar l-a crescut de mic, le-am amintit eu.

Ei nu au răspuns. M-am întors spre Finch şi Griz.

— Este doar un copil. Deja a învăţat prea multe, mulţumită vouă. Nu vrea cineva dintre voi să o facă în locul lui?

Au rămas tăcuți. Am descălecat și am mers pe câmp. Kaden mi-a strigat să încalec din nou pe cal.

M-am întors și i-am spus:

— *Ena fikatande spindo keechas! Fikat ena shu! Ena mizak teevas ba betaro! Jabavé!*

M-am întors din nou spre Eben, iar el a inspirat brusc atunci când i-am înșfăcat cuțitul din teacă și am scos lama. Douăsprezece arcuri erau ridicate și îndreptate asupra mea de soldații care se uitau.

— Ți-ai luat rămas-bun de la Spirit? l-am întrebat pe Eben.

El s-a uitat la mine cu ochi sticloși.

— Știi cum îl cheamă?

— Te-am auzit șoptindu-i numele în tabără. Ei s-au înșelat, Eben, am spus eu făcând semn din cap spre ceilalți. Nu este nicio rușine să dai un nume calului.

El și-a mușcat buza de jos și a dat din cap.

— Mi-am luat rămas-bun.

— Atunci, întoarce-te! i-am poruncit eu. Nu trebuie să faci asta!

Băiatul era zdruncinat și m-a ascultat.

M-am apropiat de cal. Picioarele din spate îi tremurau, epuizate de efort, încercând să le sprijine și pe cele din față. Animalul era istovit, dar avea încă ochii la fel de mari ca ai lui Eben.

— Șșș! am șoptit eu. Șșș!

Am îngenuncheat lângă el și i-am șoptit despre pajiști, și fân, și un băiețel care îl va iubi întotdeauna, chiar dacă el nu înțelegea cuvintele. I-am mângâiat botul moale, iar animalul s-a calmat la atingerea mea. Apoi, procedând așa cum îl văzusem pe Walther făcând pe drum, am înfipt cuțitul în țesutul moale al gâtului și i-am oferit odihna.

Am șters lama de iarba pajiștii, am scos desaga de pe calul mort și i-am dat-o lui Eben.

— S-a făcut, am spus eu.

El s-a întors și a luat sacul.

— Nu mai simte durerea.

L-am atins pe Eben pe umăr. S-a uitat confuz la mâna care stătea acolo, apoi din nou la mine și, pentru o clipă, a fost din nou un copil nesigur.

— Poți lua calul meu, am spus eu. Voi merge pe jos. M-am săturat de compania pe care o am.

M-am întors la ceilalți și am întins cuțitul în teacă spre Malich. El s-a aplecat precaut și l-a luat. Ca la un semn, soldații și-au coborât arcurile.

— Deci știi niște cuvinte din Venda, a spus Malich.

— Cum să nu știu? Mizeria ta limitată este tot ce am auzit în ultimele săptămâni, am zis și am început să-mi dezleg desaga de pe cal.

— Ce faci? a întrebat Kaden.

M-am uitat bine la el, fiind pentru prima dată în ultimele zile când ochii mei îi întâlniseră intenționat pe ai lui. Am lăsat momentul să dureze suficient cât să îl văd clipind și înțelegând. Asta nu se termina aici.

— Merg pe jos restul drumului, am spus eu. Aerul este mai curat aici, jos.

— Nu i-ai făcut băiatului nicio favoare, a zis el.

M-am întors și m-am uitat la ceilalți, la Griz, la Finch și la Malich. Am studiat încet sutele de soldați care ne-au înconjurat, așteptând încă să continue drumul, și m-am rotit până ce privirea mi s-a întors la Kaden, încet și acuzator.

— Este doar un *copil*. Poate faptul că-i arată cineva compasiune este singura favoare adevărată care i s-a făcut vreodată.

Mi-am luat desaga de pe cal, iar convoiul a înaintat. Din nou, am urmat zăngănitul, zornăitul şi zdrăngănitul căruţei din faţă şi huruitul din mine a devenit mai puternic.

PAŞII ŞI MILELE SE ESTOMPAU. VÂNTUL ADIA. ÎMI flutura fusta şi părul, apoi o linişte ciudată a învăluit peisajul. Numai amintirea calului lui Eben şi ultimele lui respiraţii tremurate agitau aerul, suflul fierbinte al animalului scăzând şi devenind mai încet, mai slab. Un ultim suflu. Un ultim fior. Mort. Pe urmă, ochii a doisprezece soldaţi gata să mă ucidă.

Cu săgeţile aţintite asupra mea, pentru o clipă, mă rugasem ca soldaţii să nu tragă. Nu mă temeam de durere, ci de faptul de a nu o mai simţi, de a nu mai simţi nimic.

Nu mai ucisesem un cal, ci doar văzusem cum se face. Să ucizi este diferit de a te gândi să ucizi. Îţi ia ceva, chiar dacă este vorba despre un animal în suferinţă. Nu am făcut-o doar ca să îl uşurez pe Eben de o povară. Am făcut-o pentru mine în aceeaşi măsură în care am făcut-o pentru el. Nu eram gata să renunţ la orice urmă a persoanei care fusesem cândva. Nu aveam de gând să privesc un copil ucigându-şi propriul cal.

Acum mă îndreptam spre o lume diferită, una în care regulile erau diferite, o lume a femeilor care trăncănesc şi sunt aruncate de pe zid, a copiilor instruiţi ca ucigaşi şi a craniilor care se leagănă, atârnând de centuri. Pacea Terravinului era o amintire îndepărtată. Nu mai eram slujnica lipsită de griji de la tavernă pe care o sărutase Rafe într-un sat adormit de la malul mării. Fata aceea dispăruse pentru totdeauna. Acel vis fusese furat. Acum eram doar o prizonieră. Doar o...

Paşii mi-au şovăit.

„Nu te vei schimba niciodată, Lia. Nu poți fugi de asta." Vocea era atât de clară, încât părea că Walther mergea lângă mine, spunând din nou cuvintele, dar cu mai multă convingere. „Ești puternică, Lia. Întotdeauna ai fost cea mai puternică dintre noi... Iepurii sunt buni de mâncat, știi?"

Da. Știau.

Nu eram o slujnică lipsită de griji de la tavernă. Eram prințesa Arabella Celestine Idris Jezelia, Prima Fiică a Casei Morrighan.

Cea numită în secret.

Apoi am auzit ceva.

Liniște.

Ciobul desprins din mine, despre care crezusem că nu s-ar mai fi mișcat vreodată, s-a rostogolit și s-a prins, marginile lui ascuțite intrându-mi în carne, simțind un junghi aprig și fierbinte în stomac. Durerea era binevenită.

Ultimele versuri ale *Cântecului Vendei* mi-au răsunat în minte. *Din coapsele lui Morrighan...*

Cum de știuse mama? Mă luptasem cu întrebarea de când citisem versurile și singurul răspuns era că *ea nu știa.* Darul o îndrumase. O îndrumase, îi șoptise. *Jezelia.* Dar, ca și în cazul meu, darul nu vorbea clar. „Întotdeauna ai fost cea mai puternică dintre noi." Asta a îngrijorat-o pe mama. Ea nu știa ce însemna asta, doar că o făcea să se teamă de propria fiică.

Până va veni una mai puternică,
Cea născută din suferință,
Cea care a fost slabă,
Cea care a fost vânată,
Cea însemnată cu gheară și cârcei.

Mi-am coborât privirea la umăr, materialul rupt dezvăluind gheara și cârceii, acum sporindu-și culorile, exact cum

descrisese Natiya. „Cu toţi facem parte şi dintr-o poveste mult mai mare. Una care se ridică deasupra pământului, a vântului, a timpului... chiar şi a propriilor lacrimi. Poveştile măreţe îşi vor găsi calea."

Jezelia. Era singurul nume care mi se păruse potrivit vreodată şi cel pe care toată lumea refuza să mă strige, în afară de fraţii mei. Poate că erau doar trăncănelile unei femei nebune dintr-o lume de demult, dar, cu sau fără trăncăneli, cu ultima mea suflare, aveam să *adeveresc* acele cuvinte.

Pentru Walther. Pentru Greta. Pentru toate visurile dispărute. Hoţul de visuri nu avea să mai fure, chiar dacă asta ar fi însemnat să îl ucid eu pe *komizar*. Poate că mama mă trădase înăbuşindu-mi darul, dar avea dreptate în privinţa unui lucru. *Eram un soldat în armata tatălui meu.*

Mi-am ridicat privirea spre Kaden, care călărea lângă mine.

Poate că acum eu urma să devin o asasină.

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI UNU

RAFE

— CE NAIBA...

Era rândul lui Jeb să stea de strajă. Remarca lui a fost atât de lentă și abia șoptită, încât am crezut că văzuse altă curiozitate precum cireada de cai cu dungi aurii întâlnită în ziua precedentă.

Orrin s-a apropiat să vadă la ce se holba.

— Ei bine... spânzură-mă!

Acum că ne atrăseseră atenția, Sven, Tavish și cu mine ne-am grăbit spre punctul de observație stâncos. Am înghețat.

— Ce este? a întrebat Tavish, chiar dacă știam cu toții ce era.

Nu era o patrulă dezorganizată de barbari. Sau chiar o patrulă mai mare și organizată. Era un regiment care se deplasa călare, lat de zece oameni și lung de cel puțin șaizeci.

În afară de unul singur.

Ea mergea singură.

— Ea este? a întrebat Tavish.

Am dat din cap, neîncrezător în vocea mea. Era înconjurată de o armată. Nu înfruntam doar cinci barbari. Unul după celălalt, i-am auzit expirând lent. Aceștia nu erau barbarii pe care

îi cunoşteam. Nu cei care fuseseră întotdeauna uşor de alungat dincolo de Marele Râu. Era imposibil să atacăm atât de mulţi oameni într-o înfruntare directă, fără să fim cu toţii ucişi, inclusiv Lia. M-am holbat, privind fiecare pas pe care îl făcea. Ce purta? O desagă? Şchiopăta? Cât de mult mersese pe jos? Sven mi-a pus mâna pe umăr, un gest de alinare şi înfrângere.

M-am întors.

— Nu! *Nu* s-a terminat.

— Nu putem face nimic. Ai ochi. Nu putem...

— Nu! am repetat eu hotărât. Nu o voi lăsa să traverseze podul fără mine.

M-am plimbat până la cai şi înapoi, frângându-mi mâinile şi căutând un răspuns. Am clătinat din cap. Ea nu avea să traverseze fără mine. M-am uitat la chipurile lor sumbre.

— O facem! am spus eu. Ascultaţi!

Le-am expus un plan grăbit, deoarece nu aveam timp să facem altul.

— Este o nebunie! a zis Sven. Nu va merge!

— Trebuie să meargă! l-am contrazis eu.

— Tatăl tău îmi va lua gâtul!

Orrin a râs.

— Nu m-aş îngrijora în privinţa regelui. Planul lui Rafe ne va ucide mai întâi.

— Am mai făcut-o, mi-a spus Tavish, dând din cap cu subînţeles. O putem face din nou.

Jeb îmi adusese deja calul, dându-mi frâiele.

— Ce mai aştepţi? a întrebat el. Pleacă!

— Este un plan gândit pe jumătate! a strigat Sven, în timp ce puneam piciorul în scară.

— Ştiu, am spus eu. De aceea contez pe tine să găseşti cealaltă jumătate!

Dragonul va conspira,
Purtându-şi multele feţe,
Înşelându-i pe cei oprimaţi, adunându-i pe cei răi,
Folosind puterea ca un zeu, de neoprit,
Neiertător în judecată,
Neînduplecat în domnie,
Un hoţ de visuri,
Un ucigaş al speranţei.

Cântecul Vendei

CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI DOI

FRICA ERA UN LUCRU CIUDAT.

Credeam că nu-mi mai rămăsese niciun strop. De ce mă mai puteam teme? Dar când Venda s-a conturat înainte, am simțit pe gât fiorul țepos al spaimei. Încadrat de două dealuri stâncoase, la orizont se înălța *ceva*, învăluit într-o ceață cenușie. Nu prea puteam să spun că era un oraș. Acesta respira.

Când ne-am apropiat, s-a mărit și s-a întins ca un monstru negru fără ochi care iese din cenușa fumegândă. Turnurile sale, care se iveau din loc în loc, piatra ca niște solzi de reptilă și zidurile întortocheate sugerau ceva labirintic și sucit pândind în spatele lor. Acesta nu era orice oraș îndepărtat. I-am simțit tremurul pulsului, intensitatea cântecului său întunecat. Am văzut-o pe Venda stând sus pe zidurile cenușii din fața mea, o fantomă distrusă cântând și avertizându-i pe cei care ascultau dedesubt.

Deja mă simțeam dispărând, uitând ce contase cândva pentru mine. În urmă cu o veșnicie plecasem din Civica, având ce crezusem că era un simplu vis, anume ca un om să mă iubească așa cum eram cu adevărat. În timpul celor câteva zile cu

Rafe, crezusem cu naivitate că îmi era dat să îmi trăiesc visul. Nu mai eram acea fată visătoare. Acum, asemenea lui Walther, aveam doar o dorință rece de răzbunare.

M-am uitat înainte, la monstrul care creștea. La fel ca în ziua în care mă pregătisem pentru nuntă. Știam că erau ultimii pași care mă țineau departe de acel loc. Nu aveam să mă mai întorc. Odată intrată în Venda, nu mi-aș mai fi văzut niciodată casa. „Vreau să te strâng în brațe și să nu te mai las să pleci." Acum eram dincolo de cel mai îndepărtat colț. Dincolo de a-l mai putea vedea vreodată pe Rafe. Curând, aveam să fiu moartă pentru toată lumea în afară de misteriosul *komizar*, care putea pretinde supunere din partea unei armate feroce. La fel ca sabia și cizmele lui Walther, eram acum prada lui de război, în afară de cazul în care hotăram să termin treaba de la care se eschivase Kaden. Dar poate că înainte să se întâmple asta, el urma să descopere că nu eram chiar premiul la care se aștepta toată lumea.

Convoiul s-a oprit la râu. Era mai mult decât un râu *mare*. Era un abis agitat, vuind și aruncând ceața pe care o vedeam de la distanță. Umezeala acoperea pământul și piatra. Cum urma să-l traversăm, nu știam, apoi un grup de oameni din partea cealaltă a salutat apropierea noastră. Ei s-au agitat dincolo de zidurile cu dungi negre și au început să tragă de niște funii atașate unor roți de fier, de dimensiuni imense. Chiar și în vuietul râului, am auzit strigătele supraveghetorului care le coordona mișcările. Nenumărate corpuri s-au mișcat ca unul singur și au mormăit încet. Cu fiecare opintire, din ceață se înălța tot mai mult un pod ca o întâmpinare păgână, pentru ca, în final, acesta să fie ridicat cu un bubuit de rău augur.

Kaden a coborât ca să stea lângă mine, privind cum muncitorii s-au grăbit să pună lanțurile podului.

— Fă doar ce îți spun și totul va fi bine. Ești pregătită? a întrebat el.

Cum aș fi putut să fiu vreodată pregătită pentru *asta?* Nu i-am răspuns.

El s-a întors, cuprinzându-mi ambele brațe.

— Lia, amintește-ți, încerc doar să îți salvez viața!

M-am uitat în ochii lui fără să clipesc.

— Dacă asta înseamnă să-mi salvezi viața, Kaden, îmi doresc să nu te mai căznești atât de mult.

Am văzut suferința pe chipul lui. Miile de mile pe care le străbătuserăm mă schimbaseră, dar nu în felul în care sperase el. Prinsoarea i-a rămas fermă, ochii lui cercetându-mi chipul și oprindu-se la buzele mele. Kaden a ridicat mâna și le-a atins, trecându-și ușor degetul mare peste marginea buzei de jos, ca și când ar fi încercat să șteargă cuvintele pe care le rostisem, apoi a înghițit cu greu.

— Dacă te-aș fi lăsat să pleci, ar fi trimis pe altcineva. Pe cineva care ar fi terminat treaba.

— Iar tu ai fi trădat Venda. Dar deja ai făcut-o, nu-i așa? Când m-ai ajutat să îngrop morții.

— Nu aș trăda niciodată Venda.

— Uneori, suntem cu toții obligați să facem lucruri pe care nu am crezut niciodată că le putem face.

El mi-a cuprins mâinile și le-a strâns.

— Îți voi găsi un rost aici, Lia. Promit!

— Aici? Ca viața pe care o ai *tu*, Kaden?

Neliniștea din ochii lui a sporit. Unele adevăruri șopteau la nesfârșit, refuzând să fie ignorate.

Santinela a dat semnalul de pornire a convoiului.

— Călărești cu mine? a întrebat Kaden.

Am clătinat din cap, iar mâinile lui s-au relaxat în ale mele, dându-mi încet drumul. Am urcat din nou pe cal. Am mers în

fața lui, simțindu-i privirea în ceafă. Eram pe cale să păşesc pe pod când s-a auzit zgomot în spatele nostru şi m-am întors. El a descălecat şi m-a apucat de braț când un grup de soldați s-a apropiat şi a aruncat un bărbat la pământ, chiar în fața lui Kaden. Inima mi s-a oprit. „Pe toți zeii!" Kaden m-a apucat şi mai strâns de braț.

— Câinele ăsta spune că te cunoaşte, a zis unul dintre soldați.

Văzând dezordinea, *chievdarul* s-a apropiat.

— Cine este acesta? a întrebat el.

Kaden s-a încruntat.

— Un bețiv foarte prost. Un muncitor la fermă, care a făcut un drum lung degeaba.

Mintea mi se agita. *Cum?*

Rafe s-a ridicat în picioare. El s-a uitat la mine fără să îl ia în seamă pe Kaden. Mi-a privit degetele bandajate şi murdare, cămaşa ruptă care îmi expunea umărul, hainele pătate de sânge şi cu siguranță suferința care încă zăbovea pe chipul meu. S-a uitat în ochii mei, întrebându-mă tăcut, şi i-am văzut îngrijorarea că fusesem rănită în moduri pe care nu le putea vedea. Am văzut că tânjise după mine, cum tânjisem şi eu după el.

„Cei buni nu fug, Lia!"

Dar acum, cu o nouă pasiune arzătoare, mi-am dorit cu disperare să o fi făcut.

M-am smucit în prinsoarea lui Kaden, dar degetele i-au intrat mai adânc în brațul meu.

— Dă-mi drumul! am mormăit eu.

M-am eliberat şi am alergat spre Rafe, căzând în brațele lui, plângând când buzele mele le-au întâlnit pe ale sale.

— Nu ar fi trebuit să vii! Nu înțelegi!

Dar tocmai când am spus cuvintele, m-am bucurat în mod egoist că era aici, foarte fericită că tot ce simțeam pentru el şi

credeam că simţea pentru mine era *real*. Lacrimile mi-au curs pe obraz când l-am sărutat. Mi-am ridicat degetele rupte şi cu bătături ca să îi cuprind faţa când i-am mai spus zeci de alte lucruri pe care nu aveam să mi le mai amintesc niciodată.

El m-a cuprins în braţe, ascunzându-şi faţa în părul meu şi ţinându-mă atât de strâns, încât aproape am crezut că nu ne-am mai despărţi niciodată. L-am sorbit; i-am sorbit atingerea şi vocea şi, pentru o clipă la fel de lungă ca o bătaie a inimii, toată lumea şi problemele ei au dispărut şi am rămas doar noi.

— Va fi bine, mi-a şoptit el. Promit că o să ieşim amândoi din situaţia asta! Crede-mă, Lia!

Am simţit soldaţii despărţindu-ne, trăgându-mă de păr, punându-i o sabie la piept şi mâini aspre trăgându-mă înapoi.

— Ucide-l şi să mergem! a ordonat *chievdarul*.

— *Nu!* am strigat eu.

— Nu luăm prizonieri, a spus Kaden.

— Atunci, eu ce sunt? am rostit eu, uitându-mă la soldatul care mă ţinea de braţ.

Rafe s-a luptat cu bărbaţii care îl trăgeau înapoi.

— Am un mesaj pentru *komizar*! a strigat el înainte să îl îndepărteze.

Soldaţii care îl ţineau s-au oprit, surprinşi şi neştiind ce să facă. Rafe a strigat mesajul pe un ton care nu admitea replică. M-am uitat la el, ceva zbătându-se parcă în mine. „Cum m-a găsit?" Timpul a tresărit. S-a clătinat. S-a oprit. „Rafe. Un fermier. Dintr-o regiune fără nume". M-am holbat. Totul în ceea ce-l privea îmi părea acum diferit. Până şi vocea lui era diferită. „Vom ieşi amândoi din situaţia asta! Crede-mă, Lia!" Pământul de sub picioarele mele s-a mişcat, lumea din jurul meu s-a clătinat. Realitatea s-a clătinat.

— Care este mesajul? a întrebat cel despre care aflasem că era *chievadar*.

— Este doar pentru urechile domnului *komizar*, a răspuns Rafe.

Kaden s-a apropiat de Rafe. Toată lumea l-a aşteptat să spună ceva, dar el a rămas tăcut, înclinându-şi uşor capul într-o parte, mijind ochii. Nici nu am respirat.

— Un mesaj de la un *muncitor la fermă?* a întrebat el în cele din urmă.

Privirile li s-au întâlnit. Ochii albaştri ai lui Rafe erau îngheţaţi de ură.

— Nu. De la emisarul prinţului din Dalbreck. Acum cine este un beţivan prost?

Un soldat l-a lovit pe Rafe cu plăselele sabiei. El s-a clătinat într-o parte, sângele curgându-i pe tâmplă, dar a rămas în picioare.

— Te temi de un simplu mesaj? l-a tachinat el pe Kaden, privindu-l ferm.

Kaden s-a încruntat.

— Un mesaj nu înseamnă nimic. Nu negociem cu regatul Dalbreck, nici măcar cu emisarul prinţului.

— Acum vorbeşti în numele *komizarului?*

Vocea lui Rafe era ameninţătoare.

— Îţi promit, este un mesaj pe care va vrea să-l audă!

— *Kaden!* am implorat eu.

Kaden s-a întors spre mine, cu ochi furioşi.

Chievdarul a înaintat.

— Ce *dovadă* ai că eşti emisarul lui? a spus el disprețuitor. Sigiliul prinţului? Inelul său? Batista lui cu dantelă?

Soldaţii din jur au râs.

— Ceva ce ar avea doar el, a răspuns Rafe. O scrisoare de la prinţesă, adresată lui şi scrisă de mâna ei.

Rafe s-a uitat la mine când a spus-o, nu la *chievdar*, ochii lui transmiţându-mi un mesaj anume. Genunchii mi s-au înmuiat.

— O mâzgăleală?

Chievdarul a ezitat.

— Oricine ar putea mâzgăli o bucată de...

— Aşteaptă! a spus Kaden. Dă-mi-o!

Soldaţii i-au eliberat braţele lui Rafe ca să poată scoate scrisoarea din veston. Kaden a luat-o şi a studiat-o. Rămăşiţele rupte ale sigiliului meu roşu erau încă vizibile. Rafe a scos un bilet mototolit din buzunar. L-am recunoscut ca fiind cel pe care îl scăpase vânătorul de recompense în pădure, pe care nu avusesem şansa să îl recuperez. Kaden a comparat cele două scrisori şi a dat încet din cap.

— Este veritabil. Prinţul Jaxon Dalbreck, a citit, spunând titlul cu dispreţ.

El a deschis scrisoarea pe care i-o dăduse Rafe şi a început să o citească cu voce tare pentru *chievdar* şi soldaţii din preajmă.

— Ar trebui...

— Nu, am spus eu, întrerupându-l brusc.

Nu voiam ca vorbele mele spuse prinţului să fie rostite în derâdere. Kaden s-a întors spre mine nervos, dar aşteptând.

— Ar trebui...

M-am oprit şi m-am uitat la Rafe.

L-am studiat.

I-am studiat umerii.

Părul fluturând în vânt.

Linia rigidă a maxilarului.

Roşeaţa sângelui care îi curgea pe obraz.

Buzele lui întredeschise.

Am înghiţit ca să-mi reprim tremurul din gât.

— Aș vrea să te examinez... înainte de ziua nunții.

Soldații din jurul nostru au chicotit, dar am văzut doar chipul lui Rafe și mișcarea lui imperceptibilă din cap când s-a uitat în ochii mei.

Toată încordarea mi-a dispărut.

— Dar prințul mi-a ignorat scrisoarea, am spus eu încet.

— Sunt sigur că regretă profund acea decizie, Înălțimea Voastră, a răspuns Rafe.

Eu semnasem documentele de căsătorie.

Rafe. Măcar în privința numelui nu mințise:

Prințul moștenitor Jaxon Tyrus *Rafferty* Dalbreck.

Mi-am amintit cum se uitase la mine în acea primă seară din tavernă când îmi spusese cum se numea, așteptând să vadă vreun licăr de recunoaștere. Dar un prinț era ultimul lucru pe care îl căutam.

— Încătușează-l și adu-l cu noi, a spus Kaden. *Komizarul* îl va ucide dacă minte. Și cercetați dealurile înconjurătoare. Nu ar fi putut veni singur.

Rafe s-a opus soldaților, care i-au răsucit mâinile la spate ca să îl înlănțuiască, dar a rămas cu privirea asupra mea.

M-am uitat la el; nu era un străin, dar nici fermier. Fusese o înșelătorie isteață chiar de la început.

Vântul s-a rotit între noi, aruncându-ne ceață pe chipuri. Șoptind. *În cel mai îndepărtat colț... Te voi găsi.*

Contururile lumii parcă s-au încețoșat, așa că mi-am șters ochii. Dar măcar atât știam. Venise.

Era *aici.*

Și, poate că, pentru o clipă, a fost singurul adevăr de care am avut nevoie.

MULȚUMIRI

ESTE DIFICIL SĂ ÎNCEP SĂ LE MULȚUMESC ȘI SĂ ÎI numesc pe toți cei de la Macmillan – mulți pe care nu i-am întâlnit niciodată – care au lucrat neobosit pentru ca această carte să ajungă în mâinile tale, cititorule. Oamenii aceștia fac lucruri inteligente și minunate în spatele scenei, așadar mulțumesc mult și sincer fiecăruia. Chiar dacă nu vă cunosc, știu că sunteți acolo. Sunt deosebit de recunoscătoare acestor oameni geniali de la Macmillan, care m-au sprijinit atât de mult: Laura Godwin, Jean Feiwel, Angus Killick, Elizabeth Fithian, Claire Taylor, Caitlin Sweeny, Allison Verost, Ksenia Winnicki și Katie Fee. Mă înclin în fața măreției lui Rich Deas și a Annei Booth, care au făcut pur și simplu magie cu ilustrațiile și coperta. Coroane și mângâieri pe spate se îndreaptă spre George Wen, Ana Deboo și Samantha Mandel, care s-au chinuit cu acest monstru... de mai multe ori. Vă mulțumesc!

Kate Farrell, editoarea mea de demult, merită o săptămână la un spa și un sceptru regal – cartea aceasta a fost o noutate pentru noi, iar ea nu a șovăit în entuziasmul și sprijinul oferite, în îndrumările precise și răbdarea supremă. Nu o merit, dar mă bucur că este a mea. Kate, fără nicio îndoială, ești o adevărată prințesă gaudrellană. Îmi doresc să fac parte din tribul tău.

Agentei mele, Rosemary Stimola, pentru care mi-am epuizat toate superlativele şi care totuşi continuă să mă surprindă. În afară de faptul că-şi poartă pălăria de agent minunat, pentru această carte a purtat şi pălăria de profesor de lingvistică şi m-a condus prin ape pline de creaturi periculoase, ca participiul trecut, ca să mă ajute să creez un limbaj vendan consistent. *Ena ade te fikatande achaka. Grati ena, Ro. Paviamma.*

Sunt recunoscătoare scriitoarelor Melissa Wyatt şi Marlene Perez pentru scrisul rapid, lecturile prealabile, sfaturile înţelepte, încurajările şi râsetele obişnuite. Voi două sunteţi mai bune decât ciocolata. Multe mulţumiri şi lui Alyson Noël, pentru că mi-a oferit sfaturi de ultim moment, când am intrat în etapa de revizuire, un far necesar care să îmi amintească încotro mă îndrept. Recunoştinţa mea se îndreaptă şi spre Jessica Butler şi Kaden Beiswenger pentru lecturile lor, dar şi pentru încurajări şi nenumăratele schimburi de idei.

Nu o pot uita pe Jana Echevarria, care s-a aventurat, alături de mine, în crearea unui limbaj special, când aveam doar şapte ani, şi care s-a alăturat rundelor nesfârşite de jocuri la telefon. Împreună, ne-am bucurat de erorile de traducere. Jocurile noastre au plantat seminţe care nici măcar nu ştiam că sunt acolo. Recunoştinţa mea profesorului meu din clasa a cincea, domnul Klein; uneori, un raport pentru studii sociale rămâne peste ani în mintea unui copil. Da, ce anume s-a întâmplat cu populaţia maya?

Multe îmbrăţişări şi mulţumiri copiilor mei, Karen, Ben, Jessica şi Dan, care m-au inspirat şi m-au ţinut cu picioarele pe pământ în ceea ce priveşte lucrurile care contează, şi micuţei Ava, care mă face să zâmbesc doar spunându-i numele. Fiecare scriitor ar trebui să aibă parte de aşa ceva în fiecare zi.

Consilierului meu, mulţumiri pentru tot, de la alegerea cuvintelor până la expunerea logisticii sărutului, profunda mea recunoştinţă îndreptându-se către DP, băiatul care a riscat. XO